

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

MADISON KATE #3

TATE JAMES
USAT AND INTERNATIONAL BESTSELLING AUTHOR

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
  - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
  - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
  - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

SAHTE

MADISON KATE #3

TATE JAMES

İÇİNDEKİLER

STALK TATE

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

Bölüm 30

Bölüm 31

Bölüm 32

Bölüm 33

Bölüm 34

Bölüm 35

Bölüm 36

Bölüm 37

Bölüm 38

Bölüm 39

Bölüm 40

Bölüm 41

Bölüm 42

Bölüm 43

Bölüm 44

Bölüm 45

Bölüm 46

Bölüm 47

Olmak için...

Yazardan Mektup

YazanAyrıca : Tate James

Tate James

SAHTE: Madison Kate #3

Telif Hakkı © Tate James 2020

Tüm hakları saklıdır

İlk olarak 2020 yılında

yayınlandı James, Tate

SAHTE: Madison Kate #3

Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının yazılı izni olmadan çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla iletilemez veya yayınlandığı cilt veya kapak dışında herhangi bir cilt veya kapak biçiminde ve bu koşul da dahil olmak üzere benzer bir koşul sonraki alıcıya uygulanmadan başka bir şekilde dağıtılamaz. Kamu malı olduğu açıkça belli olanlar dışında bu yayındaki tüm karakterler hayal ürünüdür ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Kapak tasarımı: Tamara Kokic

Fotoğrafçı: Wander Aguila

Modeller: Jonny James ve Amanda Joan

Düzenleme: Heather Long (içerik) ve Jax Garren (çizgi).

Akıllı seçimler yapmaya ve kendi saçmalıklarımıza sahip çıkmaya.

STALK TATE

Tate ile kitaplar hakkında sohbet etmek ister misiniz?

Facebook: shorturl.at/qstN6

Okur Grubu: shorturl.at/npv01

Twitter: shorturl.at/prvO3

Pinterest: shorturl.at/qI135

Instagram: shorturl.at/exzN6

E-posta listesine kaydolarak Tate James ile g¼ncel kalın:

<http://eepurl.com/dfFR5v>

Web sitesi: <https://www.tatejamesauthor.com>

"Tebrikler, *Bayan D'Ath*. Ailemize hoş geldiniz."

Kardeşimin sözleri ölüm çanı gibi havada asılı kaldı. Lanet olsun, tam olarak öyleydi çünkü bunun için beni affetmesine imkân yoktu.

Ona bakamadım. Başımı çevirip onun güzel yüzünden geçen dehşet ve ihaneti görmeyi reddediyordum. Buna ihtiyacım yoktu. Hele de Kody'nin silahını indirip gözleriyle yalvarırken yüzündeki acı dolu ifade her şeyi anlatırken.

Yine de ona dönüp bakmıyordu. Onu bazı günler kendimi tanıdığımdan daha iyi tanıyordum. Zane'in sözlerinin ardından gelen sarsıcı sessizlik bana onun bu yeni gelişmeye nasıl tepki vereceğini anlatıyordu. Bağırmayacak, çığlık atmayacak ya da beni yumruklamayacaktı... ne kadar umarsam umayım.

Göz ucuyla onun eğilip katlanmış kâğıtları basamaktan aldığını gördüm. Onlara bakmadı, sadece arka cebine soktu ve kısa bir baş selamı verdi.

"Haber verdiğin için teşekkür ederim," dedi kardeşime ve sesindeki buz, kalbime saplanan keskin bir bıçak gibiydi.

Zane'in kaşları şaşkınlıkla havaya kalktı, gözleri bir kez daha benimkilerle buluşmak için kaydı. Yine de onu tanııyordu. Her geçen saniye damarlarında daha hızlı akan soğuk, asidik öfkeyi hissedemiyordu. Onun iniş ve çıkışlarına tanık olmamıştı ve bunun tüm o inişlerin toplamından daha kötü olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

Boku yemiştim. Tamamen, tamamen, tamamen boku yemiştim.

Ama yine olsa yine yapardım. Aynı seçenek sunulsa, onu satın almak, ona ve tüm mal varlığına sahip olmak için aynı fırsat sunulsa? Evet, yine yapardım. Hem de gözümü kırpmadan.

"MK, görüldüğü gibi değil," diye söze başladı Kody, sesi panikle karıştı ve aşık olduğu kıza yalvarırken silahı yanında unutulmuştu.

Dinlemiyordu. Zane gerçek bombasını attığı anda bizi dışladı. Hepimizi... çünkü onu pazarda ödüllü bir inek gibi satın alanın ben olduğum gerçeğine rağmen, hem Kody hem de

Steele de suç ortağıydı. Her şeyi, hayatlarımızın artık ne kadar iç içe geçtiğini biliyorlardı ve sırrımı sakladılar.

Bu açıdan bakıldığında, ihanetleri çok daha keskin olmalıydı. Onun kendilerine bakmasını sağladılar. Karşılığında ona aşık olmuşlardı. Bu, kesinlikle, benim yaptığımdan daha büyük bir suçtu.

En azından onu hiç becermedim.

Diğer herkesi bir dakikalığına görmezden gelerek kardeşime bakarken öfke içimi yaktı. Anlaşmamızın kurallarını doğrudan ihlal etmişlerdi ve bu tür suçlar cezasız kalamazdı. Zane'e ne demek istediğimi defalarca kanıtlamıştım ama görünüşe göre bu lanet dersleri unutulması için gereken tek şey bir çift harika meme ve ipeksi pembe saçlardı.

"Patron," dedi Cass bozuk sesiyle sessizce, "gitmeliyiz."

Akıllıca bir hareketti. Cass beni çocukluğumdan beri tanırdı; büyükbabam beni eğitirken o da yanımdaydı. Hatta kendisi de bu süreçten geçmişti. Neler yapabileceğimi Zane'den bile daha iyi anlıyordu. Ruh halimdeki değişimi hissetmiş ve yaklaşan tehlikenin farkına varmıştı.

Zane bana küçük, zalim bir sırıtış attı ve içimi bir öfke hırıltısı yaktı. Bunu Kate'in ölmüş annesine olan borcu için yaptığını mı iddia ediyordu? Saçmalık dedim. Bunu bana zarar vermek için yapıyordu ve işe yarıyordu. Orosu çocuğu.

Cass ve Zane motosikletlerine geri tırmanıp motorları tekmelediler. Kody bana şaşkın bir bakış attı ve bana ne sorduğunu çok iyi biliyordum. Zarar görmeden gitmelerine izin verecek miydim? Muhtemelen hayır. Ama özgürlük yanılsamasını bırakıp, araziden çıkmadan hemen önce lastiklerine ateş etmek daha eğlenceliydi. Sonra? O zaman... ağabeyimin Gölge Korusu'nda neden herkesten daha büyük, daha kötü bir kurt olduğuma dair bir ders almakta geciktiğini söyleyebilirim.

"Bekle," diye bağırdı Madison Kate, sesi kana susamış planlarımın üzerine bir kova buzlu su gibi inmişti. Gördüğüme sevindiğim tek takipçi hediyesi olan kanlı kalbin üzerinden geçerek iki Azrail liderine yaklaştı. "Ben de sizinle geliyorum."

İzin almayı beklemedi, sanki oraya aitmiş gibi Cass'in motorunun arkasına tırmandı ve öfkemi öldürücü seviyelere çıkaracak şekilde ellerini Cass'in beline doladı.

Cass lanet olası ölü bir adamdı.

"Cehennem Kedisi, bunu yapma," diye yalvardı Steele, sessiz kararlılığı çatırdıyordu. "Sakın bizden kaçma. Lütfen bebeğim, bizi dinlemelisin."

Bir an için ona ulaştığını düşündüm. O menekşe mavisi gözleri acıyla titriyordu ve herhangi bir duygu, gerçek duygularını gizleyen soğuk maskeden daha iyiydi. Ama geldiği kadar hızlı bir şekilde geri kapandı. Gözleri Steele'den sanki artık onun dünyasında yokmuş gibi uzaklaştı.

"Git," diye emretti Cass'e kırbaç gibi bir sesle, "burada benim için bir şey kalmadı."

Yine de bundan daha zekiydi - kesinlikle tereddüt edecek ve alını kararsızlıkla hafifçe kırışacak kadar zekiydi.

"Patron?" diye sordu Zane'e, yönünü bulmaya çalışarak.

"Ciddi olamazsın!" Kody şaşkınlıkla başını sallayarak patladı. "Arch, bir şeyler yap. Yapabileceğini biliyorsun."

Zane bakışlarımı yakaladı, dudakları zafer sırtışıyla kıvrılmıştı ve bedenimi ekşi bir nefret kapladı. Onu öldürmeyi o kadar çok istiyordum ki. Hâlâ nefes alıyor olmasının tek nedeni Azrailleri yönetmek gibi bir amaca hizmet ediyor olmasıydı. Bu faydası da hızla tükeniyordu.

"MK, hadi ama," diye tekrar denedi Steele, Cass'in motosikletinin arkasında tündüğü yere iki adım daha yaklaşarak. "*Lütfen*, bize güven. Kaçma."

"Archer!" Kody tersledi. "Bir şey söyle. Ne olursa."

Ama ne söyleyebilirdim ki? Zane yalan söylememişti. Onu yanıltmamıştı bile, gerçi o kâğıtlarda ne olduğunu, nasıl bir kanıt sunduğunu bilmiyordum. Ama bunun bir önemi yoktu, değil mi? Para el değiştirmiş, boktan babasının kötü borçları silinmiş ve hayatı kurtulmuştu. Bu ona sadece tek çocuğuna mal olmuştu.

Ne pazarlık ama.

Ben bir şey söylemeyince, Kate'in merakı galip geldi. Öyle olacağını biliyordum. Gözleri benimkilerle gergin, ruhumu mahveden bir an için buluştu. Yüz ifadesi kapalıydı, acısı ve öfkesi kayıtsızlık maskesinin ardına özenle gizlenmişti ama orada olduğunu biliyordum. Benden saklanamazdı.

"Bırak gitsin," dedim sonunda, bakışlarını tutarak ve kendi bakışlarımda hiçbir şey belli etmeyerek. Bir elmanın iki yarısı gibiydik. Cehennemin kana bulanmış bağırsaklarında dövülmüş bir eşleşme.

"Ne?" Steele bir küfür savururken Kody de aynı anda haykırdı.

Küçük bir gülümsemenin dudaklarıma değmesine izin verdim çünkü iyi olduğum bir şey varsa o da karımın sinirlerini bozmaktı. Artık gerçeği bildiği için daha da iyiydi. Evliydik ve bir yılı aşkın süredir evliydik.

Gecikmiş yıldönümümüz kutlu olsun, bebeğim.

"Bırak gitsin," diye tekrarladım, gülümsememe kendini beğenmiş bir memnuniyet katarak ve içimde uğuldayan tüm acıyı bastırarak. "Benden sonsuza dek kaçamayacağını biliyor."

Bu, tam da beklediğim gibi, onda bir tepki yarattı. Küçük bir tepkiydi, sadece kaşlarını kaldırdı ama verdiği mesaj açıktı.

Hadi bakalım, orospu çocuğu.

Zane ve Cass karımı da yanlarına alarak havalandıklarında motosiklet motorlarının gürültüsü havayı doldurdu ve ben onları durdurmak için hiçbir şey yapmadım. Hain planlarım daha kurulur kurulmaz suya düşmüştü çünkü karım işin içindeyken onların lastiklerine ateş etmem mümkün değildi.

Bunu onlar da biliyordu, o piçler. Kate onların kalkanıydı ve benim misillememden kendilerini kurtarmak için onu yanlarında tutuyorlardı. Bu bilgi beni hem çileden çıkarıyor hem de rahatlatıyordu. Bu kural ihlali, bana karşı gerçekleştirdikleri bu savaşı eylemi yüzünden Orakçıları kıyımından geçirmeyi ne kadar istesem de... Ama yapamadım. Onu güvende tutacaklardı, koruyacaklardı, kollayacaklardı ve bu benim son zamanlarda fena halde başarısız olduğum bir şeydi.

Belki de en azından biz ona yönelik tehditleri etkisiz hale getirene kadar Zane ve onun suç çetesiyle birlikte olması daha iyi olurdu.

İki motosiklet malikânemizin ana kapısından geçip gözden kaybolurken üçümüz sessizce orada durduk, sonra Kody yüzünde açıkça yazılı bir suçlamayla bana döndü.

Gözlerimi kapattım ama irkilmedim. Yumruğu yanağıma değip başımı geriye atmadan ve kulaklarımı çınlatmadan çok önce ne olacağını biliyordum.

Bunu hak etmiştim. Ve daha fazlasını.

"Bu senin suçun, Arch," diye homurdandı, ben gözlerimi kısarak ona bakarken ve dudağımı silerken hançer gibi bakıyordu. Dudağımı yarmıştı ama bahse girerim çok daha kötüsünü yapmak istiyordu. "İlk günden beri ona karşı dürüst olsaydın tüm bu karmaşa önlenebilirdi!"

İçimdeki çılgılık çılgılığa kargaşaya tamamen zıt bir şekilde ona rahat bir omuz silkme verdim. "Dökülen süte ağlamak hakkında ne derler bilirsin. Bunu atlatacaktır."

Bu kez yumruğun geldiğini görmedim -ne kadar hak etmiş olsam da- çünkü yumruk Steele'den gelmişti ve böbreklerime sağlam bir şekilde inmişti. Rekabetçi bir dövüşle ilgilenmiyor olabilirdi ama Kody ve benimle yıllarca antrenman yapmıştı. O herif bir yumruğu bile acıtabilirdi.

"Her şeyi berbat ettin ve bizi de kendinle birlikte dibe çektin," diye homurdandı Steele, yumruklarını bana vurmaya devam etmek istercesine sıkılmıştı. "Ve bu umursamaz tavrınla kimseyi kandıramazsın, Arch. Onu becermeyi reddetmiş olman, senin de aynı sertlikte düşmediğin anlamına gelmez."

Homurdandım ama dudaklarımdan inkârı geçiremedim. Yine de yanıliyordu. Onu kendimden uzak tutmuştum çünkü bugünün geleceğini biliyordum. Onlar da aynısını yapmalıydı.

İkisi de bana iğrenmiş, hayal kırıklığına uğramış bakışlar attılar ve tek kelime etmeden malikâneye -benim malikâneme- geri döndüler. Söylenecek başka bir şey olmadığı düşünülürse anlaşılabilir bir durumdu. Hiçbir şey bir yıl önce yaptıklarımı geri alamazdı ve hiçbir şey Kate'in şu anda hissettiği ihaneti ve kalp kırıklığını düzeltemezdi.

Ön basamaklara çöktüm ve kıcıımı bir zamanlar tecavüzcü bir Wraith'i ayakta tutan kanlı et yığınının hemen yanına oturttum. O pislik Wraith'i öldürmesi için Kody'yi gece dışarı gönderdiğimi düşünürsek, takipçisiyle birbirimize tahmin ettiğimden daha çok benziyorduk.

Elimi kirli sakallarımın üzerinde gezdirirken derin bir iç çektim.

Kedi çantadan çıkmıştı ve şimdi buradan nereye gideceğimizi bulmam gerekiyordu. Onu gerçekten eve getirmek istiyor muydum?

Tabii ki bu bir soru bile değildi. Çünkü derinlerde bir yerde cevabı biliyordum. Bu sorunun cevabını yıllardır biliyordum, babamın bir adamı idam edişini pencereden izleyen on bir yaşındaki korkmuş bir kızın elini tuttuğumdan beri.

Seçimlerimden pişman mıydım? Hayatta olmaz. Ona sahip olmak güvende olduğu anlamına geliyordu. Kölelikten kurtulmuştu. Ama her şeyden daha önemlisi... *benim* olduğu anlamına geliyordu. Ve bu asla değiştiremeyeceği bir şeydi.

T Bree arabasını Shadow Grove Üniversitesi'nin tanıdık garaj yoluna çevirdiğinde karnıma bir korku yayıldı. Danvers malikânesinin - pardon, *D'Ath* malikânesinin demek istemiştım - ön merdivenlerindeki o günden bu yana dört hafta geçmişti ve ben henüz yeni gerçekliğimle yüzleşmeye hazır değildim.

Ama ne yazık ki SGU, Bree'nin Aspen'deki dağ evinde birkaç zihinsel sağlık günü daha geçirebilmem için sömestr başlangıç tarihini ertelemeyecekti, işte buradaydık.

Bree umutlu bir omuz silkmeye, "Yani, muhtemelen burada bile olmayacaklar," dedi. "Steele'in finallerden sonra mezun olacağını söylememiş miydin?"

Derin bir iç çektim ve pencereden dışarı baktım. Hâlâ kar yağıyordu ama Aspen'in büyüünden yoksundu. Kayak merkezlerinde dünyanın geri kalanından tamamen uzak bir şeyler vardı. Daha sessiz ve rahattılar. Arka arkaya dört hafta boyunca tek yapmam gereken sabahın ilk telesiyejini yakalamak ve sonra geri dönüp sıcak şarap içmek olduğunda gerçek hayattaki tüm sorunlarımı unutmak çok kolaydı.

"Onlar hakkında konuşmak istemiyorum, Bree," dedim ona yorgun bir iniltiyle. Aspen'den daha bir gün önce dönmüştük ve günün ve gecenin geri kalanını yeni dairemi dekore ederek geçirmiştık. Nedense yerleşmeden önce yatak odamın boyanması gerektiğini düşünmüştüm, bu yüzden Bree şarap ve Çin yemeği getirmişti ve gecenin yarısını iç dekoratörlük oynayarak geçirmiştık.

Dudağını ısırdı, arabasını kampüs binalarından biraz uzakta boş bir yerde durdururken bana mahcup bir bakış attı. İkimiz de uyuyakalmıştık, bu yüzden yer bulduğumuz için şanslıydık.

"Doğru, elbette," dedi başını sallayarak. "Adını vermeyeceğim kişilerden bir daha bahsetmek yok."

Arabasından çıktık ve kışlık montumu giymeye fırsat bulamadan soğuk hava kazağımı ısırınca titredim. Bree kız gibi gülümseyerek telefonunu kontrol etti ve ben de sırtımdan kendimi alamadım.

"Dallas mı?" diye sordum ve yanakları kızardı.

"Evet," diye cevap verdi, telefonunu çantasına geri koyarken kurnazca ve boktan bir şekilde. "Sadece geri döndüğümüz ilk gün için şans diliyordum."

Güldüm. "Tabii ki öyleydi. Bunun seni böyle kızartmayacağından eminim."

Archer'ın kavga ettiği gece olanlardan sonra Bree ve Dallas işleri çabucak yoluna koymayı başarmışlardı. İkisi de Bree'nin Dallas'ın bana asıldığını düşündüğü o tuhaf etkileşimden bir daha bahsetmemişti ve birbirlerine tamamen vurulmuş görünüyorlardı. Bu yüzden onlar adına mutluydum.

Noel'den hemen sonra bizi Aspen'de bir kez ziyaret etmişti ama onun dışında her şey gizli kapaklı, gece geç saatlerde yapılan telefon görüşmeleri ve müstehcen mesajlardan ibaretti. Bok gibi şirindi. Bu bana bir gün kalbimi patlatıp sahte Danvers malikânesinin merdivenlerine saçan üç zaman bombasından kurtulabileceğim umudunu veriyordu.

"Scott'ın gerçekten buraya transfer olup olmadığını biliyor musun?" Bree, konferans salonlarına doğru ilerlerken benimle kol kola girerek sordu. "Bunu gerçekleştirmeye oldukça kararlı görünüyordu." Kaşlarını bana doğru salladı, ben de ona ters ters baktım.

"Kes şunu," diye mırıldandım, kendi yanaklarımın ısındığını hissederek. Ama benimkiler Dallas mesajlaştığında onun yüzünde beliren o bulanık, sevecen parıltı değildi. Benimki utançtı... Sanırım. "Onunla yatmamı sağlamak için böyle konuşuyordu."

Bree bir kahkaha attı. "Hadi canım."

Scott karda geçen uzun bir günün ardından Aspen'deki bir barda tanıştığımız biriydi. Yarı zamanlı bir snowboard eğitmeniydi ve bana çıkma teklif etme konusunda oldukça açık sözlü davranmıştı. Erkeklerle olan güvenim ciddi şekilde zedelendiği ve kalbim paramparça olduğu için reddetmişim ve o zamandan bu yana geçen haftalarda bizim için oldukça iyi bir arkadaş olmuştu. Flörtöz bir arkadaştı elbette -benden etkilendiğini gizlemiyordu- ama yine de bir arkadaştı.

Bree ve benim Shadow Grove'a dönmek için toparlanma zamanımız geldiğinde, Scott Newton College'dan transfer olduğunu açıkladı. O sırada hepimiz epeyce sarhoştuk, bu yüzden gülüp geçmiştik. Ama ertesi gün, Pazartesi sabahı bizi göreceğine dair söz vererek Aspen'den ayrılmıştı.

"Yani, gelse iyi olurdu," diye ekledim düşünceli bir şekilde. "Buralarda birkaç dost canlısı yüze daha ihtiyacım olabilir."

Bree alay etti. "Lütfen. Sanki benden başka birine ihtiyacın varmış gibi. Hadi, içeri girelim ve bir şeyler öğrenelim." Yanıma daha sıkı sarıldı,

ve attığımız her adımda gerginliğim artarken bile senkronize bir şekilde ana binaya doğru yürüdük.

Çocukları hiç görememe ihtimalim neydi? Muhtemelen kötü.

Shadow Grove'dan ayrılıp Aspen'e gitmemizin tek nedeni beni onlarla konuşturmak için gösterdikleri amansız çabaydı. Ya da en azından Kody ve Steele'le. Archer'ın kendisinden hiçbir haber almamıştım. Ne bir arama, ne bir mesaj, ne de Bree'nin kapısına davetsiz olarak gelmesi... hiçbir şey.

Archer D'Ath.

Benim kocam.

Bu gerçeği kafamda canlandırmak bile midemi bulandırıyor ve kendimden emin adımlarımın duraksamasına neden oluyordu. O gün Zane'in bana verdiği evraklar evlilik cüzdanımın bir kopyasıydı. Benim bile hazır bulunmadığım bir evlilik. Ama danıştığım hukuk müşavirinin bana söylediği gibi, bunu mahkemede kanıtlamaya çalışırken iyi şanslar. Belgede kesinlikle benim imzam varmış gibi görünüyordu ve babam da vasim olarak imzalamıştı. Belgelerin hepsi on sekizinci yaş günümünden hemen önce, ben henüz reşit değilken tamamlanmıştı.

Zane'in bana hediye ettiği diğer belge ise, evliliğimin resmiyet kazandığı gün yapılan çok sayıda yüklü ödemeyi gösteren bir banka hesap özeti idi. Bu hesapları daha fazla incelemeye cesaretim yoktu ama ne olduklarını tahmin edebiliyordum. Archer babamın tüm kötü borçlarını *benim* karşılığında ödemişti.

Ama neden? Anlayamadığım şey buydu. Zorla evlendirilmem için ödediği para, mirasımın değerinin on katından fazlaydı. Öyleyse *neden* ödedi? Büyük büyükbabasının yıllar önce Ana'yı satın aldığı gibi beni seks kölesi olarak satın almadığı kesindi. Beni becermesi için ona yalvarmıştım ama o reddetmişti. Peki parayı neye harcamıştı?

Benim ışıltılı kişiliğim olamayacağı kesindi.

Tabii tüm bunlar özenle hazırlanmış hastalıklı bir akıl oyunu değilse. Belki de bu yüzden, bir gün boynuma bir tasma geçirip tasmayı çekebileceğini bildiği için, arkadaşlarının benimle kötü şeyler yapmasına ses çıkarmıyordu.

Lanet olsun. Aspen'de bunu aklımdan çıkarmak için o kadar iyi bir iş çıkarmışken, tüm olasılıkları düşünmek bile mideme ülser girmesine neden oluyordu. Sanırım Scott bu konuda biraz yardımcı oldu. O etraftayken

O kadar çok dikkat çekiyordu ki başka bir şey düşünmek zordu. Başka *birini*.

Bree ve ben kapıdan geçip bu zaman dilimi için ikimizin de paylaştığı binaya girdik ve o bir iç çekti. "Sanırım seni burada bırakıyorum," diye yakındı. "Benim güzel, kolay sanatlar diplomama geçmek istemediğine emin misin? O zaman senin dairene taşınabilirim ve uyanık olduğumuz her dakikayı birlikte geçirebiliriz!" Bana gülümsedi ve ben de gözlerimi devirdim.

"Bir hafta içinde birbirimizi öldürürüz. İyi eğlenceler kızım. Öğle yemeğinde görüşürüz."

Yanımdan ayrıldım ve çok geç kalmadığımı umarak günün ilk dersine girdim. Geçerken profesöre hızlıca bir özür fısıldadım ama o sadece kaşlarını kaldırıp konuşmaya devam etti. Görebildiğim ilk boş koltuğa hızla kaydım ve olabildiğince sessiz bir şekilde dizüstü bilgisayarımı çantamdan çıkarmak için acele ettim.

Yanımdaki adam "Hey," diye fısıldadı ve kimin yanına oturduğumu fark ettiğimde bir an duraksadım.

"Bark," diye fısıldadım, "hey. Üzgünüm, dikkat bile etmiyordum. Nasılsın?"

Bana tuhaf bir şekilde gülümsedi, sonra dikkatini tekrar profesörümüzün bahsettiği projektör ekranına çevirdi. Bir an cevap vermeyeceğini düşündüm, bu yüzden not almak için kendi dizüstü bilgisayarımı açtım.

Bir süre sonra bana yan gözle bakarak, "Bunu sana sormalıyım," diye mırıldandı. "Seni son gördüğümde bayağı kendinde değildin. Sonra ambulanslar geldi ve biri aşırı dozda bir şey aldığını söyledi?" Kaşlarını kaldırarak bu konudaki tüm sorularını yöneltti ve ben de içimi çektim.

"Ben iyiyim," diye cevap verdim, kısa tutarak. "Biri içkime ilaç katmış." Gözleri şokla irileşti ve başımı salladım. "Dediğim gibi Bark, ben iyiyim."

Yerimde kıpırdandım ve konuşmamıza devam etmekle değil, derse konsantre olmakla ilgilendiğimi açıkça belirttim. Bark konuyu kapattı ama ders boyunca bana birden fazla meraklı bakış attığını fark ettim. Ders bittiğinde, bana başka bir şey sormasına fırsat vermeden eşyalarımı toplayıp kaçtım.

Bana deli diyebilirsiniz ama etrafta dikilip en son yaşadığım ölümden dönme deneyimi hakkında sohbet etmeye hevesli değildim. Birden fazla içmiş olmam zaten çoğu gece beni uyanık tutmaya yetiyordu.

Bark arkamdan seslendi ama ben çoktan kapıyı itip başım eğik, uzun, gül rengi saçlarımla koridorda hızla ilerliyordum.

Renkli saçlarım yüzümün etrafında bir kalkan oluşturunuyordu.

Tabii ki bu, birinin göğsüne çarpana kadar nereye gittiğimi göremediğim anlamına geliyordu. Birinin sert, kaslı göğsüne. Birinin *çok* tanıdık göğsü, açık bir şekilde meşe ve hafif çiçek kokuyordu.

Ah lanet olsun.

Keskin bir nefes alarak saçlarımı geriye savurdum ve çenemi kaldırarak gözleriyle buluştum.

Bu, dört haftadır hem hayalini kurduğum hem de korktuğum bir buluşmaydı ve *kocamla* mükemmel bir karşılaşma yaratmak için farklı hakaretleri ve açılış cümlelerini test ederek zihnimde defalarca tekrarladığım bir buluşmaydı. Yine de bunların hiçbirini beni onun soğuk mavi gözleriyle yüz yüze geldiğimde içimi parçalayan acı, ihanet ve kayıp duygusuna hazırlayamazdı.

Anında bu yüzleşmeye hazır olmadığımı anladım. Henüz hazır değildim. Belki de hiçbir zaman.

Özenle hazırladığım tüm o iğneleyici cümleleri bir kenara bıraktım ve bakışlarımı tamamen yabancıymış gibi gözlerinden kaçırdım.

"Affedersiniz," dedim sessizce, içimde çalkalanan ve ruhumdan şeritler koparan vahşi duygu tundrasına teslim olmayarak. "Nereye gittiğime dikkat etmiyordum."

Benim için *hiçbir şey* ifade etmiyormuş gibi etraftan dolaşmaya çalıştım ama iki adım atamadan bileğimi morartıcı bir şekilde kavradı. Keskin bir çekişle yüzümü ona döndüm ve maskesi bir parça kayarak bana bir suçluluk ve pişmanlık parıltısı gösterdi.

Ya da belki de sadece görmek istediğim buydu, çünkü bir kalp atışı içinde tekrar kayboldu.

"Çocukça davranma Prenses Danvers," dedi bana sert bir ses tonuyla. Taşaklarını avucumun içine alıp bükme istememe neden olan bir ses tonuydu bu.

Soğukkanlı bir kaşımı kaldırdım, derimin altına girmesine izin vermeyi reddettim. En azından gözle görülür bir şekilde.

"Prenses *D'Ath* mı demek istiyorsun? Yoksa bir kraliçe mi olurum?" Başımı yana eğdim ve dikkatle uyguladığım maskem yerindeyken gözleriyle buluştum. İhanet ettiğim tüm duygular için posta ücretini tartışıyor olabilirdik. Archer'ın arkasındaki hareket dikkatimi çekti ve kalbim hızla çarpmaya başladı. Elbette üçü de birbirlerinden asla uzakta değillerdi ama *lanet olsun*, sahte sikiş üçlüsüyle aynı anda yüzleşmeye hazır değildim. Hem de hiç hazır değildim.

Kody ve Steele bize doğru geliyordu ve SGU'nun ortasında kendimi kaybedip dekanı adli tabibi çağırmaya zorlamadan önce kaçmak için sadece saniyelerim vardı. Çünkü üçünün de bu konuşmadan canlı çıkmasına imkân yoktu.

"Maddie, bebeğim," diye tanıdık bir ses beni karşıladı, güçlü bir kol omuzlarıma atılmadan bir saniye önce, "işte buradasın. Her yerde seni arıyordum!" Yeni arkadaşım Scott, ela gözlerinde parlayan muziplikle bana sırıttı. Archer, Kody ve Steele hakkında her şeyi biliyordu. Yılbaşı gecesi çok fazla şeftali schnapps içip ağlamaklı sarhoş MK'ye dönüştüğümde *her şeyi* anlatmıştım. Peki tam olarak neyin peşindeydi?

Bakışları benimkilerden kaydı ve kaşlarını çatarak Archer'ın bileğimdeki parmaklarına baktı.

"Ah, kardeşim, kız arkadaşımı böyle yakalamak için iyi bir nedenin var mı?" Scott kaşlarını kaldırarak Archer'a baktı, sürpriz kocamın cüssesi ve genel tehlike havası hiç de gözünü korkutmamış gibiydi.

Archer'ın dudakları az önce ekşi bir şey tatmış gibi büküldü. "Affedersiniz? Sen de kimsin lan?" Yine de bileğimi bıraktı ve fikrini değiştiremeden geri çekti. Kolumun Scott'ın beline dolanması sadece bir tesadüftü.

Scott Archer'a aşağı yukarı hızlı bir bakış attı, sonra da etkilenmemiş gibi dudak bükte. Bu müthiş bir numaraydı ve ben bile biraz etkilendiğimi itiraf etmek zorundaydım. Bu kadar iyi bir taklitçi olduğunu bilmiyordum. Yine de bu, hayatımdaki erkeklerin ortak teması gibi görünüyordu, o halde neden bu kadar şaşırayım ki?

"Ben onun erkek arkadaşayım. *Sen* kimsin lan?" *Oh kahretsin.*

Bu kadar ileri gideceğini tahmin etmemiştim. Bu sabah beynini kafasının içine koymayı unutmuş muydu? Altmış mil yarıçapındaki herhangi biri Archer'ın bulaşılacak türden bir adam olmadığını görebilirdi ve Scott bunu söylediğinde yüzündeki ifade...

"Madison Kate," diye hırladı Archer sıkılmış dişlerinin arasından, "seninle biraz konuşabilir miyim? Yalnız olarak."

Kody ve Steele bize ulaşmıştı ve ben bir iniltiyi yuttum. Ses tonumu soğuk tutarak Archer'a, "Hayır, teşekkürler," diye cevap verdim. Başımı kaldırıp

Scott ve yüzüme bir gülümseme yapıştırdım. Kendini erkek arkadaşım ilan ederek zaten zarar vermişti; şimdi bunu mahvetmenin bir anlamı yoktu. "Hadi bebeğim, benimle psikiyatriye kadar yürüebilirsiniz."

Scott sanki onun tüm dünyası benmişim gibi bana gülümsedi. Sanki birbirimize tamamen aşıkmişiz ve üç vahşi, tehlikeli *eski* sevgilim yüzlerinde cinayet ifadeleriyle bir metre ötemde durmuyormuş gibi.

"Benim için onurdur, güzel kız."

Birlikte hareket ettik, Archer, Steele ve Kody'den uzaklaştık ve SGU öğrencilerinin kalabalığının bizi yutmasına izin verdik. Ama köşeyi dönmeden hemen önce Scott durakladı ve omzunun üzerinden hızlı bir bakış fırlattı. Sonra, ben daha ne olduğunu tam olarak anlayamadan, dudakları başımdan aşağı bir kova buzlu su dökülmüş gibi bir öpücükle benimkilerin üzerindeydi.

Ben onu itip uzaklaştıramadan öpücüğü kesti ama yüzündeki gülümseme saf, kendini beğenmiş bir memnuniyetti. Geldiğimiz yöne doğru bir bakış daha atması her şeyi anlatıyordu. Bunu seyircilerimizin iyiliği için yapmıştı. Ama lanet olsun, bazı temel kuralları tartışmamız gerekiyordu.

"Hadi, Mads." Güldü ve kolunu tekrar omuzlarıma doladı. "Sana bu yıl her şeyin değişeceğini söylemiştim. Arkandayım bebeğim."

Beni bir sonraki sınıfımın belirsiz yönüne doğru götürmesine izin verdiğimde omurgamdan aşağı bir ürperti geçti. Körü körüne neye adım attığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Eğer hemen bir şeyler yapmazsam, muhtemelen yarın uyandığımda Scott'ın kafasını kapımda bulacaktım.

Ama bu sefer muhtemelen kocam ve arkadaşlarından gelecekti.

Lanet olsun. Onlar yokmuş gibi davranmak buraya kadarmış.

T Scott'la o öpücük ya da Shadow Grove'daki en korkunç orospu çocuklarından üçünün erkek arkadaşı olduğunu açıklaması hakkında konuşacak zamanım yoktu.

Aslında, ne olduğunu söyleyecektim. Scott'la bu sabah SGU koridorlarında yaptığı *intihar girişimi* hakkında konuşma fırsatım olmadı ama öğle yemeği molamda konuşmadan önce ondan daha aptalca bir şey yapmayacağına dair söz aldım.

Tabii ki çocukların bu işin peşini bırakmayacağını bilmeliydim.

Günün üçüncü dersinden beş dakika sonra kapı çarparak açıldı ve davetsiz misafiri tanıdığımda bir iniltiyi bastırdım. Belli ki profesörüm de tanıdıktı çünkü onu tekrar dışarı atmak için hiçbir girişimde bulunmadı. Kesinlikle bu sınıfın öğrencisi olmadığı gerçeğine rağmen.

Odanın içinde ilerleyip yanımda oturan adamın hemen yanında durduğunda kaşlarımı çatarak dizüstü bilgisayarına baktım.

Kody, eşyalarını toplayıp odanın arkasına kaçmaya çalışırken bayılmaya hazır görünen zavallı çocuğa "Çekil," diye emretti. Koltuk boşaldığında Kody oturdu ve sanki tüm okul onunmuş gibi arkasına yaslandı.

Hay sikeyim. Belki de öyleydi. Kodiak Jones hakkında gerçekten *hiçbir* şey bilmiyordum ve birdenbire bana verdiği her küçük bilgi kırıntısını sorgulamaya başladım.

"Bu senin adın mı lan?" diye sordum, öfkeli düşüncelerimi kontrol altına alamadan dökülmelerine izin verdim.

Kaşlarını kaldırarak bana döndü. "Kodiak Jones takma ad olarak seçeceğim türden bir isim olduğu için mi?"

Omuz silktim ve bakışlarımı tekrar ders ekranına çevirdim. "Kim bilir? Bana başka her konuda yalan söyledin."

Kody bir an sessiz kaldı ve kaşlarının çatıldığını hissedebiliyordum. "Evet ama ben kesinlikle daha havalı bir isim seçerdim. Mesela..."

Kendime engel olamayarak gözlerimi devirdim. "Max Steele gibi mi?" "Ne demek istediğini anlıyorum. Ama söz veriyorum sahte bir isim değil."

"Çünkü verdiğin sözler çok değerli," diye cevap verdim asitli bir mırıltıyla. "Senin burada ne işin var? Bu sınıfta değilsin."

Öne doğru oturdu, dirseklerini sıraya dayadı ve yüzümün yan tarafına baktı. En hafif tabiriyle rahatsız ediciydi ve ona bakmadan dikkatimi derse vermeme çok zorlaştırıyordu.

"Ama sen öylesin. Şimdi ben de öyleyim." Ses tonu o kadar kendini beğenmişti ki ona sert bir bakış fırlattım, sonra yeşil gözleri beni yakaladığında seçimimden anında pişman oldum. "Programımda bir boşluk vardı ve öğrenmek için yanıp tutuşuyordum"- diye devam etti, bakışlarını yüzüme çevirmeden önce projektör ekranına baktı

- "Sosyolojik temeller. Gerçekten mi? Huh. Her neyse. İşte buradayım. Öğrenmeye hazırım."

Hipnotize edici yeşil gözlerine tekrar yakalanmaktan kaçınarak ona ters ters baktım. "Kody, seni burada istemiyorum. Git buradan."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak arkasına yaslandı. "Hayır, sanırım kalacağım."

İçimden beşe kadar sayarak bir nefes aldım, sonra bıraktım. Onunla konuşmam için beni kızdırmaya çalışıyordu ve şu ana kadar işe yarıyordu. Şerefsiz.

Dişlerimi sıkarak dikkatimi tekrar derse verdim ve Kodiak Jones'un benden yarım adım ötede oturduğu gerçeğini görmezden gelmek için elimden gelenin en iyisini yapmaya çalıştım. Kolay değildi. Özellikle de kollarını başının üzerine doğru uzatıp gömleğinin yukarı kalkmasına ve tüm o yontulmuş karın kaslarının ortaya çıkmasına neden olacak şekilde koltuğunda kaydığı zaman... Lanet olsun.

"Peki, ölü adam kim?" diye sordu, on-on beş dakika kadar onu görmezden geliyormuş gibi yaptıktan sonra, ama derse odaklandığımdan yüz kat daha fazla ona odaklandıktan sonra. Üçü tarafından da çok incitilmiş, kızdırılmış ve ihanete uğramış hissediyordum ama Kody buna tutunmamı çok zorlaştırıyordu.

Söylediklerine odaklanarak birkaç kez göz kırptım. "Ha?"

Kaşlarını kaldırdı, yüzlerimiz sadece birkaç santim aralıklı olacak şekilde masaüstünde tekrar öne doğru eğildi. "Yürüyen ölü adam." Sesi soğuk ve ölümcüldü. Lanet olsun. "Bu sabah seni bizim önümüzde kasten öpen adam."

İçimden inledim. Siktiğimin Scott'ı. Kody'nin ormanda bir yerde cesedini sığ bir mezara gömmek yerine burada bana onu sormasına şaşırmıştım. Bunu bir şaka olarak söylemiştim ama bu düşüncenin gerçekliği karşısında içimi bir ürperti kapladı.

"Sakın ona dokunma Kody," diye homurdandım içimden, projektör ekranından not almaktan vazgeçip koltuğumda kayarak

ona. "Ciddiyim. Onu incittin ve seninle bir daha *asla* konuşmayacağım. Asla. Anlaştık mı?"

Bana yan gözle baktı ve başparmağını alt dudağının üzerinde gezdirerek beni dehşete düşürdü.

"Kody," diye çıkıştım, "anlaştık mı lan? Scott'a elini sürme yoksa seni hadım ederim."

Kaşlarını kaldırdı. "Bunu yapmak için sikime dokunman gerekirdi... Şimdi beni teşvik ediyorsun."

Gözlerim şiddet vaadiyle kısıldı ve sırtışı daha da genişledi. "Tamam, tamam, anladım. *Bu konuşmadan* sonra yürüyen ölü adama dokunmayacağız."

Ellerimi yüzümde gezdirdim, bu ima beni etkilememişti. "Kody, ne yaptın sen? Scott hastanedeysen ya da-"

Öldü.

"Hastanede değil, bebeğim. *O kadar* da kötü değiliz. Ama söz veriyorum, dersten sonra çocuklarla konuşacağım ve küçük arkadaşının şimdilik sınırların dışında olduğunu söyleyeceğim."

Bu çocuklar ve verdikleri sözleri incelikte değiştirmeleri beni öldürecekti.

Uzun bir nefes aldım, savaşlarımı aciliyet sırasına göre seçtim.

"Ne yaptın sen?"

Sinsi bir sırtış dudaklarını büktü. "Ben mi? Hiçbir şey."

Başka bir deyişle, Archer ya da Steele sorumluydu. Onunla randevumu iptal ettiklerinde Bark'a arabasına kadar eşlik ettiğini düşünürsek, paramı Steele'e yatırırdım. Lanet olsun.

"Sadece... beni rahat bırak, Kody," diye mırıldandım yorgun bir sesle. "Hiç tanışmamışsınız gibi davran. Beni tanıımıyormuş gibi davran. Bu hepimiz için çok daha kolay olurdu."

Daha yakına eğildi, omzumun üzerinden saçlarımı okşadı ve istemsizce ürpermeme neden oldu. Kody'nin saçlarımla oynaması hızla en büyük tahriklerimden biri haline geliyordu.

"Bunu yapamam MK," diye fısıldadı, sesi onu tanıdığımdan beri ilk kez kırılmış ve savunmasız geliyordu.

Boğazımda bir yumru oluştu ve kelimeleri çıkarabilmem için yutkunmam gerekti. "Neden olmasın?"

Aptal ben, yüzümü onun gözleriyle buluşacak şekilde çevirdim ve bakışlarında parlayan suçluluk ve pişmanlık karşısında neredeyse parçalanıyordum.

"Çünkü bebeğim," diye cevap verdi, fısıltısı boğuk ve çiğdi, "kimse kalbi olmadan hayatta kalamaz ve sen benimsin."

Lanet olsun.

Bakışlarımı neredeyse fiziksel bir acıyla ayırdım, derse dönerken saçlarımın aramızda bir perde gibi düşmesine izin verdim. Bunun için de Tanrı'ya şükürler olsun ki sözleri karşısında yanağımdan süzülen sıcak gözyaşını görmeyecekti. Çünkü eğer ben gerçekten onun kalbiysem, bana nasıl bu kadar kötü ihanet edebilirdi?

Yine de bunun olacağını biliyordum. Değil mi?

Kody merhametli bir şekilde başka bir şey söylemedi ama gitmedi de. Sınıfın geri kalanında, ben dersi takip ediyormuş gibi yaparken sessizce yanımda oturdu. Notlarım muhtemelen tamamen anlamsızdı, ama siktir et. Ders bittiğinde eşyalarımı topladım ve kaçtım.

O da bana izin verdi.

Sınıftan çıkar çıkmaz beni yakalamaması, tartaklamaması ya da onunla konuşmaya zorlamaması gerçekten şaşırtıcıydı. Ama bunların hiçbirini yapmadı... Muhtemelen sözlerinin demir gibi dış görünüşümü kırdığını ve zihnimde çoktan kök saldıgını bildiği için.

Lanet olsun. Umarım o derse kalıcı olarak kaydolmam konusunda şaka yapıyordu, yoksa bu dönem zihinsel olarak hazırlandığımdan bin kat daha zor geçecekti.

Bir tuvalete girdim ve Bree'ye mesaj atmak için gizli telefonumu çıkardım. "Kampüste telefon yasağı" kuralı hâlâ geçerliydi ama erkeklerle birlikteyken kurallara uyulmamasına alışmıştım. Bree sinsi davranmış ve diğer öğrencilerin yaptığı gibi kapıya sahte bir telefon bırakmıştı. Ama koridorlarda mesajlaşarak gösteriş yapmamayı tercih ederdim.

Basit bir "Kütüphanede buluşalım" mesajıydı ama hemen cevap vermeyince endişeyle telefonumu dudaklarıma götürüp düşündüm.

Scott'ın hangi sınıfta olabileceği hakkında hiçbir fikrim yoktu ve telefon yasağı kuralına uymazdı. Ağabeyi polisti, yani tam bir kural takipçisiydi. Sadece onun iyi olduğunu ve Kody'nin beni kandırdığını umuyordum. Archer hiçbir şey yapmazdı. Neden yapsın ki? Bir kere, herkesin içinde rastgele bir adama yumruk atarak UFC kariyerini riske atmazdı. Bir diğeri, o piç zaten kazandığını düşünüyordu. Bana *sahipti*, beni kimin öptüğünü neden umursasın ki?

Steele mi? Evet, olabilirdi.

Kesin olarak öğrendiğim bir şey vardı... Bu çocuklar tepkilerden korkmuyorlardı. En azından kolluk kuvvetlerinden. Shadow Grove Polis Departmanı'nı gerçek gangsterler gibi maaşa bağlamış olmaları beni şaşırtmazdı. Eğer öyleyse. Öyle miydiler? Kahretsin, hiçbir fikrim yoktu. Üçünü de çözmeye bir ay öncesinden daha yakın değildim.

Gizemli pislikler. Uzun sürmeyecekti. Öyle ya da böyle onları istiridye gibi açacaktım. Sadece beni kırıp dökmeyecek ve sonuç olarak kanamayacak bir yol bulmam gerekiyordu.

"Kahretsin," diye nefes aldım ve telefonumu çantama geri koydum. Yine de kütüphaneye gidecek ve Bree'nin mesajımı almasını umacaktım. Zaten bir sonraki dersime konsantre olabilmemin imkânı yoktu. Hele de Kody beynime bu kadar hükmederken.

Banyodan çıktım ve karşıdaki duvara yaslanmış tanıdık bir figür gördüğümde kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Yeni ders saati başladığında koridorlar biraz boşalmıştı ve saklanmanın gerçekten bir yolu yoktu.

Ama zaten saklanmak kimin umurundaydı ki?

Gri gözleri benimkilerle buluştu, yüzü soğuk ve sertti ve kapüşonu yeni kırılmış saçlarının üzerine çekilmişti, sanki fazladan gölgeye ihtiyacı varmış gibi. Bana bakışı, suçlu, pişman ve *suçlayıcı*... Geri döndüğüm ilk gün SGU'nun ortasında uğraşmak için çok fazlaydı. Olmaz. Sadece hayır.

Kararımı verdim, bakışlarımı Steele'den kaçırdım ve sanki onu orada görmemiş gibi koridorda yürümeye başladım.

Beni takip etmedi ama bunun son olacağını düşünecek kadar aptal değildim.

Bana Aspen'de dört hafta zaman vermişlerdi ama şimdi geri döndüğüme göre, arkalarına yaslanıp daha fazla oyalanmak istemiyorlardı. Bu her zaman olacaktı ve ben bunu biliyordum. Birlikte sahip olduğumuz şey -Kody, Steele ve ben- tek kelime etmeden bırakılamayacak kadar güçlüydü. Bunu biliyordum, ama lanet olsun, her şeyi ortaya dökmeye hazır değildim. Henüz hazır değildim.

Ne yazık ki Scott konuyu zorlamıştı. Öylece arkalarına yaslanıp başka bir adamın ellerini üzerime koymasını, dudaklarını dudaklarıma yerleştirmesini izlemelerine imkân yoktu. Kody ve Steele kan için dışarıda olacaktı. Scott'ın ya da benim.

En azından Archer karışmazdı. En azından boşanma başvurumu alana kadar.

Bree yaklaşık yarım saat sonra beni kütüphanenin arka tarafındaki her zamanki yerimizde buldu. Ve bana bir hediye getirdi.

"Aklından ne geçiyordu senin?" Scott'a neredeyse bağıracaktım, sonra sesimi bastırmak için bir elimi ağzıma kapattım. Personel benim etrafımda ne kadar temkinli olursa olsun - Archer ve diğerleriyle olan ilişkim sayesinde - kütüphaneciler bambaşka bir türdü. O yaşlı kuşlar *kimseden* korkmazdı ve ben de güzel, sessiz düşünme köşemi kaybetmek istemiyordum.

"Şşşt," diye cevap verdi gülerek. "Burası bir kütüphane Maddie; sesini alçalt."

Bana taktığı lakap karşısında burnumu kırıstırdım. Pek hoşuma gitmemişti ama kullanmaya başladığında aptalca bir şekilde onu düzeltmeyi başaramamıştım. Şimdi bu çok garipti.

Öfkeden kudurarak, gülümsemesini kaybedene kadar hançer gibi baktım. Yüzünün yan tarafı şiş ve mordu ve her türlü acı verici görünüyordu. Bahse girerim bir kavgada kendini nasıl doğru dürüst savunacağını bile bilmiyordu, zaten diğerlerine karşı hiç şansı yoktu.

"Yüzüne ne oldu Scott?" O ve Bree masama otururken kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak sordum. Ne olduğunu gayet iyi biliyordum. Kendi dikkatsizliği. Ama aptallık ettiğini kabul etmesini istiyordum.

Yine de çenesi sıkıştı ve gözleri öfkeyle sertleşti. İçimi çektim. Dersini uzaktan bile olsa almamıştı.

"Scott..." İnledim, hayal kırıklığı içinde parmaklarımı saçlarımin arasında gezdirdim. "Ben iyiyim," diye hırladı öfke dolu bir sesle. "Sadece ayağım takıldı ve yüzüm- bir duvara dikildi."

Gözlerimi devirmiştim. Duvara düştü. Bark'ın birkaç ay önce arabasının kapısına düşmesi gibi mi? Ne büyük bir şoktu.

"Dostum," dedi Bree kıs kıs gülerek, "beynini bedenle birlikte buraya transfer etmeyi falan mı unuttun? MK'nın bu üçünün ne kadar tehlikeli olduğu hakkında söylediği *hiçbir şeyi* dinlemedin mi?"

Scott kaşlarını çatı ve kollarını kavuşturdu.

Derin bir nefes aldım, düşündüm ve sonra ağır bir iç çekişle bıraktım. "Tamam, şöyle o l a c a k . Kendi intikamım için seni tehlikeye atmayacağım.

planlar. Bu konuda *çok şanslısın*." Morarmış yüzünü gösterdim. "Ve daha kötüsünden sorumlu olmak gibi bir niyetim yok."

Kaşları aşağıya düştü ve morluklarını çekiştirirken acıyla irkilmesini kaçırmadım. "Arkadaş olamayacağımızı mı söylemeye çalışıyorsun? Çünkü bu saçmalık Maddie. Onlar lanet olası suçlular ve istismarcılar ve bu pisliğin yanlarına kalmasına izin vermemelisin. Bebeğim, sana ne kadar süre yalan söylediler? Ve onca zaman seni seks için *kullandılar*. Hayatına devam ettiğini ve onlar olmadan mutlu olduğunu görmeyi hak ediyorlar."

Olayları bu kadar basite indirgemesi karşısında irkildim. Bu kadar basit değildi. Onlar beni *kullanmamıştı*... ben de onları kullanmamıştım. O cinsel ilişkilere benden bir şeyler sakladıklarını çok iyi bilerek girmiştim. Bir gün her şeyin başıma yıkılacağını başından beri biliyordum ama yine de yaptım. Yani hayır. Beni *kullanmadılar*. Ama bana ihanet ettiler ve kalbimi kırdılar. Ve bu benim kitabımda bin kat daha kötüydü.

"Arkadaş olamayacağımızı söylemedim Scott," diye cevap verdim, kütüphanenin zemininde milyonlarca parçaya ayrılmamak için dikkatlice sakinleştim. "Ama bu sahte erkek arkadaş kartını oynayamazsın. Bu seni öldürtecek."

Çenesi inatçı bir gururla eğildi ve ben içimden inledim. Bu işi kolaylaştırmayacaktı. "Peki ya sahte değilse?" diye zorladı, ela gözlerinde bir heyecan parıltısı vardı. "Gerçekten benim kız arkadaşım ol. Sana daha iyi davranan birini hak ediyorsun Maddie."

Bree oturduğu yerde kıpırdandı ve ona bir bakış attığımda irkildi. "Bu çok garip," diye fısıldadı. "Gerçekten gitmeli ve seni bu konuyu yalnız tartışman için yalnız bırakmalıyım."

Yine de gitmedi.

Gözlerimi sıkarak kapattım ve alnımı ovuşturdum. Sanki hayatımda başka bir dik kafalı, inatçı, gururlu erkeğe ihtiyacım varmış gibi.

"Scott," dedim sonunda, bininci kezmiş gibi gelen bir iç çekişle. "Hayır. Tanıştığımızda bu konuda çok açık olduğumu sanıyordum. Şu anda *kimseyle* çıkmakla ilgilenmiyorum. Hayatım çok karmaşık." *Hâlâ yasal olarak evli olduğumdan bahsetmiyorum bile*.

Tabii ki ona bu kısmı söylememiştim. Sarhoşken ve tüm hikayemi anlatırken bile bu kısmı yüksek sesle dile getirememiştim. Babamın beni sattığını. Satın alındığımı ve Archer D'Ath'ın malı olduğumu.

Hayır, bunu düşünmek bile neredeyse kurdeşen dökmeme neden oluyordu. Ona sadece hayatımı değiştirecek bir sırrı sakladıklarını söyledim ve öylece bıraktım.

Yine de Scott kolay kolay geri adım atmıyordu. "Maddie, ben sadece senin yanında olmak istiyorum," dedi kaşlarını çatarak. "Sen o kas yığını aptallardan çok daha iyisin. Sana saygı duyan ve sana tapan birine ihtiyacın var. O kişi ben olabilirim."

Hayal kırıklığı dilimin kontrolünü ele geçirdi. "Hayır, olamazsın."

Scott ona tokat atmışım gibi bakarak arkasına yaslandı ve Bree duruma hiç de yardımcı olmayan bir ses çıkardı.

"Demek istediğim," diye devam ettim, bu açık hakareti yumuşatmaya çalışarak, "incinmeni istemiyorum. Tanrı aşkına, bu sabah olanlara bak! Sen de kolay kurtuldun. Seni çoktan ele geçirdiklerini duyduğumda seni hastanede bulmayı bekliyordum." Scott tekrar tartışmak için ağzını açtı ve ben başımı salladım. "Hayır, ben ciddiym Scott. Bu benim uğraşmam gereken bir sorun. Sırf onları kıskandırmak için senin hayatını vicdanıma yüklemek istemiyorum. Çünkü hepsi bu olur." Sabit bir bakışla bu noktayı iyice vurguladım.

Kaşları daha da çatıldı. "Bu senin seçimin değil Maddie. Onlara bunu ödetmene yardım etmek için üzerime düşeni yapmak istiyorsam, bu benim kararım ve alacağım risk." Kollarını tekrar kavuşturdu ve yüzündeki ifade saf bir kararlılıktı.

Sikerler beni.

Yardım istemek için Bree'ye bir bakış attım ama o sadece omuz silkti. "Bence devam et," dedi gülümseyerek. "Onu yeterince uyardın; eğer hâlâ senin oğlanları kıskançlıktan delirtmek için kendini tehlikeye atmak istiyorsa, bırak yapsın."

İnledim. Ondan beklediğim şey bu *değildi*. "Scott, seni gerçekten öldürebilirler ve kimsenin haberi olmayacak şekilde temizleyebilirler. Bu bir tür oyun değil."

"Ve sen her şeyi gayet açık bir şekilde ifade ettin Maddie. Risklerin farkındayım ve yine de yardım etmek istiyorum. Ve kim bilir, belki de yol boyunca senin için doğru adam olduğumu fark edersin." Gülümsemesi şakacıydı ama gözleri... o kadar da değil.

Başımı iki yana salladım. "Bu berbat bir fikir."

BİR ŞEKİLDE, Bree ve Scott'ı öğle yemeğini benimle kampüs dışında yemeye ikna ettim, böylece erkeklerle daha fazla gerginlik yaşamaktan kaçınmış oldum. Günün son dersi bittikten sonra üçünü de otoparkta gizlenirken buldum. Scott'ın dersi bir saat daha bitmeyecekti ama neyse ki Bree yanımdaydı. Son dört hafta boyunca binlerce kez yapmayı düşündüğüm şeyi yaptı.

"D'Ath," diye çıkıştı ve arabasının kenarına yaslanmış olan Scott'a doğru hışımla yürüdü. Bree'nin hemen yanına park etmesinin tesadüf olduğunu düşünecek kadar aptal değildim. Hem de ana binanın hemen önünde kendine ait bir yer varken.

Archer kaşlarını kaldırarak Bree'ye küçümseyici bir bakış attı. Ve sonra kız onun suratına bir yumruk attı.

Son derece zekiceydi. Geldiğini görmemişti, bu yüzden yumruktan kaçmak için hiçbir girişimde bulunmadı. Kızın yumruğu adamın tam gözüne isabet etti ama sonra acı içinde inleyen Bree oldu çünkü zavallı, aptal arkadaşımın nasıl yumruk atılacağına *dair hiçbir* fikri yoktu.

"Ne oluyor lan Brianna?" Archer bir elini yüzüne kapatıp diğer gözüyle bakarak kükredi.

Bree inliyor ve elini göğsüne götürüyordu ama ona ters ters bakmak için ara verdi. "Daha kötüsünü hak ettiğini biliyorsun Archer," diye hırladı ona. "Taşakların olmadığına şükret."

Steele ve Kody şok olmuş ve fazlasıyla eğlenmiş bir halde öylece bakakaldılar.

Yani, anlıyordum. Ben de gülmemek için kendimi zor tutuyordum.

"Hadi, Bree," dedim, sesimdeki kahkahayı gizlemekten vazgeçerek. "Hadi gidelim. Elin için evimden buz getireyim." Cebinden anahtarları aldım ve arabasının kilidini açtım, *acele* etmesi için kapıyı açık tuttum.

"Senin evin mi?" Kody tekrarladı, neşesi kaşlarını çatarak kayboldu.

Dişlerimi sıktım ve ona cevap vermeyi reddettim. Kody savunmamı aşmakta çok iyiydi. Hepsini hayatımdan çıkarma kararlılığımı kırmakta çok iyiydi. Kalıcı olarak.

"Bree," dedim arkadaşım bana paniklemiş tavşan bakışları atıp elini göğsüne götürdüğünde. "Hadi, gidelim."

Yüzünü buruşturdu. "Araba kullanabileceğimi sanmıyorum kızım. Elim gerçekten acıyor." Sesi acıyla gerilmişti ve konuşurken gözleri yaşlarla doldu.

Lanet olsun.

"Muhtemelen başparmağını kırmışsındır," diye yorum yaptı Steele, son derece rahat bir şekilde. "Yumruğunu düzgün bir şekilde oluşturmazsan böyle olur."

"Ne?" Bree'nin gözleri daha da büyüdü ve yüzü kül gibi oldu.

Steele sadece omuz silkti. "Muhtemelen. Yine de kontrol ettirene kadar araba kullanmamalısın."

"Bir şeyim yok," diye tersledim, sinirim tepeme çıkmıştı. Bree'ye değil - o sadece gerçek bir baş belası gibi beni savunuyordu. Sadece ne yaptığına dair hiçbir fikri yoktu ve şimdi adamlar onun sakatlığını kendi çıkarları için kullanacaklardı. Tipik bir durum. "Ben sürerim," diyerek tekrar Bree'nin arabasını işaret ettim. "Sen bin; ben seni kontrol için bir kliniğe götüreceğim."

Herkes telaş içinde bana baktı. Archer da dahil herkes.

"Arabayı sen kullanmayacaksın," dedi Archer bana, sesi sert ve kesindi. Nedenini ben de biliyordum ve aynı fikirde değilsem ne olayım. Ama inatçı gururum TSSB'ye ve araba kullanmaktan hoşlanmama yer açmak için yerinden kıpırdamayacaktı, bu yüzden hayır. Sikerim böyle işi.

"Evet, öyleyim," diye cevap verdim, kaşlarımı kaldırarak.

"Bree, hadi gidelim." Başını salladı ve kalbim sıkıştı.

"Üzgünüm kızım. Ama en iyi günlerinde bile araba kullanma konusunda nasıl olduğunu biliyorum, hele bir de... *bilirsin işte*." Bana burnunu kırıştırdı ve çocuklara doğru ciddi bir bakış fırlattı. Tartışmak istedim ama gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu. Elini tutuş şekli bana gerçekten acı çektiğini söylüyordu.

"Kody Bree'yi kliniğe götürüp kontrol ettirecek," diye duyurdu Archer, sanki onun fikirleri umurundaymış gibi emirler yağdırarak. Spoiler uyarısı, yapmadım. "Ve ben-"

Steele onun yerine, "Gitmen gerektiği gibi Jase'le buluşabilirsin," diye bitirdi. "Haydi, Hellcat. Seni eve bırakayım." Bree'nin anahtarlarını parmaklarımdan aldı, sonra Kody'ye fırlattı ve parmaklarını bileğime doladı. Ben daha itiraz edemeden beni otoparkın yarısına kadar götürmüştü.

Topuklarımı yere vurarak bileğimi onun elinden kurtardım. "Beni hırpalamayı bırak," diye hırladım. "Beni götürmene ihtiyacım yok. Bir Uber çağırabilirim."

Steele, sanki toplum içinde öfke nöbeti geçiren bir çocukmuşum gibi uzun bir nefes verdi, sonra sivri kaşlarını bana doğru kaldırdı. "Bu bir seçenek değil, Cehennem Kedisi. Ya ben ya Arch, seçim senin."

Omzumun üzerinden baktığımda Bree'nin arabasının Kody'nin direksiyonda olduğu halde park yerinden çıktığını gördüm. Archer hâlâ yerinde duruyordu,

Siyah Viper'ının kapısına yaslanmış, Steele ve bana bakıyordu. *Onun* derdi neydi? Kody ve Steele'i anlıyordum. Özür dilemek ve hatalarını telafi etmek istiyorlardı -eğer böyle bir şey mümkünse- ama Archer? O üzgün değildi. Soğuk mavi gözlerinde bunu görebiliyordum.

Ama yine de arabasının küçük iç mekanında onunla yalnız kalmak istememe imkan yoktu, bu yüzden kötünün iyisini seçtim ve isteksizce Steele'i bisikletine kadar takip ettim. İyi ki onların arabalarından birini değil de bisikletini getirmişti. En azından bu şekilde araba sürerken benimle konuşamazdı.

Steele'in motosikletinin arkasına kayarken kendimi uzak tutmaya çalıştım, ama kalçalarım onunkilere değdiği ve parmaklarım ceketinin derisine dokunduğu anda... parçalandım.

Steele motoru çalıştırdı ve kollarım her saniye ona daha sıkı sarılırken SGU otoparkından sorunsuzca çıktı. Ona yeni dairemi tarif etmemiş olmama rağmen nereye gideceğimi biliyor gibi göründüğünü neredeyse fark etmemiştim bile.

Beni onların evine *değil* de eve götüreceğine dair ona güvenmişim ve görünüşe göre doğru olanı yapacaktı. Bir kez olsun. Arabayı sürerken benimle konuşmaya çalışmadı ve vücudumun ikinci bir deri gibi sırtına yapışıp kalması hakkında yorum yapmadı. Apartmanımın önünde durduğunda, kendimi toparlamak için bir saniyemi ayırdım ve o da beni acele ettirmedi.

Avantajı da zorlamadı. O ve Kody öfkeme karşı yaklaşımlarında madalyonun iki yüzü gibiydiler.

"Bıraktığın için teşekkürler," diye mırıldandım ve motordan inmeden önce deri ceketini fiziksel bir çabayla bıraktım. Uzaklaşmaya başladım, ama kazağımın kolunu yakaladı, kaçışımı durdurdu ve beni yüzüne doğru çekti.

İsteksiz bir iç geçirdim ve o da kaskını çıkarıp gri bakışlarında parlayan endişeyle gözlerime baktı.

"Hellcat..." diye başladı, sesi acılı geliyordu. Elimi kaldırıp onu susturdum. Onu.

"Bana öyle demeyi kes, Steele. Bu önemsedığın biri için bir takma ad. için. Güvendiğin biri. Ben senin için bunların hiçbirini değilim ve sen bunu çok açık bir şekilde ifade ettin." Kendi dudaklarımdan dökülen bu sözlerle içimde taze bir acı dalgalandı ama siktir et. Gerçek bu değil miydi?

Steele'in kaşları çatıldı ama benimle tartışmadı. Her şeyi berbat ettiğini biliyordu.

"Neden burası?" diye sordu, arkamdaki apartmanı göstererek. Yeni inşa edilmişti ve Azrail'e ait bir mülkten beklediğimden çok daha güzeldi. Belki de çete stereotiplerinin beni etkilemesine izin veriyordum. "Burası güvenli değil, MK."

Bana Cehennem Kedisi değil de MK dediğinde kalbim yerinden çıkacak gibi oldu, oysa az önce ona tam olarak bunu yapmasını söylemişim. Aptal kalbim kendisi için neyin iyi olduğunu bilmiyordu.

"Katılmıyorum," diye cevap verdim kollarımı savunmacı bir şekilde kavuşturarak. "Aslında, şu anda benim için en güvenli yerin burası olduğunu söyleyebilirim."

Steele'in omuzları çöktü. "Bunun doğru olmadığını biliyorsun. Burada güvendesin. bize."

Alay ettim. "Öyle miyim? Çünkü üç kez neredeyse ölüyordum Saatin." Bu belden aşağı bir vuruştı ve bunu biliyordum. Steele'in yüzündeki kederli ifade sözleri hemen geri almak istememe neden oldu ama yapamadım. Onun canının yanmasını *istiyordum* çünkü ihanetinden dolayı hâlâ acı çekiyordum.

Dudaklarımı büzerek güçlü bir nefes aldım. "Zane bana kendime ait bir yer önerdi ve *kocamın* mali durumuma erişim sağlamadığını düşünürsek, başka seçeneğim kalmamıştı."

Steele içini çekti ve bir elini küt kısa saçlarının üzerinde gezdirdi. "Evet, anlıyorum. Sadece dikkatli ol, tamam mı? Zane ve Azrailler seni umursamıyor. Bizim gibi değiller. Seni sadece bir amaç için araç olarak görüyorlar. Bir pazarlık kozu."

Omuz silktim, boğazımda acı bir his yükseldi. "Sanırım sahip olmaktansa pazarlık kozu olmayı tercih ederim."

Çenesi gerildi ve eli yumruk oldu ama benimle aynı fikirde değildi. Ne kadar çok istediği belli olsa da.

Tekrar uzaklaşmak için döndüm, aramızda biraz fiziksel mesafe yaratmaya ihtiyacım vardı. Orada durup onunla konuştukça anılar daha da tazeleniyordu ve haklı öfkemi sürdürmeme yardımcı olacak anılar da değildi bunlar. Yaptığı ya da söylediği tüm o tatlı şeylerin, ben yatağında uyurken çaldığı yumuşak müziğin ya da vücuduma tapınma şeklinin anılarıydı bunlar.

"Madison Kate," diye seslendi elim fuayenin cam kapısına uzandığında. Durakladım, hafifçe dönüp ona baktım, hâlâ siyah motosikletinin üzerindeydim. "Şu anda zamana ve boşluğa ihtiyacın olduğunu anlıyorum ama şunu bilmelisin ki... Bizden vazgeçmeyeceğim. Ne şimdi, ne de hiçbir zaman." Nabzım hızlandı ve göğsüm sıkıştı. "Her şeyi berbat ettiğimi biliyorum, her şeyi berbat *ettik*. Ama hiçbir yere gitmiyoruz ve bunu düzeltmek için ne gerekiyorsa yapacağız."

Hayal kırıklığı çirkin yüzünü gösterdi ve ben de buna izin verdim. Alternatiflerden daha iyiydi. "Bunu düzeltemezsin, Steele." Kollarımı iki yana açtım.

bozuk olan *her şeyi* kapsar. "Bazen kamyonu bırakıp baştan başlamanız gerekir."

"Sen lanet bir kamyon değilsin, MK." Steele'in gözleri granit gibi sertleşti, boktan benzetmem karşısında çenesi öfkeyle sıkıştı. Ona sırtımı döndüm, bu konuşmaya herkesin içinde devam etmek istemiyordum... ya da hiç.

Fuaye kapısının arkamdan kapanmasına izin verdiğimde motosikleti kükredi ve arkama bakmadan asansörlere doğru yürüdüm. İtiraf etmekten ne kadar nefret etsem de, zırhımı parçalamıştı. Çentikleri açmak ve ertesi gün yeni bir saldırıya hazırlanmak için Bree'yle sağlam bir orospu seansına ihtiyacım vardı.

Bu kadar kolay pes edeceklerini düşünecek kadar aptal değildim ve küçük de olsa bir parçam bunun için mutluydu. Ne kadar kızgın olsam da, beni ne kadar incitmiş ve kalbimi kırmış olsalar da, gerçek bombası düşmeden önce gelişmekte olan bu duyguları sihirli bir şekilde kaybetmemiştim. Onları unutmuş değildim.

Hiçbirini.

Asansörün kapıları benim katımda açıldı ve yeni komşumu dairesinden çıkarken buldum.

"Selam Cass," diye selamladım onu, yüzümdeki duygu selini silmeye çalışarak. Orakçılar benim arkadaşım değildi ve onlara daha sonra bana karşı kullanabilecekleri bir şey verecek değildim. Yani... zaten bildiklerinden daha fazlasını.

Mürekkeple kaplı adam bana kaşlarını çattı. Buna dinlenen *sikik* suratı da denir. Dinlenmiş bir orospu suratı gibiydi ama yedi yüz kat daha tehditkâr ve korkutucuydu.

"Kızgın görünüyorsun," dedi kaya kırar gibi bir hırıltıyla. Hafifçe eğlenerek kaşlarımı çattım. "Evet, öyle de denebilir."

Ben çantamdan anahtarlarımı çıkarıp kapımı açarken Cass bana bakmaya devam etti. Başka bir şey söylemeyince elimi kapının çerçevesine koyarak durakladım ve başımı yana eğdim.

"Söylemek istediğin bir şey mi var?"

Kaşları biraz daha çatıldı, eğer bu mümkünse. "Şu anda yapacak bir işin mi var?" diye sordu ve beni çok şaşırttı. Sadece şu konuda yorum yapacağını düşünmüştüm... Bilmiyorum. Hava durumu mu?

"Um," diye cevap verdim, Bree ile olan orospu seansımı düşünüyordum, ki bu kesinlikle bekleyebilirdi. "Hayır, pek sayılmaz. Neden?"

Korkunç gangster herif bir şeye karar vermiş gibi başını salladı. "Üstünü değıştir," diye talimat verdi. "Öfkeni kum torbası üzerinde çıkarabilirsin."

Kaşlarım havaya kalktı ve hızla antrenman kıyafetlerine ve omzuna astığı spor çantasına baktım. Belli ki onu spor salonuna giderken yakalamıştım.

"Acele et," diye ekledi ben aval aval bakarken. "Bütün gün bekleyemem."

Merak -her zaman olduğu gibi- beynimde galip geldi ve üstümü değıştirmek için aceleyle yeni daireme girdim. Babamın malikanesinden -ya da *Archer'ın* malikanesinden- sırtımdaki giysilerden başka hiçbir şeyim olmadan çıktığım için kendime ait neredeyse hiçbir şeyim yoktu. Bree'ye olan borçlarımın defterini tutuyordum, ona geri ödemem gerekmediğı konusundaki ısrarına rağmen, tıpkı bana yaşayacak bir yer verdiği için Zane'e olan borçlarımın defterini tuttuğum gibi.

Hakkım olanı geri aldığımında ikisine de borcumu ödeyebilecektim. Faiziyle birlikte. Ama o zamana kadar onların sadakası sayılırdım.

"Hazırım," diyerek bir kez daha dairemde çıktım. Cass'i asansörlerin yanındaki duvara yaslanmış, kesinlikle sıkılmış bir halde buldum.

Koyu renk gözleri bana kısa bir bakış attıktan sonra hızlıca başını salladı. "Hadi gidelim."

Beni götürdüğü spor salonu yürüme mesafesindeydi ve resepsiyondaki kızın Cass'i karşılama şekline bakılırsa Azrail'in iş yerlerinden biriydi. Kalabalık spor salonunda tavandan sarkan ağır kum torbalarına doğru ilerledi ve çantasını yere bıraktı.

"Daha önce hiç boks dersi falan aldın mı?" diye sordu. Apartmandan ayrıldığıımızdan beri söylediğı ilk sözlerdi ve sessizliğine alışmaya başlamıştım.

"Ah, hayır," diye cevap verdim, başımı sallayarak. "Kody ve Steele ben ayrılmadan hemen önce bana biraz kendini savunma eğitimi vermeye başladılar ama hepsi bu kadar."

Cass homurdandı. "Kendini savunma, ha?"

Ayaklarımı kaydırdım, Steele'in bana öğrettiğı ekstra numaraları düşündüm -silahsız birinin parmaklarını nasıl kıracağımı ya da yetişkin bir adamı boynundaki sıkışmış bir sinirle nasıl bayıltacağımı. "Evet, çoğunlukla."

Korkunç herif bana inanmamış gibi boş boş baktı, sonra çantasını açıp bir çift boks eldiveni çıkardı. "Spor yapıyor gibi görünüyorsun. İyi olacaksın."

Elindeki kocaman eldivenlere baktım, sonra burnumu kırıttım. O da benimle aynı şeyi fark etmiş gibiydi ve kaşlarını çattı.

"Burada bekle," diye emretti, eldivenlerini çantasına geri koydu ve bir kez daha resepsiyona doğru yürüdü.

Spor salonunda çalışan birkaç adam bana şüpheli bakışlar attı, hatta bazıları açıkça düşmanca davrandı ama ben orada Cass'in koruması altındayken hiçbir şey yapmayacaklarını biliyordum. Yine de spor salonuna onsuz asla gelmemeyi aklıma not ettim. İçimden bir ses, birkaç Azrail'den daha fazlasının kendi bölgelerinde bulunmamı istemediğini söylüyordu.

"İşte," diye homurdandı Cass, elinde etiketleri hâlâ takılı olan bir çift sıcak pembe boks eldiveniyle döndü. Sessizce çalıştı, adamların yüzlerce kez yaptığını gördüğüm gibi ellerimi bantladı, sonra eldivenleri giymeme yardım etti.

Bana birkaç temel hareket gösterdi, sonra bir kum torbasını işaret etti ve *en kötüsünü yapmamı* söyledi.

Başta biraz utangaçtım ama Cass gözlerini devirip Archer'ın yüzünü hayal etmemi önerdiğinde işler değişti.

Cass bir süre sonra yanıma döndüğünde terlemiş ve şişmiştim ve kollarım jöle gibiydi... ama lanet olsun, bunun için daha iyi hissediyordum.

Ellerimi açmama yardım edip pembe eldivenleri spor çantasına koyarken hiç konuşmadık. Spor salonundaki soyunma odalarını kullanmama izin vermeyi teklif etmedi, ben de sormadım. Olduğumuz gibi apartmana geri döndük ve sessizce ortak katımıza çıktık.

"Hey Cass," dedim kapıma ulaştığımda ve o kendi kapısına doğru ilerlemeye devam etti, "bunu bir ara tekrar yapabilir miyiz? Sanırım buna ihtiyacım vardı."

Bana kaşlarını çattı. "Hadi canım." Ağzı gerildi, sonra başıyla kısa bir selam verdi. "Elbette. Seni eğitirim. Ama o spor salonuna bensiz gitme. Bir sürü Azrail senin üzerinden adamlarına bir mesaj göndermek isteyecektir."

Kaşlarımı çattım. "*Benim çocuklarım* değil."

Cass güldüğünü *sandığım* bir ses çıkardı. "Elbette, evlat." Evet. Ben de kendi saçmalıklarına inanmıyordum.

T Sonraki hafta oldukça olaysız geçti. Tabii ki, Kody sosyolojik temeller dersime transfer olma konusunda şaka yapmıyordu, bu yüzden Perşembe günü onunla tekrar uğraşmak zorunda kaldım ve Steele *her yerde* çıldırmayı kabul etti, bu yüzden onu kafamdan çıkaramadım.

Küçük bir merhamet: Archer'ı bir daha görmemiştim. Bir kez bile.

Bu beni mutlu etmeliydi ama Cuma günü, onun yokluğunun bende yarattığı karmaşık duygularla uğraşırken kendimi boks torbasına normalden on kat daha fazla vururken buldum.

Cass beni Kody'nin müşterilerine yaptığı gibi "eğitmiyordu". Çoğunlukla bana sadece işaretler veriyor ya da düzeltmeler yapıyor, sonra da kum torbasına vurarak tüm öfkemi boşaltmama izin veriyordu. Yine de bana verdiği birkaç talimat inanılmaz derecede yardımcı oldu.

"Hiç başka birini çalıştırdın mı?" Seansımızdan sonra apartmanımıza dönerken ona sordum. "Bu işte iyisin."

Cass yaralı kaşlarını çatarak bana baktı. "Birkaç tane."

Ayrıntı vermedi, ben de cevap almak için zorlamadım. Oradayken benden başka biriyle konuştuğunu hiç görmemiştim; çoğunlukla kendi işini yapıyor, bir yandan da bana göz kulak oluyordu. Bu yüzden *şu anda* başka birini eğitmediğini varsayabilirdim.

Binamızın dışında, tanıdık beyaz bir üstü açık araba park etmişti ve şımarık, esmer arkadaşım kapıya yaslanmıştı.

"MK, bebeğim! Geç kaldık. Unuttun mu?" Bree terli ve bitkin halime bakarak kaşlarını kaldırdı, sonra da Cass'e alaycı bir şüpheyile baktı.

"Kes şunu," diye hırladı Cass. "Ben çocuklarla yatmam." İçeriye doğru tepindi ve ben de gözlerimi devirdim.

"Ciddi misin, Bree? Spor salonundan yeni geldiğimiz belli. Muhtemelen bizden on beş yaş büyük olduğundan bahsetmiyorum bile." Ona ters ters baktım ve o sadece omuz silkti.

"Burada yargılama yok," diye cevap verdi sırtarak. "Adam seksi. Onunla yatardım... eğer çoktan kapılmamış olsaydım."

İçimi çektim, ellerimi kalçalarımaya koydum. "Rainybanks'te akşam yemeği ve sinema. Unutmuşum, özür dilerim." Bunu nasıl başardığım hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Bree beni okuldan eve bırakalı daha üç saat bile olmamışken hatırlatmıştı. "Üstümü değiştirmem için bana beş dakika ver."

Arkadaşım burnunu kırıştırdı. "Belki on dakika sürer. İkili bir randevu olması gerekiyordu; biraz çaba gösterebilirsin."

İnleyerek binama girdim ve asansörlerin çağrı düğmesine bastım. "Bu lanet olası bir çifte *randevu* değil, Bree. Scott ve ben *çıkılmıyorken* olamaz."

Asansöre benimle birlikte adım atarken bir kahkaha attı. "Tamam, tabii, bu inkâr senin için nasıl gidiyor MK? Çünkü çıkmadığınıza inanan tek kişi sensin. Bu hafta senin için deli oldu."

İçimde öfke kabardı ve az önce kum torbası üzerinde yaptığım tüm çalışmalar pencereden uçup gitti. Scott bütün hafta boyunca bir çiftmişiz gibi davranmıştı ama ben de ona izin vermiştim. Bunun sadece toplum içinde ve Kody, Steele... ve Archer'ın iyiliği için olduğunu anladığımı sanıyordum. Ama o haklıydı. Scott mesajı almıyordu.

Dairemin kilidini açıp onu içeri alırken, "Bu gece onunla konuşacağım," diye mırıldandım. "Kody şimdilik köpekleri uzak tutacağını söyledi ama sanırım ikimiz de bunun bir son kullanma tarihi olduğunu biliyoruz."

"Ne olmuş yani?" Bree omuz silkti. "Onu uyardın. Ben onu uyardım. Lanet *Steele* ilk gün yüzünü duvara çarptığında onu uyarmıştı. Yarın uyanıp onun ruh eşin olduğunu fark edeceğine dair yanlış yönlendirilmiş bir umut uğruna kendini tehlikeye atmak istiyorsa, bırak atsın. Takımında insanlara ihtiyacın var MK. Sebepleri ne olursa olsun."

Kıyafet bulmak için yatak odama doğru ilerlerken "Katılmıyorum," diye seslendim. "Onu yönlendirmek istemiyorum, Bree. Şimdiye kadar bize iyi bir dost oldu ama kötü bir düşmana dönüşebileceğini hissediyorum."

Bree odama girdi ve yatağa uzandı. "Doğru. Tamam, bu gece biraz seksi ol, ben de ne kadar iyi *arkadaş* olduğunuza dair bir sürü sivri yorum yapacağım. Sizinkilerden biri etrafta olmadığı sürece onun ellerini kullanması için bir neden yok."

Onlara *adamlarım* demesine gözlerimi devirdim... ama aynı zamanda içimdeki sahiplenme duygusunu da engelleyemedim. Evet, çok kızgındım ama cezalandırmak için hâlâ *benimdi* onlar.

Kabul ederek, yeni kıyafetlerimi aldım ve Cass'le yaptığım boks seansından kalan teri temizlemek için şimşek hızında bir duş aldım. Makyajım için çok az çaba harcadım - tamamen atlayabilirdim ama

Aklımın bir köşesinde adamlardan birinin beni görme ihtimali vardı. Nerede olursam olayım ortaya çıkmak gibi bir yetenekleri vardı.

Giyindikten sonra Bree'yle birlikte binadan çıktık ama yolda Zane ve başka bir adamla karşılaştık.

"Madison Kate," Archer'ın kardeşi beni yırtıcı bir gülümsemeye karşıladı. "İyi görünüyorsun. Tiki çocukla ateşli bir randevu, ha?"

Kaşlarım havaya kalktı. "Beni mi izliyordun, Zane?"

Sırtışı daha da genişledi. "Elbette. Tüm varlıklarımı izliyorum."

İçimden bir ürperti geçti. Beni tam olarak böyle görüyordu ve bunu unutmamalıyım. Ben bir varlığım, değerli bir varlığım -şu anda- ama daha fazlası değil. Azrail'in koruması altındayken, bu zihniyete alışmam gerekiyordu çünkü onlardan biri olmadığım kesindi ve Zane'in ölü sevgilisinin kızına karşı görev duygusu sadece bir yere kadar uzanıyordu.

"Peki o zaman. Evet," diye cevap verdim sıkı bir gülümsemeye.

Zane dikkatini Bree'ye çevirdi. "Ve Wraith erkek arkadaşın da mı?"

Bree'nin yüzü far ışığına tutulmuş bir geyik gibi dondu. Tabii geyiklerin kaşları mükemmel olsaydı.

"Um," diye cevap verdi, "evet. Bu bir sorun mu, D'Ath?" Sözleri öyle bir tavırla kaplanmıştı ki, ben bile ona iki kez baktım. Bu cesaret birdenbire nereden gelmişti?

Zane gergin bir an boyunca ona baktı ve yanındaki adam en kötüsünü bekliyormuş gibi rahatsız bir şekilde kıpırdandı. Ama sonra Azraillerin lideri başını geriye attı ve güldü.

"Senden hoşlandım, Brianna Graves. Şu Moore denen serseriden sıkılırsan, Azraillerle çok eğlenirsin." Zane en iyi arkadaşşıma tehlikeli bir göz kırptı ve arkadaşşıyla birlikte binaya doğru ilerledi. Kapı kapanmadan önce durdu ve bana seslendi.

"Şu tiki çocuğa dikkat et Madison Kate. Kardeşi madalyonun yanlış tarafında."

Bree arabasının kilidini açtığında içimi çektim ve arabaya bindik. Elbette Scott'ın ağabeyi sadece hoş, sıkıcı bir Shadow Grove memuru olamazdı. Zane az önce *birisinin* maaşı altında olduğunu ima etmişti ve Zane'in bunu söylerken bana attığı tatsız bakışa bakarak bunun Wraithler olduğunu tahmin etmişim. Bree motorunu çalıştırıp bana geniş bir bakış atarak, "Pekâlâ," dedi. sırtarak. "Bu ilginçti."

Çenem düştü. "Yok artık. Bree. Cidden mi? *Annemi* beceriyordu. Sakın bana ilgilendiğini söyleme!"

Kahkahalarla güldü. "Aman Tanrım, MK, seni kıskırtmak çok kolay. *Tabii ki* değilim. Dallas'la aramızda şu anda iyi bir şeyler var." Bizi Azrail'in mahallesinden çıkarıp Scott'ın evine doğru götürürken bir dakika sessiz kaldı. "Ama kabul etmelisin ki yaşlı bir adama göre çok iyi. Şanslı bir kaltağın onu ve Cass'i çivilemesi gerekiyor. Birlikte." Azgın bir kedi gibi hırıltılı bir ses çıkardı ve kahkahalarımı engel olamadım.

Benimle dalga geçtiğinden en az yüzde seksen emindim.

"Aman Tanrım, Bree." Kıkırdamalarım yatıştığında inledim. "Sadece araba sürmeye konsantre ol. Dallas senin Zane ve Cass hakkında fanteziler kurduğunu öğrenirse küplere biner."

Bree kıs kıs güldü. "Doğru. Ama kabul etmelisin ki... o D'Ath genleri *bambaşka* bir şey."

İçimi çektim çünkü haklıydı. Archer ne kadar sinir bozucu bir piç olsa da, aramızdaki çekimi inkâr edemezdim. Her şey bir yana, bu aramızda hiçbir zaman sorun olmamıştı. Aramızda her zaman manyetik bir bağ vardı, İsyan Gecesi'nde bile.

İşin garibi, o gece evlenmemizden bir hafta önceydi. Sadece bundan hiç haberim olmamıştı.

Konuyu, kaderimi ve servetimi sıkı sıkıya elinde tutan D'Ath denen puştan çok daha az beynimi acıtan bir konuya getirdim.

Roket bilimi.

Bu konudaki ilk şeyi bilseydim, Archer'ın akıl oyunlarına karşı hoş bir beyin tatili olacağından hiç şüphem yoktu. Onun yerine Bree'ye SGU'daki ilk haftasının nasıl geçtiğini sormaya karar verdim. Konuyu Bree'yi kendinden bahsetmeye davet edecek herhangi bir şeyle değiştirmek? Konuşmaya biraz ara vermek için her zaman garantili bir yol.

Arkadaşımı seviyordum. Gerçekten seviyordum. Ama lanet olsun, kendi sesini duymayı çok seviyordu.

Scott'ın evinin önünde durduğumuzda, tabağımdaki tüm saçmalıkları bir kenara itmiş ve arkadaşlarımla güzel bir gece geçirmeye odaklanmıştım.

Arkadaş kısmına vurgu yapıyorum.

"Selam güzelim," diye selamladı Scott beni Bree'nin arka koltuğuna geçerken. Arabayı çektiğimizde dışarıda bizi bekliyordu ve içimden bir ses

Kasıtlı olarak kardeşiyle tanışmamızı istemedi. "Ve Bree. Hey, Bree, bebeğim."

Bree homurdandı ve kaldırımdan uzaklaşırken gözlerini devirdi. "Sonradan düşünmen güzeldi Scottie. SGU'daki ilk haftan nasıl geçti? Kampüste hakkında en çok konuşulan kızla sahte bir ilişki yaşadığına göre ilginç geçtiğine bahse girerim."

Scott orta koltuğa oturdu ve sırtıttı. "Sahte flört yaptığımızı kim söyledi?" diyerek bana göz kırptı ve ben de sinirli bir göz devirmeyi zar zor bastırdım.

Sesimi sert tutarak, "Evet," diye cevap verdim.

O da bana gülümseyerek karşılık verdi, reddedilmemden rahatsız olmamıştı. "Biliyorum Maddie. Sadece takılıyordum. Peki, hangi filmi izleyecektik?"

Rainybanks'e olan yolculuğumuzun geri kalanında filmler ve oyuncular hakkında sohbet ettik. Tanıdığımız biriyle karşılaşmamak ya da Azrailler, Wraithler ve... Archer ve adamları her neye bulaşmışlarsa artık, çete olaylarını alevlendirmemek için bir sonraki kasabaya gitmemiz konusunda ısrar ettim.

Dallas akşam yemeği için seçtiğimiz burger barda bizi bekliyordu ve hem Bree'yi hem de beni kocaman kucaklayarak karşıladı. Tamam, Bree'ye sarılmaktan biraz daha fazlası. Ama genel olarak, benim yanımda çift olduklarını göstermemeye dikkat ediyorlardı ki bu da içten içe takdir ettiğim bir şeydi. Birlikte olmalarıyla ilgili bir sorunum olduğundan değil, ama kimse arkadaşları biriyle birlikte olduğunda üçüncü teker olmaktan hoşlanmazdı. Özellikle de ciddi bir kalp kırıklığı yaşarken.

Genel olarak, işler oldukça iyi gitti. Scott ve Dallas harika anlaştılar ve gerçekten de sadece dört arkadaş takılıyormuşuz gibi hissettirdi. Hamburgerlerden sonra hepimiz sinemaya gittik ve en son aksiyon filmine bilet aldık. Bu türü kabul etmeden önce bir an tereddüt ettim ama diğer seçenekler sinir bozucu romantik komediler veya aile filmleriyken? Zekice.

Filmin yarısına kadar her şey bir anda değişti.

Boktan.

Ondan sonra giderek kötüleşti.

Arkadaşlarla dışarıda rahatlatıcı bir gece için çok fazla.

A Scott'ın elini yaklaşık sekizinci kez bacağımdan çektiğimde kendimi kaybettim. Biz filmi izlerken Bree ve Dallas karanlıkta birbirlerine sokulmuşlardı ve görünüşe göre Scott bunu sahte randevu konusunu biraz daha zorlamak için bir işaret olarak alıyordu.

Hiç havamda değildim.

Çantamı yerden alıp gitmek için ayağa kalktım ve beni durdurmak için bileğimden tuttu.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu bana fısıltıyla, kafası karışmış görünüyordu.

Neden gittiğime dair hiçbir fikri olmadığına karar vermeden önce bir süre ona baktım. İlgilenmediğimi gerçekten anlamamıştı ve hiçbir flört ve sıradan dokunuş bu gerçeği değiştirmeyecekti.

"Banyo," diye yalan söyledim ve ona sıkı bir gülümseme verdim. "Birazdan dönerim." Çünkü bir sinema salonunun ortasında film oynarken Scott'la tartışmak için uygun bir yer değildi.

Bileğimi onun elinden çekiştirerek kurtardım ve arkadaşlarıma bir kez daha bakmadan aceleyle dışarı çıktım. Bree ve Dallas hararetli bir öpüşme seansına kilitlendikleri için muhtemelen gittiğimi fark etmemişlerdi bile. Çift olma halleri buraya kadarmış. Belki de sadece ışıklar açıkken öyleydi.

Kaldırıma adım attığımda, gecenin serin havasından derin bir nefes aldım ve uzun, bitkin bir iç çekişle dışarı üfledim. Scott'la arkadaş olmak Archer, Kody ve Steele'in bana getirdiği tüm o dayanılmaz pislik dramından bir mola olacaktı. Manzara değişikliği olması gerekiyordu. Bunun yerine, işleri daha da zorlaştırıyordu. Daha karmaşık.

Hayatımda böyle şeylere ihtiyacım yoktu.

Scott, "Maddie," diye seslenince irkildim ve dönüp ona baktım. Tabii ki, tuvalete gideceğimi söylememe rağmen beni takip etmişti. Ne oluyor lan?

"Scott," diye cevap verdim, dünyanın yükünü omuzlarımda hissederek. "Beni takip ettin."

"Tabii ki takip ettim," diye tersledi kaşlarını çatarak. "Çok garip davranıyordun ve ben de endişelendim. Bree burada olmaman gerektiğini söyledi."

Hem de yalnız."

Gözlerimi devirdiğimi saklamaya bile çalışmadım. Tanrı aşkına. Bree ve ben neyin kabul edilebilir arkadaş davranışı olduğu konusunda ciddi bir konuşma yapacaktık.

"Maddie, neler oluyor?" Scott itti. "Gerçekten gergin görünüyorsun. Eğlenceli bir gece geçirdiğimizi sanıyordum. Öyle değil miydik?"

Kaşlarımı kaldırdım. Evet, belli ki bunu burada, kaldırımda halledecektik. Siktir et. Yara bandını yırtıp atalım. "Evet, öyleydik. Ta ki sen *aslında* çıkmadığımız gerçeğini unutup karanlıkta işleri daha da zorlaştırmaya çalışana kadar. Neler oluyor Scott? Çok açık konuştum. Biz çıkmıyoruz. Seninle bu şekilde ilgilenmiyorum."

Sanki ona fiziksel olarak vurmuşum gibi bir adım geri çekildi. Anında kendimi aşırı tepki veren bir bok kafalı gibi hissettim.

"Vay canına Maddie," dedi bir süre sonra, şoka girmiş gibi gözlerini kırpıştırarak. "Ne diyeceğimi bile bilmiyorum. Bir şey *yapmaya çalışmıyordum*... Sadece düşündüm ki... Bilmiyorum. Bana karışık sinyaller veriyorsun..." Rahatsız edici bir omuz silkmeye sözlerini bitirdi ama bu benim öfkemi alevlendirdi.

Siktir et şu gaz verme saçmalığını. Başından beri açık konuşmuştum.

"Elini bacağımdan çekmemin neresi kafa karıştırıcı Scott? Bunun neresi tekrar denemeni istediğimi söylüyor? Burada elde edilmesi zor bir saçmalık oynamıyorum, dostum. Sadece seni becermek istemiyorum. Tamam mı?" Sözlerimin iğnesini hissettim ve onu daha da derinden yaraladıklarını biliyordum. Ama lanet olsun, dostum. Bir ipucu bul.

Yüzünde öfke parladı. Kavga etmek için hazırlandım, ama bir saniye içinde öfke kayboldu ve yerine utangaç bir ifade geldi. "Özür dilerim, Maddie. Gerçekten özür dilerim. Seni rahatsız etmek istememiştim. Arkadaş kalabilir miyiz? Sen ve Bree'yle takılmayı gerçekten seviyorum ve aptal aşkımın arkadaşlığımızı mahvetmesini istemiyorum."

Parmaklarımı saçlarımın arasında gezdirdim, nefesimi üfledim ve kızgınlığımın biraz azalmasına izin verdim. Belki de biraz aşırı tepki veriyordum. Takipçim, çocuklar, *evliliğim*... her şey beni çok germiştii ve saçma sapan şeylere sinirleniyordum.

"Evet, her şey yolunda Scott," dedim zayıf bir gülümsemeyle. "Sadece arkadaşız, tamam mı?"

Şu anda kimseyle bir ilişkiye girmek istemiyorum."

Çabucak başını salladı. "Tamamen anlıyorum. İşleri zorladığım için özür dilerim; arkadaşlığına gerçekten değer veriyorum Maddie."

Bu biraz fazlaydı ama Scott gergin bir adamdı.

"Yere yat!" diye bağırdı biri, sert bir bedenini bana çarpıp beni kaldırıma yapıştırmıştı sadece bir saniye önce. Kalçam sert betona çarptığında bir silah sesi duyuldu ve keskin bir acı hissettim. Başımın da vurulmasına hazırlanmak için gerildim ama öyle bir şey olmadı. Üzerime atlayan her kimse yuvarlanarak kafatasımı kötü bir darbeden korudu.

Çılgınlık yükselirken tepki verecek zamanım olmadı ve gerçekler su yüzüne çıktı. Biri bana ateş etmişti.

Az önce kışımı kurtaran kişi beni kaldırmaya başladığında güçlü kollar etrafımı sardı ve ben şiddetle mücadele ettim. Bunun başka bir kaçırma girişimi olmadığını nereden bilebilirdim ki?

"Bebeğim, benim," diye havladı Kody, ayaklarını bulup kollarında benimle koşmaya başlarken beni daha sıkı tutuyordu. "Buradan çıkmamız gerek."

Arkamızda, sinema salonunun olduğu yönde silah sesleri duyuldu ve neler olup bittiğini görmek için boynumu uzattım. Sinemanın fuayesindeki büyük cam pencere - Scott ve ben az önce önünde duruyorduk - muhtemelen kurşunun isabet ettiği yerden kırılmıştı. Masum seyirciler, sinemaya ya da yürüyüşe çıkmış normal insanlar, karınlarının üzerinde sürünerek etrafa dağılmışlardı. Hâlâ ayakta olan tek kişi Steele'di; silahını sokağın karşısına ve karşı binaya doğrultmuş, saldırganlara ateş ediyordu... ve Archer. Ateş etmiyordu; sanki bakışlarının gücü saldırganları öldürebilir ve kurşunları etinden uzaklaştırabilirmiş gibi orada öylece duruyordu.

Psikopat herif.

"Çıkarın onu buradan!" diye kükredi Kody'ye, ama soğuk, mavi gözleri benimkilerle buluştu.

Kody cevap vermedi; çoktan kraliyet mavisi Maserati'sine yaklaşmış ve anahtarlığıyla kapıları tıklatarak açmıştı. Saniyeler sonra beni yolcu koltuğuna bıraktı ve ben herhangi bir itirazda bulunamadan kapı çarpıldı.

"Bekle, Kody!" Arabayı kendi tarafına çevirip sürücü koltuğuna geçerken bağırdım. Kendimi dışarı atmak için kapı koluna uzandım ama kilitliydi. Ne oluyor lan? Kapıları çocuk kilidiyle mi kilitlemişti? "Kody, Scott'ı bulmam gerek! Vuruldu mu? Peki ya Bree ve Dallas? Onlar içerideydi!"

"Archer halleder," diye cevap verdi, motorunu çalıştırdı ve emniyet kemerimi bağlamamı bile beklemeden park yerinden çıktı. Bunu yapmak için çabaladım - araba kazalarından duyduğum korku o kazadan sonra daha da artmıştı.

Cadılar Bayramı olayı- sonra kollarımı kendime doladım. Titriyordum, adrenalin vücudumdan boşalırken her yerim titriyordu.

"Az önce biri bana ateş mi etti?" Titreyen bir sesle sordum.

Belki de hemen sonuca varmıştım. Belki de bu bir tesadüftü. Belki de...

Kody, Rainybanks'ten hızla çıkarken dikkatini tekrar yola vermeden önce bana hızlıca bir bakış attı. "Evet."

Nefesim bir anda kesildi. "Neden?"

Kody'nin elleri direksiyon simidinde sıkılaştı, parmak eklemleri beyazlaştı. "Taşındın diye cidden tehdidin bittiğini düşünmedin, değil mi?"

Sarsıldım, sözlerinin ardında kaynayan öfkeyle sersemlemiştim. "Hayır, tabii ki hayır," diye karşılık verdim, kendimi... aptal gibi hissediyordum. Vay be. Hayatıma yönelik tehditleri göz ardı etmişim. Noel'den önceki o günden beri hiçbir şey olmamıştı. Takipçim beni neredeyse öldürdüğünden, sonra Drew'u ve o Wraith'i -adını bile hâlâ bilmediğim bir adamı- öldürdüğünden beri.

"Neden oradaydın?" Onun yerine ben sordum, aramızdaki sessizliğin sürüp gitmesinden rahatsız olmuşum. Çok gergindim. Çok gergin ve *korkmuşum*. "Beni mi takip ediyordunuz?"

Mizahsız bir kahkaha attı. "Tabii ki takip ediyorduk, MK."

Kaşlarımı çattım. "Neden?"

"Çünkü insanlar seni öldürmeye çalışıyor!" diye bağırdı, öfke ve hayal kırıklığı içinde elini direksiyona vurdu.

Ona vermek istediğim tüm aptalca cevapları susturmak için dudağımı ısırdım. Öldürülmemi *neden* önemsediklerini zaten biliyordum. Sadece bunu itiraf etmek istemiyordum.

"Nereye gidiyoruz?" Sessizlik başa çıkılamayacak bir hal aldığı anda bunun yerine ben sordum. "Evinize geri dönmeyeceğim."

Kody sinirli bir şekilde homurdandı. "Teknik olarak *senin* evin. Tapusu *senin* adına."

Başımı çevirip ona sert bir bakış attım. "Ne?" Omuz silkti.

"Yani, yarısı *senin*."

Midem bulandı. "Anlıyorum." Eğer yarısı benimse, diğer yarısının kime ait olduğunu anlamak için astrofizikçi olmaya gerek yoktu. Görünüşe göre gizli kocam, ben onu tanımadan çok önce imzamı taklit etmekten çok mutlu olmuştu. Ya da belki de bu tür bir sözleşmeyi sadece bir tarafın imzalaması gerekiyordu? Nereden bilebilirdim ki?

Düşündüm de, belki de sessizlik konuşmaktan daha iyiydi. Tırnağımın kenarını ısırarak bakışlarımı pencereden dışarı çevirdim ve başka bir yerdeymişim gibi davranmaya çalıştım. Başka *bir yerde*. Çünkü boğazıma kadar drama batmıştım ve hızla boğuluyordum.

Kody başka bir şey söylemedi ama yakın zamana kadar hepimizin paylaştığı malikaneye de dönmedi. Doğruca eski West Shadow Grove'daki Azrail bölgesinin derinliklerindeki yeni daireme gitti, sonra da caddenin karşısındaki boş bir park yerine park etti.

Dışarı çıkabilmem için kapımı açtığında "Teşekkürler," diye mırıldandım, "orada kışımı kurtardığın için." Sokağı geçip apartmanıma doğru yürümeye başladım ama Kody peşimden geldi.

Ona baktığımda kaşlarını hafifçe çattı. "Gerçekten de seni bırakıp gideceğimi düşünmüyorsun, değil mi?" Kaşlarımı kaldırdım ve o da inanmayarak başını salladı. "Biz hiç tanıştık mı ki? Lanet olsun, MK."

Onunla tartışmadım, çünkü haklıydı. Beni kapıda bırakıp el sallayarak ve korna çalarak gitmesine imkân yoktu. Daha bir saat önce biri beni herkesin içinde vurmaya çalışmışken olmazdı. Ve gerçekten, bunu yapmasını istemezdim.

Sessizlik içinde asansörü bekledik ve asansör geldiğinde birkaç Azrail çocuğu dışarı çıktı ve Kody'nin orada durduğunu görünce iki kez baktılar.

İçlerinden biri yüzünde hafif bir sırıtişla "Vay be, kanka... kayıp mı oldun?" diye sordu.

Kody ölümüne baktı ve benim yaşıma biraz daha yakın görünen diğer çocuk arkadaşının koluna vurdu.

"Kapa çeneni, sik kafalı." Sonra Kody ve bana küçük bir baş selamı verdi. "Saygısızlık falan yok, değil mi? O daha yeni."

Kody onlara cevap bile vermedi ve büyük çocuk geveze olanı kuyrukları tutuşmuş gibi apartmandan dışarı sürükledi.

"Bu da neydi şimdi?" Asansöre bindiğimizde mırıldandım ve kendi katımın düğmesine bastım. "Archer'ın dövuştüğü gece bazı Reaper'ların sana da aynı şekilde davrandığını hayal meyal hatırlıyorum." O gece ölümcül dozda fentanil yüzünden neredeyse ölüyordum.

Kody kaşlarını kaldırarak bana baktı, bir sonraki seviye seksi ve tehlikeli görünüyordu. Lanet olsun.

"Ne hakkında?"

Ters ters baktım. "Ciddi misin? Bu konuda aptalı mı oynayacaksın?"

Ağzının kenarları seğirdi ve bir gülümsemeyle savaştığını söyleyebilirdim. Piç kurusu.

"Aptalı oynayacak bir şey yok bebeğim," diye cevap verdi benim katıma ulaştığımızda ve kapılar açıldığında. Önünden çıkmamı işaret etti ama keskin bakışları önümüzdeki koridorun tehditlerden arınmış olduğundan emin olmak için koridoru taradı. "Bu ikisiyle hayatımda karşılaştığımdan şüpheliyim."

Kapıma doğru yürüdüm ve kilidini açtım. Neyse ki Rainybanks'teki her şey boyunca çantam yanımdaydı, bu yüzden başka bir telefon değiştirmiyordum ve yedek anahtarım için Cass'in kapısına vurmama gerek yoktu. Cuma gecesi saat on bir buçukta evde olma ihtimali de yoktu.

"Yemin ederim Kodiak Jones," diye çıktım, kapıyı iterek açtım ve içeri girmesi için geri adım attım, "bana bir kez daha yalan söylersen seni kendim bıçaklarım. Hayatım boyunca yetecek kadar saçmalık yaşadım. Ya gerçekleri söylemeye başla ya da defol git."

Kody belinden bir silah çıkarıp tüm dairemi tararken ben kapının eşiğinde durup omzumu pervaza yasladım. Işıkları yakıp dolapları, yatağın altını, perdelerin arkasını, her yeri kontrol ettikten sonra silahını bir kenara bırakıp bana döndü.

"Yalan söylemiyorum bebeğim," dedi kaşlarını çatarak. "O serserileri tanımıyorum. Arch, Steele ve ben yaklaşık üç yıl önce Zane ve Reapers ile bağlarımızı kopardık." Durakladı, çenesi gergindi ve hikâyede daha fazlası olduğunu anladım. Zane D'Ath insanların sırf istedikleri için çetesinden ayrılmasına izin vermezdi. Azrailler -tıpkı Wraithler gibi- hayat çetesiydi. Bir kez girdiniz mi, tek çıkış yolunuz ceset torbasıydı.

"Ama..." Kody devam etti ve ben de memnuniyetle başımı salladım. Akıllı çocuk. Ön kapımı kapattım ve anahtarlarımı anahtar yerim olarak belirlediğim küçük masanın üzerine attım.

"Belki de geçmişte yaşananlarla ilgili bazı söylentiler duymuşlardır," diye teklif etti, ben kanepeye uzanırken hareketlerimi taklit ederek.

Yer değiştirdim ve yüzümü hafifçe ona döndüm. Tüm öfkeme ve kalp kırıklığıma rağmen o hâlâ Kody'ydi. Onu tanıyordum. Onu önemsiyordum. Ve evet, onu affetmek istiyordum. Derinlerde bir yerde... *gerçekten* derinlerde bir yerde, aramızdaki tüm saçmalıkların ortadan kalkmasını istiyordum, böylece eskiden olduğumuz her neyse o halimize geri dönebilecektik. Cinayetlerden önce. Bilgi bombalarından önce. İhanetlerden önce.

Ama bu mümkün değildi. Zamanı geri alamazdık ve tanıdığım hiç kimse seçici bir hafıza silme aracı icat etmemişti. Yani ya ilerlememiz ya da çekip gitmemiz gerekiyordu.

Bu seçeneklerden hangisinin beni daha az inciteceğine tam olarak karar vermemiştim. Şimdilik sadece onu daha iyi anlamak istiyordum. Kodiak Jones'u neyin harekete geçirdiğini ve beni tamamen mahvedeceğini bilmesine rağmen neden böylesine büyük, hayatını değiştirecek bir sırrı benden saklamayı seçtiğini bilmem gerekiyordu.

"Bana gerçek bir şey söyle," diye fısıldadım, yanağımı kanepenin arkasına yaslarırken bakışlarıyla buluştum. "Gerçek bir şey."

Parmaklarını ağarmış saçlarının tepesinde gezdirerek derin bir nefes verdi. Şakamın pembesi neredeyse tamamen solmuştu ve kendimi onu tekrar kandırmak için can atarken buldum.

"Azraillerden nasıl kurtulduğumuzu bilmek istiyorsun," dedi. Bu bir soru değil, bir ifadeydi ama yine de başımı salladım. "Bu tamamen benim anlatacağım bir hikâye değil," diye söze başladı, ama ben lafımı hakaretle kesmeden devam etti. "Ama Arch ve Steele bununla ilgili bir sorunları varsa kışımı öpebilirler. Arch'a artık senden sır saklamayacağımı söyledim ve bunda ciddiydim."

Ugh. Kody her zaman beni tam kalbimden vuracak doğru şeyleri söylemeyi bilirdi.

Aramızdaki sessizlik uzayınca, "Anlat bakalım," diye nazikçe sordum. Dizlerimi kanepeye çektim, dinlemek için yerleşirken rahatladım.

Bana mahcup bir bakış attı, gözleri gerginlikle doluydu. "Hakkımızda en kötüsünü düşünmemen için bunu nasıl ifade edeceğimi bulmaya çalışıyorum. Hiçbirimiz için. Hepimiz boktan şeyler yaptık..."

"Reşit olmayan kızları satın alıp haberleri olmadan evlenmeye zorlamak gibi mi?" Lafı dolandırdığında boşluğu ben doldurdum ve omuzları yenilgiyle çöktü. "Şaka yapıyorum," diye mırıldandım, "ama cidden, insan kaçakçılığından daha kötü olamazmış gibi geliyor. Değil mi?"

Kody'nin cevap gülümsemesi hüznü ve eziyetliydi ve karnımda soğuk bir korku birikti.

"Her zaman daha kötü bir şey vardır, bebeğim. Her zaman."

"S o, sanırım sana söylemeliyim," dedi Kody, içimdeki gerilimin artmaya devam ettiği neredeyse tam bir dakikalık sessizlikten sonra. Konuşmamak, onu daha fazla zorlamamak için gerçekten çok çabalıyordum... ama bu kolay değildi. Her şeyi bilmek istiyordum. İyi, kötü, berbat olanı. Eğer aramızda *herhangi bir* uzlaşma şansı olacaksa, hepsini bilmem gerekiyordu.

Elini tekrar saçlarında gezdirdi, sonra başını koltuğa yaslayıp tavana baktı. "Biz hiçbir zaman bir çetede olmak istemedik. Üçümüz yani. Hiçbirimiz Zane ve Damien gibi olmak istemedik. Hayatlarımızı suç işleyerek ve hapse girmemek için şantaj ve kaba kuvvet kullanarak geçirmek istemedik. Bu hiç doğru gelmedi, anlıyor musun?"

Bana bir bakış fırlattı ve ben de sessizce başımı salladım. Bu yaşam tarzının bana da hiç çekici gelmediğini rahatlıkla söyleyebilirdim. Dallas'la aramızın açılması'nın nedeni de buydu. Ama ben zengin beyaz bir kızdım, bu yüzden başkalarını umutsuz seçimleri için yargılayamazdım.

"Aslında pek seçeneğimiz yoktu. Arch... Daha okumayı bile öğrenmeden Damien ona Azrail dövmesi yaptı. Her şeyden çok bir sahiplik işareti." Kody yüzünü buruşturdu, sonra bana özür dileyen bir bakış attı. "Üzgünüm, konudan uzaklaşıyorum ve sana onların hikayelerini anlatırsam kendimi tam bir hıyar gibi hissedeceğim. O hikâyeler benim değil, ama bu bir bakıma benim." Düşünerek boğazını temizledi. "Pekâlâ, kimsenin Ölüm Melekleri'ni öylece terk etmediğini biliyorduk, bir kez kana bulandıktan sonra değil. Böyle bir şey olmaz. Shadow Grove çeteleri eski kafalıdır. Hayatçılar. Tüm bu yaşam tarzından kurtulmak istiyorsak, büyük, kanlı ve ayrılışımızdan sonra da sürecek bir şeye ihtiyacımız olduğunu biliyorduk."

"Aksi takdirde sizi daha sonra avlayıp öldüreceklerdi," diye yüksek sesle düşündüm ve başımı salladım. "Evet, bu mantıklı. Bu, bazı genç Orakçıların size bakarken attıkları dehşet dolu bakışları da açıklıyor."

Kody burnunu kırıştırdı. "Evet. Arkamızda bir tür ün bıraktık ve bu da... Olması gerekenden daha büyük bir şeye dönüştü demek isterdim ama dönüşmedi. Aksine, etkisi zamanla azaldı. Yakında, bazı serseri piçler bir noktayı kanıtlamaya çalışacak ve bize ateş edecekler ve biz de... bilirsiniz. Onlara neden bize bulaşılmaması gerektiğini hatırlatmamız gerekecek."

Derin bir nefes aldım ve yavaşça dışarı verdim. Geçmişte kötü şeyler yaptıklarını biliyordum. Bunu, hepsinin beni kıcımdan ısıracak sırlar sakladığını bildiğim kadar kesin olarak biliyordum. Öyleyse neden her şey şok ediciymiş gibi davrandım?

Madison Kate Danvers'ın gizemlerinden biri sanırım. Görünüşe göre bir şeyleri havaya uçurmayı seviyordum.

"Sanırım bir içkiye ihtiyacım var," diye itiraf ettim. "Sen de ister misin?"

Kodiak Jones'la hiç tanışmamış olmayı dilemekten, kanepemde sohbet ederken ona bir içki teklif etmeye nasıl geçmiştim? Tanrı bilir. Yine de benim için sorun yoktu. Sonunda gerçek ve dürüst cevaplar alabileceğim anlamına geliyorsa, muhtemelen istediği her şeyi yapardım.

Buzdolabımı karıştırıp çilekli ve armutlu elma şarabı çıkarırken "Elbette," diye cevap verdi. Kapaklarını açıp kanepeye döndüm ve birini Kody'ye uzattım.

Etikete baktı ve burnunu kırıştırarak dehşete kapıldı. "MK... bu da ne böyle?"

"Lezzetli, işte bu. Şikâyet etmeyi bırak ve hikâyene devam et." İçkimden uzun bir yudum aldım ve dudaklarımı yaladım. "Mm, lezzetli."

Kody'nin bakışları ağzıma kilitlendi ve hayal kırıklığına uğramış gibi bir ses çıkardı. "Böyle yapmaya devam edersen bu lanet hikâyeyi asla bitiremeyeceğim bebeğim."

Bir kahkaha attım. "Özür dilerim. Devam et."

İçkisinden bir yudum aldı, sonra düşündüğü kadar kötü değilmiş gibi bir yüz ifadesi takındı ve ardından iç geçirdi. "Pekâlâ, detaylara girmeyeceğim yoksa önümüzdeki üç gün boyunca burada oturup konuşuyor olacağız. Arch sana büyükbabasının eğitim kamplarından biraz bahsetti, değil mi?" Başımı salladım. "Bize bir fırsat gördüğümüzde harekete geçmemiz için gereken tüm becerileri kazandırdılar. Tri-State Timberwolves'un Shadow Grove'u düşmanca ele geçirmeyi planladığını keşfettik."

Nefesim kesildi. Tri-State Timberwolves eskiden Amerika'nın en korkulan suç örgütlerinden biriydi. Acımasız ve kana susamışlardı; insanlıktan ve merhametten tamamen yoksundular. Ayrıca soyları da tükenmişti. Eskiden güçlü olan bu çetenin dağınık kalıntıları, Tri-State'teki ana üsleri için bir sıkıntıdan başka bir şey değildi.

"Doğru. Sanırım onları duymuşsundur?" Kody kaşlarını bana doğru kaldırdı. "Kim görmemiş ki? Tri-State Katliamı tüm haberlerde yer aldı."

aylarca. Tarihteki en kötü çete cinayetlerinden biriydi." Bunu söylerken kafamda parçalar bir araya geldi ve kaşlarım şok içinde havaya kalktı. "Bir dakika."

Yani...? Olamaz. O gün yüzden fazla ölüm oldu. Bu mümkün bile değil... değil mi?"

Kody elma şarabından bir yudum aldı ve omuz silkti. "Phillip'in eğitimi bize onun kırk yıllık gizli operasyon ajanı olarak edindiği her yararlı beceriyi ve yavaş yavaş gerçeklik kavramını yitirirken kendi geliştirdiği daha fazlasını öğretti. Neler yapabildiğimize şaşıracaksın bebeğim."

Hadi canım.

"Yani... hepsini öldürdün." Bu artık bir soru değildi. "Bu seni Reaper'lardan nasıl kurtardı? Ve Wraith'lerden? Archer, hepiniz, her iki Shadow Grove çetesi de siz etraftayken altlarına sıcıyor gibi görünüyor."

Kody'nin dudakları bu açıklama karşısında bir sırtışıyla kıvrıldı. "İşte uzun vadeli düşünmemiz gereken kısım da bu. Sadece bir güç hamlesiyle saldırmak ve herkesi korkudan alt üst etmek yeterli değil. Bu tür tehditler zamanla etkisini yitirir ve aptallar -özellikle de gangster aptallar- söylentileri sadece söylenti olarak kabul eder. Söylentiler. Bu yüzden hem Zane'in hem de Charon'un taşaklarını sıkıca elimizde tuttuğumuzdan emin olmamız gerekiyordu, anlıyor musun?"

Burnumu kırıştırdım. "Korkunç bir benzetme ama evet, seni anlıyorum. Peki, onların üzerinde ne tutuyorsun? Timberwolves'la ne alakası var?"

"Shadow Grove çetelerini en can yakıcı yerlerinden vurduk. Tri-State Timberwolves'u dizlerinden keserek bazı kârlı anlaşmalar yapabildik. Yasal ve yasadışı birçok işlerinin kontrolünü ele geçirdik. Şartlarımızı kabul edene kadar Shadow Grove yeraltı dünyasıyla ticareti kestik." Dudaklarında küçük, tatmin olmuş bir gülümseme belirdi, sanki başardıkları şeyle hâlâ gurur duyuyormuş gibiydi. Yeterince adil de.

Çok stratejik bir hamle yaptıklarını anlayarak yavaşça başımı salladım. "Onları kendi gelir akışları için fidye olarak tuttunuz. Yani Azrailler ve Wraithler artık sadece üçünüz izin verdiğiniz için mi faaliyet gösteriyor?"

"Basitleştirilmiş bir açıklamayla, evet. Ayrıca, üçümüzü öldürüp mal varlığımızı kendilerine alma isteğini ortadan kaldırmak için birkaç sigorta poliçemiz var." Çilekli ve armutlu elma şarabından uzun bir yudum daha aldı ve başıyla onayladı. "Bu aslında oldukça lezzetli."

"Sana söylemiştim," diye mırıldandım.

Tüm bu yeni bilgileri değerlendirirken uzun bir süre sessiz kaldık. Hiçbiri üçü hakkında hissettiklerimi değiştirmemişti-

Derinlerde, öfkem, ihanetim ve kızgınlığımın altında hala acı vardı ama bu pek çok şeyi açıklıyordu. Tri-State Katliamı'nı gerçekleştirenlerin onlar olduğu fikri şaşırtıcı ve biraz da inanılmazdı. Ama Kody'nin böyle bir konuda yalan söyleyeceğini de düşünmemiştim. Bu konuda belli ki bir miktar suçluluk duygusu taşıyordu ve bu onu bana sevdirdi.

Geleceğinin yönünü değiştirmek için bazı zor seçimler yapmıştı ve gerektiğinde muhtemelen bunu tekrar yapacak olsa da, böbürlenmiyordu. Bu süreçte aldıkları hayatlarla gurur duymuyordu.

"Lanet olsun, Kody," dedim gergin bir sessizlikten sonra. "*Bir şey yaptığınızı tahmin etmiştim. Ama bu... çok daha fazlası.*"

"Biliyorum," diye cevap verdi yüzünü buruşturarak. "Sadece size gerçeği söylemek istedim. Her şeyi düşününce en azından bunu yapabilirdim."

Her şeyi. Başka bir deyişle, arkadaşının benden habersiz beni satın alıp evlendiği gerçeğini göz önünde bulundurursak, o ve Steele beni uyarmak için tek kelime etmemişlerdi. Karanlık ve tehlikeli dünyalarının tavşan deliğinden aşağı yuvarlanmama izin vermişler ve tüm bu süre boyunca gülümsemişlerdi.

Ama bu hiç de adil değildi.

"Beni öldürmeye çalışan bu insanların," dedim dudaklarımı yalayarak, "sizinle bir ilgisi var mı? Yaptığınız şeyle?"

Kody başını salladı. "Hayır. Ya da... söyleyebileceğimiz kadarıyla değil. İsyan Gecesi'ndeki saldırı sana yönelikti ve sen bu işlere bulaşmadan çok önceydi. Şu ana kadar çözebildiğimiz kadarıyla, annenden kalan mirasla bir ilgisi var."

Kaşlarımı çattım ve tırnağımın kenarını ısırdım. Bu son zamanlarda edindiğim kötü bir alışkanlıktı. "Evet, bunda da garip bir şeyler var-"

Kody'nin cep telefonunun tiz sesi sözümü kesti ve pantolonundan çıkarmadan önce bana özür dileyen bir bakış attı. Ekrana bir göz attı ve kaşlarını çattı.

"Al şunu," dedim ona, kimin aradığını bildiğimden emindim. "Bree, Dallas ve Scott'ın iyi olduğunu bilmem gerekiyor."

Bana hızlıca bir bakış attı, sonra telefonu kulağına götürmeden önce ekranındaki "cevapla" tuşuna bastı. Ağzından çıkan ilk şey endişelerimi aktarmak oldu ve bir dakika sonra arkadaşlarımla ilgili olduğunu belirtmek için başıyla onayladı.

Rahat bir nefes aldım ve daha fazla içki almak için mutfaka geri döndüm. Orada oturup arkadaşlarımla yaptığı konuşmayı dinlememe gerek yoktu.

Archer, Kody her soruma cevap vereceğini açıkça belirttikten sonra değil. Daha da iyisi, anlatacağı kendi hikâyesi olduğu sürece dürüstçe cevap verecekti.

Ona küçük de olsa bir güven göstermeye karar vererek -ve umutsuzca bunun beni tekrar kışımından ısırmayacağını umarak- taze içeceklerimizi sehpaye bıraktım, sonra ben duş almaya giderken onu telefonuyla baş başa bıraktım.

Duşumu oldukça hızlı aldım çünkü vurulduktan sonra ihtiyacım olan son şey düşüncelerimle daha fazla baş başa kalmaktı. Tüm bunlar bana erkekleri tamamen hayatımdan çıkarmaya çalışarak ne kadar büyük bir yanılgı içinde olduğumu kanıtladı. Şu anda her şeye çok fazla karışıyorlardı ve benim kendi sorunlarım - sapığım ve beni öldürmeye çalışan insanlar - sırf malikaneden taşındım diye sihirli bir şekilde ortadan kalkmayacaktı.

Lanet olsun, bazen kendi öfkem büyük resmi görmemi engelliyordu. Tüm sorunlarımızı köprünün altından akan su gibi temizleyeceğimden değil, hayır. Ama onları iyi oldukları şey için kullanmamak aptallık olurdu.

Onları, Reaper'ları... hepsini.

Mirasımı, hayatımı ve özgürlüğümü geri almak için onları kullanırdım. Sonra, kanlı olaydan geriye bir şey kalırsa, uzlaşmayı düşünecektim.

Sudan çıkıp kabaca kurulandıktan sonra havluyu vücuduma doladım. Banyoya yanımda getirdiğim temiz giysileri atladım ve Kody'nin hâlâ kulağında telefonuyla kanepede oturduğu oturma odasına doğru ilerledim.

Yaklaştığımda parıldayan yeşil gözleri bakışlarımla buluştu. Merak ve şüphe yüzünde üstünlük için yarışıyordu ve ben de ona sinsî bir gülümsemeyle karşılık verdim.

"Evet," diyordu telefonuna, "bence de en iyisi bu." Archer ona cevap verirken gözleri bir saniye bile benimkilerden ayrılmadı ve bir onay mırıldandı.

Havlumu düşürdüm.

"Ben gitmeliyim," dedi Kody Archer'a, telefonu kapatıp cevap bile beklemeden masanın üzerine fırlattı. Bana bakarken kaşları çatıldı. *Her şeyime.* "Bir yanımda bunun bir tuzak olduğunu biliyor," diye itiraf etti, başparmağını alt dudağında gezdirirken bile gözleri kısıldı ve bakışları ısındı.

"Yani?" Açılmış bacaklarının arasında durana kadar birkaç adım daha yaklaşarak cevap verdim. Avuçlarımı gövdemden yukarı kaydırarak, kendi göğüslerimi avuçladım ve hafifçe sıktım. "Kullanılmakla ilgili bir sorunun mu var Kodiak Jones?"

Kukuletalı bakışları ellerimi takip ediyordu, arzuyla doluydu. "Eğer bu senin tarafından kullanılmak anlamına geliyorsa, Madison Kate? İtirazım yok."

İki eliyle uzanıp belimi kavradı ve beni kucağına oturtmak için kaldırdı. Ağırliğim onun üzerine yerleştiği anda elleri saçlarımdaydı, güçlü parmakları başımın arkasına masaj yaparken dudaklarımızı bir tutku patlamasıyla birbirine yaklaştırdı.

Ellerim gömleğinin eteklerini bulup kumaşın altından kayınca "Lanet olsun," diye inledi. "MK, bebeğim, hiçbir fikrin yok..." Dudakları bir kez daha benimkilerle buluştuğunda sözünü kesti. Bu sefer öpücüğü daha talepkâr ve muhtaçtı. Dillerimiz bir arzu karmaşasında buluştu ve elleri beni ona karşı sıkıca tuttu, sanki onunla dalga geçmemden korkuyormuş gibi... belki de kalkıp güleceğimden, onu ağrıyan toplar ve morarmış dudaklarla bırakacağımdan, kendi kıcımlı bir vibratörle bitirmek için yatak odama geri götürdüğümde.

Yalan söylemeyeceğim, bu düşünce aklımdan geçti.

Ama o zaman bu kendimi çok arzuladığım bir şeyden mahrum etmek olurdu. Ve ben mazoşizmle ilgili değildim. Yani evet, bunu sonuna kadar götüreceğim. Kody'yi lanet zihninden temizleyene kadar -en azından geçici olarak- becerecektim, sonra da yarın Archer'dan malımı nasıl geri alacağımı düşünmeye başlayacaktım.

Kim bilir, belki Kody çift taraflı ajanlık yapmaya ikna edilebilirdi.

Ben.

Kody öpüşmemizden geri çekildi, eli yüzümü kavrarken gözleri benimkini deldi. "Komplo kuruyorsun," diye mırıldandı. "Zihnindeki dişlilerin çalıştığını hissedebiliyorum."

"Yani?" Ona tekrar meydan okudum. "Bu senin için bir sorun mu?" Öyle değilmişim gibi davranmayacaktım. Kalbim bunu kaldıramazdı.

Ona karşı hâlâ gerçek duygular beslerken böyle ikiyüzlü olmak istemezdim. Başından beri bunun seksten *başka bir şey olmadığını* bilmesi daha iyiydi.

"Bebeğim," diye nefes aldı, gözleri bana yalvarıyordu. "Bu gece için bir kenara koy. Lütfen."

Ses tonundaki bir şey beni duraksattı. "Neden yapayım?"

"Bu gece için bir kenara koy. Seni ne kadar özlediğimi göstermeme izin ver... Gittiğin her lanet saniyede seni incittiğim için ne kadar pişman olduğumu. Sonra yarın seninle birlikte plan yapacağım. Sana yardım etmek için elimden gelen her şeyi yapacağım."

Sözlerini düşündüm, düşünürken dilimi alt dudağımın üzerinde gezdirdim. "Bunu neden yapasın ki? Sadakatinin nerede yattığını her zaman açıkça belirttin. Her zaman."

Kody acı çekmiş görünüyordu, avuç içleri çıplak kalçalarımı kavrayana kadar vücudumu okşadı, sanki hiç bırakmak istemiyormuş gibi sıkıydı. "O gece mutfakta sevişirken sana ne söylediğimi hatırlıyor musun?" Düşünerek kaşlarımı çattım ama o benim yerime boşluğu doldurdu. "Hayatımızın geri kalanını senden özür dileyerek geçireceğimizi *bildiğimi* söylemiştim. Bunu o zaman da biliyordum, şimdi de biliyorum. O yüzden bu senden hiç bitmeyecek özürlerimin ilki olsun Madison Kate. İnanılmaz derecede üzgünüm."

Sesi boğuk ve içtendi ve kırılğan, parçalanmış kalbimin dikenli teller ve jiletlerle çevrili olduğu içimin derinliklerinde bir akor vurdu.

Nefesimi içime çektim ama boğazıma oturan sert duygu yumağına takıldı. Lanet olsun.

"İyi değiliz Kody," dedim ona, gömleğini çıkarıp bir kenara atarken bile. "İyi olmaktan gerçekten çok uzağız. Benden böylesine büyük bir sırrı sakladığın için seni uzaktan bile affetmiyorum." Parmak uçlarım göğsünden kemerine, doğrudan çıplak göbeğimin altına indi.

Başını salladı, bakışlarımı hâlâ esir tutuyordu. "Bunların hepsini anlıyorum."

Kuşkuyla gözlerimi ona diktim ama kemerini çözmekten ve kot pantolonunun fermuarını açmaktan vazgeçmedim. Kalın kumaşın altında o kadar sertti ki neredeyse eğleniyordum.

"Ama...?" İfadesinde daha fazlası olduğunu sezmiştim. Buna Kody sezgisi diyebilirsiniz.

"Ama bir gün oraya gitme fırsatı istiyorum. Yıllar sürse bile, burada bozulan şeyleri düzeltmek için elimden gelen her şeyi yapmak istiyorum." Sesi tam bir samimiyet taşıyordu ve lanet olsun... Ona inanmıştım.

Dudağımı ısırđım, pantolonunu gevşetip kocaman ereksiyonunu serbest bırakırken sözlerini düşündüm, sonra avuçladım ve keskin bir nefes almasını sağladım.

"Peki ya Archer ve Steele? Üçünüzün ayrılmaz bir kardeşlik olduğunuzu sanıyordum. Kandan daha sıkı. Bu, onlara karşı da yumuşamam gerektiğı uyarısıyla birlikte mi geliyor? Onları kendi özürlerini dilemekten muaf tutan gizli maddeler mi?" Karın kaslarının sıkılaşmasından ve nefesinin hızlanmasından zevk alarak elimi boylu boyunca okşadım.

Kody ağır bir nefes vererek, "Hayatta olmaz," dedi. "Asla olmaz. Kendi pisliklerini kendileri yaptılar; kendileri temizleyebilirler." Parmakları kalçalarımı sıkıca kavradı ve ben de pantolonunu indirip botlarıyla birlikte tekmeleyebileceğı kadar hafifçe yukarı kaldırdım.

Ellerinden biri kalçamı bıraktı ve sevgi dolu bir jestten biraz daha sıkı bir tutuşla yüzümü kavramak için geri geldi. Hükmetmeye doğru sadece bir adım. Dudaklarımı tekrar kendi dudaklarına götürdü, sanki tüm özürlerini o tek öpücüğe sığdırabilecekmış gibi beni derinden öptü.

Yapamadı. Ama lanet olsun, bu iyi bir başlangıçtı.

Onu öpmeye devam ettim, ama aynı zamanda aramıza uzandım ve sikini göbeğıme getirdim. Ön sevişmenin canı cehenneme, onu içimde hissetmeye nefes almaktan daha çok ihtiyacım vardı. Kalçalarımı salladığımda öpüşmemiz kesildi, içime girerken inledim, sonra yukarı itip daha derinlerime girerken titredim.

"Onlar benim kardeşlerim olabilir," dedi Kody boğuk bir fısıltıyla, ayak parmaklarını kıvıran bir sabırla içime girerken. Bir eli kalçamı sıkıca kavrayarak süreci aceleye getirmemi engelliyordu ve bu beni çıldırtıyordu. "Ama sen benim kızımsın. Daha önce bunun benim için ne anlama geldiğı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Artık biliyorum. Bunu bir daha mahvetmeyeceğim bebeğim."

Yolun geri kalanını içeri iterken, beni en mükemmel şekilde doldururken ve nefesimi hızlandırırken kelimeler beni hayal kırıklığına uğrattı. Bizi uzun bir süre orada tuttu, yüzümü sıkıca kavrayışı gözlerimi tekrar onunkilere çevirdi ve bakışlarımızı birbirine kilitledi.

Beni her zaman açık bir kitap gibi okuyabilirdi, bu yüzden o anda ne gördüğünü merak ettim. Her neyse, onu harekete geçirdi. Dudaklarımız çarpışarak birleşti, dili iddialı bir baskınlıkla ağzımı istila etti ve parmakları kalçama masaj yaparak beni onun üzerinde hareket etmeye teşvik etti.

Sanki cesaretlendirilmeye ihtiyacım varmış gibi.

Onun üzerinde bir ritim tuttururken, içimdeki kocaman sikinin lezzetli, çökmekte olan kaymasını ve sıyrılmasını hissederken, küçük inlemeler ve sızlanmalar boğazımdan izinsiz olarak kaçtı. Neredeyse bir ay sonra ağrıyan, muhtaç bir karmaşaydım.

Ondan ve Steele'den uzakta. O ilk birkaç dakika içinde kolayca gelebilirdim.

Ama dişlerimi sıktım ve onu ittim. Kody buz gibi dış görünüşümü eritmek için tam anlamıyla doğru şeyleri söylediğine göre, onu becermekten zevk almak istiyordum. Artık onun harika aletini kaşınmak için kullanmıyordum... Bu bizim için yeni bir geleceğe doğru atılan bir adımdı. Bunu ona itiraf etmeye hazır olmasam bile, doğru olduğunu biliyordum.

Kody'nin elleri göğüslerimi buldu, avuçladı ve sıktı. Parmakları meme uçlarımla öyle bir oynadı ki nefesim kesildi ve dokunuşuna doğru eğildim, bu da ısırması için boynuma erişim sağladı.

"Kahretsin," diye soludum, muhtemelen iz bırakacak kadar sert ısırıldı ve parmakları meme uçlarımı sıkıştırdı. Bu hafif acıyı seviyordum ve şimdiden aramızdaki kayganlığın kanıtını hissedebiliyordum. Kalçalarımı yuvarladım, içimdeki her santimin tadını çıkarıyordum. "Kody..." Bir iniltiyle sözümü kestim çünkü kendimi hızla onun dokunuşunda kaybediyordum.

O kadar haklıydı ki; plan yapmak sabaha kadar bekleyebilirdi. Bu... onunla o anda *olmak*, niyetlendiğim işlevsel sikişten çok daha iyiydi.

"Çok yakınsın," diye mırıldandı, boynumun kenarını öptü ve kulak mememi dişlerinin arasına aldı. "Etrafımda kenetlendiğini hissedebiliyorum. Hipnotik bir şey bu." Küçük, sinirli bir inilti çıkardım ve o da kıkırdadı. "Benim için gel, bebeğim. Sikime binerken boşalmanı istiyorum."

Nefesim kesildi ve elleri göğüslerimi terk ettiğinde inledim. Ama o sadece kavrayışını kalçalarımın doğru kaydırıyordu. Beni böyle tutmalarına bayılıyordum. Sanki tamamen onların kontrolü altındaymışım gibi.

"Hadi bebeğim. Benim için çığlık at." Kalçalarımı sıkıca kavradı, beni hareketsiz tutarak kontrolü ele geçirmesini sağladı. Ben uzun bir çığlık atarak kendime gelene kadar kalçalarını defalarca içime soktu.

Lanet olsun... klitorisime dokunmamıştı bile ve ben sıırılsıklam, titreyen bir karmaşaydım.

İçime tamamen oturduğunda itiş gücü yavaşladı, durakladı ve bir başka morartıcı, sahiplenici öpücük için yüzümü yakaladı. "Çok güzel," diye nefes aldı, yeşil gözleri ağır kapakların altından bakışlarımla buluştu. "Senden bir şey istiyorum bebeğim."

Birkaç kez göz kırptım, sikinin üzerinde kıvrılırken bile orgazm sisini temizlemeye çalışıyordum. O kadar sert, o kadar büyüktü ki, sadece içimde kalarak orgazmımı uzatıyor gibiydi. "Ne?"

Şeytani bir sırıtış dudaklarını büktü ve cevabı karanlık, hedonist bir fısıltıyla geldi. "Seni tatmam gerek."

Küçük bir inilti çıkardım ama bir saniye sonra kanepede sırtüstü yatmışım, ağzı ağızla buluşurken bacaklarım Kody'nin omuzlarına asılmıştı. Aletin göbeğimden kaybolmasını protesto ederek ona karşı direndim ama hemen yerine parmaklarını koydu. Aynı şey değildi, ama dilinin beni çalıştırma şekliyle eşleştirildiğinde işe yarardı.

O emdikçe, ısırıkça ve yaladıkça dudaklarımdan nefes nefese küfürler dökülürken, eli beni asla geri dönmek istemediğim ciddi bir coşku durumuna soktu. Hâlâ ilk orgazmımın etkisinden kurtulamamışım, bu yüzden çılgılık atıp kısa saçlarını pençelemem sadece birkaç dakika sürdü.

Vay *anasını*.

"Kody," dedim nefes nefese, "benimle oynamayı bırak."

Yüzü bacaklarımdan arasından fırladı, uyarılmamla kayganlaşmıştı ve dudaklarında kendini beğenmiş bir sırıtış vardı. Lanet olsun, bu çok ateşliydi.

"Aklından bile geçirme bebeğim," dedi kıs kıs gülererek ve karnımın alt kısmını öpüp dilini bıçak gibi yaramın üzerinde gezdirdi. Hepsi ne zaman görseler yarama çok dikkat ederlerdi. "Onların gözetimi" altında yaralandığım için bir suçluluk duyup duymadıklarını merak ettim.

"Peki," diye sordum vahşi bir hırıltıyla. "Beni nasıl istiyorsun?"

Çifte orgazmdan dolayı kemiksiz ve coşkuluydum; beni sıcak kömür yatağında becermek istediğini söyleseydi, kabul ederdim. Ufku ötesinde saklandığını bildiğim o üçüncü doruğa ulaşmak için her şeyi yapardım.

"Hmm." Bir elini yüzünde gezdirdi, aç bakışları üzerimde geziniyordu. "Arkanı dön."

Deneseydim gerçekten de daha hızlı dönemezdim.

Kıçımı havaya kaldırmak için dizlerimi yukarı çektiğimde Kody arkamdaki kanepede kaydı ve metalin şingirtisini duydum.

"Bana güveniyor musun bebeğim?" diye sordu sert bir sesle, sonra güldü.

"Yani, aptalca bir soru. Ama *şu anda*, tam *şu anda* bana güveniyor musun?"

Kalbim tekledi ve hızla çarpmaya başladı. Bariz cevap hayırdı. Lanet olası hayır. Onlardan *hiçbirine* güvenmiyordum. Spoiler uyarısı, bahse girerim onları kaldıramazdım bile. Ama sonra...

"Evet," diye nefes aldım, *hayır* diye bağırın tüm iyi yargılarıma rağmen.
"Evet, sana güveniyorum, Kody."

Evet, lanetlenmişim ve bunu biliyordum.

"Güzel," diye cevap verdi. Bir an sonra elimi avucunun içine aldı, kolumu arkama getirip belimin üzerine koydu. Sonra aynısını diğerine yaptı ve bileklerimi çaprazladı. Kemerinin derisi etimi öpmeden bir an önce içimde bir anlayış -ve heyecan- sarsıntısı oldu.

Hızlı, pratik hareketlerle halkayı sıktı, sonra bir elini hafifçe kıcıma koyarak durakladı. "Bu iyi mi, bebeğim?"

Hayır demeliydim. Daha bir ay önce güvenime böylesine ihanet etmiş bir adama bağlı ve çaresiz olma fikri beni dehşete düşürmeliydi. Ama korkmadım.

"Evet," diye cevap verdim ve hayatımda daha doğru bir kelime söylediğimden şüpheliydim. "Evet, evet, Kody..."

"Güzel," diye cevap verdi, sesi tam olarak benim hissettiğim kadar heyecanlıydı. Elleri tekrar kalçalarıma kaydı, kıcıımı daha da havaya kaldırıp dizleriyle bacaklarımı ayırırken en sevdiği pozisyonu buldu. "Bu hoşuna gidiyor, değil mi?"

Ağırlığımı kanepeye göre ayarladığımda benden aldığı tek yanıt kısık bir inilti oldu. Ellerim arkamdan bağlı olduğu için yanağım yastığa gömülmüş, omzum da dengemi sağlıyordu. Neyse ki çeviktim.

Yavaşça tekrar içime girdiğinde, tamamen oturana kadar inledim.

Kıkırdadı. Bu eğlenen bir ses değildi; daha çok şeytani bir diktatör gülüşüydü. Ne kadar güç sarhoşu olduğunu ve bu kontrolü ne kadar kötüye kullanmayı planladığını ifade eden türden bir sestti. Bunun için *buradaydım*.

Kody'nin parmakları bileklerimi bağlayan kemere dolandı ve diğer eli, pozisyonunu hafifçe değiştirirken kalçamı sıkıca kavradı.

"Lanet olsun bebeğim," diye gırtlaktan bir kahkaha attı. "Bu gecenin böyle sonuçlanmasını beklemiyordum."

Yüzümü kaydırdım ve son derece garip pozisyonumdan ona baktım. "Şikayet mi ediyorsun Kodiak?"

"Lanet olsun, hayır," diye cevap verdi, sonra da ne demek istediğini tekrar tekrar kanıtladı.

beni o kadar sert sikiyordu ki, kısa bir süre için kanepenin kırılabilceğinden endişelendim.

Eli kığımın yuvarlak kısmına çarptığında *tekrar* ılık atarak boşaldım ama bu sefer o da bana katıldı. Parmakları kalçamı kavradı ve içimde işini bitirirken beni pelvisine doğru sıkıca tuttu.

Bileklerimi bıraktıktan sonra hareket edecek enerjim kalmamıştı. Göğsümüz eforla kabarırken terli, yapışkan uzuvlarımız birbirine karışmış bir halde kanepede öylece uzandık. Kukum zonkluyor ve elinin izinden kış yanağım acıyordu ama bu lezzetli bir acıydı. Bileklerim kızarmıştı ama bunun geçmesinin uzun süreceğinden şüpheliydim.

Sessizliğı ilk bozan Kody oldu. "Biz-"

"Hayır," diye kestim sözünü, ses tonuna bakarak sorusunun ne olduğundan zaten emindim. "Hayır, hala iyi olmaktan çok ama çok uzağız, Kody." Ayağı kalktım ve birleşik orgazmlarımızın ıslaklığının kalçamdan aşağı kaydığını hissedince irkildim. "Bir duş daha alacağım."

Havlumu yerden alırken uzun bir nefes verdi. "Beni kovuyor musun?"

Odanın kenarında durakladım. Planım *buydu*: Onu seks için kullanmak, sonra da birkaç acımasız sözle kışına tekmeyi basmak ve beni incittiğı kadar bile incinmesini sağlamak.

"Hayır," diye cevap verdim, sesim yumuşaktı. "Şu anda olmaz."

Ona tam olarak bakmasam bile, duruşundaki yenilginin bir kısmının gittiğini gördüm. "Yani bana bir kurtuluş şansı veriyorsun, öyle mi?"

İçimden homurdandım. Bu kötü bir fikirdi; bunu zaten biliyordum. Ama yine de... "Bunu berbat etme, Kody. Başka bir şansın olmayacak." Ona anlamlı bir bakış attım, sonra tekrar duş almak için banyoya doğru ilerledim. Beni yanlış anlamayın, Kody ve Steele'i prezervatifin ince bariyeri olmadan becermeye bayılıyordum; bunun tamamen çiğ, samimi ve düpedüz kirli bir yanı vardı. Ama temizlik tam bir baş belasıydı.

Otuz saniyeden kısa bir süre içinde Kody suyun altında bana katıldı ve beni tekrar sikmek için fayans duvara doğru iterken sııttım. Belli ki sürekli orgazmın verdiği endorfinin fikrimi değıştirmemi ve onu soğukta bırakmamı engelleyeceğini düşünüyordu.

Haklıydı da.

Gelmeye devam et, bebeğim. Aynen öyle.

Ertesi sabah ön kapımın şiddetle çalınmasıyla **uyandım**. O kadar ağırdı ki, gelen her kimse kapıyı kırabileceğinden endişelendim.

"Ne oluyor lan?" Uykulu, iyice sikilmiş bir halde mırıldandım.

"Ben hallederim," diye fısıldadı Kody, sıcak dudaklarıyla çıplak omzumu öperek. "Uyumaya devam et."

İki kez düşünmedim bile, başımı yastıklara gömdüm ve esnedim. Kody'nin ön kapımı soyunmuş bir halde açtığı aklımın ucundan bile geçmedi.

Hoppala.

"Ne oluyor lan?" diye kükredi tanıdık bir ses, kilitlerimin açılma sesinden kısa bir süre sonra. "Sana gözcülük yapmanı söylemiştim, durumu kötüye kullanmanı değil!" "Onun bir adı var kardeşim ve bu *lanet olası bir durum* değil." Kody tamamen

Archer'a cevap verirken kendini beğenmişlik ve böbürlenme içindeydi; ben de kahkahamı yastığıma bastırdım. "Ayrıca, herhangi bir istismar tamamen rızaya dayalıydı. Aslında-"

"Kody!" Bağırarak sözünü kestim. "Bu kadar yeter."

Yapmasını istediğim son şey, daha birkaç saat önce kıcıma şaplak atması ve beni yatak başlığına bağlaması için ona nasıl *yalvardığımı* övünmesiydi. Kendimi savunmam gerekirse, beni kaç kez boşalttığının sayısını unutmuştum. Bu yüzden geçici delilik mazur görülmeliydi.

Çocukların sesleri alçaldı ve ben de isteksizce kıcıyı sürükleyerek yataktan çıktım. Tamamen giyinme zahmetine katlanmadım -bu benim dairemdi; neden giyineyim ki- ve bunun yerine sütyen ve külotumun üzerine tereyağı yumuşaklığında saten bir bornoz geçirdim. Kemerini bağlama zahmetine bile girmedim.

Oturma odamda Archer ve Kody göğüs göğüse duruyorlardı ve aralarında şimşek gibi bir hava vardı. Bu, bana dün gece Archer'ın kıcını öpüp kendi hatalarını düzeltebileceğini söylediğinde ne kadar ciddi olduğunu her şeyden çok kanıtlıyordu.

Suçu sistemime dolan oksitosine atabilirdim ama baş düşmanımla uğraşacak havamdaydım.

İkisine doğru kasıla kasıla yürürken Archer'ın bakışlarının vücudumu nasıl taradığını fark etmeden edemedim. Sanki beni daha önce görmemiş gibi, değil mi? Kötü sırtışıma geri çekerek, onun yerine hoş ve tamamen sahte bir gülümsemenin dudaklarımdan geçmesine izin verdim.

"Günaydın kocacığım," diyerek parmak uçlarımda yükseldim ve onun şaşkın dudaklarına uzun bir öpücük kondurdum. "Güzel bir gece geçirdin mi tatlım? Ben geçirdiğimi biliyorum." Küçümser bir tavırla yanağını okşadım ve göz kırptım.

İfadesindeki şok biraz azaldı ve bakışları karardı. "Ne oynuyorsun lan sen Prenses Danvers?" Sesi buz gibiydi ve gözleri zorlukla gizlenen bir öfkeyle parlıyordu.

Dilimi şaklattım ve ona sıırttım. "Şimdi, şimdi, sevgilim. Artık Prenses D'Ath. Her küçük kızın hayalini kurduğu şey bu! Babası tarafından haberi ya da rızası olmadan evlendirilmek." Delicesine mutlu bir ahmak gibi iç çektim. "Şükürler olsun ki böylesine önemli bir karar benim aptal ellerimden alındı. Ben olsam ne yapardım?"

Adımlarımda gereğinden fazla havayla döndüm ve açık planlı mutfığıma yöneldim. Alaycı saçmalıklarımı sürdürmek ve Archer'ın taşaklarını çıplak ellerimle koparmamak için yaklaşık on altı galon kahveye ihtiyacım vardı. Hem onun hem de Kody'nin beni izleyişinden bunu onların da bildiğini tahmin ediyordum.

"Burada ne yapıyorsun, günüşiğim?" Espresso makinemi açıp bir kupa yerleştirirken sordum. "Son baktığımda dairemde hoş karşılanmıyordun." Bunu hastalıklı tatlı bir gülümseme ve kirpiklerimi kırıştıtararak söyledim. Beni sinirlendirmeye bayılırdı ve benim çabuk sinirlenmemden zevk alırdı. O yüzden bunu anlamayacaktı. Beni öldürse bile sakinliğimi ve saçma sapan gülümsememi koruyacaktım. Çünkü önce onu öldürecekti.

"Son baktığımda yeni bir erkek arkadaşın vardı," diye alay ederek Kody'ye ters ters baktı. "Dün gece vurulduktan sonra senin iyiliğin için çok endişelenen biri."

İçime keskin bir suçluluk duygusu saplandı. Lanet olsun. İyi olduklarından emin olmak için Scott ya da Bree'yi aramayı bile *denemedim*. Sadece Kody'nin sözüne inanmış ve tüm sorunlarımı pencereden dışarı atmıştım.

Yanağımın içini ısırdım ve *Stepford Kadınları* gülümsememi yerinde tuttum. Sikeyim bu piçi; beni kızdırmaya çalışıyordu.

"Scott'la aramızda bir anlaşma var," diye cevap verdim, yalan bile söylemeden. Onunla ilgilenmediğim ve dolayısıyla onu aldatmadığım konusunda *anlaşmıştık*. Tek umudum Archer'ın Scott'la tiyatronun dışında yaptığımız tartışmayı duymamış olmasıydı.

Mutfığa yaklaşırken yüzü tiksintiyle buruştu. "Nasıl bir erkek kız arkadaşının başka erkeklerle yatmasına izin verir?"

Kaşlarım havaya kalktı ve irkilmeden doğrudan bakışlarına karşılık verdim. "Bilmiyorum Archer. Nasıl bir adam *karısının* kendisiyle aynı çatı altında en iyi iki arkadaşını becermesine izin verir?"

Dudakları karşılık vermek için aralandı ama parmaklarımı şıklatarak sözünü kestim. "Ah, aptal ben. Karısının en iyi iki arkadaşıyla aynı çatı altında

"Onunla evlenmeyi kabul ediyorum." Yüzüme o aptal gülümsemeyi tekrar yapıştırdım ve bir budala gibi seks saçlarımı savurdum. "Şimdi, ihtiyacın olan bir şey mi vardı? Çünkü güne Kody'nin siki boğazımın yarısına kadar girmiş olarak başlamayı umuyordum ve sen bu havayı öldürüyorsun."

Kody boğulurcasına bir kahkaha attı, sonra da sahte bir öksürük kriziyle üstünü örttü ve gidip giyineceğini belirtti. Ne de olsa üzerinde hâlâ bir çift boxer'dan başka bir şey yoktu.

Archer'ın yüzünden bir öfke ve hayal kırıklığı dalgası geçti ve ben de kendi lehime zihinsel bir noktayı kontrol ettim. Onu çıplak ayağımın altında ezmeden önce gerçekten gitmeliydi. Ne de olsa elimdeki kozu, planın tam olarak ortaya çıkacağı başka bir güne saklamam gerekiyordu.

"Aslında, evet. Bana düşkün eş rolünü oynarken çok eğlendiğine göre, gitmemiz gereken bir yer var. Üzerine bir şeyler giy; zaten geç kaldık." Cebinden telefonunu çıkardı, beni az önce kovmuş gibi bildirimlerine göz atıyordu ve ben öfkelen dim.

Şakanın canı cehenneme. "Hayır, teşekkürler."

Kaşları yavaşça kalktı ve bakışları telefonundan kalkıp gözlerimle buluştu. "Sormadım, *karıcığım*. İster giyin, ister böyle gel. Benim için fark etmez."

Alçak sesle, esprisiz bir kahkaha attım. "Ya da ne? Beni zorlayacak mısın, koca adam?"

Bakışlarında karanlık ve tehlikeli bir şey titreşti ve içimden geçen cevap ürpertisine karşı koyamadım. Hay sikeyim.

"Yapabilirim," diye cevap verdi, sesi alçak ve baştan çıkarıcıydı. "Ya da Steele'e dün gece yakaladığımız adamı vurmasını söyleyebilirim. Sohbet etmek istersin diye onu canlı tutmuştuk ama sanırım istemezsin." Sıradan bir omuz silkme hareketi yaptı ve muhtemelen Steele'i aramak için telefonuna döndü.

Orospu çocuğu. Beni yakalamıştı ve bunu biliyordu.

"Bekle," diye tersledim, onun ekmeğine yağ sürdüğümü çok iyi biliyordum ama elimden bir şey gelmiyordu. "Tamam. Ben de seninle geleceğim. Ama yemin ederim Archer D'Ath"- adanın etrafından dolanıp parmağımı göğsüne soktum-"eğer bana yalan söylüyorsan, ben..." Elime vurup uzaklaştırınca sözlerim yarım kaldı ve

Bir parmak ucunu göğsümde gezdirdi, göğsümün kabarıklığını izledi ve kalbimin çarpmasına neden oldu.

"*Ne yapacaksın*, sevgilim? Bütün fişler bende. Hepsi bende. O yüzden emirlere uymaya alışmaya başla; bu öfke nöbetlerine sonsuza kadar tahammül etmeyeceğim."

Sözcükler ağzından henüz çıkmıştı ki elim yüzünde neredeyse anında avuç içi izi bırakacak kadar sert bir tokatla kırıldı.

"Bana alfa-erkek saçmalıklarından bahsetme, Archer. Ben kimsenin önünde diz çökmem." Sonra dudaklarımda alaycı bir gülümsemenin belirmesine izin verdim ve sutyenle kaplı göğüslerim gömleğinin ön kısmına degecek şekilde sırtımı dikleştirdim. "Tabii sakso çekmiyorsam. Ama sen bunu bilemezsin. Hiç takip etmedin." Dudaklarım kulağına o kadar yakındı ki lobunu emebilirdim. Ama yapmadım. Göğsünü ittim ve hızla uzaklaştım, sonra omzumun üzerinden son bir söz söyledim. "Belki Steele'e sorabilirsin? Ne de olsa aleti ağzımı çok iyi tanıyor."

Yatak odama döndüğümde Kody'yi yatağıma yayılmış, çırılçıplak, sertleşmiş siki elinde ve yüzünde sinsî bir sırıtışla buldum.

"Archer'a taşaklarını verişini dinlemek beni çok azdırıyor bebeğim," diye itiraf etti kendini emin bir elle okşarken. "Ona bir şeyler kırdırabilecek miyiz görmek ister misin?"

Keskin bir kahkaha attım, sonra omzumun üzerinden Archer'ın oturma odamın ortasında ne yapacağını bilmez bir halde durduğu yere baktım.

"Kesinlikle evet," diye kabul ettim. Yatak odamın kapısını tekmeleyerek açtım, sonra iç çamaşırımı çıkarma zahmetine bile girmeden yatağa tırmandım. Sadece bir kenara ittim ve uzun, *yüksek sesli* bir inlemeyle Kody'nin sikine gömüldüm.

İki saniye sonra oturma odamdan cam kırılma sesi geldi ve Kody'nin öpücüğüne güldüm.

Al bakalım, kocacığım. *Beni bir daha kızdır, sana meydan okuyorum.*

Söylemeye gerek yok, Archer her ne için geç kaldığımızı düşündüyse, Kody ve ben *çok* geç kaldığımızdan emin olduk.

Archer'ın suçluluk duygusu o kadar içime işlemiştir ki, gideceğimiz yere doğru yola çıkarken Bree'yi aradım ve gerçekten iyi olup olmadığını iki kez kontrol ettim. Bana iyi olduğuna dair güvence verdi. Her şey olduğunda o ve Dallas hâlâ tiyatronun içindeydiler, bu yüzden Archer onları almaya gelene kadar vurulduklarından haberleri bile olmamıştı.

Telefonu kapattıktan sonra Scott'ı aradım ve arabada konuşmamızın her kelimesini dinleyecek olan iki çift kulağı görmezden geldim. Hoparlörde olmasa bile arabanın içi diğer tarafı duyamayacakları kadar sessizdi.

"Maddie, bebeğim!" diye bağırdı cevap verirken ve ben irkildim. "İyi misin? Beni geri araman neden bu kadar uzun sürdü? O et kafalının seni kaçırdığını sandım!"

Dişlerimi sıktım ve ona bağırma isteğimi bastırdım. Ama cidden, bu biraz melodramatikti. Kody'nin eski sevgilim olduğunu biliyordu ve belli ki ateş eden o değildi.

"Özür dilerim," dedim aslında söylemek istediğim şey yerine. "Telefonum hasar gördü." Tamamen yalan. "Sadece iyi olduğundan emin olmak istedim. Yaralanmadın ya da başka bir şey olmadı mı?"

"Hayır," diye cevap verdi, sesi kafası karışmış gibi çıkıyordu. "Ne oldu? Hayır, tabii ki yaralanmadım. O salaklara bunun sadece bir arabanın geri tepmesi falan olduğunu söylemeye çalıştım. Sen de silah sesi olduğunu düşünmedin, değil mi?"

Telefonu kulağımdan çektim ve sanki Scott Japonca konuşmaya başlamış gibi kaşlarımı çattım. Kody aynada bakışlarımı karşıladı ve ben de ona "geri tepme" kelimesini mırıldandım.

O da güldü.

Scott hâlâ konuşuyordu, ben de telefonu tekrar kulağıma götürdüm ve sanki başından beri onu dinliyormuşum gibi davrandım.

Nefes almak için durakladığında "Hı-hı," diye teklif ettim. "Hey, gitmem gerek. Pazartesi görüşürüz, tamam mı?"

"Bekle!" diye bağırdı, ben telefonu kapatmadan. "Neden Pazartesi? Sonra ne yapacaksın? Dün gece eski sevgililerin tarafından mahvedildiği için belki sana gelip film izleyebilirim."

Tüm sağduyuma rağmen bakışlarım tekrar aynaya kaydı ve bu kez bir çift soğuk mavi göz benimkilerle buluştu. Başını hafifçe salladı ve ben de iç çektim.

"Üzgünüm Scott," derken buldum kendimi, "meşgulüm. Gitmem gerekiyor. Sonra konuşuruz."

O konuyu daha fazla uzatmadan telefonu hızla kapattım ve pencereden dışarı baktım. Archer az önce West Shadow Grove'un kenarındaki bir deponun önüne park etmişti. Tanıdık geliyordu.

"Bekle, burası Cadılar Bayramı partisinin yapıldığı yer değil mi?" Kaşlarımı çattım, emniyet kemerimi çözdüm ve çocuklar inerken arabadan kayarak çıktım. "Neden buradayız?"

Kody burnunu kırıştırdı, sinirli görünüyordu ama cevap veren Archer oldu.

"Dün gece seni öldürmeye çalışan adamla konuşmak ister misin?" Elleri ceplerine sokarak başını yana eğdi.

Kuşkuyla gözlerimi ona diktim. Yakınımızda park etmiş birkaç araba daha vardı. İçinde kanlı, dayak yemiş bir adamın tutulmasını beklediğimden çok daha fazlaydı. "Evet..."

Dudaklarında küçük, soğuk bir gülümseme belirdi. "O zaman önce benim için bir şey yapmalısın."

Kızgınlık karnımı yaktı. "Anlaşmamız bu değildi, Archer."

Omuz silkti ve deponun içine doğru ilerlemeye başladı. "Artık öyle, Prenses."

Deponun içinde kayboldu ve ben de onu takip etmek ya da süresiz olarak soğukta beklemek seçenekleriyle baş başa kaldım. Bana cevap vermesini bekler gibi Kody'ye döndüm ama o da en az benim hissettiğim kadar şaşkın görünüyordu.

"Eğer içinde tuhaf bir şey varsa, seni eve bizzat ben bırakırım," diye teklif etti, "ama şuradaki Jase'in arabası." Otoparkın karşısındaki gümüş renkli BMW'yi işaret etti. "Yani bunun sadece işle ilgili bir şey olduğunu tahmin ediyorum."

Kaşlarımı çattım ama deponun yolunu göstermesine izin verdim.

"Jase'in nesi var bu arada?" Mırıldandım, ona yakın yürürken zihnimde hafif tekinsiz anılar titreşiyordu. Bu depoya en son geldiğimizde derme çatma bir Cadılar Bayramı partisi vardı. Sonrasında yoldan çıkarılmış, avlanmış, kovalanmış ve bıçaklanmıştım. Evet, bu depoda pek de güzel anılar yoktu.

Kody ile öpüşmek dışında.

"Karışık bir durum," diye cevap verdi yüzünü buruşturarak. "Vay canına, burası şekil almış."

İçerideki yapay aydınlatmaya göz kırptım ve başımla onayladım. Birkaç ay önce tamamen geçici, derme çatma bir bar olan yer artık kalıcı bir yapıydı ve yükselen kirişlerden pahalı, dekoratif avizeler sarkıyordu. Uzak uca doğru bazı inşaatlar hâlâ devam ediyordu, ancak yakın alan neredeyse tamamen pahalı, sanatsal bir gece kulübüne dönüştürülmüştü.

"Oh iyi, onu ikna ettin!" Erkeklerin iç çamaşırı çekimlerindeki fotoğrafçı Nicky seslendi ve bana el salladı. Yüzünde kocaman bir gülümseme ve elinde tuttuğu fotoğraf makinesi vardı.

Fotoğraf çekimi düzeneğini gördüğümde şüphelerim hızla anlayışa dönüştü ve suçlayıcı bakışlarımı Archer'a çevirdim.

"Beni tam olarak *neye* ikna ettin?" Kollarımı kavuşturarak sordum.

"Şey," diye söze başladı Nicky, sonra Archer'a hızlı bir şaşkınlık bakışı attı. "Fotoğraf çekimi," diye tamamladı kararsız bir sesle, bana doğru yürürken. "Archer bunu seninle konuşmadı mı?"

Söz konusu sık kafalıya sert bir bakış fırlattım ve o da omuz silkip onu *öldürmek* istememe neden olan bir sırtıyla bana baktı.

Kollarımı göğsümde kavuştururken kaşlarımı çatarak, "Hayır, konuşmadı," diye cevap verdim. Kody'ye ters ters baktım ama o da en az benim kadar şaşırmış görünüyordu ve başını salladı.

"Benim için de yeni bir haber bebeğim," diye ekledi olası bir tuzak suçlamasını ortadan kaldırmak için. "Ama sanırım tahmin edebilirim." Bir elini saçlarında gezdirdi ve odaya baktı.

Tahmini her neyse, Jase'le konuşmak için odanın diğer ucuna gitmeden önce bunu söylemedi. Konuşmasına gerek yoktu.

Nicky yüzünü buruşturarak, "Çok özür dilerim," diye özür diledi. "Ben sadece..." diye düşündüm. Archer'ı ve beni işaret etti, ben de iç çektim. Archer'ın kişisel haklar, özgürlükler ya da özgür irade kavramlarından yoksun, zorba bir orospu çocuğu olması onun suçu değildi.

Dişlerimi sıkarak dikkatimi tekrar Nicky'ye yönelttim. "Sorun değil," dedim, gerçekten öyle olmasa da. "Archer'ın beni ikna etmesi gereken şeyi neden hemen açıklamıyorsun?"

Bana özür dileyen bir gülümseme verdi, sonra da müşterisinin - içinde bulunduğumuz barın yeni sahibinin - Noel'den önce Archer ve benim yayınladığımız resimleri nasıl gördüğüne dair aceleyle bir açıklama yapmaya başladı

iç çamaşırı çekimi sırasında. Bar sahibi iletişime geçmiş ve Archer'la birlikte yeni barının reklam kampanyasını yapıp yapamayacağımızı sormuştu.

Görünüşe göre. Archer ikimiz adına kabul etmiş.

"Bu..." Hayal kırıklığı içinde alnımı ovuşturarak söylemeye başladım. "Bak, teklifin için gerçekten minnettarım ve gururum okşandı ama ben model değilim. Eminim bunu benim partiye getireceğimden çok daha büyük bir profesyonellikle yapabilecek bir sürü kızınız vardır."

"Hayır, sorun da bu zaten," diye açıklamaya girişti Nicky, ben geriye doğru bir adım atarken elini uzatarak. "Müşterim herhangi bir model istemiyor. *Sizi* istiyor. Ya da ikinizi." Archer'a çaresiz bir bakış gönderdi ama ben sadece başımı salladım.

"Size ne diyeceğimi bilemiyorum," diyerek özür dileyen bir gülümsemeyle karşılık verdim. "İlgilenmiyorum."

Kapıdan dışarı iki adım atmıştım ki Archer üst kolumdan tutup beni sarsarak durdurdu. İçime öfke doldu ve gözlerine mi yoksa taşaklarına mı saldıracağım konusundaki kararsızlık beni duraklatan tek şey oldu.

Yine de ihtiyacı olan tek tereddüt buydu, devasa gövdesi sırtıma yayılan vücut ısını hissedebileceğim kadar yakınımnda beni gölgeliyordu.

"Şöyle olacak Prensese," dedi alçak sesle, tehditkâr bir fısıltıyla. Sözcükler tam kulağımın dibindeydi, konuşurken dudakları tenime değiyordu ve hain bedenimi sikeyim, ürperdim. "Bu bara *gülümseyerek* geri geleceksin. Saçını ve makyajını yaptıracaksın, tasarımcıları ne giymeni istiyorsa onu giyeceksin, sonra da Nicky'nin istediği *her şeyi* yapacaksın."

Öfkeyle homurdandım. "Rüyada görürsün, D'Ath."

Kolumdaki eli sıkılaştı ve vücudu sırtıma daha sıkı bastırdı. "Rüyalarımın içine bakmak bile istemezsin, Prensese. Bu seni ömür boyu yaralar."

Sırtım ona dönük olmasına rağmen alay ettim. "Haklısın. Muhtemelen kanlı çete katliamları ve düşmanca iş devralmalarıyla doludur."

Archer o kadar sakinleşti ki bir heykele yaslanmış olabilirdim. Bir s ü r e sonra, "Demek Kody sana söyledi," diye mırıldandı. "Bu lanet olası bir Neler yapabileceğimizi bildiğin halde bana bu kadar tavır yapman mucize. Önemli değil. Bunu yapacaksın, yoksa dün geceki tetikçinin kılını bile göremezsin. Steele'e ondan *tamamen kurtulması* için emir göndereceğim."

Alaycı bir kahkaha attım, blöfünü görmeye hazırdım. "Ya da Steele'i kendim arar ve benden dilemek istediği özür konusunda ciddi olup olmadığını öğrenirim."

Archer'ın parmakları gerildi ve dişleri birbirine çarptı. Evet, arkadaşlarının bana olan sadakatini kaybediyordu ve bunu çok iyi biliyordu.

"Tamam o zaman, şuna ne dersin hayatım?" diye alaycı bir tavırla önerdi. "Ya bu fotoğraf çekimini yaparsın ya da Bree'nin güvenlik görevlilerini çağırırım."

Donup kaldım. "Ne güvenliği?"

Alçak bir kahkaha göğsünü salladı ve gerçekten istemeden ona doğru eğildim. "Bilmiyor muydun? Sapığın onun hakkında da bir tehdit göndermiş. Görünüşe göre senin için *kötü* bir *arkadaş* ve bir ders almayı hak ediyor."

Kanım dondu. Kendi hayatımla, kendi özgürlüğümle oynayabilirdim. Ama Bree'yi riske atamazdım ve Archer da bunu çok iyi biliyordu.

"Bu fotoğraf çekimi neden umurunda ki?" Bunun yerine ben talep ettim. "Sanki zaten yeterince paran yokmuş gibi?"

Kısa bir kahkaha attı. "Bu parayla ilgili değil, Madison Kate."

O görmese de gözlerimi devirdim. "Elbette değil, Archer. *Beni kelimenin tam anlamıyla karaborsadan satın alan* senden gelince, hiçbir şeyin parayla ilgili olmadığına inanacağımı sanmıyorum."

"Ama bu seferki öyle değil. Bu mülkün sahibi benim iyi bir arkadaşım ve ona bir iyilik borcum var. Bu da demek oluyor ki *karıcığım*, senin de ona bir iyilik borcun var." Sesine eğlence karıştığından neredeyse emindim.

Ama yine de öfkeyle sıçradım. "Ne? Öyle bir şey yok." Elinde debeleniyordum, arkamı dönüp ona bakmaya çalışıyordum çünkü o arkamdayken tüm bu tartışma aptalca bir hal alıyordu. Ama beni sıkıca tuttu ve hareket etmeme izin vermedi. Kontrolcü orospu çocuğu.

"Ne olursa olsun, ya bunu yaparsın ya da adamlarımı derhal Bree'den çekerim. Ne olacak Prenses?" Ses tonu o kadar rahattı ki, sanki Bree'yi korumasız bırakmak onu hiç rahatsız etmeyecekmiş gibiydi. Sapığının neler yapabileceğini hepimiz görmüştük. Drew'in boğazını kesmiş, sonra da suç ortağının kalbini sökmüştü. Şansı olsa Bree'ye ne yapardı?

Öfkeli bir hırıltıyla kolumu onun pençesinden kurtardım ve öfkeyle etrafımda döndüm. "İyi," diye tersledim. "Ama bu saçmalığın bedelini daha sonra ödeyeceksin."

Bara doğru tepindim ama onun iç geçirdiğini ve nefesinin altında mırıldandığını duydum.

"Ben zaten öyleyim."

Bir n saat sonra makyajım profesyonelce yapılmıştı, gül pembesi saçlarım mükemmel bukleler halinde toplanmıştı ve kıyafetimde bir şeyler eksik gibiydi.

"Gerisi nerede?" Stiliste sordum.

Bir avize ve yuvarlak bir kanepa, makyaj aynaları, alçak tabureler ile güzel bir şekilde dekore edilmiş olan kadınlar tuvaletine yerleştirildik.

-Hatta duvara bağlı birkaç saç düzleştirici bile vardı. Tüm işaretler buranın Shadow Grove'daki en etkileyici yeni kulüplerden biri olduğunu gösteriyordu.

Emma adında yirmili yaşlarında bir kadın olan stilist güldü ve burnunu kırıştırdı. "Çok komiksin MK," diye cevap verdi başını sallayarak. "Muhteşem görünüyorsun. İşte, ayakkabılar bunlar." Giymem için bir çift ölümcül siyah patentli ve şeffaf akrilik Louboutin'i uzattı ve kaşlarımı çattım.

"Şaka yapıyorsun. Bu mu yani?" Bana giydirdiği iç çamaşırını gösterdim. Tamamen siyahtı, ki bu hoşuma gitti, ama kış yanaklarımı örten küçük bir file parçasıyla bir korseden biraz daha fazlasıydı. Jartiyerler dantelli çoraplara bağlıydı ve yüksek topuklu ayakkabılarla... "Hadi ama. Bu bir şaka, değil mi? Ha-ha, Archer'a bu raundu kazandığını söyle."

Emma kaşlarını çattı, biraz incinmiş görünüyordu. "Beğenmedin mi? Bu Agent Provocateur. Chantilly dantelinden yapılmış."

Başka bir deyişle, giydiğim korse Louboutin ayakkabılardan daha pahalıydı.

"Muhteşem," dedim, "ama kafam karıştı. Bir kulübün reklam çekimi için neden iç çamaşırı giyiyorum?"

Emma omuz silkti. "Çünkü çok seksi. Ayrıca, burası açıldığında bir burlesk kulübü olacak, bu yüzden çekim için ultra seksi bir brifing verildi."

İçimden homurdandım. Tabii ki çekimin brifingi "ultra seksi"ydi, çünkü Tanrı korusun, tehlikeli madde ya da başka bir şeydi. Archer ve benim bu havayı yansıtmamızda iyi şanslar. Nicky'yi uyardığım gibi, ben model değildim. Aktris de değildim. O yüzden belki de ikimiz de açık saçık giyindiğimiz sürece tiksinti ve kızgınlıkla idare edebilirdi.

Hay sikeyim. Archer yine iç çamaşırı mı giyecekti?

"Hadi, ayakkabıları giy. Zaten programın gerisindeyiz," dedi Emma ve ben de söyleneni yapmak için otururken iç çektim. Bana bir bornoz teklif etti ama elimi salladım. Tekrar çıkaracaksam ne anlamı vardı ki? Ayrıca, her ne kadar cimri kıyafetimi protesto etsem de, Archer beni birçok kez çok daha azıyla görmüştü.

Nicky, Archer'ı çoktan salon bölümüne yerleştirmişti ve onun hâlâ pantolon giydiğini görünce rahat bir nefes aldım. Gömlek giymemişti ve pantolonunun fermuarı açıktı, altından siyah bir iç çamaşırı görünüyordu ama... en azından pantolon giymişti. Küçük merhametler.

Kadife bir koltukta öne doğru oturuyordu, elinde içinde kehribar rengi likör olan kesme kristal bir bardak vardı. Ön kollarını dizlerine dayamış, lanet bir profesyonel gibi kamera objektifine bakıyordu.

Allah belasını versin. Her ne kadar dudak büküp Zoolander esprileri yapmak istesem de, o gerçekten bu iş için yaratılmıştı. Sayısız dövmesi tehlikeli bir şekilde göze çarpıyordu ve kendimi siyah ve gri mürekkebi çok dikkatli bir şekilde izlerken buldum.

Bar sahibinin onu neden istediğini anlayabiliyordum. İçkisinden bir yudum alırken karanlık, tehlikeli ve üst düzey seksiydi, Nicky deli gibi tıklarken soğuk mavi gözleri kamerayı izliyordu. Sürekli konuşuyor, ona yön veriyor, yüz açılarını düzeltiyor, nereye bakması ve ne zaman geri dönmesi gerektiğini söylüyordu ama adam hiç etkilenmemişti.

Belki de onun için hâlâ umut vardı... Görünüşe göre gerektiğinde bir kadını dinleyebiliyordu.

Kalem inceliğindeki ince topuklu ayakkabıların kalçalarımı her zamankinden daha fazla salladığını hissederek birkaç adım daha yaklaştım ve

Archer'ın bakışları kameradan bana doğru kaydı. Nicky birkaç fotoğraf daha çekti ama artık konsantre değildi. Bakışları lazer gibi bana odaklanmıştı, sanki beni ilk kez görüyormuş gibi tepeden tırnağa tüm vücudumu tarıyordu. Ya da

beni ilk kez yeni gözler. Bu çok sinir bozucuydu ve adımlarımın hafifçe sallanmasına neden oldu.

Birden Archer'ın bakışlarındaki yoğunluk çok fazla geldi ve Nicky'nin dikkatini çekmek için boğazımı temizledim.

"Bana bir yerde ihtiyacın mı var?" Ona gergin bir sesle sordum, Archer'ın kucağında bana ihtiyacı olduğuna karar vermemesi için tüm kaderlere dua ettim.

"Bir saniye tatlım," diye cevap verdi Nicky, Archer içkisini masaya koymak için öne doğru eğilip sonra da bacakları hâlâ açık ve yüzünde hâlâ o *bakışla* kadife koltuğa yaslanırken hâlâ tıklamaya devam ediyordu.

"Ne?" Sinirlerimin kaldıramayacağı bir hal aldığında onu tersledim. "Felç falan mı geçiriyorsun?" Ellerimi kalçalarımın üzerine koydum ve yüzüme hırçın bir ifade yerleştirdim. Yaptığı *onca şeyden* sonra bana böyle bakmayı hak etmiyordu. Sanki gün ışığında becermek istediği bir kadınmışım gibi. Archer ve benim için bu kesinlikle söz konusu değildi.

Dudakları hayalet gibi bir gülümsemeyle kıvrıldı ve gözleri Nicky'ye ve kamerasına kayarken elini yüzünde gezdirdi -eğlencesini gizlemeye çalışıyordu-. Her zaman oldukça uzun bir kirli sakalı vardı, ama şimdi muhtemelen kısa sakal olarak sınıflandırılabilir kadar uzamasına izin vermişti. Erkeklerde sakaldan nefret ederdim. Ya da öyle sanıyordum.

Lanet olsun, belki de felç geçiren bendim. Ya da kesinlikle bir çeşit beyin teklemesi. Çünkü her ne kadar inkâr etmek istesem de, sakalının iç bacaklarımda nasıl bir his yaratacağını hayal etmeye başlamıştım bile.

Evet, terapiye falan ihtiyacım vardı.

"Tamam, evet," dedi Nicky, kamerasını indirip bana parlak bir gülümseme göndererek. "Vay canına, inanılmaz görünüyorsun. Seni buraya alabilir miyim?" Beni istediği yeri gösterdi - neyse ki Archer'ın kucağında değildim - ve o bizi konumlandırıp işe koyulurken beynimin biraz kapanmasına izin verdim.

Çoğunlukla Archer'ı görmezden gelebilirdim. Ya da en azından başka biriymiş gibi davranabilirdim. Aynı fotoğraf çekiminde yer alan rastgele, yüz­süz, isimsiz bir model... ama sonra Nicky bir sonraki talimatını seslendi.

"Affedersiniz?" Gözlerimi kırıştıtarak cevap verdim. Şüphesiz bu sadece kendi düşüncelerimin bir yankısıydı.

Nicky gülmemek için kendini zor tutuyormuş gibi kaşlarını çattı. Archer'ı tuğla duvara dayalı serin bir ışıklandırma önünde arkalıksız bir bar taburesine *oturtmuştu* ve benden *onun kucağına oturmamı* istiyordu.

Bu da neydi şimdi?

Gözlerim kısıldı ve dudaklarım ona bunu kabul edemeyeceğimi söylemek için aralandı - çünkü iradem bir yere kadar uzanıyordu ve birinden tamamen nefret edip yine de beynini sikmenin mümkün olduğunun farkındaydım. Ama Archer bana bu konuda başka seçenek bırakmadı.

Kocaman elleri belimi sardı ve beni kucağına, kıcıımı yana doğru kaldırırken küçük bir gıcırta çıkardım.

"Ne oluyor lan?" Ona tısladım, aramızdaki düşmanlığı Nicky'den ve odadaki diğer herkesten saklamak için dişlerimi sıktım. Çoğu değildi

Neyse ki çok dikkat ediyordum ve Archer D'Ath'ın beş yüz metre yakınında olmaya dayanamayacağımı herkesin bilmesi aslında umurumda değildi. Ama aynı zamanda başka kimsenin -sürüngen Jase gibi- burnunu kavgamıza sokmasını da istemiyordum.

Bir elini belimden çekti, bileğini rahatça kalçasına dayadı -*oturmadığım* kalçasına- ve dudaklarına küçük, alaycı bir gülümseme dokundu. "Sakin ol, Madison Kate. Bu sadece bir fotoğraf çekimi; seni taciz edecek değilim. İsteksiz kızları sikmem."

İçimden bir hırıltı yükseldi. "Hayır, onlarla reşit değilken evleniyorsun." Sözlerim fısıltıyla söylenmişti ama zehri açtı.

Beklediğim gibi beni tutmayı bırakmak yerine, belimi sıkıca kavradı ve beni vücuduna doğru çekti. Yalpaladım, kendimi yere düşmekten kurtarmak için içgüdüsel bir tepkiyle kolum dışarı fırladı.

"En çok neye üzülyyorsun Madison Kate?" Archer karanlık bir mırıltıyla bana sordu, gözlerimin içine bakarken dudakları neredeyse hiç kıpırdamıyordu. Arka planda bir yerlerde Nicky'nin kamerasının tıkırtısını duyabiliyordum ama bize yol tarif etmeyi bırakmıştı. "Babanın seni sattığı gerçeği mi? Yoksa seni satın aldığım için mi? Yoksa açıkça yalvardığın halde seni sikmeyi reddettiğim için mi kızgınsın?"

İçimde öfke kaynıyordu ve elimi göğsüne koyarak onu ya da beni ondan uzaklaştırmaya çalıştım ama belimi saran eli hız trenindeki emniyet kemerlerinden daha sıkıydı. Archer'la birlikteyken kendimi akla gelebilecek en tehlikeli, paslı, kırık dökük, eski bir hız trenindeymişim gibi hissettiğim düşünülürse bu çok yerindeydi.

"Bırak beni, Archer," diye hırladım, dalga geçmediğimi göstermek için göğsüne bastırdım. Diğer elim çıplak omzundaydı, kolum boynunun arkasındaydı ve elimi geri çekerken tırnaklarımı kasıtlı olarak içeri soktum.

Tırnaklarım etinde kırmızı çizgiler oluştururken sırtında derin, kaslı bir ürperti dalgalandı ama yine de beni itip uzaklaştırmadı. Tam tersine. Boştaki eli kıcıma çarpıp beni kaldırmadan, döndürmeden ve çoraplı bir bacağım kalçalarının her iki yanında, yukarı doğru itilmiş göğüslerim sakalının degeceği kadar yüzüne yakın olacak şekilde beni kucağına yerleştirmeden bir saniye önce dudaklarından küçük, hayal kırıklığına uğramış bir inilti çıktı.

"Sen ne sikimsin-"

Bum. Cehennem dondu.

Ya da yeterince yakın. Parmakları saçlarıma dolanırken Archer'ın dudakları sert, talepkâr bir öpücükle dudaklarıma çarptı. Beynim kısa devre yaptı ve bir anlığına ben de onu öptüm. Daha sonra biri sorarsa yalan söyleyecektim ama öptüm. Bir eli saçlarımdaydı, saç telleri parmaklarına o kadar sıkı dolanmıştı ki, onun kontrolü altında bir kukla olabilirdim. Diğer eli belimdeydi, ama dokunuşu sahiplenici ve kontrolcüydü, beni anlamsızca öperken sıkıca kendisine doğru tutuyordu.

Gerçi *tamamen* anlamsız değildi.

Sahip olduğum tüm irade kırıntılarıyla dudaklarımı ondan uzaklaştırdım, nefes almak için savaşıırken yüzümü yana çevirdim. Bunu herkes görmüş olmalıydı. Kesinlikle Nicky görmüştü; lanet olası kamerası üzerimizdeydi.

"İsteksiz piliçleri sikmediğini sanıyordum," diye hırladım kısık bir sesle, orada yakalayabileceği şeylerden korktuğum için yüzümü Nicky'nin kamerasından uzak tuttum. Archer'ın sertliğine karşı ezildiğim yerde amımın zonklaması ve dilimi elektrik prizine sokmuşum gibi tüm vücudumun yanması yeterince kötüydü.

Archer eğlenen bir ses çıkardı ve dilini dudaklarında gezdirdi ama saçlarımı bırakmadı. Aslında, yüzümü çevirmek için tutuşunu kullandı, böylece bakışlarımız bir kez daha kilitlendi.

Ağzının kenarı yukarı doğru çekildi ve soğuk mavi gözleri zaferle parladı. "İstemiyorum."

Kaşlarımı çattım. İma ettiği şey açıldı... istekli *olduğum*.

Orospu çocuğu.

Öfkeli ve sinirli bir hırıltıyla kendimi onun elinden kurtardım ve topuklarım bir kez daha yere vururken yalpaladım. "Yanlış ağaca havlıyorsun *kocacığım*," diye tısladım, ona ve kendime odamızdaki kocaman fili hatırlatarak. "Eğer istekli arıyorsan, o zaman kendini becermen daha iyi olur. Son zamanlarda bu konuda epey pratik yaptın, değil mi?"

Bakışları karardı, neşesi tehditkâr bir kaş çatmaya dönüştü ama verecek sikim kalmamıştı. Ayrıca iradem ve zihinsel gücüm de tükenmişti ve amcığı ıslandığı anda tüm omurgasını kaybeden kızlardan biri olmayı hiç istemiyordum.

"İşimiz bitti mi?" Nicky'ye dönüp Archer'a sırtımı dönerek sordum. Eğer akıllıysa, kendini toparlamak için örtüyü kullanırdı. Aksi takdirde bu "ultra seksi" fotoğraf çekimi soft-core pornoya dönüşmek üzereydi.

Nicky'nin kaşları havaya kalktı, bir elinde tuttuğu fotoğraf makinesi tereddüt etti. "Ah... pek sayılmaz..." diye söze başladı ama hemen fikrini değiştirdi. "Aslında düşündüm de, elimdekilerle çalışabilirim."

O daha konuşmasını bitirmeden ben barı yarılamaştım bile. Kody ana kapının yanında Jase'le konuşuyordu ve ben onun yanından hışımla geçtiğimde konuşmayı kesip beni takip etti.

"Ne oldu?" diye sordu endişeli bir sesle, ben ağır kapıları itip dışarıdaki soğuk havaya çıkarken.

"Ciddi misin?" Ona ters ters bakmak için dönerek sordum. Yüzündeki ifade saf bir şaşkınlıktı ve Archer'la aramızdaki öpüşmeyi görmediğini anlamam sadece bir saniye sürdü.

Kody'nin kaşları çatıldı ve az önce ayrıldığımız depo bara doğru bir bakış fırlattı. "Onu tekrar yumruklamamı ister misin? Eminim bunu hak ediyordur."

Keskin bir kahkaha attım ve başımı salladım. İçime çektiğim keskin havayla birlikte kızgınlığım da dışarı aktı. "Yine mi? Onu yumruklamayı alışkanlık haline mi getirdin?"

Kody bana ukala bir sırıtış atarak aramızdaki mesafeyi kapattı. Deri ceketini titreyen omuzlarıma örttü. "Bebeğim. Aspen'e gittiğin hafta Steele ve benim onu nasıl bir karmaşa içinde bıraktığımızı görmeliydin. Dövüş eğitimi bir kademe yükseldi diyelim."

Sırıttım, Kody'nin elleri ceketinin altından kayarak belime dayanırken Archer'a olan tüm öfke ve hayal kırıklığının kaybolmasına izin verdim.

"Kahretsin, keşke bunu görebilseydim," diye mırıldandım, çocukların Archer'ın ağzını burnunu kırdığını ve onun da bunu hak ettiğini *bildiği* için sineye çektiğini hayal ettim. Dangalak.

"Söyle bebeğim," dedi Kody tüm ciddiyetiyle, "senin için seve seve canlandırırım. Seni gerçekten kaybetmeden önce uyanmasının zamanı gelmişti."

Barın genel yönüne doğru ters ters bakarken gözlerim kısıldı. "Beni kaybetmesi için önce bana *sahip olması* gerekir. Ki sahip değil." Sözlerim sertti ama inandırıcılıktan yoksundu.

Yine de Kody inkâr saçmalığımı yüzüme vurmuyordu. "Ama... var mı?"

Tanrım, umut dolu, yalvaran köpek yavrusu gözleri vardı. Kody gibi seksi bir adamın böyle bir hareket yapması nasıl yasal olabilirdi?

Ellerimi boynunun arkasında birleştirerek onu öpmek için başımı geriye doğru eğdim. İnce topuklu ayakkabılar bile yeterince yüksekti.

Yine de hafifçe eğilmesine ihtiyacım vardı. Cehennem gibi sıcaktı.

"Hâlâ kızgınım Kody," dedim öpüşmemiz bittikten sonra fısıltıyla, "ama evet. Bana sahipsin. Bunu bir daha berbat etme yoksa seni paslı bir makasla hadım ederim."

İnledi, beni daha yakına çekti ve bu kez çıplak bir arzu ve çaresiz bir istekle dolu başka bir öpücükle ağzımı aldı.

"Bıçak gibi olmana bayılıyorum bebeğim," dedi sert bir fısıltıyla ve başını eğip ağzımı bir başka yakıcı öpücükle kaptı. Kolayca *daha fazlasına* yol açabilecek türden bir öpücük... Ve ben iç çamaşırlarım, topuklu ayakkabılarım ve Kody'nin ceketıyla kıcımlı titretirken, lanet olası günün ortasında bir otoparkta dışarıda durduğumuzu düşünürsek? Belki de en iyi zaman ya da yer değildi.

İç çekerek, kamusal alanda ayakta dururken sevişemeyeceğimizi bedenime hatırlatmak için küçük bir adım geri attım. Ama Kody'nin omzunun üzerinden bir hareket dikkatimi çekti ve bakışlarım depo-barın ön kapısına yöneldi. Kapı açıldı ve gömleksiz, mürekkeple kaplı, sinir bozucu bir pislik yüzünde derin bir çatıklık ve kalın kollarını kavuşturmuş bir şekilde orada duruyordu.

Onunla ilgili bir şey bende *sürekli* tansiyonunu yükseltme isteği uyandırıyor ve orada yaptığı o numaradan sonra beni öyle öpmesi? Evet, arı kovanına çomak sokmak istedim. Alev makinesiyle.

Dilimi alt dudağımda gezdirerek Kody'yle aramızdaki o küçük boşluğu tekrar kapattım, Archer'a kasıtlı bir göz kırpması atarken vücudumu onunkine göre şekillendirdim. Kody'nin dudaklarını tekrar aramak için yüzümü geriye doğru eğdim ama çarpan bir araba kapısı beni ürküttü.

"Maddie!" Scott'ın öfkeli çılgılığı beni şok etti ve şaşkınlıkla Kody'nin kucağından geri çekildim. "Sen iyi misin? Hey, pislik, ellerini kızımın üzerinden çek!" Kody'yi gömleğinden yakaladı ve neredeyse beni lanet olası otoparkın ortasında kıcımlı üzerine yuvarlayacak kadar sert bir hareketle onu benden uzaklaştırdı.

Yine de dengemi korudum, Scott Kody'ye korkunç bir yumruk savurup iskaladığında ve kendini yüzüstü çakılların üzerine attığında söyleyebileceğimden daha fazlasıydı.

"Lanet olsun," diye tısladım nefesimin altında.

Tam da ihtiyacım olan şeydi. Etrafımda mağara adamı gibi davranan bir başka aptal daha.

Scott iyi niyetliydi, bunu biliyordum. Ama uygulamasında ciddi bir incelik eksikliği vardı. Bir UFC antrenörüyle kavga etmek mi? En akıllıca hareketi değildi. Hem de hiç.

Çakılların arasında yığılıp kaldığında, aklını başına toplaması ve ciddi şekilde yenildiğini fark etmesi için yıldırım hızıyla zihinsel bir ricada bulundum. Ama hayır, tekrar ayağa kalktı ve Kody'nin üzerine atıldı, sanki ölmek istiyormuş gibi yumruklarını savurdu.

Lanet olası aptal.

Dudaklarım ona bağırarak, Kody'nin neden UFC'nin en yeni yüzünü çalıştırdığını tam olarak öğrenmeden önce durmasını söylemek için aralandı. Ama sonra bir şey beni durdurdu. Ne olduğunu bilmiyorum - belki de bu yere tamamen davetsiz bir şekilde gelmiş olması bir tür...

Kahretsin.

...bir tür sapık gibi.

Bu düşünce zihnimde kök salarken orada öylece hareketsiz durdum. Kody itiraz etmememi izin olarak algılamış olmalıydı çünkü bir saniye sonra Scott'ın kırılan burnundan sıçrayan ılık, ıslak kan yüzüme çarptı.

Üç saniye sonra Scott çakılların arasında yüzüstü yatıyordu. Burnundan serbestçe kan akıyor, omuz ve boyun kasları Kody'nin kol demirine karşı acı içinde geriliyordu.

"Maddie!" Scott bana bağırdı ve ben içimi çektim. "Maddie, ne oluyor lan? Bunu yapmasına izin mi vereceksin?"

Kody bir kahkaha attı ve bana "*Bu pislikle ne halt ediyorsun?*" der gibi bir bakış attı. Zayıf adam acı içinde çığlık atana kadar Scott'ın elini bükerek, "Ona öyle demeyi kes. Ona öyle denmesinden nefret eder."

Kaşlarım havaya kalktı. Bunu nereden biliyordu ki?

Her şeye rağmen içimi çektim ve Scott'a bakmak için eğildim. Üzerimde hâlâ çekimden kalma iç çamaşırlarım vardı, sivri topuklu tasarımı ayakkabılarım engebeli zeminde hafifçe sallanıyordu. Kody'nin ceketine şükürler olsun, yoksa hipotermiye girecektim.

"Scott, senin burada ne işin var?" Daha önemli olan soruyu sordum. Erkekler arasındaki maço tavırları boş ver, içimde dolaşan korkunun soğuk ürpertisini değiştirmek istiyordum. "Nerede olduğumu nereden biliyordun?"

Kody peşimi bırakmadı ve Scott öfkeli, acı dolu bir ses çıkardı. Çakılların üzerindeki botların çıtırtısı Archer'ın partiye katıldığını haber verdi ama onu tanımadım.

"Bana sen söyledin," diye cevap verdi Scott, kırık burnundan akan kana rağmen sesi her türlü öfkeyle çıkıyordu. Ya da belki de kırık değildi. Belki de sadece kötü bir şekilde bükülmüştü. "Daha önce telefonda."

Kody'nin gözleriyle karşılaşınca kaşlarımı çattım. Scott'la yaptığım konuşmayı duymuştu, yani doğrulayabilirdi. Başını sallaması düşündüğümü doğruladı.

"Hayır, duymadım." Yapmadığımdan yüzde yüz emindim. Ben arabadayken ve Scott'la telefonda konuşurken çocuklar bana nereye gittiğimizi bile söylememişlerdi. Yani yalan söylüyordu.

Ama neden?

Scott bir an cevap vermedi ve Archer'ın botu yavaşça Scott'ın yerde düz duran ellerinden birinin üzerine indi.

"Onu nerede bulacağını nasıl bildin, Scottie?" Archer karanlık bir hırıltıyla sordu. İsteddiği cevapları alamazsa uzun, yorucu ve acılı bir ölüm vaat eden türden bir sestti. İçimden sert bir ürperti geçti ve tepkimi göstermemek için yanağımı ısırdım.

Scott'ın gözlerinde inatçı bir bakış belirdi ve ben de kendimi kaybettim.

"Hey," dedim parmaklarımı yüzünün önünde şaklatarak. "Soruya cevap ver. Nerede olduğumu nereden biliyordun? Beni takip mi ediyordun?"

Scott'ın gözleri büyüdü. "Ne? Hayır, hayır! Hayır, takip etmiyordum. Ugh, sadece istemedim..." Sözleri mırıldanarak kesildi ve Archer'ın botu Scott'ın elini çakıllara vurarak kısa bir acı çığlığı atmasına neden oldu.

"Yüksek sesle konuş," diye emretti Archer ve Kody kıs kıs güldü. Bok kafalı.

"Bree'nin başını belaya sokmak istemedim!" Scott bağırdı ve sanki bunu itiraf etmesi benim suçummuş gibi suçlayıcı bir ifadeyle bana baktı.

Ruh halim daha da bozuldu. "Bu da ne demek oluyor Scott? Bree'nin bununla ne ilgisi var?"

Kody Scott'ın kolunu sıkıca kavradığında, "Telefonumu Bul," diye ağzından kaçırdı. "Telefonun hâlâ Bree'nin hesabında. Ondan Telefonumu Bul'u kullanmasını ve bana nerede olduğunu söylemesini istedim."

Tüylerim diken diken oldu ve çocukların bu bilgiye tepkisinin ne olduğunu görmek için başımı kaldırdım. Kody kaşlarını çatmıştı. Archer bakışlarımı ifade-siz bir şekilde karşıladı ve bu bana bilmem gerekeni söyledi. Bundan sonra ne yapacağımız bana bağlıydı.

Uzun bir nefes verdim. "Scott, bunu neden yaptın?"

"Endişelendim," diye cevap verdi çabucak. "Telefonda sesin kötü geliyordu ve ben de senin için endişelendim. Ben de Bree'den telefonunu takip etmesini istedim ve iyi olduğundan emin olmak için yanına gittim. Açıkçası endişelenmekte haklıymışım. Bu pislik herif ellerini senin üzerinde gezdirerek ne halt ediyordu?"

Gözlerimin arkasında oluşan gerginlik giderek artıyor ve öfkem giderek azalıyordu. "Bırak onu," dedim Kody'ye, ağır bir iç çekişle ayağa kalkarak. Çocuklar arkadaşımı *yavaşça* bırakırken burnumun kenarını sıktım ve sakinleştirici birkaç nefes aldım.

Scott ayağa fırlayıp Kody'ye doğru tehditkâr bir hareket yapınca kendimi kaybettim.

"Scott, *dur*." Sesim metal uçlu bir kırbaç gibiydi. "Sadece lanet *Dur*."

Dediğimi yaptı, şükürler olsun. Kody'yi ikinci kez üstünden çekebileceğimden şüpheliydim. Ya da Archer'ı. Aramızdaki sorun ne olursa olsun, o hâlâ çok korumacıydı. Scott'ın saçmalıklarına tahammül edemezdi.

"Çocuklar, bir dakika konuşabilir miyiz?" Kody'ye sordum çünkü Archer asla dinlemeyecekti. "Scott'la yalnız konuşmam gerek."

Çocuklardan hiçbiri kıpırdamadı. Her zamanki gibi.

"Şimdi!" İçimde bastırdığım tüm hayal kırıklığı ve öfkenin sesime yansımaya izin vererek bağırdım.

Kody isteksizce başını salladı, sonra da Archer'ı bizden uzaklaştırmak için göğsünden itti. Çok uzağa gitmediler ama yine de gitmelerini beklemiyordum. Sadece bize mahremiyet yanılması verecek kadar uzağa.

"Maddie, bebeğim," dedi Scott, ellerini yalvarırcasına bana doğru uzatarak, "neler oluyor? Seninle karşılaştıkları güne pişman olmalarını istediğini sanıyordum?"

Durumun ciddiyetine rağmen dudaklarım bir gülümsemeyle kıpırdadı. Scott'ın yüzünden hâlâ kan damlıyordu ama belki de burnu kırılmamıştı.

"Günün pişmanlığı mı?" Kıs kıs gülerek tekrarladım. "Ne bu, *Karayip Korsanları* mı?"

Scott yüzünü buruşturarak gözlerini devirdi. "Hayır, bu onları tahtada yürütmek olurdu." Kaşlarını çatı ve gömleğinin kenarıyla yüzünü sildi. "Peki, ne oluyor? Seni incittiler Maddie. Bunun bedelini ödemeliler ve hiçbir şeyin onları senin hayatına devam ettiğini görmekten daha fazla inciteceğini sanmıyorum." Beni kucaklamak ister gibi tekrar elini uzattı ama ben ondan kaçtım.

Kody ve Archer bize doğru bir adım attılar ama onları durdurmak için elimi kaldırdım. Ben iyiydim ve bana kırılabilir biriymişim gibi davranmayı bırakmaları gerekiyordu.

"Evet, canımı yaktılar," diye cevap verdim, dikkatimi tekrar Scott'a vererek, "ama bunun seninle hiçbir ilgisi yok. Benimle onlar arasındaki şey?

Bu bizim aramızda. Ve bununla nasıl başa çıkacağım tamamen benim kararım." Scott'ın kaşları çatıldı ve gözlerindeki inatçı inkârı görebiliyordum. "Ama Maddie, bunu tek başına yapmak zorunda değilsin. Yardım etmek istiyorum."

"Bunu takdir ediyorum Scott. Ama senin yardımına ihtiyacım yok. Ben büyük bir kızım ve kendi başımın çaresine bakabilecek durumdayım. Dün gece seninle arkadaştan öte bir şey olarak ilgilenmediğimi söyledim. Başka türlü davranmak bunu değiştirmeyecek." Sözlerimin acısını hafifletmek için ses tonumu yumuşak tutmaya çalıştım, ama yine de beni can evimden vurdular.

Yüzü sertleşti, gözleri soğudu. "Bana *kimseyle* ilgilenmediğini söylemiştin, ama işte böyle giyinmişsin ve her yerinde o var." İç çamaşırı, çorap ve topuklu ayakkabı kombinasyonuma tiksintiyle baktı -en azından üzerimde bir ceket vardı- sonra Kody'ye doğru sert bir bakış fırlattı.

Kody'nin hakkını yemeyelim, yemi yutmadı. Sadece sırtı ve alaycı bir piç gibi el salladı.

Sinirli bir şekilde içimi çektim ve parmaklarımı pembe buklelerimin arasından geçirdim. "Scott, kendimi açıkça ifade ettim. Beni buraya kadar takip etmen, yerimi bulmak için Bree'yi kullanman? Bu çok ürkütücü. Hayatımda sen olmadan da yeterince ürkütücü şey var zaten. O yüzden kes şunu."

Scott'ın ifadesi buruştu ve içimi bir suçluluk duygusu kapladı. Ne kadar yanlış yönlendirilmiş olursa olsun, gerçekten yardım etmek istiyordu. "Özür dilerim Maddie," dedi sakın bir sesle, bakışları ayaklarımızın dibindeki çakıllarda. "Seni korkutmak istememiştim. Sadece senin için gerçekten endişelendim ve Shane bu adamların gerçekten kötü işlere bulaştığını söylüyor."

Shane'in SGPD'de çalışan ve Charon'un cebinde olan ağabeyi olduğunu hatırlamadan önce şaşkınlıkla kaşlarımı çatıttım. Tabii ki bunu söyleyecekti.

"Dinle Scott, ben iyiyim. Neye bulaştığımı biliyorum" -şimdi- "ve bununla başa çıkabilirim." Ya da... Yapabileceğimi umuyordum. Her iki durumda da Scott'ı bu işe bulaştırmayacaktım. "Belki de buraya transfer olman o kadar da iyi bir fikir değildi."

Bunu bir hakaret olarak söylememiştim ama Scott'ın yüzündeki şaşkın ifadeden bunu hakaret olarak algıladığı anlaşılıyordu. Lanet olsun.

"Scott, öyle demek istememişim-" Geri adım atmaya başladım ama ilgilenmedi.

"Unut gitsin Maddie," diyerek beni başından savdı, otoparkta birkaç adım yürüdükten sonra dönüp bir kez daha bana baktı. "Sadece *endişelendim*, ama alacağım teşekkür buysa, o zaman duracağım. Bu lanet suçlulardan biri seks sırasında seni biraz fazla sıktığı için kendini morg masasında bulursan, bu senin suçun olur."

Öfkeyle arabasına tırmanarak dramatik bir şekilde uzaklaştı, ama ben takip etmedim. Varsayımları çok spesifikti ve yine tüylerimi diken diken ediyordu.

Scott benim sapığım olabilir miydi? Gerçek sapığım mı?

Kesinlikle olamazdı. O benim arkadaşımdı ve bir hafta öncesine kadar Shadow Grove'da bile değildi. Annemi takip etmek için çok genç olduğundan bahsetmiyorum bile.

İçimi çektim. Paranoyam gölgelerden korkmama neden oluyordu, ama soluklanmak için hiç şansım yoktu. Adamların yüzüne döndüm ve kollarımı iki yana açtım.

"Burada işimiz bitti mi?" Keskin bir sesle sordum. "Bana ateş eden bu pisliği şimdi sorgulamak istiyorum."

Scott'ın arabası yolda gıcırdayarak ilerlerken Kody endişeyle kaşlarını çatı ama Archer bana vahşi, kana susamış bir gülümseme verdi.

"Dileğin benim için emirdir, karıcığım."

Şaşırmış bir kahkaha attım ve gözlerimi devirdim. "Keşke bu doğru olsaydı."

Nicky üstümüzü değiştirmeden önce bizi birkaç kare daha çekmeyi başardı - ama yüzümdeki kanı silmeme izin verdikten sonra - müşterisinin elde ettiği görüntülerle havalara uçacağına yemin ederek. Archer'a olan kızgınlığım yerini Scott için endişelenmeye bırakmıştı, ben de öylece kabul ettim.

Tam bir saat sonra nihayet Archer'ın arabasına doluştuk ve dönüştürülmüş depodan ayrıldık.

Bir süre sessizlik içinde yol aldık, sonra çok garip bir şey oldu.

"Teşekkürler Madison Kate," diye mırıldandı Archer, elleri direksiyonda sıkılaştırırken bana hızlıca bir bakış fırlattı.

Yolcu koltuğunda onun yanındaydım, bu yüzden onu duymamış gibi davranmamın hiçbir yolu yoktu. Daha doğrusu, kibar bir yol yoktu. Yine de kibar bir kız değildim, bu yüzden onu görmezden geldim ve geçen manzaraya hayranlıkla baktım.

"Beni duydun mu?" Archer cevap vermeyeceğimi anladıktan sonra sordu.

Kaşlarımı kaldırarak boş bakışlarla ona döndüm. "Bir şey mi dedin sen?"

Bana şaşkın bir bakış fırlattı. "Evet," diye cevap verdi sinirli bir şekilde, "teşekkür ederim dedim."

Kaşlarımı çatarak başımı yana eğdim. "Pardon, neydi o? Seni tam olarak duyamadım. Belki biraz daha yüksek sesle konuşmalısın."

Kody arka koltuktan bir kahkaha attı, saklamaya bile çalışmıyordu.

Archer'ın parmak eklemleri direksiyon simidinde bembeyaz kesildi ve çenesi dişlerini birbirine geçirecek kadar sıkıldı.

"Sakın zorlama, Prenses," diye homurdandı.

Alay ettim ve gözlerimi devirerek yüzümü tekrar cama çevirdim. Çünkü cidden mi? Zorlamamalı mıydım? Burada zor durumda olan ben değildim. Hepsi oydu. Eğer biri bir şeyi zorluyorsa-

"Teşekkür ederim dedim," diye tekrarladı Archer, beni şok ederek. "Bu çok önemli bir arkadaşına yaptığım bir iyilikti, o yüzden bu konuda zorluk çıkarmadığın için minnettarım."

Dudaklarım aralandı ama hiç ses çıkmadı. Lanet olsun, az önce beni dilsiz bırakmıştı. Bu... az önce...

"Kafanı falan mı çarptın?" Şüpheli bir şaşkınlıkla kaşlarımı çatarak ağzımdan kaçırdım.

Bana hızlıca bir bakış fırlattı ve gözlerini tekrar yola çevirdi. "Ne oldu? Neden?"

Burnumu kırıştırdım. "Ya kafandan y a r a l a n m ı ş s ı n ya da vücudun kapılmış. Her iki durumda da beni çok korkutuyorsun. Kes şunu."

Archer bana hızlıca bir bakış daha attı, bu sefer kaşları benim hissettiğim kadar şaşkınlıkla çatılmıştı. Sonra sanki Matrix sürekli hata vermeye başladı.

Gülmeye başladı.

"Ne oluyor lan şimdi?" Geniş omuzları neşeyle sarsılırken başımı şaşkınlıkla sallayarak sordum.

Kody uzanıp kafasının yan tarafına bir şaplak atarak Archer'ın kıkırdamasını çabucak kesti. "Kes şunu," diye tersledi Kody. "MK'yi korkutuyorsun. Dürüst olmak gerekirse beni de. Dün gece biriyle yattın mı yoksa?"

Archer'ın yüzündeki eğlence sanki her şeyi hayal etmişim gibi kayboldu ve önümüzde uzanan yola ters ters baktı.

"Ya da başka bir şey," diye homurdandı, elleri yine direksiyonda sıkışmıştı. Kollarını biraz yukarı itmişti ve ben de ön kolundaki kasların mürekkepli derisinin altında nasıl esnediğine bakmaktan kendimi alamadım. Bu kadar güzel olduğu için ona lanet olsun. "Sanırım fotoğraf çekimleri beni iyi bir ruh haline sokuyor."

Ona bakmamaya dikkat ederek donakaldım. Ama daha önceki fotoğraf çekimi sırasında beni öpüş şeklini hatırlayınca içimin ısınmasına engel olamadım.

Kody bir kahkaha attı. "Ne zamandan beri? Bu boku yapmaktan nefret ediyorsun." Archer cevap vermedi. Sadece uzanıp müzik setini açtı ve herhangi bir konuşmayı sonlandırmak için sesi sonuna kadar açtı. Ama tüm havası farklıydı ve bu beni çok garipleştiriyordu. Daha da önemlisi Daha yeni fark ettiğim için çok tuhafıma gitmişti.

Sadece fotoğraflar sırasındaki öpücük yüzünden miydi? Yoksa bu sabah da mı garip davranıyordu?

Belki de bu psikolojik savaşta yeni bir taktikti. Beni oyundan düşürmeye çalışıyordu. Pekala, lanet olsun. Hiçbir şey ve hiç kimse

artık yolumda. Paramı ve adımı geri alacak, sonra da deli gibi kaçacaktım.

"Geldik," dedi Archer birkaç dakika sonra, Shadow Grove'un eteklerindeki ormanda bir kulübenin önünde dururken.

Keşke şaka yapıyor olsaydım. Ormanda bir kulübe. Sanki son zamanlarda kendi slasher filmlerimi yeterince yaşamamışım gibi.

"Yemin ederim Archer D'Ath," dedim arabadan inerken, "eğer beni buraya boğazımı kesip sığ bir mezara gömmek için getirdiysen bir daha düşün. Seni de benimle birlikte cehenneme sürüklemekten büyük mutluluk duyacağım."

Archer sanki çok komikmişim gibi bana kaşlarını çattı ve evin eski ahşap merdivenlerini tepinerek çıktı. Verandadan geçip kapıyı açarken bütün veranda sarsıldı ve kaşlarımı çattım. Belli ki burada olduğumuzu kimsenin bilmesinden endişe etmiyordu.

"Bebeğim," dedi Kody, kolunu belime dolayarak ve beni Archer'ın kaybolduğu yöne doğru götürerek. "Kazara taşaklarını tekmelememi ister misin? Bu muhtemelen onun tuhaf ruh halini düzeltmez ama senin içini ısıtabilir."

Güldüm ama sonra bu fikri sevdiğime karar verdim.

"Evet, aslında bu harika olurdu," diye cevap verdim şeytani bir sırıtışla. "Yoldan kaçmadan tekmeyi indirebileceğimi düşünseydim bu sabah bunu kendim yapardım."

Kody durakladı ve beni dudaklarımdan hızlıca öpmeden önce bana cevap niteliğinde bir sırıtış attı. "Olmuş bil, bebeğim."

Parmaklarımızı birleştirdi ve beni de kendisiyle birlikte evin içine çekti. İçerisi de dışarıdan olduğu gibi terk edilmiş ve unutulmuş görünüyordu. Tüm mobilyalar eski görünüyordu ve üzerlerinde kalın bir toz tabakası vardı.

Öksürdüm, sonra elimle burnumu ve ağzımı kapattım.

"Sanırım buraya sık sık gelmiyorsunuz?" Gözlerimi her yüzeyde gezdirerek kuru bir ses tonuyla sordum. Tüm işaretler bunun, slasher-film hayatımın bir sonraki bölümünün başlangıcı olduğunu gösteriyordu. Kulübenin asıl sahibinin duvarların arasında bir yerlerde saklanmış bir iskelet olduğuna bahse girerdim.

Kody omuz silkti. "Sadece çığlıkları kimsenin duymayacağı bir yere ihtiyacımız olduğunda." Alaycı bir göz kırpışla ifadesinin ürkütücülüğünü ortadan kaldırdı ama ciddi olduğundan da emindim. Yoksa neden buradaydık ki?

Archer oturma odasının ortasında bir sehpanın yerini değiştiriyordu. Sonra tozlu, eski halıyı kaldırdı ve ortaya ciddi anlamda yüksek teknolojili bir

tuzak kapısı.

Üzerine çömelip bir panel açtığında ve biyometrik bir tarayıcı ortaya çıkardığında kaşlarım kalktı. Kody'nin elimi bırakıp tozlu oturma odasını geçmesiyle aynı anda başparmağını tarayıcıya bastırdı.

Tüm olanları izledim ve hala Kody'nin katlanmış halıya takılıp *takılmadığından* emin olamıyordum. Ama bir de baktım ki Archer ellerini bacaklarının arasında kavuşturmuş yerde yuvarlanıyor ve ağzından türlü türlü küfürler saçılıyor.

"Kahretsin, üzgünüm kardeşim," diye özür diledi Kody, sesi hiç de öyle değildi. Kendi başparmağını tarayıcıya bastırdı ve kilidi açıldığında çelik tuzak kapısını kaldırarak açtı. Botunun burnunu kullanarak Archer'ın inleyen bedenini yoldan çekti ve yanıma gelmemi işaret etti. "Hazır mısın, bebeğim?"

Archer'a gülmemek için yanağımı ısırarak ona göz kırptım. "İşkence kurbanlarını burada mı tutuyorsun?"

Çoğunlukla şaka yapıyordum ama Kody sadece omuz silkti. "Onları bir yerde tutmak lazım. Daha iyi bir yer olabilir mi?"

Bir merdivenin aşağıdaki floresanla aydınlatılmış bir alana uzandığı açık tuzak kapısını başıyla işaret etti. Işığın döşeme tahtalarının çatlaklarından görünmemesi bir mucizeydi... ama yine de, tuzak kapısındaki teknoloji seviyesi göz önüne alındığında, muhtemelen bunu düşünmüşlerdi.

"Steele aşağıda," dedi Kody, merdivenden inmek için bir hareket yapmayınca, "ama istersen önce ben gidebilirim."

Tuzak kapısına şüpheli bir bakış attım, sonra -her nedense -Bakışlarım, küfürler mırıldanan ve bir eliyle toz kaplı kanepenin üzerinde kendini yukarı iten Archer'a kaydı.

"Korktun mu Prenses?" diye alay etti, ben de kaşlarımı çattım.

"Ne biliyorsun," dedim Kody'ye sahte bir tatlılıkla, "taşaklarına tekme atmak kişiliğini sıfırladı sonuçta."

Archer'ı tersleyerek merdivenden hızla aşağıdaki yapay olarak aydınlatılmış odaya indim, ancak tam önümde başka bir kilitli kapı buldum.

"İnsanlara işkence edip öldürürken çok dikkatli olamazsın, biliyorsun değil mi?" Kody arkamdaki merdivenin en alt basamağından indi ve başparmağını başka bir biyometrik tarayıcıya bastırarak bir sonraki kapıyı açtı.

Kaşlarımı kaldırdım ve kapı sessizce açılırken başımı salladım. "Sanırım değil."

Kody'nin eli sırtımın alt kısmında dururken derin bir nefes aldım.

nefes aldı ve bir sonraki odaya adım attı. Bu odada daha az ışık vardı, sadece bir tane

spot ışığı odanın ortasındaki bir sandalyeyi aydınlatıyor.

Daha doğrusu sandalyeye bağlanmış kanlı, dövülmüş adamı.

"Prenses," dedi Archer arkamdan, koca sikiinin enerjisi tüm sırtıma yayılıyordu, "Hank'le tanış. Hank dün gece seni öldürmeye çalıştı."

Adam başını bana bakacak kadar kaldırdı, sonra ayaklarımın dibine bir damla kan tükürdü.

"Sonunda," diye homurdandı Hank, "kaltağın ta kendisi."

M Gölgelerden gelen hareket beni ürküttü ama Hank'in yüzünde patlayan sert yumruk dudaklarıma bir gülümseme getirdi.

Steele adama, "Ona bir daha kan tükürürsen ayak tırnaklarını sökerim," diye söz verdikten sonra keskin bakışlarını üzerimde gezdirerek bana kan değip değmediğini kontrol etti.

Korkunç bir katil edasıyla çok tatlıydı ama yine de yüzümdeki gülümsemeyi sert bir bakışa zorladım. Kody'nin öfkemi yumuşatmış olması Steele'in otomatik olarak serbest kalacağı anlamına gelmiyordu. Yapması gereken ciddi şeyler vardı.

Tabii eğer beni affetmek istiyorsa.

"Hellc-MK." Steele kendini kelimenin ortasında düzeltirken kaşları çatıldı. Mantıken, benim için sevimli lakabını kullanmayarak isteklerimi yerine getirdiğini biliyordum... ama bir kızın pişmanlıkları olabilir, değil mi? Bana Cehennem Kedisi demesi hoşuma gidiyordu. "Sen iyi misin? Dün gece yaralandın mı? Kody lanet telefonunu kapattı ve yapması gerektiği gibi tam bir güncelleme göndermedi." Kody'ye bir bakış attım, o da hiç sikine takmıyormuş gibi omuz silkti. Yani... bir düşündüm de, çok umurundaydı - bu yüzden

telefonuna cevap verdi. Ama Steele'in muhtemelen bu kısmı duymasına gerek yoktu. "Ben iyiyim," diye cevap verdim ama Archer'ın alayıyla neredeyse boğuluyordum.

"Evet, gayet iyi," diye mırıldandı, lanet olasıca bir alaycılıkla. "Kody emin olmak için onu tam bir sağlık kontrolünden geçirdi." Ses tonundaki tonlama ne demek istediğini açıkça ortaya koyuyordu ve Steele'in kaşları daha da çatıldı.

Hank gülmeye başladı. Anlaşılan intihara meyilli biriydi.

"Cennette sorun mu var Maxy? Arkadaşın kız arkadaşını beceriyor, ha? Bıraksaydın da kaltağı ben vursaydım ve seni bu zahmetten kurtarsaydım."

Vay canına. Gerçekten de ölmek istiyordu.

Steele bana sırtını döndü ve bir an için Hank'in üzerine eğildi. Rahatsız edici bir çıtırtı duyuldu, ardından Steele tekrar doğrulurken Hank acı içinde inledi.

"Kız arkadaşım ile konuşurken bir daha sözümü kesersen, diğerlerini de kırarım," dedi mahkûmlarına, tüylerimi diken diken eden soğuk bir sakinlikle.

Onun yanından geçerken Hank'in sağ elinin üç parmağının doğal olmayan bir açıyla sandalyenin kolundan yukarı kalktığını görünce gözlerim büyüdü.

Burnumu kırıstırarak öğürmemek için dişlerimi sıktım. Ama cidden, kırık parmaklar her türlü kusmaya neden oluyordu. "Bu gerekli miydi?" Onun yerine Steele'e sordum.

"Evet," diye cevap verdi, daha fazla ayrıntı vermedi.

Şimdi ona daha iyi bakabildiğim için her tarafının kan içinde olduğunu gördüm. Tahminim Hank'in kanı olduğu yönündeydi. Bu beni dehşete düşürmeliydi ama düşürmedi. Azıcık bile değil. Tıpkı Bree'nin partisinde Zane'in Orakçı adamının ağzını burnunu kırıdıkları gece olduğu gibi, içimden geçen tek tanımlanabilir duygu *heyecandı*.

Evet, her türlü berbat durumdaydım. Ama bu çocuklar da öyleydi, yani bir bakıma cennette yapılmış bir eşleşme gibiydik. Ya da, bilirsiniz, başka bir yerde.

"Peki, bu sikin neresindeyiz?" Kody odaya doğru ilerleyip uzak duvardaki bir masanın üzerindeki ışığı yakarak sordu. Aletlerle kaplıydı. Aletlere kan bulaşmıştı. Cıvata keskisine benzeyen bir çifti eline aldı ve tehditkâr bir tavırla avucuna vurdu. "Ona şarkı söyletmeye hazır mıyız?"

Steele yüzündeki gülümsemeyi eliyle silmeden önce küçük bir kahkaha attı. "Gerek yok," diye cevap verdi. "Hank saatler önce bize her şeyi anlattı, değil mi?" Bir elini her iki bileğine koyarak kanlar içindeki, dövülmüş adamın üzerine eğildi. "Bize MK'ye yapılan saldırıyı ve bildiriye nereden ulaşabileceğimizi anlattı. Kuş gibi öttün, değil mi Hank?"

"Siktir git," diye karşılık verdi Hank, yüzü acı ve öfkeyle çarpılmıştı.

"Ah, hiç eğlenceli değil," diye yakındı Kody, cıvata keskilerini tezgâha geri koyarken suratını asarak.

Steele ters ters baktı. "Sanki yeterince eğlenmemişsin gibi."

Ses tonunda omurgamın sertleşmesine neden olan bir öfke vardı ama Kody -s.ktiğimin pisliği- kendinden memnun bir sırıtışla başparmağını alt dudağının üzerinde gezdirdi. "Her zaman daha fazlasına sahip olabilirim. Peki ya sen bebeğim?" Kaşlarını bana doğru salladı ve ben de inledim.

Steele'in yüzüne vuracaksa beni o kadar eğlendiğime hemen pişman edecekti.

Hank kıkırdadı ve dudaklarından kan fışkırırken hepimizin dikkatini çekti. "Görünüşe göre senin kız biraz orospu Maxy," diye kıs kıs güldü, boncuk gibi gözleri Steele'in üzerindeydi. Arı kovanına çomak sokuyordu ve ben kaşlarımı çatarak

Kafa karışıklığı. Steele'in onu öldürmesini kasten mi sağlamaya çalışıyordu? Çünkü bunu doğru şekilde yapıyordu.

Bu kez Steele'in yumruğu Hank'in suratında patladığında, ağzı bozuk heriften kan fışkırdı ve birkaç diş beton zeminde takırdadı.

Nefesim kesildi. "Ne oluyor Steele?" Onu kolundan yakalayıp yüzüme doğru döndürerek tersledim. Bir yay teli kadar gergindi ve dudakları benimle tartışmak, Hank'in ağzını burnunu kırma kararını savunmak için aralandı. Ama pek umurumda değildi. "Parmak eklemlerini kırabilirdin, seni aptal," diye azarladım, sağ elini avucumun içine alıp zarar verip vermediğini kontrol ettim.

Bütün bir hafta Azrail'in spor salonunda Cass'le çalıştıktan sonra, bu gibi şeylerin daha çok farkına varmaya başlamıştım. Neyse ki Steele'in yumruğunu açtığımda bir çeşit eldiven giydiğini gördüm. Parmakları kesilmiş ve eklemleri metalle örülmüş bir eldiven.

"Ben iyiyim," diye mırıldandı nefesinin altından, sesi içeri girdiğimden beri sahip olduğu soğukluğu kaybetmişti. Eli benimkinin içinde döndü, parmaklarımızı kısa bir süreliğine birleştirip sıktı. Bir an için neredeyse nerede olduğumuzu unutuyordum. Benden bir metre ötede sandalyeye bağlanmış, dövülmüş, kanlı bir katil olduğunu ve Archer'ın lanet sırrını sakladığı için Steele'e hâlâ sendeleyecek kadar kızgın olduğumu neredeyse unutuyordum.

Onu affetmek istedim. Anlamak ve geçmişi geçmişte bırakmak istedim. Ama inatçı gururum ve ihanete uğramış güvenim, o bir şekilde bedelini ödeyene kadar yoluma devam etmeme izin vermiyordu. Parmaklarımızı çözdüm ve bir adım uzaklaştım.

"Hank'ten ihtiyacımız olan tüm bilgileri aldık zaten Prenses," dedi Archer, garip ruh halimi bir kova kızgınlıkla bastırarak. "O sadece senin yararın için hâlâ nefes alıyor."

Archer'a şaşkınlıkla kaşlarımı çattım ama Hank yine gülmeye başladı. Steele'in kırdığı dişlerinden dolayı çenesinden aşağı kan akıyordu ama rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. Sanırım artık o noktayı geçmişti.

"Ne kadar şirin, değil mi? Erkek arkadaşların onların bir adamı öldürdüğünü görmeni istedi. Eğer bu romantizm değilse, nedir bilmiyorum." Dudakları kana bulanmış bir küçümsemeyle kıvrıldı. "Bugünlerde bunun ödülü ne? Oral seks mi? Anal? Eminim iyi bir grup sekse bayılan bir kızsındır, ha? Tıpkı annen gibi."

Gözlerimi kırpıştırarak ona baktım, söylediklerine inanmakta güçlük çekiyordum. Soğuk öfke içimde bir gelgit dalgası gibi kabardı ama onu uzak tutmak için dişlerimi sıktım.

"Başka bir şey için ona canlı ihtiyacımız var mı?" Gözlerimi Hank'e kilitleyerek sordum. "Yoksa gerçekten onun ölümünü görebilmem için mi beklediniz?"

"Hayatına yönelik bir tehdidin daha az olduğunu görmenin hoşuna gideceğini düşündük, Madison Kate," diye tersledi Archer, soruma çok sinirlenmiş gibiydi. Kody'nin durduğu masaya doğru yürüdü ve masadan bir şey kaptı. "Bunu tanıdın mı?"

Archer bana bir şey fırlattı ve ben de içgüdüsel olarak onu yakaladım. Soğuk metal parmaklarıma dokundu ve attığı şeyi incelerken çenem düştü.

"Bu..." Katlanır bıçağı elimde evirdim çevirdim, sonra ışığa tutmak için bıçağı dışarı doğru ittim. Archer'ınki gibi kan kırmızısı değildi ama loş ışıktaki kolayca kırmızı sanabileceğim kadar koyu bir turuncuydu.

Bakışlarım Hank'e yöneldi,
suçlayıcı bir ifadeyle. "Beni
bıçakladın lan!"

Kanla kaplı bir sırtış dudaklarını büktü. "Yapmam gerektiği kadar değil."

Öfke içime doldu, vücudumun her santimini doldurdu ve sonra... hiçbir şey. Uyuştum ve duygusuzlaştım. Ya da ben öyle sanıyordum, ta ki kendimi turuncu bıçağı Hank'in kalçasının derinliklerine saplarken bulana kadar.

Sıcak kan elimi kaplayınca şok içinde nefesim kesildi ve Hank kısa bir acı çığlığı attı. Çığlık kısa sürede kahkahaya dönüştü ve ben de dişlerimi sıktım.

Onu bıçaklamak bilinçli bir düşünce değildi, ama şimdi bunu yaptığımı göre, korkmuş bir tavşan gibi kaçamazdım. Ve bacağından çıkan silahı, karşı koymaya çalışması için bir davetiye gibi bırakmayacağımdan da emindim.

Hayır, çenemi sıktım ve bıçağı tekrar çekip çıkardım, bu sırada yüzüme bir kan sıçradı. Belki de bir atardamarı kesmiştim.

"Anne gibi, kız gibi, ha?" Ben ondan titreyerek bir adım uzaklaşırken Hank benimle alay etti. "O da şiddeti severdi. Onu tahrik ederdi."

Boğazımdan aşağı kaynar sular döküldü. "Annem hakkında en ufak bir şey bilmiyorsun," dedim sert bir sesle. Sesimdeki güçle içimi bir gurur titremesi ısıttı. İçimi kaplayan duygu kasırgasına rağmen en ufak bir korku ya da üzüntü titremesi bile görünmüyordu. Bir adamı bıçaklamama izin veren o sakinlik buraya kadarmış.

"Onu şimdi öldürebilir miyim?" Hank kahkaha ve inleme karışımı sarsıcı bir ses çıkarınca Kody sordu. "Sadece MK'nın sinirlerini bozmak için saçmıyor."

Steele kaşlarını çatı. "Siktir git. Bütün gün burada onunla birlikte olan bendim; onu öldürecek biri varsa o da benim."

Archer yanımdan ağır bir iç geçirdi ve bir an için tartışmalarından rahatsız olduğunu düşündüm. Ama sonra o da katıldı. "Onu ben öldüreceğim," diye ilan etti. "Madison Kate onu bıçaklayanın ben olduğumu düşündüğü için bu adil bir şey."

Çocuklar onu kimin öldüreceğini tartışırken Hank hâlâ bana sırtıyordu ve daha da zehirleyeceğini biliyordum. Yine de bunların hiçbirinin faydası olmayacaktı. Hiçbiri beni kimin öldürmeye çalıştığına ya da beni kimin takip ettiğine dair bir ipucu vermeyecekti. Steele ihtiyaçları olan tüm bilgiye sahip olduklarını söylediğinde ona inandım. Çok titizdi.

"Bütün bu kan ve şiddet seni yaz mevsimindeki bir sürtükten daha fazla ıslatıyor, ha?" Hank alçak sesle benimle alay etti. Tartışmaları kızışırken çocuklar onu duymadı bile. Her birinin bu pisliğin hayatına son vermek için bu kadar çok nedeni olduğunu kim bilebilirdi?

İçimi çektim ve Hank'e sıkılmış bir bakış attım. "Kaltak utandırıcı hakaretler çok demode, Hank. Eğer ölmek üzere olmasaydın, yeni bir malzeme üzerinde çalışmanı önerirdim." Çocuklara bir göz attığımda hâlâ hararetle tartıştıklarını gördüm, ben de Kody'nin yanından geçip bir tokmakla kaynak makinesinin arasında duran silahı aldım.

Beklediğimden daha ağırdı ama elimdeki ağırlığı beni korkutmadı. Tam tersine. Ateş etmeyi hiç öğrenmemiş olsam da, dinlemiş ve dikkatimi vermişim. Steele'in bir Glock-19 taşıdığını biliyordum ve bahse girerim zaten doluydu.

Kendime ne yaptığımı sorgulayacak bir an bile vermeden Hank'le aramdaki mesafeyi kapattım. Silah kafasının arkasından sadece bir santim uzaktayken tetiğe bastım.

Bam!

İşte böyle.

Kan ve Hank'in kafasının parçaları odaya sıçradı ve tek el silah sesi küçük alanda sağır edici bir sesle yankılandı.

Silahı indirip dikkatlice alet masasına geri koyarken elim sabit kaldı.

Adamlar şaşkın ama sessiz bir şekilde bana bakıyorlardı.

"Sorun çözüldü," dedim onlara.

Boğazımı temizleyerek Hank'in kanlar içindeki halinin yanından dikkatlice geçtim ve odadan çıktım. Ellerim titremeye başlamadan önce merdivene kadar gelebildim.

Adamlardan biri arkamdan bir şeyler seslendi ama ben dinlemiyordum. Tuzak kapısından dışarı çıktığımda kulaklarım çınlıyor ve tüm vücudum titriyordu.

Az önce bir adamı vurmuştum.

Birini soğukkanlılıkla öldürmüştüm.

Ne düşünüyordum ki?

Toz dolu kulübeden tökezleyerek çıktığımda gözlerimden yaşlar akıyor ve midem çalkalanıyordu.

Birini vurmuştum. Ben lanet olası bir katildim.

Dizlerim bükülürken sıcak eller üst kollarımı kavradı. Güçlü kollar etrafımı sararak beni Archer'ın arabasının yanındaki toprağa yuvarlanmaktan kurtardı.

Az önce bir adam öldürmüştüm ve şimdi onlardan daha iyi değildim. Ellerimde kan vardı ve artık yüzümü çevirip içinde bulundukları karanlık, şiddet dolu dünyaya karşı masum numarası yapamazdım.

Prenses Danvers çoktan gitmişti. Eğer bu kanıtlamazsa, hiçbir şey kanıtlayamazdı. Belki de her şeye rağmen bir D'Ath'tım.

S teele uzun süre yanımda durdu, beni vücuduna sardı ve hiç konuşmadı. Basmakalıp sözler ya da güvenceler fısıldamadı. Ben yüzümü göğsüne bastırıp adrenalin, korku ve şokun kan dolaşımdan çekilmesine izin verirken o sadece bana sarıldı.

Beni kucaklaması kelimelerin anlatabileceğinden çok daha fazlasını anlatıyordu. Bana başka ne olursa olsun, aramızda ne kadar çözülmemiş saçmalık olursa olsun, hala benim için orada olduğunu söyledi. Ona ihtiyacım olduğunda -ki vardı- sorgusuz sualsiz yanımdaydı.

Titremelerim nihayet yatıştığında Steele beni sessizce kulübenin yanından arabasının park ettiği yere doğru götürdü. Yolcu kapısını benim için açtı ve itiraz etmeden içeri girdim.

Kulübeden uzaklaşana kadar -Kody ve Archer olmadan- Steele'e baktım.

"Nereye gidiyoruz?" Ona sordum. Sesim sessiz ve biraz da boş çıkmıştı.

Az önce bir adam öldürmüştüm.

Steele bana baktı ve dağ yolunda yasal hız sınırından çok daha hızlı gittiğini düşünerek bakışlarımı olması gerekenden daha uzun süre tuttu. Araba kazalarıyla ilgili geçmişim göz önüne alındığında bu beni korkutması gereken bir şeydi ama korkutmadı.

Kırılmış mıydım?

"Seni eve götürüyorum MK," diye cevap verdi, bakışlarını tekrar yola çevirerek.

Kaşlarımı çattım. "Peki ya..." Cümleyi yüksek sesle tamamlayamadığım için sözümü yarıda kestim. Gerçi buna gerek yoktu. Steele aklımın nerede olduğunu biliyordu.

"Kody ve Archer bu pisliği temizleyebilirler. Bugün ben pis işlerle uğraşırken senin tüm zamanını çaldıktan sonra en azından bunu yapabilirler."

Komik olmamalıydı ama yine de dudaklarımda bir gülümseme belirdi. O adama işkence etme konusunda o kadar rahattı ki... ve benim onu öldürmem konusunda. Yine de Kody'nin Tri-State Timberwolves hakkında anlattıklarından sonra o kadar da şaşırmasamalıydım. Steele şiddet ve ölüme yabancı değildi. Hiçbiri değildi.

Sağ elini kalçasına koyarak tek eliyle sürdü ve ben hâlâ taktığı eldivene baktım.

"Akıllıca bir düşünce," diye mırıldandım, uzanıp elini elime aldım. Eldiven bileğinden cırt cırtlı bir kayışla tutturulmuştu ve eldiveni sıyırarak açtım. Eldiveni Steele'in elinden çekip cildinde hasar olup olmadığını kontrol ederken kurumuş kan parçaları kot pantolonumun paçasına bulaştı.

"Arch yıllar önce *benim* için yaptırdı," diye cevap verdi, başparmaklarımı parmak eklemlerinde gezdirirken, Hank'ten cevap alabilmek için ellerini mahvetmediğine dair kendime güvence veriyordum. "Sonra... Rachel öldükten sonra aptalca şeyler yaptım. Kavgalara karıştım ve ellerimi biraz mahvettim. Beni görmezden gelmek ya da *düzeltmeye* çalışmak yerine şu eldivenlerden yaptırdı. Ellerimi de koruyan muşta gibi bir şey. Kazan-kazan."

Elini biraz isteksizce bıraktım ve dikkatimi ondan çıkardığım eldivene verdim. Deri yumuşaktı, sanki çok yıpranmış gibiydi. Giysinin vahşi amacına rağmen, onu sevmekten kendimi alamadım. Sadece Steele'in ellerini güvende tuttuğu için değil, Archer arkadaşı için düşünceli bir şey yaptığı için de. Belki de sadece ben etraftayken kocaman bir amcıktı.

"Hank neden Phillip'in bıçaklarından birine sahipti?" Uzun bir sessizlikten sonra sordum. "Onların sadece eğitim programında hak edenlere verildiğini sanıyordum."

Steele bana baktı. "Öyleydi."

Kaşlarım çatıldı. "Hank onun programında mıydı?" Steele kısa bir süre başını salladı. "Ama ben düşündüm ki... Aslında ne düşündüğüm hakkında hiçbir fikrim yok. *Sanırım* Phillip'in eğitiminin çocukların suç hayatından kurtulmalarına yardım etmek için olduğunu düşündüm. Onları daha iyi suçlular olmaları için eğittiğini değil."

"Öyleydi," diye yanıtladı Steele. "Ama Phillip her zaman tam zihinsel kapasiteyle çalışmıyordu. Ve bizi *kurtarma* fikri biraz çarpıktı. Stajyerlerinin çoğu öğrendiklerini başarılı bir suç hayatı kurmak için kullandı. Hank ve Zane gibi."

Anladığımı başımla onayladım. "Ve siz üçünüz gibi." Onları suçlamıyordum, sadece bir gerçeği dile getiriyordum. Ama Steele'in eli yine de direksiyonda sıkılaştı.

"Evet," diye onayladı, sesi kısılmıştı.

"Annemi nereden tanıyordu?" Sormak istemediğim bir soruydu ama merakın beni yiyip bitireceğini biliyordum. "Onun hakkında konuşma şekli..."

"Seni kızdırmaya çalışıyordu," dedi Steele, ses tonu sertti. "Muhtemelen Azrail'lerle bir ya da iki kez karşılaşmıştır ama hepsi bu."

Kaşlarımı çattım. "Hank bir Azrail miydi?"

Zane neden bir şey söylememiştir? O biliyor muydu?

"Hayır, o sadece bir ortaktı. Hank serbest çalışan biriydi, çoğunlukla kiralık katildi. Ara sıra vururdu. İkinci ligden." Steele'in sesi hiç etkilenmemiş gibiydi ve ben de ona katıldım.

İçimi çektim. "Sanırım ikinci ligde olduğu için minnettar olmalıyım. Muhtemelen şu anda ölmemiş olmamın tek nedeni bu."

"Ya da her zaman arkayı kollayan en iyilerden üçüne sahip olduğun için," diye mırıldandı nefesinin altından. Ona kısık gözlerle baktım, o da omuz silkti. "Hank'in boktan bir kiralık katil olmasının da yardımı oldu. Phillip'in eğitiminden geçmesine bile şaşırdım."

Pencereden dışarı baktım, yüzümü elime dayadım, sonra alnımdaki yapışkan kana dokununca irkildim. Duş almaya o kadar ihtiyacım vardı ki, ama Steele kadar kötü görüldüğümünden şüpheliydim. Bir adama işkence etmeden önce gerçekten siyah giymeliydi.

"Aç mısın?" Birkaç dakika sonra sordu. Kaşlarımı kaldırdım, o da omuz silkti. "Dün gece saat ondan beri Hank'le uğraşıyorum ve Archer bana hiç atıştırmalık bırakmadı. Açlıktan ölüyorum."

Şimdi o söyleyince... evet, ben de çok acıkmıştım.

"Evimin birkaç blok güneyinde arabaya servis yapan bir yer var," diye önerdim. "Böyle görünerek bir restorana girmeyi denememiz gerektiğini sanmıyorum."

Steele bana gülümsedi, gözleri yüzümdeki ve boynumdaki kan lekelerini inceliyordu. "Haklısın."

Bizi Shadow Grove'a geri götürürken bir daha konuşmadık ve bu benim için gayet iyiydi. Steele hiçbir zaman sessizlikleri boş gevezeliklerle doldurma ihtiyacı hissetmezdi, bu da konuştuğunda sözlerine daha fazla ağırlık katardı.

Yemek penceresine yanaştığımızda arabalı servisteki kız bize sıkılmış bir bakış attı ve bu beni neredeyse gülmekten kırıp geçirecekti. Burada kan ve vahşete bulanmış bir şekilde hamburger ve kola siparişi veriyorduk. Muhtemelen sahte olduğunu düşünmüştür.

Steele binamın dışında boş bir yere park etti ve içeri girerken sıcak yiyecek poşetlerini göğsüme bastırdım. Eve bıraktığı için teşekkür edip siktirip gitmesini söylemeliydim. Ama... benim

Kin bekleyebilirdi. İkimizin de yıkanması ve yemek yemesi gerekiyordu. Ve benim de onun Hank'ten ne öğrendiğini öğrenmem gerekiyordu.

Neyse ki lobi boştu ama aynı şey benim koridorum için söylenemezdi. Tam asansörden çıkarken Cass'ın kapısı açıldı. O ve Zane dışarı çıktılar, sohbet ediyorlardı ama Steele ve beni görünce konuşmaları kısa kesildi.

Zane'in dudaklarında acımasız bir gülümseme belirdi ve Cass kaşlarını çatı.

"Vay, vay. Görünüşe göre siz ikiniz yaramazlık peşindesiniz. Davetiyemiz neredeydi?" Zane alaycıydı, bakışları keskindi ve kardeşinin ondan neden bu kadar hoşlanmadığını anlamaya başlamıştım. Annem ne düşünüyordu acaba?

Ah, evet. Kötü çocuk sendromu. Çok aşına olduğum bir şeydi. "Seninle bir ilgisi yok, Zane," diye cevap verdi Steele ben daha ne diyeceğimi bilemeden.

Herhangi bir şey. Buna verecek hızlı bir cevabım yoktu.

Bugün bir adam öldürdüm.

"İyi misin evlat?" Cass o çakıllı gürültüsüyle bana sordu. "Umarım kanın değildir?"

Başımı salladım. "Kesinlikle benim değil."

"İyi." Başını salladı, sonra yanımdan geçip asansör çağırma düğmesine bastı.

Ben anahtarlarımı çıkarıp dairemin kapısını açarken Zane bir süre daha kaldı ve yüzünde şeytani bir gülümseme belirdi. Zane'e çok şey borçluydum ve borcumu ödemek için her şeyi yapmaya niyetliydim. Ama Steele ile aralarında bir kavga çıkacağıının kokusunu alabiliyordum ve muhtemelen bir gün için yeterince şiddet görmüştüm.

"Ah, aklıma gelmişken" -Zane sanki aklına yeni gelmiş gibi parmaklarını şıklattı- "Sorduğun buluşmayı ayarladım, Madison Kate. Eğer uygunsa Pazartesi saat onda seni görebilir."

Donup kaldım. Omuzlarım kasıldı ve yüzümü ona dönmeden önce dudaklarıma dikkatli bir gülümseme yerleştirdim. "Evet, kulağa harika geliyor," diye cevap verdim çabucak. "Adresi mesaj atar mısınız?"

Zane sırtarak Steele'e kendini beğenmiş bir bakış attı. "Atabilirim. Siz ikinize iyi geceler, tamam mı? Ve eğer temizlik için yardıma ihtiyacınız olursa-"

Steele, "Yok," diye terslenerek onun sözünü kesti. "Halledildi."

Zane omuz silkti. "İhtiyacınız olursa her zaman yardım etmeye hazırım." Gülümsemesi, bir keçiyi suya yaklaştıran bir timsahinkine benziyordu.

Steele alay etti. "Eminim öyledir."

Steele ve Zane sanki göz kırpmayı reddederek bir şey kazanabileceklermiş gibi birbirlerine bakarken garip bir çekişme yaşandı.

Lanet olası çocuklar.

Karnım guruldayınca ön kapıyı biraz daha iterek açtım ve içeri girdim. "Teşekkürler, Zane. Bu buluşmayı ayarladığın için minnettarım." Bakışlarımı Steele'e çevirdim. "İçeri geliyor musun, gelmiyor musun?"

Gözlerini Zane'e dikerek belli belirsiz bir uyarıda bulundu, sonra daireme adımını attı ve kapıyı arkasından kapatmama izin verdi.

Bizi Zane D'Ath'dan ayıran ahşap panelin ardından Steele'e bakmadan önce uzun bir nefes aldım.

"Bu da neydi böyle?" Mutfığa doğru ilerleyip yiyecek torbalarımızı tezgâhın üzerine bırakarak sordum. "Biraz daha yaklaşırsa onu boğazından bıçaklayabileceğini düşündüm."

Steele yüzünü buruşturdu. "Belki de." Gözlerimi devirdim ve dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Sadece aramızdaki husumet. Beni kızdırmaya çalışmak için bok kafalılık yapıyordu."

"İşe yaramış gibi görünüyor," diye cevap verdim kollarımı göğüslerimin altında kavuşturarak.

Steele sırtıttı. "Şu anda koridorda kan kaybediyor mu? Hayır mı? O zaman yakın bile değil." Durakladı, sırtışı endişeli bir kaş çatmaya dönüştü. "Seni kullandığını biliyorsun, değil mi? Hepsi öyle. Zane ve Azrailler hiçbir şeyi kalplerindeki iyilikten dolayı yapmazlar... çünkü onların iyiliği yoktur."

"Sen de eskiden bir Azrail'din," diye hatırlattım ona, ellerimi tezgâha dayarken sesim yumuşaktı. Shadow Grove çeteleriyle olan geçmişi hakkında çok az şey biliyordum. Neden daha fazlasını bilmiyordum? Steele'le gerçekten de gözümün önünde olanın ötesinde onu tanımayacak kadar sarhoş muydum?

Peki ya geçmişi gerçekten önemli miydi? Artık kim olduğunu biliyordum... ve ondan *hoşlanıyordum*. Şu anki durumumuza rağmen. Onu bu hale getiren her neyse ilginçti ama anlaşılmayı bozacak bir şey değildi. Öyle miydi?

Steele gözlerini kaçırmamı istercesine benimle göz teması kurarak, "Ben de aynı şeyi düşünüyorum," diye cevap verdi. Yine de tamamen saçmalıyordu.

Gözlerimi devirdim. "Oh, sende hiç iyilik yok, ha? Elbette. Ben de gökkuşağı sıçan ve simli osuran üç başlı bir tek boynuzlu atım." İç çekerek başımı salladım. "Ben yüzümü yıkayacağım, sonra sen duş alabilirsin."

Banyoya doğru ilerlerken, Steele'in cildindeki kanı durulamak için duşumu kullandığı son seferde neler olduğunu düşünmemek için *gerçekten* ama *gerçekten çok* uğraştım.

"Duş almama gerek yok," diye seslendi arkamdan, lavabonun musluğunu açıp yüzümü ve boynumu kaplayan pisliği incelerken. "Sadece bana bir bez ya da başka bir şey at."

Kendi yansımama bakarak başımı salladım ve Hank'in kanını yüzümden silmek için tertemiz beyaz bezlerimden birini parçaladım. Üzerime çok fazla kan sıçramamıştı ama yine de tüylerim diken diken olmuştu.

Hepsinin gittiğinden emin olduğumda, bezi duruladım ve mutfığa geri dönmeden önce yüzümü kuruladım.

"Gir şu lanet duşa Max Steele," diye emrettim misafirime sert bir sesle. "Kanepemin her yerine Hank'in parçalarını bulaştıramazsın ve tırnaklarının altında kan varken yemek yemek hiç de sağlıklı değil. Git buradan."

Bana ters ters baktı ama tartışmaya değmeyeceğine karar vermiş olmalı ki bir süre sonra içini çekerek banyoya doğru yürümeye başladı.

"Hiç yedek kıyafetim yok," dedi ve yarı y o l d a durakladı.

Dudağımı ısırdım, yorumundan duyduğum yersiz heyecanı yutkunarak bastırdım. Şimdi *olmaz, MK*.

"Eminim hayatta kalırsın," diye cevap verdim kuru bir ses tonuyla, odanın öbür ucundan tahrik olduğumu fark etmesinden korktuğum için gözlerine bakamıyordum. "Bir sürü havlu var ve kapının arkasında asılı bir bornozum var. Kıyafetlerini dışarı at, ben de onları yıkayayım."

Bakışlarım oturma odanın köşesindeki dekoratif lambadaydı, ama Steele'i hâlâ çevresel görüşümde görebiliyordum. Bu yüzden önerim karşısında yüzüne yayılan sırıtişı gördüm.

"Kıyafetlerimi senin için dışarı mı atayım? Sanki beni daha önce hiç çıplak görmedin, MK." Ses tonu alaycıydı ama *Hellcat*'ten kaçınması göğsümün gerilmesine neden oldu. Ama tişörtünün altından tutup yukarı kaldırmaya başlaması bu durumu daha da kötüleştirdi.

Dondum kaldım. Dondum kaldım.

Gözlerim hâlâ lambadaydı. Sayılır. Onu soyunurken izlediğimi biliyordu. *Tanrı aşkına*.

Kot pantolonu tişörtünün ardından yere düştü ve nefes almayı bıraktım. Ona sırtımı dönmek ve bir şey yapmıyormuş gibi davranmak için tüm irademi kullandım.

çıplaklığından hiç etkilenmemişti.

İyi bir gösteri yapmıyordum. Yemek paketlerimize uzandığımda, elleri tezgâhın iki yanına indi ve beni içine hapsetti.

"Beni çıplak görmekten rahatsız olmuyorsun, değil mi?" diye alay etti, sesi kulağımda yumuşak bir mırıltıya dönüştü ve içimden geçen ürpertiği gizlemek için dişlerimi sıktım.

Zorla bir kahkaha attım. "Tabii ki hayır. Neden olayım ki?"

Steele kısık bir kahkaha attı. Tek bir parçası bile bana dokunmuyordu ama yine de onu her yerde hissedebiliyordum. Bu sarhoş ediciydi. Max Steele beni gerçekten sarhoş etmişti.

"Peki, nasıl oluyor da bana bakmıyorsun?" diye karşılık verdi, sesine eğlence karışmıştı. "Yoksa ellerini kendine saklamanın çok zor olacağından mı endişeleniyorsun? Peki o zaman öfke ve ihanet duyguların ne olacak?" Sesi artık alaycı değil, sanki düşündüğüm şeyin tam olarak bu olduğunu biliyormuş gibi gerçekçiydi.

Dişlerimi sıkarak başımı, dövme kaplı omzuna kadar uzanan çıplak kolunu görebileceğim kadar çevirdim. "Git ve duş al, Steele. Yemek soğuyor."

Hemen kıpırdamadı, iç çekmeye yakın bir nefes verdi, sanki yemi yutmadığım için hayal kırıklığına uğramış gibiydi. Nihayet ellerini tezgâhtan çektiğinde, saçlarımı ensemden uzaklaştırmak içindi.

"Ne olursa olsun," dedi sessizce, tüm alay izleri hiç var olmamış gibi kaybolmuştu, "özür dilerim. Muhtemelen hayatımın geri kalanında da üzgün olacağım. Ama bizden vazgeçmeyeceğim, Cehennem Kedisi. Artık benim için çok şey ifade ediyorsun."

Cevap vermedim. Ne söyleyeceğimi bilsem bile cevap veremezdim. Boğazımdaki yumru kelimelerin çıkamayacağı kadar kalındı.

Steele cevabımı -ya da cevapsızlığımı- duymak için etrafta dolanmıyordu ve birkaç dakika sonra banyo kapısının kapandığını ve duşun açıldığını duydum.

Ancak o zaman tuttuğumu bilmediğim nefesimi bıraktım. Nefesim bir ürpertiyle dışarı fırladı ve gözyaşlarımın ıslaklığı yanaklarımı ıslattı. Onları avucumun içiyle hızla sildim ama Steele'in o birkaç kelimeyle içimde uyandırmayı başardığı endişe karmaşasını hiçbir şey sarsamazdı.

Bir aydan uzun süredir ondan duymak istediğim şey buydu, değil mi? Öyleyse neden kabul edemiyordum?

Çok kolaydı, nedeni buydu. Onlar sadece *kelimelerdi*. Archer'ın sırlarını saklayarak bana yaptığı ihaneti unutmak için güzel bir özürden daha fazlasına ihtiyacım vardı. Bilgi almak için Hank'e işkence etmek iyi bir başlangıçtı. Omzumdaki büyük çipe rağmen bunu inkâr edemezdim.

Sanırım bekleyip bu konuda ne kadar açık sözlü olacağımı göreceğim.

A üzerimi değiştirdikten sonra Steele'in kanla kaplanmış kıyafetlerini çamaşır makinesine attım ve yemeğimizi fırında yeniden ısıttım - çünkü herkes bilir ki paket servisi yeniden ısıtmanın *tek* yolu budur. Mikrodalgalar her şeyi vıcık vıcık ve iğrenç yapar.

"Artık yiyebilir miyim?" diye sordu, peşinde bir buharla köşede belirerek.

Ağzım anında kurudu. Taze ve temizdi, cildindeki tüm kan ve vahşet izleri gitmişti ama bornozumu giyme önerimi ciddiye almıştı. İnce, lacivert saten, omuzlarını ve kollarını o kadar sıkıyordu ki, onu çoktan esnetmiş olduğunu biliyordum, ama belinden bağlama şekli çok güvenilmezdi.

Lanet olsun. Altında iç çamaşırını olmadığını biliyordum çünkü Steele *asla* iç çamaşırını giymezdi ve sadece bu düşünce bile yanağımın içini ısırmama neden oldu.

"MK?" diye sordu kaşlarını kaldırarak. Yine de dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi ve yanaklarımın ısındığını hissettim. Kahretsin. Sapıklık yaparken yakalanmıştım.

"Evet, elbette yapabilirim," diye cevap verdim, boğazımı temizleyerek yemeğimizi toplamak ve ona bir tabak uzatmak için arkamı döndüm.

Yemeğimizi kanepeye götürdük ve hamburgerime başlamadan önce televizyonumu açtım. Sadece cam üfleme ile ilgili bir reality şovdu ama yemek yerken garip sessizliği dolduracak hiçbir şey olmamasından daha iyiydi.

Steele odadaki gerginliği hiç umursamıyor gibiydi. Yemeğini bitirmek için acele etmedi ve devasa ekranındaki cam üfleme yarışmasıyla neredeyse eğleniyor gibiydi. Yemeğimi bitirdiğimde boş tabağımı sehpanın üzerine bıraktım ve ona ciddi bir bakış attım.

"Peki, bunun hakkında konuşacak mıyız, konuşmayacak mıyız?" İçimi kaplayan endişe dalgasına rağmen sordum.

Steele delinmiş kaşlarını bana doğru kaldırdı ve tabağını benimkinin üzerine koymadan önce lokmasını bitirdi. "Tamam, bu konuyu konuşalım." Sesi sakın ve dikkatliydi ve bir elini gür saçlarında gezdirdi. "Size evlilik sözleşmesinden bahsetmedim, bahsetmeliydim de. Bir sürü fırsatım vardı

ve her seferinde çenemi kapalı tutmayı seçtim ve bunu yapmamalıydım. Bunu *şimdi* biliyorum ama geçmişti değiştiremeyiz. O yüzden özür dilerim. Bu yanlış bir seçimdi ve keşke her şeyi farklı yapsaydım."

Gri gözleri benimkilerle buluştu ve ömrünün samimiyetinden bir an bile şüphe etmedim. Ama...

"Bu... kastettiğim bu değildi," diye boğuk bir fısıltıyla cevap verdim. "Hank'i öldürdüğüm gerçeğini kastetmiştim."

Kaşları havaya kalktı ve dudakları aralandı. "Ah. O."

Başımı salladım. "Onu. Ama... evet, yani sanırım diğer şeyleri de konuşmamız gerekiyor."

Steele koltuğumda kıpırdandı, yüzünü bana döndü ama aynı zamanda onun için çok küçük olan bornozumun çok cazip bir şekilde ayrılmasına izin verdi. Gözlerimi *başka bir yerde* değil de onun yüzünde tutmak için irademin her zerresini kullanmam gerekti.

"Haklısın; Hank hakkında konuşmalıyız," diye mırıldandı, dilini alt dudağında gezdirdi ve bana piercingini gösterdi. "İlk kez birini öldürüyorsun, öyle mi?"

Gözlerim irileşti ve şok olmuş gibi bir ses çıkardım. "*İlk* kez mi? Evet, Max. Etrafta dolaşıp insanları vurduğumu ve bunu gizli tuttuğumu söyleyemem. Hiç yapmadığımı biliyorsun..." Derin bir nefes aldım ve yaptıklarına inanamayarak başımı salladım. "Hiç kimseyi öldürmedim, hayır. Daha önce *hiçbir* şeye ateş bile etmedim."

Uzanıp elimi tuttu ve parmaklarımızı gevşekçe birbirine bağladı. "Biliyorum. Üzgünüm, aptalca bir şey söyledim. Ama ne olursa olsun, tecrübeli bir profesyonel gibi görünüyordun. Iskalama riskini ortadan kaldırmak için boş bir noktaya ateş etmek akıllıca bir hareketti."

Kısa bir kahkaha attım. "Sanki o kadar küçük bir odada başka seçenek varmış gibi."

Steele yarım bir tebessüm etti. "İnan bana, Kody ateş etmeyi öğrenmeden önce o atışı berbat ederdi. Muhtemelen Archer'ı yine ayağından vururdu."

"Yine mi?" Tekrarladım. "Kahretsin, keşke ilk seferini görebilseydim."

Benimle bir sırıtış paylaştı, sonra parmaklarımı sıktı. "Sen iyi misin? Herhangi birimiz ilk cinayetimizi işlemeyeli o kadar uzun zaman oldu ki, her şeye karşı biraz duyarsızlaştım."

Sorusunu düşünmek için bir anımı ayırdım. İyi miydim? Beklenen cevap hayırdı. Bir insanın canını aldıktan sonra kimse iyi olmamalı. Değil mi? Öyleyse neden bu kadar sakindim?

"Sanırım iyiyim," diye fısıldayarak cevap verdim sonunda. "Ya da belki de gerçekliği henüz tam olarak oturmadı. Ama *hiçbir şey* hissetmiyorum. Suçluluk, pişmanlık ya da korku içinde değilim. Ben sadece... Bilmiyorum bile. Rahatladın mı? Bu berbat bir şey, değil mi? Daha fazlasını hissetmeliyim."

Steele beni hemen yatıştırmadı. Parmaklarımı bıraktı, sonra kanepede daha da yaklaştı ve kollarını sıkı bir sarılmayla bana doladı. İhtiyacım olduğunu bile bilmediğim bir teselli jestiydi bu ve canımı kurtarmak için sarıldım.

"Bir şeyi açıklığa kavuşturalım güzelim," diye mırıldandı kulağıma, sesi alçak ve hırçındı. "Böyle bir durumla başa çıkmanın *doğru* bir *yolu* yoktur. İnsan duyguları ve içgüdüleriyle ilgili hiçbir kural yoktur. Eğer Hank'in senin ellerinde ölmesi seni rahatlatıyorsa, bu gayet anlaşılabilir bir şey. Seni iki kez öldürmeye çalıştı ve serbest bırakılsaydı yine deneyecekti. Belki bir dahaki sefere başarırdı."

İçimden bir korku dalgası geçti ve yüzümü Steele'in boynuna yasladım.

Kollarım beline dolanmıştı ve saten bornozumun içine gömülmüş sert vücudunun hissi kafamda her türlü kafa karıştırıcı şeyi yapıyordu. "Arkamı en iyi üç kişinin kolladığını sanıyordum," diye takıldım. havayı yumuşattı.

Steele'in sarılışı daha da sıkılaştı. "Biliyorsun. Ama en iyiler bile yanılmaz değildir."

Neyi kastettiğini biliyordum. Gülen Palyaço'da bıçaklandığım için sürekli kendini hırpalıyordu. Adil olmak gerekirse, hepsi öyleydi.

"Cadılar Bayramı gecesi senin hatan değildi," dedim ona, sarılmasından gözlerine bakabilecek kadar uzaklaşarak. "Ben kaçıyordum. Senden kaçmak için mümkün olan her şeyi yaparken beni güvende tutamazsın."

Kaşları çatıldı. "Şimdi de bunu mu yapıyorsun?"

Dudağımı ısırdım, midem düğüm düğüm olmuştu.

"Hayır."

Gözlerinin arasındaki çizgi yumuşarken Steele'in sert çerçevesinden gerginlik boşaldı ve bir şekilde bu bariz rahatlama bana doğru hamleyi yaptığım konusunda güvence verdi.

"Bu kez sizden kaçmıyorum," diye açıkladım. "Sadece bir bakış açısı kazanmak ve kalbimin iyileşmesine izin vermek için biraz zamana ve boşluğa ihtiyacım vardı."

Bir şekilde. Basit gerçek şu ki, birileri bana suikast düzenledi, değil mi?"

Steele başını sallayarak Hank'in durumundan çıkardığım sonucu doğruladı. "Doğru, ben taşındım diye bu durum ortadan kalkmayacak. Ve Son zamanlarda korkutucu bir sessizliğe bürünmüş olsa da hâlâ sapığım var. Yardım almadan kendimi hayatta tutabilecek kadar donanımlı değilim ve bunu anlayacak kadar da akıllıyım." Düşüncelerimi toparlayarak boğazımı temizledim.

Steele bana "Sessiz değildi," diye bilgi verdi. "Orakçılar postanıza müdahale ediyor olmalılar, o yüzden postayı eve bırakıyor."

Archer'ın Bree'nin tehdit edildiğine dair yorumunu hatırlayarak yüzümü buruşturdum. "Ne gönderdiğini bilmek istiyor muyum?"

Steele başını salladı. "Ben istemezdim." Kucaklaması daha gevşekti ama kolları hâlâ bana dokunmadan edemiyormuş gibi belime dolanmıştı. Bu benim çok rahat olduğum bir şeydi. "Neden hâlâ buradasın MK? Azrailler sadece seni kullanmak istiyor."

Bir elimi saçlarımda gezdirerek hafifçe geriye doğru kaydım. "şimdiye kadar beni güvende tutmak için oldukça iyi bir iş çıkardılar, değil mi? Takipçi postası yok. Burada yalnızken saldırıya uğramadım." Başımı yana eğerek ona düşünceli bir bakış attım. "Ayrıca, bana yardım ederek ne kazanıyorlar?"

Belli ki bir şey. Tamamen aptal değildim. Sadece Steele'in şüphelerini doğrulamasını istiyordum.

Kuru bir kahkaha attı. "Koruma."

Kaşlarım havaya kalktı. "Para diyeceksin sanmıştım."

Steele başını salladı. "Eminim Zane de parayı geri çevirmezdi ama hayır. Omurgasız herif Archer'ın Orakılara karşı bir hamle yapacağı paranoyasına kapılmıştı. Hamlemizi yapıp krallığından bir parça kopardığımız günden beri bir koz arıyordu ve şimdi o kozu buldu. Sen."

Anlamayarak başımı salladım. "Benim burada olmam onu nasıl güvende tutacak? Orakçıların korkutucu orospu çocukları olması gerekmiyor mu?"

Sırtttı. "yleler. Ama her zaman daha korkutucu biri vardır ve bu durumda o biziz. Sen burada, Azrail'in *koruması* altında olduğun sürece onlar güvende."

Bu bilginin aklımda yer etmesi için bir an bekledim. Kody'nin bana Azraillerden özgürlüklerini nasıl satın aldıklarına dair anlattıklarıyla örtüşüyordu

Tri-State Timberwolves'un kanıyla. Zane küçük kardeşinin kendisi üzerinde güç sahibi olmasından dolayı öfkeli olmalı, bu yüzden karşılığında bana "yardım etti" ve ben de ona tam olarak istediği şeyi verdim. Kaldıraç.

"Her zaman daha korkutucu biri var, ha?" Elimi yorgun yüzümde gezdirerek mırıldandım. "Peki, kim sizden daha korkutucu? Yoksa ben mi bilmek istiyorum?"

Steele kısa bir kahkaha attı. "Bu çok kolay. Dünyanın bu kısmında Archer'dan daha korkunç tek bir kişi var ama onun için endişelenmene gerek kalacağını sanmıyorum."

Gözlerimi kısarak ona baktım. "Dur tahmin edeyim. Hades mi?"

Başıyla beni onayladı. "Her şeyin daha az değişken olduğu bir zamanda seni tanıştıırım. İkiniz muhtemelen çok iyi anlaşırsınız."

İçimde dolaşan gergin enerjiden biraz kurtulma ihtiyacı duyarak koltuktan kalktım ve buzdolabından kola almak için mutfığa doğru ilerledim. Sonra köşeyi dönüp küçük çamaşırhaneme girdim ve Steele'in giysilerini kurutucuya attım.

"Hank'ten öğrendiğin her şeyi bana anlatacak mısın?" Beynimi daha önemli bir konuya odaklanmaya zorlamaya çalışarak seslendim. "Yoksa bu gizli bir bilgi mi ve değerli bir şey öğrenmek için Archer'la aptalca akıl oyunları oynamam mı gerekecek?" Kanepeye döndüm ve ona bir kutu kola uzattım, sonra da kendiminkini açtım.

"Boş ver onu," diye cevap verdi, delinmiş kaşlarını bana doğru kaldırarak. "Arch tüm bilgilerin gizli kalmasını istiyorsa, kalıp pis işleri kendisi yapmalıydı."

Sırıttım. Evet, Archer son zamanlarda çok fazla köprü yakmıştı. Steele de Kody gibi bugünlerde sıkı sıkıya MK takımındaydı.

"Birinin sana suikast düzenlediği konusunda haklıydın. Basitçe söylemek gerekirse, işlerin listelenebildiği bir web sitesi var. Çok anonim ve son derece yasa dışı tabii ki ama senin hedefin orada listeleniyor. Hank işi aldı, ancak belirli bir süre içinde iletişime geçmediğinde, iş otomatik olarak başka birinin alması için yeniden listelenecek."

Boğuk bir ses çıkardım, göğsüm sıkışmıştı. "Yani peşimden başka biri mi gelecek? Muhtemelen Hank'ten daha iyi biri?"

Steele yüzünü buruşturdu. "Evet. Biz kaynağı ortadan kaldırırsa kadar." "Yani kimin ölmemi istediğini bulup onu mu öldüreceğiz?"

"Kesinlikle. Sadece listeyi kapatmaya çalışmak anlamsız olur. Bu sitelerin arkasındaki teknoloji dünyanın en iyi siber güvenlik sistemlerinden bazılarına sahip. Site yaratıcılarının kendilerinden başka hiç kimse bunu hackleyemez.

Ayrıca, sorumlu her kimse onu başka bir yerde tekrar listelemekten alıkoyacak hiçbir şey olmaz." İçkisini yudumladı ve koltuğa yaslandı, boştaki kolu arkamda uzanıyordu, tam olarak dokunmuyordu ama *çok* yakındı.

Bir ağız dolusu kola daha yuttum ve umutsuzca içimde kopan duygu fırtınasını yatıştırmaya çalıştım. Birileri ölmemi istiyordu; profesyonelleri tutacak kadar. Ama kim? Neden?

"Sana ne kadar para teklif edildiğini söyledi mi?" diye sordum. Bunun ne önemi vardı, hiçbir fikrim yoktu. Belki de sadece bir insanın hayatının ne kadar değerli olduğunu anlamak istiyordum.

Steele bana meraklı bir bakış attı. "Sormadım ama ilandan öğrenebilirim."

Uzun bir nefes aldım ve bu nefesin endişemin bir kısmını da beraberinde taşımasına izin verdim. Birini öldürdüğüm gerçeğini unutabilmem için muhtemelen çok uzun bir zaman geçmesi gerekecekti. Ama bu beni gerektiği kadar rahatsız etmiyordu.

Steele haklıydı. Hank beni öldürebilirdi, tıpkı bir sonraki adamın deneyeceği gibi. Kendi hayatımı ön planda tuttuğum için kötü hissetmeme gerek yoktu.

"Bana başka ne söyleyeceksin?" Başımı kanepenin arkasındaki koluna yaslayarak yorgun bir sesle sordum.

Parmakları pembe saçlarımın bir tutamına dolandı ve hafifçe çekiştirdi. "Ne istersen. Bilmek istediğin her şeyi sana söyleyeceğim. Artık sır yok, yalan yok. Daha önce söylediklerimde ciddiydim - her şeyin nasıl gittiğine pişmanım ve bunu sana kanıtlamak istiyorum."

Yüzümü ona doğru çevirdim, gözleriyle buluştum. "Ne istersen, ha? Archer'ın beni neden *satın aldığı* söyleyecek misin? Neden bunu büyük bir sır olarak sakladığını ve tanıştığımız günden beri bana bok gibi davrandığını? Neden benim haberim ya da rızam olmadan benimle *evlendi*?" Bu soruları sormak bile tansiyonumu yeniden yükseltiyor ve beni ateşliyordu.

"Yapabilirim," diye cevap verdi Steele, bakışları sabitti. "Ama gerçekten sana söylememi istiyor musun? Yoksa *ondan* duymayı mı tercih edersin?"

Uzun bir süre onunla göz teması kurdum, karşılık vermek ve onu *yine* Archer'ın sırlarını saklamakla suçlamak istiyordum. Ama ona inandım. Eğer zorlarsam, eğer gerçekten bana her şeyi anlatmasını istersem, anlatırdı.

"Lanet olsun," diye inledim, yorgun gözlerimi ovuşturdum ve beynimin içinde Archer'a küfrettim. Steele beni çok iyi *taniyordu* çünkü bunu o dangalağın kendisinden duymak istiyordum. Onun gerekçelerini duymak istiyordum.

doğrudan dudaklarından. Ve bunun için onun dişlerini yumruklamak istedim çünkü *hiçbir* neden onun yaptığını haklı çıkaramazdı.

Steele anlayışlı bir şekilde kıkırdadı ve bizi bir kez daha birbirimize yaklaştırmak için kolunu bana doladı. "Bana başka bir şey sor," diye içten bir fısıltıyla ısrar etti, dudakları boynumu okşadı ve tüm vücuduma sıcaklık yaydı. "Başka bir şey. Senden bir şey saklamadığımı kanıtlamama izin ver, Cehennem Kedisi. Lütfen?"

Lanet olsun. Ona karşı olan kinimi daha fazla tutamazdım. Savunmamı tıpkı bir gün önce Kody'nin yaptığı gibi yerle bir ediyordu.

"Söyle bana..." Düşünmek için durakladım; bunu yapmak olması gerekenden daha zordu ama ne diyebilirdim ki? Sik sarhoşu değildim. Ben sadece... Max Steele sarhoşuydum. "Bana gerçek bir şey söyle. Gerçek bir şey." *Aramızdaki bu yoğun bağı hayal etmediğimi söyle. Bana seks için yalan söylemediğini söyle, başka bir şey değil. Bana değer verdiğini söyle.*

Hemen cevap vermedi. Parmakları saçlarıma dolandı, yüzümü geriye yatırıp bir kez daha göz göze gelirken saç tellerimin köklerine dolandı.

"Gerçek şu ki Madison Kate," diye mırıldandı, "İsyan Gecesi ilk tanışmamız değildi."

S teelee'in sözleri kalbimin acıyla çarpmasına neden oldu ve ağzım korkudan kurudu.

"Az önce ne dedin sen?" Nefes aldım.

Parmakları saçlarıma dolanmıştı ama kaçamıyordum. Onunla göz temasını bile kesemiyordum. Bu yüzden konuşurken gözlerindeki ham duyguyu görmemezlikten gelemedim.

"İsyen Gecesi ilk tanışmamız değildi ve kesinlikle sana aşık olmaya başladığım ilk an da değildi." Sesi sertti ve derin nefes almaya çalışırken nefesimin kesilmesine neden oldu.

Başımı salladım -kucağındayken sallayabildiğim kadar- ve şaşkınlıkla kaşlarımı çattım. "Anlamıyorum. Ne zaman tanıştık? Bunu neden hatırlamayıp ki?"

Orantısız gülümsemesi nazik ama acılıydı. "Annen ölmeden yaklaşık altı ay önceydi. Travmanın hafızanı bozduğunu düşünüyoruz ya da belki de baban seni terapiye göndermeye devam ettiğinde bir şeyler oldu. Her ne olduysa, bu zaman parçalarını hafızandan *silmişsin* gibi görünüyor. Ama... Ben hatırlıyorum."

Göğsümü içi boş bir sızı doldurdu, o kayıp anlar için üzülyordum. Steele'le daha önce tanışmış mıydım? Bunu neden hatırlamıyordum? Hatırlamak istiyordum. Hem de çok.

"Bana her şeyi anlat," diye fısıldadım, çaresizce. "Bilmek istiyorum."

Bir süre daha beni inceledi, sonra bu bilgiyi bu kadar uzun süre sakladığı için onu sokak ortasında tekmelemeyeceğimden emin olmuş gibi saçımı tutuşunu bıraktı. Ama hatırlayamamam onun suçu değildi ve onun anıları üzerinde hak sahibi değildim.

"Anlatacak pek bir şey yok," diye itiraf etti, parmaklarını saçlarımda gezdirdikten sonra kollarını bir kez daha belime doladı. Kanepemde karşılıklı oturuyorduk ama yüzüne odaklandığım için Ay'da bile olabilirdik. "Baban bir iş seyahatine çıkmıştı ve annen o üç haftayı Zane'le geçirmek istediğine karar verdi. Babanın bunu öğrenmesini istemedi, bu yüzden seni hizmetçine emanet etmek yerine yanında getirdi."

Kaşlarımı çattım. "Beni *nereye* götürdü?"

Steele yüzünü buruşturdu. "Azrail karargâhına."

Kaşlarım havaya kalktı. On bir yaşındaki birini getirmek için gerçekten kötü bir yer gibi görünüyordu.

"Her neyse, Damien seni -bu geveze, korkusuz, küçük sarışın kızı-bilardoda adamlarından biriyle oynasırken bulunca çılgına döndü. Zane ile büyük bir tartışma yaşadı ve sonra bir baktık ki sen *bizimsin*." Şaşırmış gibi bir ses çıkardım ve Steele hemen başını salladı. "Öyle değil. Üç hafta boyunca sana bakıcılık yaptık."

"Biz mi?" Ona şüpheli bir bakış atarak tekrarladım.

Burnunu kırıştırdı. "Evet. Ben ve Arch. Kody o sırada Teksas'ta büyükannesine bakıyordu."

Ona bir baykuş gibi göz kırptım. O ve Archer bana üç hafta boyunca *bakıcılık* yapmışlardı ve ben hiçbir şey hatırlamıyordum.

Dudaklarımı yalayarak, beynimdeki dağınık bilgi karmaşası içinde bir tür tutarlı düşünce kalıbı aradım. "Peki... ne oldu?"

Steele omuz silktilti. "Pek bir şey olmadı. Annen herkese seni ailesini görmeyi için tatile götürdüğünü söyledi, sonra da Zane'le üç hafta birlikte yaşadılar. Sen, ben ve Arch sadece takıldık ve bir sürü video oyunu oynadık. Çok eğlendik." Yüz ifadesi nostaljikti ama hüznle lekelenmişti.

Kaşlarımı çatıttım. "Ama bir şey oldu, değil mi? Archer'ın sekiz yıldır benden nefret ettiği bir şey."

Steele cevap vermek için dudaklarını araladı ama telefonum mutfak tezgahının üzerinde çalmaya başladı. Ona baktım, kaşlarımı çatıttım ve zihinsel olarak çenesini kapatmasını diledim.

"Her kimse, tekrar arayabilir," diye homurdandım. Zil sesi kesildi, sonra hemen yeniden başladı.

Onu görmezden gelmek ve Steele'in *hikâyesinin* geri kalanını -bizim hikâyemizi- dinlemek istiyordum ama içimi küçük bir endişe kapladı. Ya önemliyse? Archer Bree'nin tehlikede olduğunu söylemişti.

Telefonum üçüncü kez çalmaya başladığında "Siktir et," diye tısladım. Ayağa kalktım ve arama tekrar kesilmeden önce cevap vermek için acele ettim. Başparmağım yeşil "aramayı cevapla" düğmesinin üzerindeyken bir an tereddüt ettim ve arayanın Scott olduğunu fark ettim. Ama önemli değilse neden arka arkaya üç kez aramıştı?

"Scott, sorun ne?" Telefonu kulağıma götürerek talep ettim. Steele kanepeden kalktı ve bana bacaklarını gösterdi.

Odadan geçerken bornozumu giydim. Steele yanımdaki tezgâha yaslanırken Scott'ın cevabına bile zar zor konsantre olabildim.

"Yoldayım," diyordu Scott, ben odaya geri döndüğümde.

İrkildim. "Bekle, ne? Buraya mı geliyorsun?"

"Evet, Maddie. Ben de az önce öyle dedim. Dinliyor musun sen?" Scott şaka yapıyormuş gibi konuşuyordu ama sesinde sinirli bir ton vardı.

Gözlerimi devirdim ve içimi çektim. "Üzgünüm, sadece... meşguldüm. Şu an gerçekten iyi bir zaman değil Scott. Pazartesi görüşürüz, tamam mı?" Konuşurken dolap büyüklüğündeki çamaşırhaneme doğru ilerledim. Steele'in giysileri kuruydu, ben de onları çıkardım.

"Sorun değil, neredeyse geldim. En sevdiğin dondurmayı da aldım!" Scott'ın sesi çok hevesliydi ama ona hemen siktirip gitmesini söylemek istedim. Ama... Aspen'e geldiğim gün arkadaşlarımla daha fazla çaba göstereceğime dair kendime söz vermiştim. Her zaman bu kadar yalnız kalamazdım, Archer ve adamlarıyla bu kadar içli dışlı olamazdım. Kendi destek ağıma ihtiyacım vardı ve Scott da bunun bir parçasıydı.

Ya da hiçbir zaman arkadaştan fazlası olamayacağımızı o kalın kafasına sokabilirse olabilirdi.

Steele'e giysilerini uzatırken içimi çektim, o da bana meraklı bir kaş kaldırma hareketi yaptı. Onunla konuşmayı bitirmeyi ne kadar çok istesem de, konuşmamızın yarıda kesilmesi muhtemelen en iyisiydi. Onunla geçirdiğim her dakika kararlılığım zayıflıyor, öfkem azalıyor ve lanetli bağışlayıcılığım devreye giriyordu. Ayrıca, ne zaman sırlar Archer'ı ilgilendirse, bunu ilk ağızdan ondan duymayı gerçekten istiyordum.

"Tamam, elbette," diye mırıldanırken buldum kendimi telefondaki Scott'a. "O zaman yakında görüşürüz." Görüşmeyi sonlandırdım ve Steele'e omuz silktim. "Sen yine de gidip Kody ve Archer'ın arabalarının bagajında bir cesetle tutuklanmadıklarından emin olsan iyi olur."

Steele sırtarak giysilerini giymek üzere yatak odama götürdü. "Eğer tutuklanmışlarsa, beni arayıp yardım istemelerinden daha kısa sürede kendilerini bu karmaşadan kurtarabilirler. Shadow Grove polisleri aptal değildir; bu kasabayı gerçekte kimin yönettiğini bilirler."

Giyindi ve saniyeler içinde dışarı çıktı.

"Öyle mi?" Ona kurnaz bir bakışla bakarak yorum yaptım. "Ve sanırım siz üçünüz, öyle mi?"

Steele kolay bir omuz silkme hareketi yaptı. "Biz. Zane. Ferryman. Hades." Bornozumunu bana geri verdi, ben de parmaklarımı sıcak satenin etrafına doladım. "Shadow Grove çok uzun zamandır polis departmanı tarafından yönetilmiyor, MK."

Yanağımın içini ısırđım, tekrar "MK "ye döndüğümüz için nefret ediyordum ama bunu kabul edemeyecek kadar inatçı bir pisliktim. Bunun yerine, ön kapıma doğru yürüdüm ve kapıyı onun için açtım.

"Burada tek başına iyi olacak mısın?" diye sordu kaşlarını çatarak ve botlarını tekrar giydi. "İstersen daha sonra gelebilirim."

Evet, lütfen geri gel.

"İyi olacağım," dedim ona, kendi düşüncelerimle çelişerek. "Scott'la daha önce tartışmıştık; muhtemelen kendini affettirmek istiyordur."

Steele benimle tartışmak istiyordu, bunu yüzünden okuyabiliyordum. Ama yapmadı. Bana uzun uzun baktı, sonra içini çekti ve bir elini başının üzerinde gezdirdi. "Tamam, sadece... bana ihtiyacın olursa ara. Tamam mı? Saat kaç olursa olsun."

Başımı salladım ve o da dairemnden çıktı. Kontrolümü kaybetmeden önce koridorda üç adım atabilmişti.

"Söylediklerinde ciddi miydin?" Elimi kapı çerçevesine dayayarak arkasından seslendim. Durakladı ve kafası karışmış bir halde bana döndü. "Sen dediğinde..." Sesim kısılmak üzereydi, ben de yutkundum. Lanet olası sinirler. "Bizden vazgeçmediğini söylediğinde mi?"

Artık benim için çok şey ifade ediyorsun. Bunlar onun sözleriydi ve tekrarlanan bir şarkı gibi zihnimde yankılanıyorlardı.

Steele tereddüt etmeden, "Her kelimesinde," diye cevap verdi. "Her şeyi berbat ettiğimi ve seni incittiğimi biliyorum ama geçmişini değiştiremem. Yapabileceğim tek şey gelecekte yaptığım seçimleri değiştirmek ve belki bir gün affedilmeyi hak etmek için yeterli olacağını ummak." Gülümsedi. "Bir adama on yedi saat boyunca işkence etmenin başlangıç için iyi bir yer olduğunu düşünüyorum."

Gözlerimi devirdim ve sırtıtmamak için kendimi zor tuttum. "Evet, sanırım öyle."

Steele durduğum yere geri geldi, elini uzattı ve pembe saçımın bir tutamını nazıkçe kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Şu anda hayatımdaki en iyi şeylerden biri sensin MK. Seni tekrar kaybetme riskini göze alamam, tamam mı?"

Midemde aptal, aşk acısı çeken kelekler uçuştı ve her birine lanet ettim. Lanet kelekler asla kafalarıyla düşünmezlerdi.

"Tamam," dedim bir süre durakladıktan sonra, "ama bir şartla." Dudağımı ısırđım, bu kadar kolay lokma olduğum için şimdiden kendi kıcıımı tekmeliyordum.

Steele sessizce sorgulayarak başını yana eğdi ve parmakları ensemdeki saçlara kayd.

"Beni aramayı kes, MK," diye fısıldadım, gözlerim onun güzel gri gözlerine kilitlenmişti. Bakışlarında önce bir şaşkınlık, sonra da anlayış ve memnuniyet vardı.

Yüzünü benimkine doğru eğerken dudakları bir sırtışıyla yukarı kalktı. "Ne istersen, *Cehennem Kedisi*."

Steele'in öpücüğü öfkemin tabutuna çakılan son çivi idi. Dudaklarının her dokunuşu ve delici dilinin her darbesi savunmamı ortadan kaldırıyor ve ruhuma dokunuyordu. Vücudum ellerinin altında erirken inledim ve sözümüz kesilmeseydi muhtemelen onu daireme geri sürüklerdim.

Öyle de oldu, sivri bir boğaz temizleme sesi bizi isteksizce ayırdı.

"Maddie," diye tısladı Scott, elinde bir torba dondurmaya asansörün önünde duruyordu, burnu acı verici bir mor tonundaydı ve yanakları öfkeden kıpkırmızıydı. "Ne oluyor lan? Erkek arkadaşın olduğumu *sanıyordum*?" Steele'e kasıtlı bir bakış attı, sanki hâlâ maskaralığa devam etmem gerekiyormuş gibi.

Evet, öyle bir şey olmadı.

Steele kendini beğenmiş bir kahkaha attı ve beni bırakmadan önce dudaklarıma çok bilinçli bir öpücük kondurdu.

"Hayal kurmaya devam et şampiyon," dedi Scott'a, yanından geçerken omzuna vurarak. "O asla senin olmadı."

Steele asansöre adımını atarken bana göz kırptı ve kapılar kapanana kadar Steele'in bakışlarını üzerimde tutarken Scott'ın orada durduğunu neredeyse unutuyordum.

"Maddie," diye tersledi Scott, her türlü kızgın görünüyordu -şu ana kadar geçirdiğim hafta sonundan sonra gerçekten sabrım kalmamıştı.

Sinirli bir şekilde içimi çektim. "Scott, bu sabah yaptığın tüyler ürpertici şeyi telafi etmek için geleceğini *sanıyordum*. Ama buraya sadece reddedilmiş bir sevgili gibi davranmaya geldiysen -ki *öyle değilsin- o zaman* arkanı dönüp hemen siktirip gidebilirsin. Hiç havamda değilim."

Daha fazla arkadaş edinme planım suya düştü.

Scott'ın yüzü yoğun bir öfkeyle parladı ama bu öfke geldiği gibi gitti. Onun yerine yüz hatlarını daha sakın, daha yatıştırıcı bir ifadeye büründürdü.

"Özür dilerim," dedi dikkatli bir ses tonuyla. "Özür dilerim. Gerçekten. Ben sadece... Seni gerçekten incittiklerini biliyorum ve endişeliyim. Hepsi bu." Birkaç adım daha yaklaştı ama kapıyı bedenimle kapattım, elim hâlâ çerçevenin üzerindeydi.

"Belki de bu gece takılmak iyi bir fikir değildir," dedim kaşlarımı çatarak. "Sanırım biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var."

Scott başını salladı. "Ne? Hayır, saçmalama. Dondurma getirdim." Elindeki çantayı sanki daireme giriş kartıymış gibi havaya kaldırdı. Evet, bugün olmaz dostum. Ayrıca, şeffaf plastik poşetin içinden etiketi görebiliyordum. Naneli çikolatalı. İğrençti.

"Teşekkür ederim, çok tatlıydı." Kelime oyunu yapmadım. "Ama gerçekten bu geceyi bitirmeyi tercih ederim. Pazartesi günü okulda takılabiliriz, tamam mı?"

Scott tekrar itiraz etmeye çalıştı ama ben çoktan kapıyı yüzüne kapatmıştım. Şimdiye kadar olduğum en kibar kişi değildim ama en *kaba* kişi de değildim, bu yüzden puan almalıyım.

Ben kapattıktan sonra kapıyı çaldı ve adımı seslendi. Ama ben sadece kilitlerimi açtım ve koltuğuma geri döndüm. Cam üfleme gösterisi hâlâ devam ediyordu ve kendimi kadınlardan birinin yaptığı berbat patates heykeline fazlasıyla dalmış buldum.

Yine de sanat çok öznel. Benim zevkime göre olmaması, başkalarının onu bir sonraki Davut heykeli gibi sevmeyeceği anlamına gelmiyordu. Belki de. Camdan yapılmış çok gerçekçi eski patateslerdi.

Telefonum tekrar çaldı ve cevap vermeye giderken patateslerin kategoriye kazanıp kazanmadığını göremedim.

"Selam kızım," dedim telefonu kulağıma götürerek. "Ne var ne yok?"

"Pek bir şey yok," diye yanıtladı Bree. "Dallas'la akşam yemeğinden yeni döndüm. Bugün Scott'la bir şey mi oldu?"

Dondum kaldım, içimi bir endişe kapladı. "Neden sordun?"

"Bilmiyorum," diye gülerek cevap verdi, "belki de ondan gelen on iki cevapsız aramadır? Yine de cevap vermeden önce seni aramak istedim. Muhtaç bir ucube gibi mi davranıyor?"

Telefonumu kanepeye geri götürüp uzanırken uzun bir iç çektim. "Büyük zaman. Hey, bugün nerede olduğumu ona söylemek için cidden telefon takip cihazını mı kullandın? Bu hiç hoş değil, Bree."

"Ne?" diye bağırdı, tiz sesiyle neredeyse kulak zarımı patlatacağı. "Hayır! Sikeyim hayır. Hayatta olmaz. Böyle mi söyledi?"

İnledim ve gözlerimi ovuşturdum. "Evet."

Bree küfürlere boğuldu. Yaratıcı küfürler. Dallas onun kelime dağarcığını gerçekten etkiliyordu.

"Buraya gelmek ister misin?" Sözüünü keserek sordum. "Eğer çok geç değilse, yüz yüze bir orospu seansına gerçekten ihtiyacım var." Telefonuma baktım ve saatin dokuzu çoktan geçtiğini fark edince burnumu kırıştırdım.

Bree'nin hayır demesini bekliyordum ama onu daha iyi tanımam gerekirdi. Bu.

"Tabii ki evet," diye cevap verdi hemen. "On beş dakika içinde orada olabilirim.

Benim yapmamı ister misin?

Şarap getirir misin?"

Sırıttım. "Lütfen. Ve dondurma." Siktiğimin Scott'ı canımı çektiymişti.

Bree güldü. "Emin olabilirsiniz, ne aromalı olsun?"

"Naneli çikolata parçacıklı hariç her şey," diye cevap verdim öğürür gibi bir sesle.

"Öyle mi?" diye homurdanarak cevap verdi. "Herkes senin o diş macunu gibi şeylerden nefret ettiğini bilir. Yakında görüşürüz."

Aramayı sonlandırdım ve telefonumu sehpanın üzerine fırlattım. Hem Steele'i hem *de* Scott'ı eve göndermekle doğru kararı vermiştim. Şarap ve dondurma eşliğinde bir kızlar gecesi *tam da* stres atmak için ihtiyacım olan şeydi.

Umarım.

Bree bardak üfleme yarışmasının bir sonraki turunun yarısında kapımı çaldı ve eğlence seçimim karşısında hemen burnunu kırıştırdı.

"Yeni bir hobi mi ediniyorsun, kızım?" diye dalga geçerek kanepenin diğer yarısını aldı ve bana bir kaşıkla bir bardak kurabiye hamurlu dondurma uzattı.

Rahatlayarak inledim ve hevesle üstünü kapattım. "Sen en iyisisin. Ve bu program tuhaf bir şekilde bağımlılık yapıyor. Yine de başka bir şey bul." Ona uzaktan kumandayı fırlattım ve ben yüzümü lezzetli dondurmaya tıka basa doldururken o da kaydırmaya başladı.

Tırnak sanatıyla ilgili aynı derecede değersiz bir reality şov seçti, sonra televizyonun sesini kısıp kaşlarını çatarak bana döndü.

"Pekâlâ, dökül bakalım. Scott'ın telefonumun izleyicisini kullanmasıyla ilgili o saçmalık neydi? Sana gönül rahatlığıyla söyleyebilirim ki, bugün onunla konuşmadım bile. Benim yaptığımı söylediği her neyse, o lanet olası bir yalancı." Avucunu göğsüne bastırdı ve yüzünde sert bir ifade vardı. Onu suçlamadım; Scott'tan gelen oldukça ciddi bir suçlamaydı bu.

Ağzımdaki lokmayı bitirirken ona baktım, sonra derin bir iç çektim. "Evet, yapacağını düşünmemiştim. Archer'la fotoğraf çekimi yaptığım şu depo-bar-dönüşüm şeyinde ortaya çıktı."

"Bekle, *ne?*" Bree'nin sesi tiz bir seviyeye yükseldi. "Geri sar. Bekle, hayır önce bana Scott olayını anlat, *sonra* geri sar ve Archer'la ne haltlar karıştırdığını anlat."

Çantasından açılmamış şarabı alıp kapağını kapatırken ona sııttım. Daha fazla açıklama yapmadan önce şişeden bir yudum aldım. Hafta sonu zaten berbat geçmişti; şarabı kadehsiz içmeyi hak etmişim.

"Tamam, Scott eski West Shadow Grove depo bölgesinde bir fotoğraf çekimine geldi ve Kody ile kavga etmeye başladı." Scott'ın atmaya çalıştığı acınası yumruğu hatırlayarak irkildim.

Bree dramatik bir nefes çekti. "O yapmadı. Beyin ölümü mü gerçekleşti? Bunu kazanmasına imkân yoktu!"

Kıs kıs güldüm. "Biliyorum kızım. İnan bana, şu an çok kötü durumda. Her neyse, ona beni nasıl bulduğunu *sordum*."

oraya gideceğimizi biliyordu. Senden telefon takip cihazını kullanmanı istediğini söyledi."

"Orospu çocuğu," diye tısladı Bree. "Onun lanet burnunu kıracağım. Neden böyle bir şey söyledi ki? Bu doğru değil. Bunu biliyorsun, değil mi? Ben bunu asla yapmam."

Başımı sallamadan önce sadece bir saniye tereddüt ettim. "Burnunu kırmak için sıraya girmen gerekecek bebeğim. Kody bu sabah ona çok sert vurdu. Ama evet, bunu yapacağını düşünmemiştim. Bunu söylediğinde pek doğru gelmedi."

Kaşlarını çattı. "Tereddüt ettin. Sen... MK, seni asla bilerek tehlikeye atmam. Bunun sebebi Archer'ın kavgasından sonra olanlar mı?" Sesi kısıktı, incinmişti ve kapanmış bir tartışmayı yeniden gündeme getirdiğim için kendimi bir pislik gibi hissettim. O gece Dallas'ın bana asıldığını sanıp kaçtığında, bana ilaç verildiğini bilmesine imkân yoktu. Sonrasında, çocuklar beni görmesi için hastaneye başka kimsenin girmesine izin vermemişlerdi ama Bree ve ben Aspen'de her şeyi halletmiştik. Aramız iyiydi.

"Hayır, hayatta olmaz. Gerçekten bir şey yaptığını düşünmedim. Ama... Bilmiyorum kızım. Kamboçya'dan döndüğümde beri biraz şüpheli davranıyorsun, değil mi? Bir an acaba bir şey mi oldu diye düşündüm. Bilmiyorum." Yüzündeki şaşkın ifade karşısında dudağımı ısırdım ama olan olmuştu. Bu konuşma için çok geç kalmıştık.

"I..." Bree itiraz etmeye başladı ama daha tek kelime bile edemedi yüzü buruştu ve gözleri doldu. "Özür dilerim," diye hıçkırdı ve ben de ona sarılabilmek için dondurmamı ve şarabımı bırakmak için çabaladım.

"Bree, bebeğim. Sana neler oluyor böyle? Bunu sormam bile bu kadar uzun sürdüğü için kendimi en kötü arkadaş gibi hissediyorum." Sesimi sakın ve anlayışlı tutmaya çalıştım ama beni korkutuyordu. Ne için özür diliyordu?

Birkaç dakika boyunca omzumda hıçkırığa hıçkırığa ağladı ve ben de bildiğim tek yatıştırıcı hareketle elimi saçlarında gezdirdim. Duygular ve teselli benim uzmanlık alanım değildi.

"Tanrım, çok üzgünüm MK," diye burnunu çekerken yüzünü tişörtünden sıyırdı ve gözlerini ovuşturdu. "Özür dilerim. Şu anda berbat bir haldeyim ve berbat bir arkadaş olan da benim. Ben sadece..." Bir kez daha ağlamaya başladı ve ben de kanepeden kalkıp ona banyodan mendil getirdim.

"Al," dedim, tekrar oturdum ve ona mendil kutusunu uzattım. "Acele etme kızım. İstemiyorsan bana söylemek zorunda değilsin; sadece senin için burada olduğumu bilmeni istiyorum. Tamam mı?"

Bree burnunu sildi ve gözlerini kuruladı, sonra başını salladı. "Hayır, sana söylemem gerek. Sana söylemek *istiyorum*. Ama hiçbir zaman doğru zaman gibi gelmedi, anlıyor musun? Sapık ve *katillerle* ilgili kafanda o kadar çok şey var ki, bir de evlilik meselesi var. Cidden çok daha önemli şeylerin var..."

"Hayır. Bree, sorunlarını dinlemek için *asla* çok meşgul değilim. Sana böyle hissettirdiğim için özür dilerim." Bree'nin ham duygularını görünce suçluluk duygusu midemi kemirdi. Döndüğümde beri onun için gerçekten de uygun değildim. Tüm sorunlarıma kendimi o kadar kaptırmıştım ki... Evet, bunlar ağır sorunlardı ama bu onun acısını görmezden gelmemi mazur göstermezdi.

Uzanıp şarap şişesini tekrar aldım ve Bree'ye uzattım. "İç, sonra konuşursun. Dinliyorum."

Birkaç sakinleştirici nefes aldı, sonra dediğimi yaptı. Avustralya Riesling şarabından üç uzun yudum aldı ve şişeyi bana geri uzattı.

"Tamam. Siktir. Tamam, işte geliyor." Gözlerime bakmadı, onun yerine ellerine baktı. "Sen Kamboçya'dan dönmeden hemen önce" -durakladı, cesaretini toplamak için bir nefes daha aldı- "sanırım üç hafta kadar önce hamile olduğumu öğrendim."

Çenem yere çarptı.

"Ne?" Şok beynimi birkaç saniyeliğine dondurdu ve Bree'nin yüzünden taze gözyaşları süzüldü. "Sen hâlâ..." Gözlerim düz karnına kaydı ve başımı salladım. "Hayır, kesinlikle değil. Üzgünüm, bu aptalcaydı. Ne oldu? Dallas mıydı?"

Bree acı bir kahkaha attı. "Keşke. Hayır, sadece görüştüğüm bir adamdı. Çok aptalcaydı; tüm bu ilişki hiç yaşanmamalıydı. Ama çok çekici ve seksiydi ve... Bilmiyorum. Aptalcaydı. Ona söylediğimde çılgına döndü ve ilişkimizi bitirdi."

Orospu çocuğu.

"Bree, siktir. Çok özür dilerim." Çünkü başka ne diyebilirdim ki? Küçük intikam planlarım ve erkek sorunlarımla hayatına tekrar girdiğimde neler yaşadığını hayal bile edemezdim.

Omuz silkti, burnunu çekti. "Neyse o işte. Ondan kurtulmamı istedi ve ben de panikledim. Ben sadece... İsteddiğini yaptım çünkü bir ilişkimiz olduğunu düşündüm.

birlikte bir gelecek."

Kalbim onun için acıyla daraldı. Bu adam her kimse, onu hadım edecektim.

"Bree..." Çenemi sıktım ve ağzımdan dökülmek üzere olan acıma sözcüklerini yuttum. Bree benim acıamamdan daha iyisini hak ediyordu; o şerefsizden intikam almayı hak ediyordu. Ne tür bir adam bir kızı hamile bırakır, sonra onu duygusal olarak manipüle ederek kürtaj yaptırır, sonra da onu kalbi kırık ve perişan bir halde bırakır? Böyle olduğunu biliyordum; onun söylemesine gerek kalmadan parçalar kolayca bir araya gelmişti.

"Her neyse, bu neredeyse altı ay önceydi," diye devam etti, sulu bir gülümsemeyle tüm acısını bir kenara bırakarak. "Ve her şeyden iyi bir şey çıktı, bu yüzden hayata çok fazla küsemem."

Bilerek gülümsedim. "Dallas mı?"

Kızardı ve başını salladı. "David randevuma gelmeyince benimle kliniğe geldi. Sanırım senin yanında bu kadar garip davranmamın bir diğer nedeni de bu."

Kaşlarımı çattım, kafam karışmıştı. "Dallas yüzünden mi? Neden? Dört yıl önce hapse girdiğinden beri konuşmuyoruz. Bunu biliyorsun."

Yüzünü buruşturarak içini çekti. "Doğru, bunu biliyordum. Ama bilmediğin şey Dallas'ın silahlı soygundan hiç hapse girmediği idi. Ya da kâğıt üzerinde öyleydi ama o bakkalın yakınında bile değildi. Baban onu seninle yattığı için bir ceza olarak, diğer Wraith'lere mülküne dokunmamaları için bir uyarı olarak ayarladı."

Çenem ikinci kez düştü. "Ne?" Ünlemim boğuk ve dehşet içindeydi.

Burnunu kırıştırdı. "Evet, bu berbat bir şey. Şaka değil. Ama Dallas sana hiç söylemedi, değil mi?" Başımı salladım. "Ve bunun için seni hiç *suçlamadı* bile. Hep affediciydi ve... Bilmiyorum. Sana hâlâ deli gibi aşık olduğunu hissediyordum. Sonra sen yeniden ortaya çıktığında, biz yeniden bağlandıktan üç hafta sonra, biraz panikledim."

Az önce bana anlattıklarının şokuyla birlikte anlayış da üzerime çöktü. *Vay* anasını. Babam gerçekten de iflah olmaz bir amcıktı.

"Dallas'ı tekrar göreceğimi ve artık ikimiz de büyüdüğümüz için yeniden delicesine aşık olacağımı mı düşündün?" Ona sordum ve o da rahatsız bir şekilde omuz silkti. "Muhtemelen ilk seferinde fazladan

İntikam planıma yardım etmesi için onu çağırdım. Kahretsin, üzgünüm, Bree. Bilseydim-"

"Ama sen yapmadın," diye sözümü kesti. "Ve tüm bunları gizli tuttuğum için suç benim. Ben bunu geliştirdim. Bilmiyorum, hem sen *olmak* istediğim hem de Kamboçya'ya dönüp bizi rahat bırakmanı istediğim bir saplantı geliştirmiştin. Yemin ederim, kısa süreli bir şeydi ve terapistim bunun sadece beynimin suçluluk duygusu ve kederle başa çıkma şeklinin berbat olduğunu düşünüyor ve... Gerçekten çok üzgünüm kızım."

Derin bir nefes alıp verdi, duygularını kontrol altına alırken omuzları yükselip alçaldı. Bir mendil daha taze gözyaşlarını temizledi ve devam etmeden önce burnunu sildi. "Yine de güvenliğinize asla ama asla ihanet etmedim. Scott'ın ima ettiği gibi değil. Her şeyin eski haline dönmesini *çok* istediğim birkaç an oldu, biliyor musun? İsyan Gecesi'nden önce, hayatımızda hangi okeyi süreceğimizden ve Shadow Prep çocuklarının yatakta ne kadar boktan olduklarından başka stresli bir şey olmayan şımarık prensesler olduğumuz zamanlara."

Parti verme ve kız kıza dışarı çıkma konusundaki ısrarı birdenbire çok daha mantıklı gelmeye başlamıştı ve ben de *bunu anlamıştım*. Günde en az bir kez kendimi hayatımın daha az karmaşık olduğu zamanlara özlem duyarken buluyordum - tam da Bree'nin söylediği şey - yani evet, anlıyordum.

"Kötü şeyler yaşadığını fark etmem bu kadar uzun sürdüğü için üzgünüm, Bree," dedim usulca. "Benimle her zaman konuşabilirsin, tamam mı? Ne zaman istersen. Ve eğer normalliğe ihtiyacın varsa, o zaman bunu yapalım. Çılgın sapıgımın kalplerimizi kesip hediye paketi içinde kapının önüne bırakma riski olmadan da normal olabiliriz."

Bree yüzünü buruşturdu. "Tanrım, sen böyle söyleyince, gölgelerin olmadan bir *kızlar gecesi* istediğim için kendimi daha da aptal gibi hissediyorum." Ben güldüm ama o yüzünü kapattı ve inledi. "Tamam, şimdi konuyu değiştirebilir miyiz? Lütfen bana *Archer*'la olan şu fotoğraf çekiminden bahseder misin? O üçüne kutsal savaş ilan ettiğini sanıyordum?"

Buna güldüm. "Ettim. Ya da etmiştim. Kody ve Steele'e gerçekten kızgın kalmak imkânsız. Ama tüm bunlardan önce bana bir şey söyler misin?"

Çabucak başını salladı. "Ne olursa."

"Şimdi iyi misin? Yani, gerçekten iyi misin? Bir terapistin olduğunu söylemiştin?" Ona dikkatle baktım, yüzünde herhangi bir saçmalık belirtisi olup olmadığını araştırdım. Bana duymak istediklerimi söylemesini istemiyordum.

Ama başını salladığında ona inandım. "İnanıyorum. Bir terapistim var. Sen bıçaklandıktan hemen sonra Dallas beni gitmeye ikna etti ve biraz panik atak geçirdim."

Suçluluk duygusu beni tekrar pençesine aldı. Beni güvende tutmak için adamların saçma sapan hareketlerini nasıl savunduğuna yeni bir açıklık getirdi.

"Yardım aldığına sevindim. Ve Dallas sana iyi davranıyor. Ama konuşmaya ihtiyacın olursa..."

Biraz daha sıcak bir ifadeyle gülümsedi. "Biliyorum. Sana daha önce söylemeliydim. Şimdi *lütfen* Archer olayını açıkla."

Düşüncelerimi toparlarken şaraptan birkaç uzun yudum alma sırası bendeydi. Bree'yle birlikte Dallas ve Scott'la sinemaya gitmemizin üzerinden yirmi dört saatten biraz fazla zaman geçtiğine inanmak zordu. Nasıl bir bok fırtınasının içinde yaşıyorduk.

"Pekâlâ," diye başladım uzun bir nefes vererek. "Kody'yi nasıl becerdiğimle başlayacağım, sonra da bugün bir adamı nasıl vurduğumu anlatabilirim."

Bree'nin çenesi tıpkı benimki gibi onun ifşaatları karşısında düştü. "Vay anasını," diye nefes aldı, çok şaşırılmış görünüyordu. "Ona ilk senin atlayacağını biliyordum. Bahse girerim seks de çılgıncaydı."

Bu sefer kahkahalarım histerik bir hal almıştı ve bana bilmiş bir sırıtış attı.

"Önce bana tüm orgazmları anlat, *sonra* insanları vurmaktan bahsedebiliriz. Lanet olsun, en iyi arkadaşım artık tam bir baş belası." Son kısmı mırıldandı ama gülümsemesi gururluydu. En ufak bir dehşete kapılmamıştı ve Bree'nin bu özelliğini çok seviyordum.

Arkadaşıma gerçekten kavuşmak harika bir duyguydu.

Bree ve ben gece boyunca oturup konuştuk ve şafak sökmeden hemen önce kanepede uyuyakaldık. Gerçi ikimizin de ertesi gün gitmemiz gereken bir yer yoktu, bu yüzden umurumuzda bile değildi. Önemli olan tek şey, İsyân Gecesi'nde tutuklandığımdan beri ilk kez *düzgün* bir şekilde yeniden bağlantı kurmuş olmamızdı.

Bir noktada, yeterince uzun süre uyuyamadığım bir zamanda, bir ürpertiyle uyandım. Uyku bölünmeleri hakkında içimden homurdanarak çamaşır dolabından Bree için bir battaniye çıkardım, ardından battaniyelerin altına sokulmak için yatağıma tırmandım. Bir dakikadan daha az bir süre yatmışım ki telefonum tiz bir ses çıkardı ve korkudan neredeyse altıma işeyecektim.

Yatağın yanında fişe takılı bıraktığım yere doğru atıldım ve Bree'yi uyandırmamak için ekrana bile bakmadan cevapla-arama düğmesine bastım.

"Alo?" Kısık bir sesle, gözlerimdeki şarap sisi ve uykuyu kırıştırarak "Alo?" dedim. Kimse cevap vermedi.

Kafam karışmış, kalbim hâlâ korkudan küt küt atarken telefonu kulağımdan çektim ve arayanın kimliğine baktım.

"Ne oluyor lan?" Telefonu tekrar kulağıma götürerek mırıldandım. "Bree? Neden beni oturma odasından arıyorsun?"

Yine cevap yoktu. Belki de o uyurken kışından aramıştı? Ama sonra... hayır, nefes alışını duyabiliyordum. Ağır bir nefes alıştı ama uyuyan birininki gibi değildi.

Battaniyemden sıyrılarak bir endişe dalgasını ısırdım. "Bree, eğer bu senin şaka anlayışınca..." Söylemeye başladım. Yatak odasının kapısını açtım ve onu kanepemde uyurken bıraktığım yere geri döndüm. "O zaman hiç komik değil."

Kulağıma gelen ağır nefesler devam etti ve kanepenin köşesini döndüğümde ağzım kurudu. Bree tam olarak birkaç dakika önce olduğu yerdeydi, az önce üzerine örttüğüm battaniyenin altında yatıyor ve usulca horluyordu. Derin bir uykuya dalmıştı.

Ağır ağır yutkundum, Bree'nin uyuyan formuna bakarken olduğum yerde donup kaldım ve ağır nefes alış verişini benimle alay edercesine kulağımda devam etti.

"Kim bu?" Kısık bir sesle fısıldadım. Gözlerim odayı aradı. Biri içeri girip Bree'nin telefonunu mu almıştı? Hâlâ burada biri mi vardı? "Kimsin sen?"

Cevap yok.

"Sensin, değil mi?" Bir süre sonra Bree'nin telefonunu kanepenin yanındaki halının üzerinde görünce sordum. Telefonu alıp elimde tuttum ama ekran karanlıktı. "Sen benim sapığımsın. Bunu nasıl yaptın? Sim kartını falan mı kopyaladın?"

Yanıt gelmedi ama nefes alış veriş hızlandı, korkumdan gerçekten zevk alıyormuş gibi hızlı ama ağır bir şekilde çalışıyordu.

İçimi bir öfke kapladı. "Sen lanet olası bir psikopatsın," diye tısladım telefona, parmaklarım cihazı öyle sert kavırıyordu ki canımı acıtiyordu.

Bree'nin telefonunu sehpanın üzerine bıraktım ve kabuslarımı da yanıma alarak onu uyumaya bıraktım. Dün gece bana anlattığı onca şeyden sonra bu saçmalıklarla uğraşmasına gerek yoktu. Onu şimdi uyandırmak da hiçbir şeyi değiştirmeyecekti zaten.

"Sen hastasın. Bu aramayla ne elde etmeyi umuyorsun? Ne? Sadece beni korkutmak mı istedin? Kötü haber, sikik surat. Korkmuyorum. Çok kızgınlım ve seni bulduğumda Madison Kate Danvers'a hiç bulaşmamış olmayı dileyeceksin. Söz veriyorum, seni piç kurusu."

Titreyen parmaklarımla aramayı sonlandırdım ve yatağımın ortasında oturup uzun bir süre ekrana baktım. Lanet bir yalancıydım, *dehşete kapılmıştım ama* bunu bilmesine izin verirsem lanetlenirdim. Bu avcılarının beslendiği şey buydu, değil mi? Kurbanlarının korkusundan.

Sanki buz kesmişim gibi tenimde küçük ürpertiler dolaştı ve dişlerim takırdadı. Ama bu fiziksel bir soğukluk değildi. Sadece düpedüz panikti.

Elimdeki telefon çaldı ve ekran bir kez daha Bree'nin adıyla aydınlanırken bir çılgılığı bastırdım. Bu sefer oyalanmadım. Aramayı reddettim ve zil sesini sessize aldım. Yine de orada oturup ekrana baktım ve bu tekrar, tekrar ve tekrar oldu. Sapığım sayısız kez beni Bree'nin numarasından aramaya çalıştı.

Sonunda telefonumu tamamen kapattım ve yüz üstü yatağımın başucuna koydum.

Çok korkmuştum; başka türlü davranmayacaktım bile. Ama sabahın beş buçuğunda ne yapabilirdim ki? Kimseyi arayamazdım. Ya bir şekilde benim telefonumu da dinlemişse? Bunun mümkün olup olmadığını bile bilmiyordum ama işimi şansa bırakamazdım.

Uzun süre tavana bakıp gölgelerin içinde türlü türlü gözler hayal ettikten sonra uyumaktan vazgeçtim. Tüm endişeli enerjimi boşaltmak için *bir şeyler* yapmam gerekiyordu ve spor salonunun her gün saat beşte açıldığından emindim.

Çabucak spor kıyafetlerimi giydim ve spor ayakkabılarımı bağladım, sonra da Bree'ye uyanma ihtimaline karşı nereye gittiğimi bildiren bir not karaladım. Şüpheliydim, zira içki içerken nükleer bir bombanın etkisiyle bile uyuyabilirdi ama üzülmeğe tedbirli olmak daha iyiydi.

Dairemden çıkarken, asansöre giden yolun yarısında tereddüt ettim. Cass spor salonuna onsuz gitmemem konusunda beni uyarmıştı ve asansöre tek başıma adım atma fikri bile kurdeşen dökmeme neden oluyordu.

"Siktir et," diye homurdandım içimden ve huysuz komşumun kapısına vurmak için yönümü değiştirdim. Muhtemelen uyuyordu ama en azından nereye gittiğimi bilmesini sağlayabilirdim... bir şeyler ters giderse diye. Kody'yi arayamazdım. Ya *tüm* aramalarım sapığıma giderse? O zaman kaçırılmak ya da öldürülmek için bir randevu ayarlamış olurdum. Hayır, telefonum hiç de güvenli değildi.

Birkaç dakika bekledim, sonra evde olmadığına karar verdim. Asansöre doğru iki adım atmıştım ki kapısı çarparak açıldı ve kapıda ciddi şekilde sinirlenmiş bir gangster belirdi.

"Evlad," diye hırladı. "Neyin var?"

Ağzım açıldı ama ağzımdan tek kelime çıkmadı. Görünüşe bakılırsa tamamen çıplaktı, sadece aletine tutturulmuş bir havlu vardı ve mürekkep neredeyse her santimini kaplamıştı. Bree, Cass'in yaşlı bir adam için çok seksi olduğu konusunda haklıydı.

"Çocuk," diye tersledi. "Şu anda sözümü kesmek için gerçekten iyi bir nedenin olsa iyi olur."

"Um," diye başladım, sonra dairesinin daha içinden bir kadın sesi duyunca kızardım. "Özür dilerim, kapıyı çalmamalıydım. Sadece spor salonuna gitmeyi planlıyordum ve sanırım bunu seninle açıklığa kavuşturmak istedim."

Cass bana baktı, tamamen vurdumduymazdı ve *kesinlikle* kendi başıma gitmediğim için pişmanlık duydum.

"Burada bekle," dedi sonunda. "Bir dakika."

Ben itiraz edemeden kapısı yüzüme kapandı. Bir dakikadan kısa bir süre sonra tekrar açıldı ve Cass kendi spor kıyafetlerini giyerek dışarı çıktı.

"Benimle gelmek zorunda değildin," diye karşı çıktım, buruşuk bir kokteyl elbisesi giymiş kızıl saçlı, boğucu bir kadın onu koridorda takip ederken kendimi garip hissediyordum. Bana hançer gibi bakıyordu ve ben o zehirli enerjinin bir parçası olmayı hiç istemiyordum.

"Evet, yaptım." Tek cevabı bu oldu. Asansör çağırma düğmesine bastıktan sonra kutunun içine adım atarken kadını neredeyse hiç fark etmedi bile. "Hadi evlat. Hadi gidelim. Bugün yapacak işlerim var."

Cehennem kadar rahatsız bir şekilde, ona ve kızıl saçlı kadına asansörde katıldım ve fuayeye inerken örgülü saçlarımın kuyruklarıyla oynamamaya çalıştım. Cass beni arkadaşıyla tanıştırmak için hiçbir harekette bulunmadı ve fark etmemiş gibi davrandığım bakışlarının gücüyle beni canlı canlı derimi yüzmeye çalışıyordu.

Lobiye vardığımızda kız Cass'i kucaklamaya çalıştı ama Cass onun için hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi onu elinin tersiyle itti. Yoldan geçen bir taksiyi çağırdı ve kızı ite kaka içeri soktu, sonra da kapıyı çarptı.

"Bu gerekli miydi?" Taksinin uzaklaşmasını izlerken yorum yaptım.

Cass bana ters ters baktı ve kendimi gevezelik ederken buldum. Sabahın beş buçuğunda kum torbasına vurmaya neden bu kadar ihtiyaç duyduğum hakkında konuşmaktansa onun aşk hayatını didiklemek daha iyiydi.

"O kim ki? Kız arkadaşın mı?" Spor salonuna doğru yürürken ben de ona ayak uydurdum. Ya da onun dev adımlarının her biri için iki ya da üç adım atmam gerekiyordu, ama iyi ayak uydurdum.

Cevap olarak tiksinti dolu bir homurtu çıkardı. "Yanına bile yaklaşamazsın evlat. O hiç kimse değil."

Kaşlarım havaya kalktı. "Bu çok kaba. Sevişmek için yeterince iyiye *hiç kimse* olmadığı kesin."

Cass gözlerini devirdi. Hadi canım. Ondan insani bir tepki alabildiğim için bunu bir kazanç olarak saydım. "Peki, tamam. O bir yer doldurucu. Mutlu musun?"

Şimdi daha da meraklanmıştım. "Bir yer doldurucu *hiç kimse için* bir gelişme sayılmaz ama anladım. Öyleyse... hikâye nedir?"

Spor salonunun ön kapısını içeri girmem için açık tutarken bana ters ters baktı. "Hikâye falan yok, evlat. Bırak artık."

Sırıttım. Cass'le yeterince zaman geçirmiştım ve onun bir şaka yüzünden beni incitmeyeceğini biliyordum. Steele'in Azraillerin gerçek motivasyonlarının ne olduğunu düşündüğünden bağımsız olarak, kendi gangster tarzıyla benim güvenliğimi *önemsiyordu*.

"Asla," diye cevap verdim gülerek. "Tamam, eğer bana söylemezsen, tahmin etmek zorunda kalacağım." oğunlukla boş olan spor salonunda kum torbalarına doğru ilerlerken bir an düşündüm. "O bir yer doldurucu... yani gerçekten becermek istediğin kız *yerine* onu beceriyorsun. Eski kız arkadaşın mı? Eski *karın* mı?"

Cass kayıtsız kaldı, ben cevap beklerken ellerimi bantlamama ve eldivenlerimi giymeme yardım etti.

O da bu işin peşini bırakmayacağımı anlamış olmalı ki sinirli bir şekilde i geçirdi. "Eski falan değilim. Sadece müsait değilim."

Düşünmek için dudaklarımı büzdüm. Sonra nefesim kesildi. "Rakip ete mi?" Cass'ın yüzünde şaşkınlığa yakın bir ifade belirdi ve turnayı gözünden vurduğumu anladım. "Kahretsin Cass. İşte Shakespeare boku bu. Hangi ete? Wraithler mi?"

"Bunu seninle tartışmayacağım evlat. Kahrolası çantaya vur ve sabahın bu saatinde seni bu kadar sinirlendiren her neyse onu dışarı çıkar." antayı işaret etti. "Ne yapacağını biliyorsun."

Ayaklarını sürüyerek uzaklaştı, konuşmamız sona erdi ve ben bir kez daha dağınık düşüncelerimle baş başa kaldım. Lanet olsun.

Derin bir nefes alarak çantaya uzandım ve sapığımın son oyunundaki tüm korku ve paranoyayı atmaya çalıştım. antada resmedecek bir yüzüm olmadığında bu çok zordu. Bunun yerine kendimi eldivenlerimi Hank ve Archer'ın resimlerine vururken buldum. Her zaman, her zaman, *Archer D'Ath'a* olan sinirlerimi boşalttım.

Fotoğraf çekiminde beni pmşt... ve ben bundan nefret etmemiştim. Benim sorunum neydi?

D Scott'a Pazartesi sabahı görüşeceğimizi söylememe rağmen sabah derslerime girmemeye karar verdim. Zane'in benim için ayarladığı toplantıya geç kalma riskini almak istemedim ve eğer Archer bu toplantının ne olduğunu öğrenirse? Evet, acil bir durumun aniden beni toplantıya gitmekten alıkoyabileceğini görebiliyordum.

Bree spor salonundan eve döndüğümde ve ona takipçi aramalarımla ilgili olanları anlattığımda dehşete düşmüştü. Hemen dışarı çıkmış ve her birimiz için yeni bir sim kartla geri dönmüştü, aylarca yetecek kadar kontör yüklemişti.

"Bu şekilde, bir planımız yoksa, telefon izleme saçmalığının hiçbir olmayacak," demişti bana. Akıllı kızmış.

Yine de başka *biriyle* iletişime geçme riskini almak istemiyordum. Aramanın gerçekten istediğim kişiye gideceğini ve sapığımın bunu engellemeyeceğini bilene kadar olmazdı. Bu yüzden kaçınılmaz olarak onlardan biriyle yüz yüze karşılaştığımda bunu erkeklere anlatmak zorunda kalacaktım. Eğer sapığım onların numaralarını da Bree'ninkiler gibi klonlamışsa, hangi numaradan aradığımın bir önemi olmazdı, onlara ulaşamazdı.

"Arabamı almak ister misin?" Pazartesi sabahı ikimiz de güne hazırlanırken Bree sordu. Hafta sonunun geri kalanında benimle kalmış ve Scott *tekrar* takılmak istediğinde araya girmişti.

Burnumu kırıştırdım. "Hayır... pek sayılmaz. Yine de teklifin için teşekkür ederim."

Banyo aynamda saçlarını kıvrırken anlayışla başını salladı. "Her şey yolunda kızım. Ne zaman hazır olursan." Araba kullanma konusundaki isteksizliğim konusunda şirretlik yapmıyordu, sadece bunu aşmam için bana kolay fırsatlar sunuyordu. "Seninle gelmemi ya da başka bir şey yapmamı ister misin? Dersleri aksatmamın bir sakıncası yok."

Kırpiklerime rimel sürerken aynada ona gülümsedim. "Hayır, ben iyiyim. Aslında Zane beni oraya kendisi götürmeyi teklif etti."

Sırıtsı sinsiliğe dönüştü. "MK, seni şımarık sürtük. Haremine ağabeyini de mi ekliyorsun?"

Ben sıçradım. "Oh, ew! Hayır, Bree! Tanrım, kızım, o annemi beceriyordu. Neredeyse üvey babamdı. İğrenç. Ayrıca, o sadece sırık gibi, sinsi versiyonu

ve şu anda hayatımda yeterince D'Ath saçmalığı var."

Gözlerini devirerek alay etti. "Peki tamam, oyunbozan. İyi bir noktaya değindin. Sadece güvende kal, tamam mı? Bana anlattıklarına bakılırsa, hayatın şu anda eskisinden daha da tehlikede olabilir."

Yüzümü buruşturdum. "Doğru, eğer bir sonraki adam Hank kadar kötü bir nişancı değilse."

Bree kuru bir ses tonuyla, "Bu senaryo için tüm parmaklarımı çapraz tutacağım, kızım," diye cevap verdi. "Tamam. O zaman okula gitsem iyi olacak. Tek başına iyi olduğuna emin misin?"

Başımı salladım. "Güven bana, burada yalnız olmaktan çok uzağım. Azrailler insan kalkanlarına kimsenin el sürmesine izin vermiyor." Ben de bu konuda üzgün değildim. Her ikimizin de istediği bir şeyi elde ettiği, karşılıklı fayda sağlayan bir ilişkiydi bu. Onlar Archer'ın öfkesinden korunurken, ben de o saçma evlilik sözleşmesini yırtıp atmak için ihtiyacım olan kaynakları elde ettim.

"Pekâlâ, akıllı kararlar vereceğine güveniyorum MK. Daha sonra beni ara, seni alırım, tamam mı? O yılan *olmadan da* öğle yemeği yiyebiliriz Scott." Banyodan çıkarken şakacı bir şekilde kıcıma vurdu, sonra dairemnden çıkarken "Görüşürüz!" diye seslendi.

Lanet olası Scott, uğraşacak ne zamanım ne de enerjim olan başka bir karmaşaya dönüşüyordu. Hafta sonu beni nasıl bulduğu konusunda neden yalan söylemişti? Neyi örtbas ediyordu?

Bree ve benim vardığımız tek mantıklı sonuç, sabah dairemnden çıktığımızda bizi takip ettiğiydi. Kesinlikle sürünge davranışı.

Şimdi çözmemiz gereken tek şey, onun arkadaşlıklar için doğru görgü kurallarını anlamayan zararsız bir sürünge mi yoksa çok daha kötü niyetli biri mi olduğuydu. Bir sapık gibi.

Hazırlanmayı bitirmek için zaman ayırdım, yetersiz gardırobumdaki en kurumsal kıyafetleri giydim: siyah kalem etek, lacivert saten bluz ve siyah, ince topuklu ayakkabılar. Makyajım kusursuzdu ve koyu gül rengi saçlarım düzgün bir chignon şeklinde toplanmıştı. Bu toplantının iyi geçmesine ihtiyacım vardı çünkü B planım yoktu.

Tam zamanında kapım çalındı ve kapıyı açtığımda Zane'i başka bir gangster arkadaşıyla birlikte karşımda buldum.

"Vay canına, Madison Kate," diye yorumladı Orakçıların lideri takdirkâr bir ıslıkla. "Belki de küçük kardeşim bir şeylerin peşindeydi."

kimse görmeden kışına tekme bastım."

Tiksintiyle dudağımı kıvırdım. "Adi bir ihtiyar olma, Zane. Sen neredeyse benim babamdın... ve seksi bir şekilde değil."

Zane'in arkadaşı kıs kıs güldü ve Azrail liderinin kendisi de genişçe sırttı. "Küstah sürük, tıpkı annen gibi. Gel o zaman." Kapımı kilitleyebilmem için geride durdu, sonra arkadaşı bizi binadan dışarı çıkardı.

"Madison Kate, bu arada bu Roach. Bu sabah sana göz kulak olacak çünkü şehir merkezinde halletmem gereken bazı işler var." Zane kafasını traşlı, dövmele serseriye doğru salladı. Sert gangster görünümüne rağmen, kötü bir adam gibi görünmüyordu. Hatta elini sıkmam için bana uzattı.

"Sigorta poliçeni güvende tutma konusunda endişeli misin, Zane?" Roach caddenin karşısındaki eski model bir arabanın kilidini açarken kaşlarımı kaldırarak onunla alay ettim.

Azrail'in lideri sadece omuz silkti ve bir sigara yaktı. "Geçen gece Steele ve senin üzerinizdeki kan miktarına bakarak mı? Endişelenmemek için aptal olmak lazım. Siz ikiniz iyi bir şey yapmıyordunuz ve eğer dikkat etmezseniz bu bokun patlamasının bir yolu vardır."

Bu ifadeye karşı çıkmazdım, bu yüzden başımı salladım ve Roach'u arabaya kadar takip ettim. Görünüşe göre Zane bizimle gelmiyordu, çünkü ben arabaya bindikten sonra Roach arabayı kaldırımdan çekti.

Yolun çoğunu sessizlik içinde gittik. Düşüncelerimin içinde kaybolmuştum ve Roach sigarasını yaktığında bana bir sigara teklif etmekten başka bir şey söylemiyor gibiydi. Ben reddettim. Orakçılar tütünlerine ot katıyorlardı ve benim tüm aklıma ihtiyacım vardı.

Arabayı park ettiğinde, benimle birlikte arabadan indiğini görünce şaşırdım. Roach sadece omuz silkti. "Patron gözlerin hep üzerinde olsun diyor."

Bana yapılan saldırı hakkında bildiklerimi düşününce, buna itiraz edecek değildim. Başka biri tarafından da izlenmediğime inandığımdan değil. Üç çocuktan birinin gözü üzerimdeydi.

Kiminle buluştuğumu fark ettiklerinde ne yapacaklarını görmek için sabırsızlanıyordum.

Roach ve ben asansörlerle yüksek binanın otuz dördüncü katına kadar çıktık ve şık giyimli şirket çalışanlarının meraklı bakışlarına maruz kaldık. Resepsiyondaki kıza adımı söyledim ve bekleme alanına yönlendirildik.

Orada birkaç dakika oturduktan sonra kumral saçlı, orta yaşlı, çekici bir kadın bir ofisten çıkıp bize doğru yaklaştı.

"Madison Kate?" diye sordu sıcak bir gülümsemeyle. Başımı salladım, ayağa kalktım ve o da elini uzattı. "Tanıştığımıza memnun oldum; ben Demi."

Uzattığı elini sıktım. "Beni araya sıkıştırdığınız için teşekkür ederim, Bayan Timber."

"Bu taraftan," diye beni davet etti ve ofise kadar onu takip etmemi işaret etti. Roach'a yerinde kalmasını söyleyen uyarıcı bir bakış attım ama tartışmak ister gibiydi.

Demi korumama, "Benim yanımda tamamen güvende, Roach," dedi. "Onu pencereden görebilirsin, tamam mı?"

Ben ofise girerken ve Demi kapıyı arkamızdan kapatırken sert adam kararsız görünüyordu ama itiraz etmedi.

"Otur Madison Kate," diye teklif etti ve kocaman masasının etrafından dolaşarak kendisi de oturdu. "Şimdi, neden en baştan başlamıyorsun? Senin gibi akıllı, iyi bağlantıları olan bir kız nasıl olur da haberi olmadan bir D'Ath ile evlenir?"

Yüzümü buruşturdum. "Keşke bilseydim," diye itiraf ettim. "Ama sanırım asıl soru şu: Beni boşatabilir misin?"

Demi'nin yüzünde sinsi bir gülümseme belirdi. "İptal değil mi? Reşit değildin; olası gerekçeler var."

Ben de ona gülümsedim, tüm kin ve kötülüğümün ortaya çıkmasına izin verdim. "Fesih kulağa çok acısız geliyor, öyle değil mi? Archer'ı canının yanacağı yerden vurmak istiyorum."

Yeni avukatım da aynı derecede kötü niyetli bir kahkaha attı. "Cüzdanına mı? Tarzını sevdim, Madison Kate. Pekala, hadi adını geri alalım ve D'Ath servetinin yarısını geri alalım."

M Boşanma avukatı Demi Timber ile görüşmem bana ayrılan randevu süresinden çok daha uzun sürdü. Kendisinin de çete aileleri ve şirketleriyle her türlü bağı olduğunu öğrendikten sonra, kendimi tüm kirli hikayeyi ona açarken buldum.

Ayrıldığımda bir sonuca varmıştık: Babamın evlilik sözleşmemle birlikte bir evlilik öncesi anlaşma imzalayıp imzalamadığını öğrenmem gerekiyordu.

Archer'dan boşanmak ve mal varlığının yarısını almak gibi oldukça basit planıma katılmayı ne kadar çok istese de, bunun mümkün olup olmayacağı konusunda şüpheleri vardı. Babamın beni sadece evlendirmekle kalmayıp *sattığını* düşünürsek, tam da bu durum için bir güvenlik ağı olması gerektiğine oldukça akıllıca işaret etmişti.

Boşanma davası açmam durumunda *tüm* mirasımı -gerçekte ne kadar olursa olsun- kaybedebileceğim bir madde.

Kısacası? İstedğim gibi Archer'a boşanma evraklarını vaktinden önce göndermek çok riskliydi.

Ama tamamen boşa gitmiş bir görüşme değildi. Demi mirasımla ve annemin soyuyla ilgili herkesin söylediğinden daha fazla şey olduğuna ikna olmuştu. Ayrıca -benim de zaten düşündüğüm gibi- katilin benim ölümümünden maddi çıkar sağlayacak biri olduğunu öne sürdü.

Ne yazık ki -ya da neyse ki, sanırım- Archer değildi. Ben yirmi bir yaşına gelene kadar parama erişemezdi. Yani yirmi bir yaşına girmek için *hayatta* olmam gerekiyordu. Bu bile beni nefes almaya devam ettirmeye neden bu kadar kararlı görüldüğüne ışık tutuyordu.

Aptalcaydı, biliyordum ama bir şekilde parasal bir karşılık için beni hayatta tutuyor olabileceği bilgisi... canımı yakıyordu. Kendime bile itiraf etmek istediğimden çok daha fazla.

"Her şey yolunda mı?" Avukatların ofisinden çıkıp asansöre binerek zemin kata indiğimizde Roach sordu.

Ona sıkı bir gülümseme verdim. "Belki."

Demi benim için mirasımı ve annemin sahte kayıtlarını araştırmayı teklif etmişti. Yardım etmek istediği konusunda samimi görünüyordu ve şu anda takımımda mümkün olan tüm oyunculara ihtiyacım vardı.

Binadan dışarı adım attık ve Roach olduğu yerde dondu kaldı. "Ah kahretsin," diye mırıldandı. "Siktir." Bana çelişkili bir bakış attı, sonra Bakışları omzumun üzerinden geçti. Her nasılsa, onun neden küfrettiğini ve kaçmayı düşünüyormuş gibi baktığını zaten biliyordum.

Omurgamı dikleştirerek arkamı döndüm ve kaldırımdan bize doğru gelen öfkeli testosteron topuna en iyi şirret bakışlarımı yönelttim. Bana doğru. *Bana* doğru, çünkü muhtemelen yanımda duran Roach'u görmemişti bile.

"Sevgilim, seninle burada karşılaşmak ne tesadüf," diye selamladım onu, sesim sakarindi ve gülümsemem yapıştırılmıştı. "Boşanma avukatıyla da bir görüşmen var mıydı? Bu biraz garip olabilir."

Archer kafasını karıştırıyormuşum gibi bana göz kırptı, sonra da başını umursamazca salladı. "Teşekkürler Roach, bundan sonrasını ben hallederim." Konuşurken Azrail'e bakmadı bile, gözleri benimkilere kilitlenmişti.

"Ah, hadi ama dostum. Zane bana bir iş verdi..." Roach'un sesi acı çekmiş gibi geliyordu ama Archer'ın Zane'den göreceği tepkileri hiç umursamadığı belliydi.

"Madison Kate, yürü ya da taşın. Seçim senin." Archer o kadar gerçekçiydi ki, her iki durum da pek umurunda değilmiş gibiydi. Ama beni kandırmıyordu. Şakağındaki damar zonkluyordu ve dövmele parmakları yumruk yapmak istercesine iki yanında bükülüyordu.

Blöfünü gördüm.

"Beni taşı o zaman, günışığım. Çünkü sen bu haldeyken kendi isteğimle hiçbir yere gitmiyorum. Yine 'roids'e mi başladın, bebeğim? Aletini normalden daha fazla küçülttüğünü biliyorsun."

Daha iyi bilmeliydim. Bu aşamada, neredeyse altı ay boyunca Archer'ın saçmalıklarına katlandıktan sonra, *gerçekten* daha iyi bilmeliydim.

Omuz silkti ve bir de baktım ki kığım omzunun üzerinden havaya kalkmış ve yüzüm kot pantolonunun arka cebine çarpmıştı.

"Arch, dostum. Onu öylece almana izin veremem," diye itiraz etti Roach - zayıf bir şekilde, ekleyebilirim. Archer belli ki Roach'un bir tehdit oluşturmadığını düşünüyordu çünkü sadece bir kahkaha attı.

"Beni durdurmaya mı çalışacaksın, Roach? Güpegündüz dizine ateş etmekten çekinmem. Beni test et." Sesi soğuk ve tehditkârdı ve dürüst olmak gerekirse, geri adım attığı için Roach'u uzaktan bile suçlamadım.

Archer kaldırımdan aşağı doğru yürüdü ve beni gece yarısı siyahı Stingray'inin yolcu koltuğuna kabaca bıraktı. O

Mola sırasında tamir ettirmiş olmalıydı çünkü o arabayı son gördüğümde, hemen yanında patlayan Steele'in gümüş Challenger'ı yüzünden sol tarafında bir yığın hasar vardı.

Kapıyı çarparak kapattığında ve rahatça kaputun etrafından kendi tarafına geçtiğinde dışarı çıkıp kaçmaya çalışmadım. Bu tamamen anlamsız olacaktı ve bundan kazanacağım tek şey saygınlığımda birkaç ezik olacaktı.

Yani birkaç ezik *daha*.

"Bir şeye mi geç kaldık?" Motoru çalıştırıp park yerinden çıktığında ağır bir alaycılıkla sordum. Hemen emniyet kemerimi taktım çünkü onun deli gibi araba kullanması yüzünden ölmek üzereydim.

Cevap vermedi. Bana *bakmadı* bile. Sanki... tamam, adil olmak zorundaydım. NASCAR yarışçısı gibi sürüyordu. Steele, Archer'ın gerçek hayatta iyi araba kullanan biri olduğundan bahsetmişti ama ben bunun bir şampiyon gibi paralel park edebildiği anlamına geldiğini düşünmüştüm. Ama *bu* değildi.

Ama yine de. Araba kazaları geçmişim yüzünden, ne zaman bir virajı çok hızlı alsa ya da tehlikeli bir yolda birini sollasa kendimi irkilirken buluyordum.

"Nefes al Kate," diye mırıldandı Shadow Grove'un eteklerinde bir noktada, virajları aldığı hız sayesinde neredeyse kalp krizi geçiriyordum. "Kaza yapmayacağım. Sadece nefes al."

İtiraz edemeyecek kadar korkmuştum, sadece söyleneni yaptım. Doğrusu, o işaret edene kadar nefes almadığımı bile fark *etmemiştim*.

"Nereye gidiyoruz Archer?" Titreyen bir sesle sordum, zihnimde dolaşan bin bir farklı kaza senaryosunun canlı görüntülerinden kendimi uzaklaştırmaya çalışıyordum.

Bana bir bakış attı, kaşları çatıldı ama hızı biraz olsun azaldı. "Atış poligonu," diye cevap verdi kısık sesle. "Doğru düzgün ateş etmeyi öğrenmenin zamanı geldi."

Söyleyebileceği onca şey arasında bunu beklemiyordum.

"Neden?"

Parmakları direksiyonun üzerinde esnedi. "Çünkü hafta sonu birini vurdun ve kazara kendi ayağını vurmadığın için çok şanslıydın. Daha önce *hiç* silah kullandın mı?"

Ses tonuna sinirlenerek kaşlarımı çattım. Sanki ben beceriksiz bir moronmuşum gibi davranıyordu, oysa ıskalamamak için yaklaşık bir santim uzaktan ateş etmişim.

"Tabii ki hayır," diye tersledim. "Shadow Grove Prensesi ateş etmeyi ne zaman öğrenmiş olabilir ki?"

Bana bir bakış attı ve dudakları seğirdi. "O tacı talep ettiğini bilmek güzel."

Kızgınlık karnımda kaynadı ve kaşlarımı çattım. "Kapa çeneni, pislik."

"Böyle yapma Prenses. Açık iletişim çok önemli bir unsurdur.

Başarılı bir evlilik için, ne de olsa." Bana attığı sırtış tamamen alaycıydı ve boğazına yumruk atmaktan kaçındım. Yine de arabayı durdurduğu anda yere yığıldı.

Başımı salladım ve ne diyeceğimi bilemez bir halde pencereden dışarı baktım.

Birkaç dakikalık sessizlikten sonra "Farklı görünüyorsun," dedim.

"Nasıl yani?" diye cevap verdi. Sesi kavgacı ya da şüpheli bile değildi. Sadece... meraklıydı. Ben de tam olarak bunu kastetmiştim.

Ne söyleyeceğimi düşünerek dudağımın içini ısırdım. "Bilmiyorum. Sen sadece..." *Daha az kızgın, daha rahat. Daha az çileden çıkarıcı ve daha... tahammül edilebilir?* "...farklısın."

Bana hızlı bir bakış daha attı ama bir şey söylemedi. Yolun geri kalanını, arabayı dolduran ve her geçen dakika artan gerilimi azaltacak bir müzik bile olmadan, tamamen sessizlik içinde sürdük.

Shadow Grove'un arkasındaki dağlarda yer alan bir atış poligonunun önünde durduğunda, neredeyse derimi tırmalıyordum. Yorum yaptığım için pişman olduğumu söylemek yanlış olmazdı. Tavrının nasıl değiştiğine işaret ettiğim için aramızdaki gerilim daha da artıyordu.

Emniyet kemerimi çözdüm ve o daha motoru kapatmadan arabadan çıktım, sonra poligonun giriş kapısının önünde duraksadım.

Archer kapıyı iterek açıp içeri girmem için tutarken, "Ne kadar da heveslisin," dedi.

"Bu işi bir an önce bitirmek için sabırsızlanıyorum," diye tersledim onu. "Senin sinir bozucu varlığına katlanmaktansa günümde yapacak daha iyi işlerim var, *sevgili kocacığım*."

Topuklarım atış poligonunun önündeki dükkânın beton zemininde tıkırdarken bana keskin bir bakış fırlattı. "Öyle mi? Evlilik iptali için başvurmak gibi mi? İyi şanslar prenses. İş anlaşmalarımı ciddiye alırım ve böyle bir ipin ucunu asla açıkta bırakmam." Onun

Ses tonu saf bir kibirdi ama yüzü öfkeyle parlıyordu. Muhtemelen ona kazık atmaya çalıştığım için kızgındı.

Hiçbir şey söylemedim ama şüphelerimi doğruladığı için sessizce teşekkür ettim. Evliliğin iptali çıkmaz bir sokak olurdu. İşe yaramayacak kadar kolay göründüğünü biliyordum - yasal gerekçeler ne olursa olsun - ve ayrıca... Adımı geri aldığımda D'Ath'ın etinden bir parça koparmak istiyordum.

Poligon diğer insanlardan boş görünüyordu, ancak sürekli silah sesleri bana orada en az bir kişinin daha olduğunu ipucunu verdi.

"Güzel, eğitmenin gelmiş bile," dedi Archer ve doğruca kasiyer masasının arkasındaki kapıya yürüyüp şifreli bir kodla kilidi açtı.

Ona kısık gözlerle baktım. Nedense bana bir şeyler öğrettiğini düşünmüştüm. Başkasına itiraz ettiğimden değil ama...

"Bu işi dışarıya yaptırdığına göre çok kötü bir nişancı olmalısın," diye mırıldandım, sonra da bunu söylediğim için kendimi zihinsel olarak azarladım. Neyim vardı *da hayal kırıklığına uğramıştım?*

Archer sadece bir kahkaha attı ve silah seslerinin her adımda daha da yükseldiği bir kapıya doğru ilerledi. "Birisi üstün yeteneklere sahip olduğunda bunu kabul edebilirim. Bugünkü öğretmeninizle tanışın."

Sırtı bize dönük olan siyah kapüşonlu adam hedefine birkaç el daha ateş ettikten sonra silahını indirdi ve bana dönüp sırtıttı. Gri gözleri tepeden tırnağa beni taradı ve bakışlarında sıcaklık parladı.

"Cehennem Kedisi, atış dersi için ilginç bir kıyafet."

Gözlerimi devirdim. "Üzerimi değiştirmem için bana pek şans verilmedi. Mağara adamı beni sokakta yakaladı ve arabasına attı."

Steele, Archer'a suçlayıcı bir bakış fırlattı ama Archer cevap olarak sadece omuz silkti. "Sanırım *karımı* bir mağazadan çıkarken bulduğumda terbiyemi unutmuşum.

Demi Timber ile buluşma." Sesi alaycı ve öfke doluydu ve şakağındaki o eğlenceli küçük damar zonkluyordu.

Ah evet, birinin egosu zedelenmişti. *Al sana kaltak.*

Steele'in kaşları havaya kalktı ve bana meraklı bir bakış attı. "Zane'in senin için ayarladığı toplantı bu mu?"

Başımı salladım. "Evet."

Steele'in okunamayan bakışları Archer'la benim aramda birkaç kez gidip geldikten sonra başını salladı ve içini çekti. "Pekâlâ, hadi yapalım şu işi. Arch, siktir git ve bize kahve getir."

Onun büyük kötü piçi rahatça kovmasına sııttım ve Archer arkadaşının suratına yumruk atmak ister gibi baktı. Yine de itiraz etmedi. Bana son bir kez, uzun uzun bakarak poligondan çıktı ve kapının arkasından sertçe kapanmasına izin verdi.

Etrafıma baktığımda Kody'yi yakınlarda bir yerde bulamadım, bu garip görünüyordu. Steele'e kaşlarımı çattım. "Üçüncü yordakçı bugün nerede?"

Steele bana sırtarak yaklaştı ve ellerini belime koydu. "Bize kahve getiriyor. Gerçek kahve, Arch'ın içtiği lağım suyu değil."

Kıs kıs güldüm. "Akıllıca." İçgüdülerimle hareket ederek kollarımı boynuna doladım ve eşofmanının kapüşonunu aşağı doğru çektim. Altına bir şapka giymişti ve bu ona son derece seksi bir görünüm veriyordu. "Demek bana nasıl ateş edileceğini öğreteceksin, ha?"

Dudaklarından hınzır bir gülümseme geçti. "Sana her türlü şeyi öğreteceğim, Cehennem Kedisi. Ama bugün atışla başlayacağız." Elleri belimde sıkılaştı ve gözleri arzuyla yandı. "Bu arada bu kıyafetle silah kullanmanı görmek için sabırsızlanıyorum. Belki de o asık suratlı piç kurusuna bir teşekkür borçluyumdur."

Aşık bir moron gibi yüzümü kaplamak isteyen sırtışıma çaresizce karşı koyarak kendimi onun elinden kurtulmaya zorladım. "O zaman yapalım şu işi. Öğrenmek için heyecanlıyım." Kendime engel olamadım, silahını bıraktığı yere yaklaşırken omzumun üzerinden ona imalı bir bakış attım.

Steele bir inilti çıkardı. "İşkence," diye mırıldandı nefesinin altında. "Tam bir işkence."

O da şaka yapmıyordu.

T Steele'in nişancılık yeteneklerinden bahsederken dalga geçmiyorlardı. Bu kadar iyi olması cidden korkutucuydu. Glock'unu kullanarak kapalı poligondaki becerilerimden kısmen memnun kaldığında, beni uzun menzilli silahlarla tanıştırmak için dışarı çıkardı.

Bir süre sonra geldiğinde Kody "Vay anasını," dedi. "Kafamı bir yere mi çarptım? Çünkü bunun rüyalarımından fırlamış bir sahne olduğuna eminim."

"Beni hayal ettiğini biliyordum," diye cevap verdi Steele, çimlerde yanımda uzandığı yerden ona ukala bir sırıtış atarak. Steele bana keskin nişancı tüfeklerinin ve menzilli atışların inceliklerini anlatırken ikimiz de göbekten aşağı yatıyorduk, ince topuklu ayakkabılarım havadaydı ve konuya olan tutkusu her kelimesine yansıyor.

Kody bir kahkaha attı ve diğer tarafıma uzanmadan önce paket kahve tepsisini çimlerin üzerine bıraktı. "Bana bu keskin nişancı tüfekli seksi sekreter bakışının Archer'ı kızdırmak için kasıtlı olarak planlandığını söyle, çünkü bu altın gibi bir şey," dedi geniş bir sırıtışla.

Steele'in tüfeği elimden geri almasına izin vererek, "Öyle değildi ama işe yarıyorsa kazanmayı kabul ederim," diye cevap verdim. Henüz ateş etmeme izin vermemişti; dürbünü nasıl kullanacağımı yeni öğreniyordum.

Kody başıyla onayladı. "Evet, işe yarıyor. İçeride pencereden bakmıyormuş gibi yapıyor ve genelde ezik davranıyor. Bugün Demi'yle ciddi ciddi görüştün mü MK?"

Steele silahlarını topluyordu, ben de bugünlük işimizin bittiğini varsaydım ve başımı elime dayayıp Kody'ye baktım.

"Evet, tabii ki. Siz onu tanıyor musunuz?" Evet, konuyu olası boşanmamdan uzaklaştırıyordum. Kody, Steele ve ben... aramızdaki güveni yeniden inşa etmeye daha yeni başlamıştık. Archer'la aramızdaki bu saçmalık hakkında bana fikir vermelerine ihtiyacım yoktu.

Kody başını salladı. "Onu çoğunlukla *tanıyoruz*. Benim bu tür bir hukuki danışmanlığa hiç ihtiyacım olmadı ama Shadow Grove çetelerine pek çok tavsiyede bulunuyor ve bu çeteler için ufak tefek işler yapıyor."

"Nasıl olur?" Gerçekten merak ederek sordum. Bana iyi eğitilmiş, başarılı bir avukat gibi gelmişti. Neden bu tür işlerle uğraşmak istesin ki?

çeteler ve suçlular?

"Demi Timber," diye yorumladı Steele, uzun tüfek çantasını bir tıkırtıyla kilitleyerek, "bir *Timberwolf*."

Kaşlarım havaya kalktı ve ağzım açık kaldı. Çabucak doğrulup oturdum ve şaka yapıp yapmadığını anlamak için Steele'e dikkatle baktım.

"Onların neslinin tükendiğini sanıyordum... tabiri caizse." Hafızamda Tri-State Timberwolf katliamıyla ilgili bildiklerimi aradım, buna Kody'nin bana yakın zamanda anlattıkları da dahildi.

Kody başını salladı. "Tam olarak değil. Medyada öyle yazıyordu ama gerçekte sanırım yeni bir yönetim altındalar. Halkın gözü önünde olmanın sadece işlerini yapmalarını engellediğini anlayan daha akıllı bir yönetim."

Bu, Demi'nin benim olağandışı evlilik koşullarım hakkındaki anlayışına kesinlikle biraz güvenilirlik kazandırdı ve bu sabah neden kaba görünümlü eskortuma göz kırpmadığını açıkladı.

"İşte," dedi Kody bana şu süslü, paslanmaz çelik seyahat kupalarından birinde bir kahve uzatarak. "Nadia'ya kadar gittim; o yüzden bu kadar uzun sürdü. Sen gittiğinden beri evimizdeki kahvenin ne kadar kötü olduğunu tahmin bile edemezsin, bebeğim."

Kahvemi yudumlarken kıs kıs güldüm. Yalıtımlı kupa sayesinde hâlâ sıcaktı ve Nadia'nın kahvesini hatırladığım kadar lezzetliydi. "Tahmin edebiliyorum. O boku nasıl içiyor ki?"

Bakışlarım tekrar ana binaya kaydı ve penceredeki bir hareketlilik Kody'nin Archer'ın bizi izlediğine dair söylediklerini doğruladı. Ürkütücü.

"Muhtemelen ruhu kadar acı ve karanlık olduğu içindir," diye şaka yaptı Kody ve Steele kıs kıs güldü. Gözlerimi devirmekle yetindim ve yüksek topuklu ayakkabılarımla ayağa kalkmama yardım etmesi için Steele'in elini tuttum. Bugün bana bakışı hoşuma gittiği için onları ayağımda bırakmıştım.

Üçümüz tekrar içeri girdik ve Archer duvara yaslanıp telefonundan biriyle mesajlaşırken hiç ilgilenmiyor gibiydi.

"Hatırladığım kadarıyla," dedim Kody ve Steele'e, Archer'ı görmezden gelerek, "dün bir olay yaşadım ve telefonum için yeni bir sim almak zorunda kaldım. Yani, bilemiyorum. Siz de kendinizinkini kontrol ettirmek isteyebilirsiniz."

Üç adam da bana baktı ve odadaki gerginlik bir anda çatırdadı.

Kody kollarını göğsünde kavuşturarak, "Bu sabah mesajlarıma neden cevap vermediğin anlaşıldı," diye mırıldandı.

"Bir olay mı?" Steele, Kody'yi görmezden gelerek tekrarladı. "Bunu açıkla."

Omuz silktim ve ona sapığının Bree'nin numarasından yaptığı ürkütücü aramaların kısa bir versiyonunu anlattım.

"Ama dairede seninle birlikte miydi?" Steele sordu, ben de başımı salladım.

"Evet, derin uykundaydı ve telefonu tam anlamıyla elimdeydi, bu yüzden o olmadığını biliyorum." Bunu açıkça belirtmek için acele ettim çünkü hayatımdaki *herkesten* şüphe duymalarından bıkmıştım.

Üçü de uzun bir süre konuşmadı, sonra Archer bir öfke patlamasıyla telefonunu duvara fırlattı. Telefon parçalara ayrıldı, cam ve metal parçaları yere saçıldı. Yeterince öldürmemiş olacak ki, kalıntıların üzerinde tepindi.

Şok içinde ona bakakaldım, öfke kontrolü sorunları hakkında ona bağırıma hazırdım, ama sonra Kody ve Steele kendi telefonlarını çıkardılar ve botlarının altında yok ettiler.

"Ne yapıyorsunuz lan siz?" diye sordum. "Sadece yeni bir sim karta ihtiyacın vardı. Bu çok dramatikti."

Archer gözlerini devirdi ve alaycı bir ses çıkardı. "Ukalalık etme Madison Kate, sen bundan daha iyisin." Telefonumu istiyormuş gibi elini uzattı.

Kaşlarımı çattım. "Siktir git, D'Ath. Sim kartımı zaten değiştirdim; telefonumu 'roid'li bir maymun gibi parçalamana gerek yok."

Dişlerini benim duyabileceğim kadar sert bir şekilde birbirine vurdu ve bileğimi yakaladı. Keskin bir çekişle beni vücuduna doğru çekti ve diğer eliyle kalem eteğimin cebinde telefonumu sakladığım yeri ararken beni sıkıca tuttu.

"Arch, bırak onu," diye tersledi Steele, sesi uyarıcı bir tonda çıkıyordu.

"Memnuniyetle," diye hırladı Archer, bileğimi ani bir itişle bırakarak. I Telefonumu ayağının altında ezerken birkaç adım geri tökezledi. "Kody, yeni telefonları ayarla. Bree'ninkiyle de ilgilen."

Kody ağır bir iç çekerek elini sarı saçlarının arasından geçirdi. "Evet, tamam. Bebeğim, benimle gelmek ister misin?"

Cevap vermek için ağzımı açtım ama *tabii ki* Archer önce davrandı.

"Hayır, o benimle geliyor. Özel olarak konuşmamız gereken bazı şeyler var." Ses tonu soğuk ve sık gibiydi. Belki de onun değişimini hayal etmişim.

Çünkü bu bir kez daha klasik Archer D'Ath tavrıydı. "Canın cehenneme, günüşiği," diyerek ona karşılık verdim.

Bana kaşlarını kaldırdı. "Gerçekten mi? Sana daha önce de söyledim, ilgilenmiyorum. Bu artık utanç verici olmaya başladı Prenses."

Öfkem yeni boyutlara ulaşırken yüzüm kızardı.

Kody sadece bir kahkaha attı ve başını salladı. "Kendine bunu söylemeye devam et, Arch. Belki bir gün buna gerçekten inanırsın."

Steele sırtıttı. "Domuzların uçtuğu ve Zane'in iç çamaşırı giydiği günle aynı gün olacak."

Öfkem hızla eğlenceye dönüştü. Özellikle de Archer'ın yüzü karardığında. Arkadaşları onunla dalga geçiyordu.

"Uh-oh, görünüşe göre işler tersine döndü," diye alay ettim onunla.

O da bana kaşlarını çatarak karşılık verdi. "Her şeye rağmen, Kody, git. Zaman geçiyor."

Kody onaylar gibi bir ses çıkardı, sonra Archer'la aramıza girerek bakışmamızı bozdu. "Aslında haklı. Bu telefonları hemen çözmem gerekiyor. Eğer sapığın Bree'ninkini hacklediye, numarasını klonlamaktan çok daha fazlasını yapmış olabilir. Sonra uğrarım, tamam mı?" Ben itiraz edemeden dudaklarıma hızlı bir öpücük kondurdu ve Steele'e kabaca "Kızımıza göz kulak ol ve Archer'ın her şeyi tekrar berbat etmesine izin verme" anlamına geldiğini düşündüğüm şimşek hızında bir bakış fırlattı.

Ya da belki sadece bir bakıştı. Kim bilebilirdi ki?

Boş alandan uzaklaştı ve ben de bakışlarımı Steele'e yönelttim. "Açıkla?"

"Telefonlarımız ele geçirildiyse, herhangi bir sayıda casus yazılım modifikasyonu eklenmiş olabilir. Bir sim kartla kaldırılamayacak şeyler." Steele Archer kadar endişeli görünmüyordu ama kesinlikle endişeliydi. "Seni korkutmak için Bree'nin sim kartını kopyalamış olma ihtimalin var, ama tedbirli olmak üzülmekten iyidir."

Dudaklarım aralandı ve içimde bir anlayış dalgalandı... hemen ardından da utanç geldi. Bunu düşünmeliydim ama aklıma bile gelmemişti.

"Ah," diye cevap verdim, kendimi tamamen aptal hissederek.

Steele bana nazik bir gülümseme verdi. "Sorun değil, bilemezdin."

"Bize söylemesi bir buçuk gün sürmeseydi bilebilirdi," dedi Archer, her şeyden habersiz bir şekilde. "Haydi Prenses. Gitme zamanı."

Üst kolumu sıkıca kavradı ve tekrar dışarı çıkarken beni de kendisiyle birlikte sürükledi. Bir protesto ciyaklaması çıkardım, ama tek yapabildiğim buydu.

dengemi korumak ve kıcımın üstüne düşmemek için elimden geleni yaptım. Kahve fincanımın kapağı olduğu için çok şanslıydı, yoksa dökülürdü ve ben de patates soyacağıyla derisini yüzmek zorunda kalırdım.

"Arch!" Steele arkamızdan havladı. "Çek ellerini. Geçen hafta Kody'nin yaptığı gibi sana terbiye dersi verdirtme bana."

"Deneyebilirsin," diye mırıldandı Archer ama kolumdaki tutuşu gevşedi ve arabasının yolcu kapısını benim için açtı. "Bin Madison Kate."

Kollarımı kavuşturdum ve ona ters ters baktım. "Ya binmezsem?"

Yüzünde benim hoşuma gitmeyecek kadar eğlenceye yakın bir ifade belirdi. Bu çocuklar beni bir bez bebek gibi oradan oraya fırlatırken çok eğleniyorlardı, bu yüzden onlara meydan okumak benim için gerçekten akıllıca değildi. Ama yine de bir yerlerde eğlenmem gerekiyordu, değil mi?

Steele park alanından bize doğru gelirken, "Archer, bırak onu," diye tersledi. "Burayı kapattıktan sonra onu eve götürebilirim. Şu anda bu saçmalığı yapmana gerek yok."

Archer arkadaşına bakmadı, gözleri benimkilere kilitlenmişti. "Katılmıyorum. Sevgili karım ve ben bu özel sohbet için çok geç kaldık. Bin şu lanet arabaya Madison Kate."

Steele ses tonu sakın ama kararlı bir şekilde, "Zorunda değilsin," dedi. "Benimle gelebilirsin."

Ama merakımı yenememiştim. Archer neyi tartışmayı bu kadar çok istiyordu ki beni eve bırakma konusunda bu kadar çekilmez bir piç olmaya razı olmuştu?

Steele'e küçük bir gülümsemeyle, "Sorun değil," dedim. "Archer bana zarar vermez, değil mi Günışığı? Ne de olsa yirmi birinci yaş günümde bana canlı ihtiyacın var, yoksa tüm bu sahte evlilik boşa gider, öyle değil mi?"

Archer sadece gülümsedi. "Arabaya bin."

Tavrına gözlerimi devirdim ama yine de istediğini yaptım.

Belki aptallık ediyordum ama küçük bir parçam onu kışkırtmaktan zevk alıyordu. Eğlenceliydi, bu kadar basit. Açıkçası, er ya da geç beni kıcımdan ısırması muhtemeldi. Ama bu, tekrar tekrar almaya hazır olduğum bir riskti.

"Eee?" Kahvemi bardak tutucuya yerleştirip emniyet kemerimi bağladıktan sonra sordum. "Hangi hayati öneme sahip tartışmayı yapmamız gerekiyor? Bana gizliden gizliye aşık olduğunu ve yaptığın her şeyin benim güvenliğim için olduğunu mu itiraf edeceksin?"

Atış poligonunun otoparkından çıkıp dağ yoluna doğru hızlanırken bana *ne sikim* bir bakış fırlattı.

"Bekle, hayır," diye devam ettim, cevap vermesini bekleme zahmetine girmeden, "bu, tüm lanet hayatımı mahvettiğin için bolca özür dilediğin ve tüm bu asık suratlı tavrının beynindeki kimyasal bir dengesizliğin ürünü olduğunu açıkladığın zamandır. Değil mi?"

Bir kahkaha attı. Kısa bir kahkaha, beni yanlış anlama ama yine de bir kahkaha. "Hayatını mahvetti mi? Birkaç kez hayatını *kurtardığımı* hatırlıyor gibiyim."

Gözlerimi devirdim ama haklıydı. "Her neyse."

"Bana bu sabahki toplantıdan bahset Madison Kate." Sorusu -ya da talebi- beklediğim gibi değildi, ama öyle olmalıydı. Elbette bunun peşini o kadar kolay bırakmayacaktı.

"Yapamam," diye cevap verdim bir kamyon dolusu şımarıklıkla. "Avukat müvekkil gizliliği, biliyorsun değil mi?"

"Bu sadece avukatın için geçerli," dedi, sesindeki kızgınlık oyunlarımın umurunda olmadığını açıkça gösteriyordu. Çok yazık.

"Ama öyle mi?" Düşündüm. "Bu konuda yasal danışmana başvurabilirim." "Prenses, saçmalamayı bırak. Demi ile ne konuştunuz?"

Kirpiklerimi ona doğru savurdum, gözleri önündeki yolda olsa bile beni görebileceğini çok iyi biliyordum. "Neden umursuyorsun, Günişığı? O saçma evlilik sözleşmesini feshetmenin bir yolunu bulduğumda üzgün bir panda mı olacaksın? Tüm bunların bir peri masalındaki sonsuza dek mutlu sonla falan mı biteceğini sanıyordun?" Bir kahkaha attım. "Belki de D'Ath servetinin bir kısmını bir terapistle harcamayı düşünmelisin bebeğim. Cidden kafanı kontrol ettirmen gerek."

Archer'ın çenesi sıkıştı ve şakakları zonkladı. "Bu kadar saf olma Madison Kate. Sen bundan daha zekisin."

Öfkelendim. İnsanların kasıtlı olarak kalın kafalı olduğumu söylemesi beni deli ediyordu ve muhtemelen o da bunu biliyordu.

Zihnimde şirret bir karşılık oluşmaya başladı ama Archer'ın aniden motoru çalıştırmasıyla bir anda yok oldu. Küçük bir şaşkınlık çığlığı attım, dengemi sağlamak için kapı kolumu tuttum ve bana hızlı bir bakış attı.

"Bekle," dedi, oldukça gereksiz bir şekilde. "Takip ediyoruz."

Bakmak için döndüm ve Archer bana bir küfür savurdu.

"Kafanı eğ," diye tersledi. "Bize ateş etmeyi planlıyorlarsa diye onlara hedef göstermeyi bırak."

Şok içinde ona bakakaldım ama bana söyleneni yaptım, koltuğumda biraz daha çöktüm. Birkaç dakika öyle kaldım, sonunda Archer'ın sürüşü giderek tüylerimi diken diken ederken gözlerimi kapattım.

Arabanın yavaşladığını hissettiğimde, göz kapaklarımı dikkatlice açtım ve ona baktım.

"Onları kaybettim," diye hızlı bir bakışla beni bilgilendirdi. "İyi misin?"

Az önce başıma gelen ciddi ağız kuruluğu vakasını düzeltmek için dudaklarımı birkaç kez yaladım ve başımı salladım. "Umurunda mı?" Sesimde bir parça acılıkla cevap verdim. Bunu yüksek sesle söylemek istememiştim ama korktuğum zaman filtrelerim bozuluyordu.

Archer arabasını yavaşlattı ve tam apartmanımın önünde durdu, sonra bana sert bir bakış fırlattı.

"Elbette umurumda Kate. Güvenliğin benim için önemli." Sesi nazikti ve içimde şok etkisi yaratan bir duygu dalgasına yol açtı.

Uzun, fazlasıyla gergin bir an boyunca, bakışlarımız birbirine kilitlenmiş ve arabada sessizlik hüküm sürerken öylece oturduk. Gözlerini kaçırarak ilk kişi Archer oldu, direksiyonu sıkıca kavrararak bakışlarını ileriye çevirdi.

"İki yıl bir ay daha hayatta kalmanı istiyorum, yoksa paramı alamam." Sesi sertti ve beni herhangi bir bıçak kadar etkili bir şekilde kesiyordu.

Burnumdan keskin bir nefes çektim, sonra emniyet kemerimi çözdüm ve keskin hareketlerle kapımı açtım.

"Sen bir pisliksin, bunu biliyor musun?" Arabadan çıkarken yarı yolda duraksadığımda ona sordum. "Bir eş almaya ihtiyaç duymana şaşmamalı. Hiçbir kadın senin bozuk saçmalıklarına isteyerek tahammül edemez."

Cevap vermedi. Bana bakmadı bile.

Başımı tiksintiyle sallayarak arabasından çıktım ve kapıyı arkamdan çarparak kapattım. Duraklamadım ve apartmanıma girerken ona dönüp bakmadığımdan eminim. Arabası cam kapının önünde duruyordu ama ben asansöre binerken oradan ayrılmadı.

Daireme geri dönene kadar kararlılığım kırılmadı ve pencereden dışarı baktım. Siyah Stingray ancak o zaman binamın önünden çekildi, sanki içeri sağ salim girdiğinden emin olmak ister gibiydi.

Bu *ödeme* için katlandığı yollar etkileyiciydi. Özellikle de benim parama hiç ihtiyacı olmadığını düşünürsek.
İğne.

T Sözü'nün eri Kody, birkaç saat sonra ben akşam yemeğini düşünürken kapıma geldi.

Kapıyı açtığımda "Yeni telefon," dedi ve bana eski telefonumun aynısı olan bir cihaz uzattı.

Gülümseyerek elinden aldım. "Teşekkürler," diye karşılık verdim ve onu içeri almak için geri çekildim. "Umarım bunu Archer'ın kredi kartına yüklemişsindir."

Kody sırtıttı. "Elbette. En azından bunu yapabiliirdi."

Kapıyı kapattım ve son bir haftadır posta kutuma atılan paket servis menülerine göz attığım mutfağıma geri döndüm. "Akşam yemeğine kalmak ister misin? Çin ya da Meksika yemeği arasında kararsız kaldım."

"Kahretsin bebeğim, senin böyle bir şef olduğunu kim bilebilirdi ki?" diye alay etti Kody, en iyi iki menü seçeneğini elimden alıp incelerken. "Nefis, tacos."

"Mükemmel seçim," diye mırıldandım, Çin menüsünü geri aldım ve kaybedenleri mutfağımdaki bir çekmeceye geri koydum. "Ve yemek yapamıyorum diye benden nefret etme. Hayatım *boyunca* kişisel bir şefim oldu. Kamboçya'da bile bir aşçımız vardı."

Meksika menüsünü tezgâhın üzerine bıraktı ve ellerini iki yanıma koyarak beni köşeye sıkıştırdı. Bu tam bir alfa-erkek, hükmedici hareketi ve içten içe hoşuma gitmişti. "Seninle ilgili her şeyi seviyorum, MK," dedi alçak bir sesle, vücudu beni adaya doğru sıkıştırdı ve bana ilk kez seviştiğimiz anı hatırlattı - gecenin bir yarısı, mutfak tezgahının üzerinde.

"Mm, iyi kurtardın," diye cevap verdim, sert boyu karnımın alt kısmına sürtünürken ona bakmak için yüzümü geriye yatırdım. "Ama birdenbire o kadar da aç olmadığın hissine kapıldım."

Dudaklarında hınzır bir gülümseme belirdi. "Gördün mü bebeğim? Beni tamamen anlıyorsun. Sanki psişik bir bağlantımız var ve buna bayılıyorum."

Öpücüğü nazik ve telaşsızdı, ağzımı şehvetli bir şekilde keşfediyordu. Nefesim kesildi ve kollarım boynuna dolandı, onu daha yakına çekti ve sessizce daha fazlası için yalvardı.

"Her ne kadar bunu daha da ileri götürmek istesem de," diye mırıldandı dudaklarıma karşı, vücudu beni dolaplara sıkıştırırken, "gerçekten sipariş vermelisin. Buralarda yemeklerin gelmesi her zaman sonsuza kadar sürüyor gibi görünüyor."

Gitmeme izin vermek yerine uzanıp yeni telefonumu bıraktığım yerden aldı ve bana uzattı. Sonra ben restorani arayıp bizim için bir sipariş verirken o da boynumu alaycı bakışlarla öpmeye başladı. Karşıdaki kızla konuşurken Kody birkaç şeyi işaret etti ve ben de onları siparişime ekledim.

Telefonu kapattığımda, "Ne kadar çok yemek var, Kodiak Jones," diye yorum yaptım.

Nefesimi kesen ve dizlerimi güçsüz bırakan yoğun bir öpücükle dudaklarıma yapışmadan önce hafifçe güldü.

Öpüşmemiz sona erdiğinde bana "Steele için de sipariş verdim," dedi. "Yoksa bizimkilerin hepsini yiyecek."

"Buraya mı geliyor?" İki çocuğu da tam olarak ne zaman yemeğe davet ettiğimi hatırlamaya çalıştım. Sonra canları ne isterse onu yaptıklarını hatırladım ve şu anda... o bendim. Ya da en azından benimle arasını düzeltmeye çalışıyordu.

Kody kolayca omuz silkti, elleri atletimin altından geçti ve göbeğimi ortaya çıkarmak için yukarı itti. "Muhtemelen. Dün aranızdakileri konuştuğunuzdan bahsetti..." Kaşlarını kaldırarak beni bu ifadeyi detaylandırmaya davet etti.

Düşünerek burnumu kırıştırdım. "Konuştuk. O da senin gibi içten bir özür dilediğinde ona kızgın kalmak çok zor." Gözlerimi ona diktim. "Biraz çekicisin, bunu biliyor muydun?"

Kody gülümsedi. "Senin için elimden geleni yapıyorum bebeğim. Ayrıca, biz *gerçekten* Her şey böyle olduğu için özür dilerim."

Telefonumu tezgâha geri koydum, sonra kollarımı boynuna doladım ve parmaklarımı saçlarının arkasına geçirdim. "Bana annem ölmeden önceki bazı şeylerden bahsetti."

Kody şaşırmış görünüyordu. "Öyle mi?"

"Evet," diye cevap verdim, zümrüt gözlerini süzerek. "O zamanlar seninle de tanışmış mıydım? Hiçbirini hatırlamıyorum. Steele senin orada olmadığını söyledi ama..." Omuz silktim. Steele'in yanılma ihtimaline karşı sormamak tuhaf gelmişti.

Başını iki yana salladı. "Hayır, Teksas'ta büyükanneme bakıyordum. Döndüğümde ortalık çoktan karışmıştı ve sen hem Steele hem de Arch için sadece bir hayalettin." Durakladı ve bana küçük bir sırıtma yaptı. "Ben istedim ki

Ama seninle tanıştım. Steele sürekli senden bahsederdi ve ben de seni çok kıskanırdım. Kulağa çok havalı geliyordun."

Küçük bir kahkaha attım. "Öyle mi? Sanırım Archer üzerinde o kadar da iyi bir izlenim bırakmamışım."

Kody yüzünü buruşturdu. "Sanırım Steele sana her şeyi anlatmamış."

Endişe midemi bulandırdı. "Hayır, sözümüz kesildi. Ama sorun değil. Archer o çubuğu kışından çıkarmaya hazır olduğunda bana kendi bokunu anlatabilir. O anılar olmadan bu kadar uzun süre hayatta kaldım; ondan sekiz yıllık nefret kazanmak için her ne yaptıysam ortaya çıkarmak için büyük bir acelem yok."

"Yeterince adil," diye kabul etti. "Ama bilgin olsun, Arch senden nefret etmiyor. Yakınından bile geçmiyor."

Alaycı bir kahkaha attım. "Aynı fikirde olmadığımızı kabul ediyorum Kodiak. Bunu bana gerçekten söyledi."

"Peki, sana ne diyebilirim? Yalan söyledi." Kaşları çatıldı ve başparmağı karnımdaki yara izini takip etti. "MK-"

Kapımın çalınması söyleyeceklerini yarıda kesti ve ikimiz de sesin geldiği yöne şaşkın bakışlar fırlattık.

"Yemeğin yavaş olduğunu söylediğini sanıyordum," diye sordum ve omuz silkti.

"Genelde öyledir. Bir keresinde taco için dört saat beklemiştim, şaka değil. Yani, harika tacolardı ama hadi ama." Beni bıraktı ve kapıyı açmak için kapıya doğru ilerledi. Dairemde bu kadar rahat davranması beni rahatsız etmeliydi ama etmedi. Hoşuma gitmişti.

"Taco değil!" Kody seslendi, kapıyı biraz daha açtıktan sonra bana doğru döndü.

"Taco mu sipariş ettin?" Steele kapımdan içeri girerek sordu. Kapıyı arkasından kapattı ve sürgüyü çevirmeyi ihmal etmedi. "Bana yetecek kadar aldın mı?"

Kody bana kendini beğenmiş bir sırıtış fırlattı, ben de gözlerimi devirdim.

"Evet, aldık. Gerçi Kody senin için sipariş etti, eğer beğendiğin gibi değilse onu suçla." Oturma odama geçtim ve kanepeye oturup ayaklarımı altına aldım. Dudaklarım Kody'nin öpücükleri yüzünden hâlâ sıcak ve kabarıktı ama burritom gelmeden önce üçlü seks yapmaya başlamayacaktım. Bu yüzden biraz boşluğa ihtiyacım vardı.

"İşte," dedi Kody cebinden çıkardığı telefonu Steele'e uzatarak. "Tertemiz."

"Sağ ol kardeşim," dedi Steele, telefonu açıp kaydırarak. "Benim için de bütün önemli numaraları kaydetmişsin. Gerçekten önemsiyorsun."

Şakalaşmaları yemeklerimiz gelene kadar devam etti, sonra yemek yerken bir film açtık. Bree, burritomla karamelli elmalı empanadalarını arasında bir noktada bana mesaj atarak Kody'nin yeni telefonunu daha önce bıraktığını ve sabah beni okuldan alacağını bildirdi.

"Hey, Scott için de yeni bir telefon aldın mı?" Bree'nin mesajını yanıtladıktan sonra sordum. "Bree, Dallas ve Scott sizin dışınızda konuştuğum tek insanlar. Bir de Zane, sanırım."

Scott'ın telefon takip cihazı kullanmak yerine bizi takip etmiş olabileceği yalanını söylemek dilimin ucundaydı. Ama bunun onları sadece şüphelendireceğini biliyordum ve Scott'ın zararsız olduğundan oldukça emindim.

Kody ve Steele birbirlerine baktılar ve Kody iç çekti. "Zane'i unutmuşum. Ama evet, senin ürkütücü sahte erkek arkadaşın için de bir tane aldım. Bugün özel bir yolculuk yapmadan yarın ona verebilirim diye düşündüm."

Steele ona, "Zane'inkini de yapmalısın," dedi.

Kody inledi. "Yapmak zorunda mıyım? MK'nin sapığının onun telefonunu dinlemesinden bize ne?"

"Ya başka biriyle buranın güvenliği hakkında konuşursa ya da ona başka bir toplantı ayarlamaktan falan bahsederse? Eğer sapık Zane'i dinliyorsa, ona tuzak kurabilir ve bundan haberi bile olmayabilir." Steele tamamen mantıklıydı ama midemi bulandırdı. Bunların hiçbirinin mümkün olabileceğini düşünmemiştim.

Kody derin bir iç çekti. "Tamam, yarın yaparım. Siktiğimin Zane'i. Yumruğum kayar da suratına çarparsa beni suçlama ama."

Steele ona vahşi bir sırıtişla baktı. "Benim için bir kez daha kaymasına izin ver, olur mu?"

"Aslında, madem Scott'tan bahsettin, MK," dedi Kody, ciddi bir ifadeyle dikkatini tekrar bana çevirerek, "Bree'yle şu telefon izleme saçmalığı hakkında konuştun mu? Bu onun yaptığı yarım yamalak bir şeydi."

Lanet olsun. Unutmayacağını bilmeliydim.

"Bree hiçbir şey yapmadı," dedim iç çekerek. Scott'ın çizgiyi aştığını bilmelerinden nefret ediyordum ama Bree'den şüphelenmelerinden daha çok nefret ediyordum. "Şu anda özel hayatında bir sürü şey yaşıyor ama sizin düşündüğünüz gibi karanlık biri değil. Scott yalan söyledi. Bırakın kayıp telefon takip cihazını kullanmayı, o gün onunla hiç konuşmamış bile."

Steele koltuğunda kaykıldı ve elini yüzünde gezdirdi. "Hellcat, bunun ne anlama geldiğini biliyorsun, değil mi?"

"Scott benim sapığım değil," diye cevap verdim, ne söylemeye çalıştığını zaten biliyordum. "Sadece değil. Evet, biraz muhtaç ve hayır cevabını kabul edemiyor gibi görünüyor ve sosyal becerileri ciddi şekilde eksik. Ama yakın zamana kadar Shadow Grove'da bile değildi ve annemin sapığı olmak için çok genç."

Steele ve Kody birbirlerine baktılar ve ben de aynı fikirde olmadıklarını anladım. Ben.

"Bu doğru," diye önerdi Kody, "ama neden böyle bir şey yapabileceğimizi anlayabilirsin."

Yine de gözünüz üzerinde olsun."

Bir kahkaha attım. "Zaten öyle değilmişsin gibi." Bir esnemeyi bastırdım ve ellerimi peçeteye sildim. Yorgunluk beni fena halde etkiliyordu ve gözlerim ağrıyordu.

"Gitmeliyiz," dedi Steele, uykulu olduğumu açıkça fark etmişti. Bunu söylerken Kody'nin bacağına vurdu ve Kody kaşlarını çatı.

"Ya da," diye önerdi şakacı sarışın pislik, "sen gidebilirsin, ben de MK'nin bu gece güvende olduğundan emin olmak için burada kalabilirim."

"Götlük etme Kody," diye cevap verdi Steele, ayağa kalkıp çöplerimizi toplarken. "MK'nin uyumaya ihtiyacı var ve şu anda aklından geçen en uzak şey bu."

Sırıttım çünkü tamamen haklıydı. Kody'nin bana attığı boğucu bakış da bunu doğruluyordu. "Max haklı," dedim. "Ayrıca, siz ikiniz henüz benim bok listemden tamamen çıkmadınız. Eski alışkanlıklarımıza öylece geri dönecek değiliz." Parmaklarımı şıklattım ve iki adam da boyun eğmiş görünüyordu.

Steele, "O zaman sana işkence edecek başka bir piç bulmam gerekecek," diye önerdi ve ben de sıırıttım.

Kody kaşlarını çatı, düşündü, sonra kaşları havaya kalktı. "Arch'ı kızdırmak için beni seks için kullanmana izin verdim," dedi, sanki bu affedilmek için yeterince iyi bir sebepmiş gibi.

Kalan son yemekleri toplarken ve Steele'i her şeyi atmak için mutfığa kadar takip ederken bir kahkaha attım.

Steele ağır bir alaycılıkla, "Bu senin için gerçekten zor olmuş olmalı, Kody," dedi.

Kody güldü ve ben kullandığımız birkaç tabağı durularken kollarını arkamdan bana doladı. "Sana başka neyin zor olduğunu gösterebilirim..." diye mırıldandı kulağıma ve bu öneriyi geri çevirmek kabul etmek istediğimden daha zor oldu.

Fikrimi değiştirip ikisini de çırılçıplak soymadan önce ikisine de sert bir sesle "Gidin," diye emrettim. "Yarın dersten önce görüşürüz, tamam mı?" "Emin olabilirsiniz," dedi Kody ve beni b ır a k m a d a n önce boynumu öptü. "Ben de

Sonra mesaj atarım."

nce o kapıdan çıktı, sonra Steele hızlı ama morartıcı bir öpücük için yüzümü kavradı. Gitmeme izin verdiğinde bana göz kırptı.

"Kapıyı kilitle, Cehennem Kedisi," diye mırıldandı, sonra kapıyı arkasından çekti. Sürgüleri kapattığımı duymak için bekleyeceğini biliyordum, bu yüzden onları hızla ters çevirdim. Bir an için alnımı kapıya yasladım. nefesimi tuttum ve hızla atan nabzımın normale dönmesine izin verdim.

Lanet olası Steele, o öpücüğü gecenin geri kalanında aklımdan ıkaramayacağımı biliyordu. Neyse ki kendi ihtiyaçlarımı karşılama konusunda oldukça deneyimliydim.

T Sonraki birkaç gün nispeten sakin geçti. Kimse beni öldürmeye çalışmadı, kimse ürkütücü paketler teslim etmedi ve Scott Aspen'de tanıştığım adama geri döndü-normal, biraz çapkın, ama kesinlikle ürkütücü değildi. Nefes aldığım için minnettarım.

Kody ve Steele beni kazanmayı kendilerine görev edinmişlerdi -şimdiye kadar olduğundan daha fazla- ve benim için Archer'a müdahale etmeye yardım ediyorlardı.

Müdahale bazen Archer'ın sert bir dirsek ya da diz darbesi almasıyla sonuçlanıyordu ama bu sadece adamları bana daha da sevdirdiyordu. Archer dayak yemeye yabancı değildi ve bana çektiği onca şeyden sonra? Evet, birkaç dostça darbeyi kaldırabilirdi.

Ödeme için beni hayatta tutmakla ilgili küçümseyici yorumundan sonra, onun saçmalıklarına boyun eğmeyi bırakmaya karar verdim. Kendimi birkaç duygusuz sözle beni yıkabileceği bir pozisyona sokmaktan bıkmıştım, bu yüzden riske atmıyordum. Bütün hafta boyunca, ne zaman beni yalnız bırakmaya çalışsa ya da konuşabilmemiz için çocuklardan siktir olup gitmelerini istese, onu tamamen buzladım.

Siktir et o sesi. Demi'den sahte evliliğimizi nasıl bitireceğime dair bir haber alana kadar Archer D'Ath yokmuş gibi davranmaya niyetliydim.

Şaşırtıcı bir şekilde, hem Kody hem de Steele beni rahat bırakıyorlardı. Her sabah benimle kahve ve atıştırmalıklarla buluşuyorlardı ve Bree ve Scott'la birlikte öğle yemeğini birlikte yiyorduk ama dersler bittikten sonra beni eve kadar takip etmek için ısrar etmiyorlardı.

Perşembe öğleden sonra, Kody beni insan bilimleri binasının köşesine sürükledikten ve dizlerimin bağı çözülene kadar öptükten sonra, şaşkın bir gülümsemeyle Bree'nin arabasına bindim.

"Seninle tekrar vakit geçirmek her ne kadar hoşuma gitse de," dedi ve parmaklarımı dağınık saçlarımda gezdirirken bana bilmiş bir bakış atarak, "yedi gün yirmi dört saat yanından ayrılmadıklarına şaşırdım. Onlara bir santim verdiğin an, bir mil alacaklarını düşünürdüm."

Parmak ucumu şişmiş dudaklarımda üzerinde gezdirdim. "Ben de öyle kızım. Ama durumun böyle olmamasına çok şaşırdım. Kody ve Steele güvenimi geri kazanma konusunda ciddi görünüyorlar."

Bree bir eğlence sesi mırıldandı. "Sanki çoktan kazanmamışlar gibi."

Sırttım. "Evet, ama bunu bilmelerine gerek yok. Onları biraz daha fazla çalıştırmak lazım, anlıyor musun?"

"Karşı çıkmıyordum. Sadece gülüyordum. Her neyse, bu öğleden sonra yine Cass'le mi çalışacaksın?"

Öğleden sonraları iri yarı, dövme, korkutucu herifle spor salonuna gitmek bir rutine dönüşmüştü, ben de başımı salladım.

"Harika, bugün terapi seansım var, o yüzden takılamam," dedi Bree bana, "ama eve döndüğünde beni ara ki hâlâ hayatta olduğumu bileyim, tamam mı?"

Sırttım. "Şimdi Steele gibi konuştun."

Kirpiklerini bana doğru kırıştırdı. "Sana sırılsıklam aşıkım ve seni öldürmeye çalışanı bulmak için tüm şehri yakıp yıkmaya hazırmışım gibi mi konuşuyorum?" Kıs kıs güldü. "Tamamen yanlış değil. Seni seviyorum, süttük. Ama seni becermek istemiyorum. Arada büyük fark var."

"Tabii ki istemiyorsun," diye takıldım. "Dallas'a yatakta kesinlikle rakip olurum."

Tekrar kıs kıs güldü ve apartmanımın önüne geldiğinde başını salladı. Cass çoktan ön tarafta durmuş, birkaç genç Azrail'le sohbet ediyordu ve acele etmem gerektiğini biliyordum. Huysuz Cass komikti ama sinirli Cass korkutucuydu ve beni beklemekten nefret ederdi.

"Hey, Kody senin Cass ile çalıştığını biliyor mu?" Emniyet kemerimi çözüp çantamı alırken Bree sordu.

Suçluluk duygusu içimi kapladı. "Şey... pek gündeme gelmedi. Zaten her gün Archer'ı çalıştırıyordu, yani..."

Bree kaşlarını bana doğru kaldırdı. "Yani... ne? Bu kesinlikle ona söylememek için bir bahane değil. Onun yerine Azraillerle çalıştığın için üzüleceğini *biliyorsun*."

Belli ki haklıydı. "Biliyorum ama orada uzun boylu, karanlık ve korkutucu biriyle antrenman yapmanın çok rahatlatıcı bir yanı var. *Sadece* boks ve cinsel bir şey yok, anlıyor musun?"

Başını salladı. "Anlıyorum. Ama *güven* ve *dürüstlük* üzerine çalıştığınızı düşünürsek, partiye senin de gelmen gerektiğini hissediyorum. Onlardan bir şeyler saklarken sana tüm sırlarını anlatmalarını ve açık kitap olmalarını bekleyemezsin. Bunun gibi masum bir şeyi bile."

İçimi çektim. "Biliyorum. Hepsini köpekbalıklarına yem etmek isterken şu anda her ne halt ediyorsak ona dönüşmek çok garip."

Bree bana bir sırtış attı. "Yani artık sadece cinsel organlarınız değil de *duygularınız* da mı işin içinde?"

"Keşke cinsel organlarımız daha fazla işin içinde olsaydı," diye homurdandım. "Bu *alanıma saygı gösterme* meselesi beni yavaş yavaş delirtiyor. Dersler arasındaki o birkaç hızlı öpüşme seansı dışında, bu-"

Pencereye vurulan sert bir ses söylediklerimi böldü ve Cass'in camdan bana baktığını görünce irkildim.

"Özür dilerim," diye bağırarak kapımı açtım. "Sonra görüşürüz, Bree!"

"Kımılda, evlat. Bu gece gitmem gereken yerler var." Ben aceleyle binaya girip asansör çağırma düğmesine basarken Cass arkamdan gürlledi. Sadece çantamı bırakıp üstümü değiştirmem gerekiyordu; en fazla beş dakika içinde aşağı inebilirdim. Yine de asansöre girerken Cass'e iki parmağımı kaldırdım. İyimser olmak daha iyiydi.

CASS başka bir yerde olması gerektiği konusunda şaka yapmıyordu. Seansımızı kısa ama yoğun tuttu ve sonrasında bana hızlıca daireme kadar eşlik etti.

"Biliyor musun, spor salonundaki herkes artık beni tanıyor gibi görünüyor," diye yorumladım kapımın kilidini açmak için anahtarlarımı ararken. "Muhtemelen sensiz gitmem daha iyi olur."

İri adam bana düz bir bakış attı. "Hayır."

Ben kapımın kilidini açıp içeri girerken o kollarını terli gömleğinin üzerine kavuşturmuş bekliliyordu. "Club 22'de bir toplantıya gidiyorum," dedi alçak sesle. "Bana ihtiyacın olursa numaram sende var ama aşağıda güvenlik için birkaç yeni eleman da var."

Ona gülümseyip el salladım ve kapımı kapatıp kilitlemeden önce egzersiz seansı için teşekkür ettim. Son birkaç gündür Cass bina dışına çıkacağı zaman bana haber vermeye başlamıştı. Bu beni bir şeyler olduğundan şphelendirdi, belki de bir sapık postası, ama sorduğumda mürekkepli Azrail ağzını sıkı tutmuştu.

Endişemi bir kenara bırakıp soyundum ve duşa girdim, antrenmanımın terini yıkadım ve saçlarımı şampuanladım.

Banyodan çıkıp saçlarımı kuruladığım sırada, yatağımın üzerinde bıraktığım telefonumun gelen bir aramayla yanıp söndüğünü fark ettim.

Archer'dan gelen bir cevapsız arama vardı -garipti- ama gelen arama çok daha hoştu.

"Hey," diye cevap verdim, telefonu kulağıma götürdüm ve havlumu vücuduma daha sıkı sardım. "Eğer şu anda huysuz kocamla birlikteysen, bana bir iyilik yapıp sikine bir yumruk atar mısın?"

Steele güldü. "Değilim ama aşağı indiğimde bunu yapacağımdan emin olabilirsin."

İçimi çektim. Kulağıma gelen sesi vücuduma her türlü etkiyi yapıyordu. Belki az önce Bree'yle haftamdaki seks eksikliği hakkında konuştuğum içindi, belki de şu anda çıplak olduğum için... ama lanet olsun.

"Ee, ne yapıyorsun o zaman?" Saç havlumu bir sandalyeye atıp yatağıma tırmanarak sordum. Sorunun bu kadar imalı olmasını istememiştim ama kesinlikle öyle çıkmıştı.

Steele de duymuş olmalı ki yumuşak bir kıkırdama çıkardı. "Üzerinde çalıştığım yeni bir parçayı dinlemek isteyip istemediğini soracaktım. Ama aklınızda başka bir şey varmış gibi hissediyorum."

Yastıklarımın üzerinde rahatladım ve tavana doğru sırttım. "Olabilir. Ama önce ne üzerinde çalıştığını duymak istiyorum. Çok uzun zamandır seni çalarken dinlemedim Max Steele. Bunu özledim." *Ben de seni özledim.*

Barışmıştık ama her şey normale dönmekten çok uzaktı. Tekrar normal olmak istiyordum... sadece yalanlar ve sırlar olmadan. Bunu istemek çok mu zordu?

Düşünüyormuş gibi bir ses mırıldandı. "Pekâlâ, ama önce bana bir şey söylemelisin." Piyano tuşlarının yumuşak, yavaş tınısını duydum ve parmaklarını tuşların üzerinde hafifçe gezdirdiğini, ne çalacağını düşündüğünü anladım.

"Ne olursa," diye cevap verdim, "artık sır yok, değil mi?"

Bir mırıldanma sesi daha çıkardı, sonra hafifçe birkaç tuşa daha bastı. "Şu anda ne giiyorsun, Hellcat?" Sesinde saf seks vardı ve göğüs uçlarım sert havluya karşı sertleşti.

"Neden bilmek istiyorsun? Benim için bir şeyler çalacağını sanıyordum," diye yumuşak bir kahkaha attım.

"Çalacağım," diye cevap verdi, sesi hınzırca çıkmıştı, "ama sen dinlerken seni hayal edebilmek istiyorum."

Heyecan midemi alt üst etti ve havlumu çekiştirerek çözdüm. Birinin beni tele-fotoğrafla gözetlemesinden endişe etmiyordum; telefonumu açmamıştım.

Ağır karartma perdeleri taşındığımızdan beri bir kez.

"şu anda mı?" Dudaklarımı yalayarak sordum. "Kesinlikle hiçbir şey. Beni tam duştan çıkarken yakaladın."

Sessizlik. Sonra sert bir nefes aldı ve ben kıkırdadım.

Steele bir süre sonra, "Fikrimi değiştirdim," dedi ve piyanosunun tuşlarının yumuşak tınısı yavaşça bir melodiye dönüştü.

"Benim için almayacak mısınız?" Biraz hayal kırıklığına uğramış bir şekilde sordum.

Nefes alış verişi birkaç dakika öncesine göre biraz daha sertti ve parmakları hâlâ başladığı melodiyle oynuyordu. Bir süre durakladıktan sonra, "alıyorum," dedi, "ama senin de benim için almanı istiyorum."

Ne demek istediğini anlamam sadece bir saniye sürdü, sonra tüm vücudum sıcaklıkla kızardı.

"Max Steele," dedim sahte bir skandalla, "benden telefonda senin için mastürbasyon yapmamı mı istiyorsun?"

Acı dolu bir inilti çıkardı. "Evet, lanet olsun evet. Tabii görüntülü aramaya geçmek istemiyorsan?" Sesindeki umutlu ton neredeyse kabul etmem için yeterliydi ama en iyi açıları bulmak için zamana ihtiyacım vardı ve... hayır, çok zordu.

"Bir dahaki sefere görüntülü arama," diye uzlaştım. "şimdi bana bu lanet parçayı al, ben de parmaklarını piyanon yerine üzerimde hayal edeyim."

Steele bir inilti daha çıkardı. "Bu ya gelmiş geçmiş en iyi fikirdi ya da en kötüsü. Siktir, tamam, seni hoparlöre alıyorum."

Sırıttım. "İyi, sessiz kalacağım o zaman."

"Sakın buna cüret etme," diye hırladı. "Arch ve Kody spor salonunda müzik dinliyorlar zaten. Hiçbir şey duymayacaklar."

Duyup duymamaları pek umurumda değildi... ama Steele'in bundan bahsetmeyi düşünmesi hoştu.

Steele hoparlörü açıp muhtemelen telefonunu masanın üzerine, klavyesinin yanına yerleştirirken kulağıma boğuk sesler doldu. Ya da belki de müzik rafının üzerine koymuştu. Her iki durumda da, çalmaya başlamadan önce sadece kısa bir duraklama oldu.

İlk unutulmaz notalar hoparlörden bana ulaştığında nefesim boğazımda düğümlendi ve kendimi Steele'in bestelediği güzel, duygulu melodiye tamamen kapılmış buldum.

"Hellcat, bir anlaşmamız vardı," diye mırıldandı birkaç dakika sonra, kendimi müziğine tamamen kaptırmıştım ve nabzım bir kez daha hızlanmıştı.

Alçak sesle kıkırdadım. "yle yaptık."

Bir elimle telefonumu kulağıma götürürken diğer elimle göğüslerimden birini avuçladım. Meme uçlarım çoktan sertleşmişti ve parmaklarımın hafifçe yuvarlanması dudaklarıma bir inilti getirdi.

"Kahretsin," diye nefes aldı Steele ama oynamayı bırakmadı. "Tarif et, bebeğim. Bana ne yaptığını söyle... sana ne *yapmamı* istediğini."

Elimi aşağı indirip bacaklarımı açarken gülerek "Hayır," dedim. "Bu anlaşmanın bir parçası değildi." Gerçekten bir anlaşma olduğundan değil, ama her neyse. Şakacı şakaların her zaman gerçekçi olması gerekmiyordu. "Sadece benim için çal ve ben senin için çalarken dinle."

Ayrıca, hiçbir zaman gerçek bir başarıyla edepsiz konuşacak kadar konsantre olamamıştım. Beni o andan çok uzaklaştırıyordu ve şu anda tamamen o anın içinde olmak istiyordum. Steele'i, Kody'yi ya da ikisini birden hayal ederken kendime ilk kez hizmet etmiyordum... En karanlık anlarımda Archer'ın yüzünün gözümün önünden geçtiğini de itiraf edebilirim. Ama Steele ilk kez bunu yaptığını ve beni dinlediğini biliyordu.

Parmaklarım amımın üzerinde dans ediyor, bacaklarımın arasındaki kaygan ıslaklığı buluyor ve klitorisimi kaplamak için yukarı doğru sürüklüyordu. Gözlerimi kapattığımda Steele'in parmaklarını üzerimde hayal etmek çok kolaydı. Pişano tuşlarını nasıl manipüle ediyorsa, vücudumu da öyle manipüle edebileceğini biliyordum...

Klitorisimle oynarken boğazımdan soluk soluğa bir inilti çıktı ve Steele yerinde olmayan bir notaya bastı, sonra da küfretti.

"Bu berbat bir fikirdi," diye mırıldandı, ama yüzüme geniş bir gülümseme getiren bir kahkaha vardı. Yanaklarım sıcaktan kızarmış, sırtım yataktan kalkmış ve amım ihtiyaçtan zonkluyordu.

"Bana mı söylüyorsun?" diye inleyerek cevap verdim. "Vibratörlerimden hiçbirisi burada bile değil. Şu anda parmaklarımdan daha büyük bir şeyi ne kadar çok istediğimi bilemezsin."

Steele'in melodisi, klavyeye vurmuş gibi bir nota sesiyle aniden kesildi. "Siktir et," diye homurdandı, "videoya geç. Lütfen, Hellcat. Boşaldığında yüzünü görmek istiyorum."

Telefonum kulağımda bipledi ve Steele'in kameraları etkinleştirmek istediğine dair bildirimi görmek için onu çektim. Dudağımı ısırdım, gülümsedim ve kendimi kötü hissettim.

"Bebeğim, hadi. Lütfen kabul et." Sesi saf bir ihtiyaç gibiydi ve bu güçten zevk almıyormuşum gibi davranmayacaktım bile.

İstediğini yapmak yerine kendimi parmaklamaya devam ettim, her vuruş ve itişte orgazmımı daha da yaklaştırdım.

"Cehennem Kedisi, beni öldürüyorsun," diye inledi. "Lütfen, güzelim. Lütfen..."

Kısık, seks dolu bir sesle güldüm, sonra isteğini kabul et tuşuna bastım. Bir an sonra yüzü ekranımı doldurdu ve sırtışımda daha da genişledi.

"Sana başka açılar vereceğimi düşünüyorsan, şansın yok demektir," dedim ona, sonra karnımın alt kısmında bir zevk dalgası yanarken nefesim kesildi. Lanet olsun, çok yaklaştım.

Steele'in gözleri yüz hatlarımı incelerken ağızla parladı. Sırt üstü yatmıştım, ıslak saçlarım başımın etrafında dağınıktı ve göz kapaklarım ağırdı. Kendimi küçük ekran kutusunda görmek biraz rahatsız ediciydi ama aynı zamanda onun ne görebileceğini bilmek de biraz tahrik ediciydi.

"İhtiyacım olan tek açı bu, Cehennem Kedisi," diye mırıldandı, dili dudaklarını ıslatmak için dışarı fırladı. "Boşaldığında lanet bir melek gibi görünüyorsun."

Güldüm. "Ne melek ama."

Steele omuz silkti, bakışları yoğundu. "Düşmüş bir melek o zaman. Her iki durumda da, bu İncil'e özgü bir deneyim. Yakın mısın?"

Parmaklarımı sırlıklam olmuş göbeğimden tekrar çektim ve klitorisime götürdüm. "Tanrım, evet. Steele..." Kendimi doruğa doğru ovalarken inleyerek onun adını söyledim, zevk dalgaları tüm vücudumu sararken ve bacaklarım titrerken haykırdım. Telefonumu yüzüme düşürmemek için elimden gelen her şeyi yaptım, bunun yerine avucumda çukurlar bırakacak kadar sert tuttum.

Kafamın netleşmesi ve nefes alışımın yavaşlaması birkaç dakika sürdü, sonra telefonuma yeniden odaklanabildim.

"İstediğin bu muydu, Max?" Ona sırtıttım, yanıma dönerken tüm vücudum sıvı gibiydi. Telefonu yanımdaki yastığın üzerine koydum, böylece gerçekten yatakta birlikteymişiz gibi oldu.

Kaşları kalkmış, dudakları aralanmış ve yüzü kızarmıştı. "Çok daha iyi," diye mırıldanarak cevap verdi. "Soğuk bir duşa falan ihtiyacım var."

"Ya da gelip bana gerçekten istediğim şeyi verebilirsin..." Dudağımı ısırdım, sesimden ateşli seks teklifi anlaşılıyordu.

Kaşları çatıldı ve acı dolu bir inilti çıkardı. "Bu hafta uzak durmanın ne kadar zor olduğunu tahmin bile edemezsin, Cehennem Kedisi."

Omuz silktim. "Öyleyse yapma."

İçini çekti. "Yapmak zorundayım. Bir kere seninle her şeye yeniden başlamak istiyorum. Geçen sefer her şeyi yanlış yaptım. Bencil ve ketum davrandım ve... İşleri doğru şekilde yapmadım. Çok daha fazlası var.

Aramızda inanılmaz bir seksten daha fazlası var, Cehennem Kedisi..." Bakışları sabitti, gözünü kırpmadan özür dileyerek benimkine kilitlenmişti.

Duygular göğsümde dönmeye başladı ve kendimi bir an için kelimelerden yoksun buldum. Steele'in bana duygusal düzeyde değer verdiğini söyleme şekli bu muydu? Beni... sevdiğini mi?

"Steele-" Her ne söyleyecek olduysam, dairemdeki tüm ışıklar kapanınca kısa kestim.

"Hellcat?" diye sordu, "ışıkların kendi kendine mi kapandı?"

Kaşlarımı çatarak doğruldum ve yatağımın yanındaki lambayı kontrol ettim. Hiçbir şey yoktu.

"Evet, elektrik kesilmiş gibi görünüyor. Tüm binanın mı yoksa sadece buranın mı sigortasının attığını kontrol etmeliyim." Karanlıkta banyoya dönüp bornozumu kaptım ve üzerime geçirdim.

Telefonumun ışığı Steele'in beni görebilmesine yetecek kadardı ve bornozu kuşanmak için telefonumu yere bıraktığımda küçük bir kahkaha attı.

"Bu sende benden çok daha iyi duruyor," diye yorum yaptı ve ben de sııttım.

"Bilmiyorum bebeğim," diye karşılık verdim, "içinde oldukça seksi görünüyordun."

"Bu hafta sonu bir fırtına çıkacaktı," dedi Steele, tuşların tıkırtısından bilgisayarının başında olduğunu anladım. "Belki de rüzgâr elektriğinizi kesmiştir." Yine de sesinde bir şeyler vardı ve üzerine bir gömlek geçirirken telefonu yatağına fırlattı.

"Yine de öyle olduğunu düşünmüyorsun," diye gözlemledim. İçimden bir korku damlası geçti.

Steele hemen cevap vermedi, yatak odasından çıkarken yüzü asıktı. Onun yerine, "Ben geliyorum," dedi. "On beş dakika içinde orada olurum, Arch arabayla gelirse daha da kısa sürer."

Evet, şimdi gerçekten endişelenmişim. Mutfığa geri döndüm ve oradaki ışıkları denedim. Hiçbir şey yoktu. Fırın ve mikrodalga da karanlıktı.

"Muhtemelen sadece fırtına geliyordur," diye mırıldandım, kendime bile inanamıyordum. "Ama evet, sanırım buraya gelmen o kadar da kötü bir fikir değil."

Steele onaylar gibi bir ses çıkardı, merdivenlerden aşağı koşarken ayakları gümbürdüyordu. "Benimle telefonda kal, tamam mı? Güvende olduğunu bilmem gerek. Sıkı tutun."

Boştaki kolumu ortama doladım ve gerginlikten dudağımın kenarını ısırdım. "Cass'i aramalıyım," dedim saate bakarak. "Cass'i aramalıyım" dedim.

Club 22'ye gidiyordu ama bir toplantı içindi, gece gezmesi için değil. Belki de çoktan dönmüştür.

Steele'in kaşları daha da çatıldı. "Benimle hatta kalmanı tercih ederim, bebeğim."

Omuz silktim. "Evet ama en az on beş dakika uzaktasın. Cass koridorun karşısında olabilir. Gidip kapıyı çalabilirim, sanırım?"

"Hayır!" Steele'in cevabı keskin bir bağırış oldu. "Hayır, kapının kilidini açma. Sadece... *Siktir*, beni hemen ara, tamam mı?" Spor salonunun kapısından içeri daldığını gördüm ve Archer ile Kody'nin minderlerde antrenman yaparkenki görüntülerini yakaladım.

"Evet, kesinlikle. Eminim her şey yoluna girecektir." Ona güven veriyordum ama ikimiz de buna inanmıyorduk.

"İçeride kal; kapını kilitli tut. Ben hemen geliyorum. Hellcat-" Sinirli bir sesle sözünü kesti. "Siktir et. Seni seviyorum, güvende kal."

Sözlerinin şokunu tam olarak atlatamadan telefon görüşmesi sona erdi ve çok uzun bir süre sersemlemiş bir tavşan gibi boş ekranıma bakakaldım.

Belki de onu yanlış duymuştum? Belki de durumun paniği orgazm sonrası coşkuyla karışmıştı ve ben bir şeyler hayal ediyordum? Ama hayır. Çok net bir cümleydi ve ben onu yanlış duymamıştım.

Steele az önce beni sevdiğini söylemişti.

Şoktan kurtulmam için birkaç dakika daha geçmesi gerekti, sonra hemen telefonumda Cass'in numarasını aradım. Hafta başında Zane ona Bree'nin numarasıyla ilgili olayı anlattığında benim için kaydetmişti. Henüz kullanmamıştım ama şimdi elimde olduğu için çok memnundum.

O cevap vermeden önce sadece birkaç kez çaldı.

"Evlat. Ne oldu?"

Arka planda gümbür gümbür bir kulüp müziği çalıyordu ve midem bulandı. Evde, dairesinde değildi. Kahretsin.

"Sadece bir elektrik kesintisi," dedim ona, sesimi olabildiğince sakın tutarak. Azraillerin ihtiyacı olan son şey, misafir rehinelerinin bir elektrik kesintisi yüzünden kız gibi davranmasıydı. Ayrıca, Kulüp 22 çocukların evinden bile daha uzaktaydı, bu yüzden Cass'i endişelendirmek anlamsızdı. "Sadece evde olup olmadığını kontrol ediyordum."

"Şimdi gidiyorum," dedi bana. "Devreleri kontrol etmeleri için acemileri çağıracağım. Dairende kal, evlat. Sakın bir yere gitme."

Onu aptal olmadığımı ikna edemedi aramayı sonlandırdı.

-Hiçbir yere gitmiyordum.

Şimdi tüm büyük kötüler beni kurtarmaya geliyordu. Tek yapmam gereken onlar gelene kadar hayatta kalmaktı.

Midemi çalkalayan endişeden uzaklaşmak için yatak odama geri döndüm ve üzerime bir şeyler giydim. Archer geldiğinde üzerimde saten bir bornozdan başka bir şey olmadan neredeyse çıtırçıplak olmama hiç gerek yoktu, bu kesindi.

Kapım sert bir şekilde çalınca korkuyla sıçradım ve çıkan küçük çığlığı bastırmak için bir elimi ağzıma kapattım.

İlk tepkim Steele'in Archer'ı arabayı sürmesi için ikna etmiş olmasıydı ama sonra... Telefonumdaki saate hızlıca bir göz attığımda Steele'le görüşmemin bitmesinin üzerinden sadece beş dakika geçtiğini gördüm. Archer'ın araba kullanma tarzıyla bile bu etkileyici olurdu.

Her ihtimale karşı şifonyerimden kelebek bıçağımı aldım ve cebime koydum.

Telefonumu elime alarak aceleyle daireme geri dönüp ön kapıya gittim ve gözetleme deliğini kullanarak içeride kimin olduğunu kontrol ettim. Tabii ya,

Tüm binanın elektriği kesik olduğundan, kim olduğunu görmek için yeterli ışık yoktu, sadece bir adamın gölgeli şekli vardı. Gerçi sadece bir adamdı, yani Steele ve adamları olması pek mümkün değildi. Archer ve Kody'nin evde kalmayı seçtiklerini düşünemiyordum. Steele'in de benim kadar endişeli olduğu ortadayken olmazdı.

Ziyaretçim tekrar kapıyı çaldı ve korkumu kontrol etmek için çenemi sıktım.

Seslenip kim olduğunu sormak istedim ama kelimeler dudaklarımdan çıkmadan yutkundum. Güvenlikte çalışan Azraillerden biri olsa bile evde kimsenin olmadığını düşünmeleri daha iyiydi.

"Maddie?" diye seslendi gölge adam ve içimdeki korku bir anda boşaldı.

"Maddie evde misin? Tüm binanın elektriği kesik."

Hadi canım, Scott.

Bir elimle Scott'ı içeri almak için kapının kilidini açarken, diğer elimle Steele'in numarasını tuşladım. Scott'ın zararsız olduğundan ne kadar emin olsam da tedbirli olmak bana bir şey kaybettirmiyordu.

Kapıyı açtığımda arkadaşım "Hey, iyi misin?" diye sordu. "Elektrikler kesilince fuayede mahsur kalacağımı sandım." Kısa bir kahkaha atarak yanımdan geçip daireme girdi.

Kapıyı hızla kapattım ve tekrar kilitledim, çarpan nabzımı sakinleştirmek için derin nefes aldım.

"Ben iyiyim. Burada ne işin var Scott? Ödümü kopardın." Kollarımı göğsümün altında kavuşturarak ona suçlayıcı bir bakış attım. Telefonum hâlâ elimdeydi ve koltuk altıma sıkıştırılmıştı. Neden onu Scott'tan saklamam gerektiğini hissettiğimi bilmiyordum ama saklamıştım.

"Ben mi?" Şaşırmış gibiydi, zayıf bir kahkaha attı. "Lanet olsun Maddie, ben de seni kurtarmaya gelen parlak zırhlı bir şövalyeyi takdir edeceğini düşünüyordum." Ses tonu şakacıydı ama bir şeyler vardı... kapalı.

Geriye doğru küçük bir adım attım. "Scott, burada ne işin var?"

Sesimdeki şüpheden incinmiş gibi kaşlarını çattı. "İngiliz edebiyatı ödevime çalışmak için geldim. Hatırladın mı? Bana yardım edeceğini söylemiştin..." Ne demek istediğini göstermek için kitap çantasını havaya kaldırdı ve omuzlarımdaki gerginlik azaldı.

"Yardım ettim. Kahretsin, özür dilerim Scott. Tamamen unutmuşum." Şimdi o söyleyince, ona yardım etmeyi kabul ettiğimi hayal meyal hatırladım. Öğle yemeğinde bu konudan bahsetmişti ve ben de ona birkaç ipucu verebileceğimi söyleyince kendini davet ettirmişti.

Telefonumun ekranına baktım ve aramanın hâlâ Steele'e bağlı olduğunu gördüm. Sonlandırmadım, sadece telefonumu kotumun arka cebine koydum.

"Şu anda pek yardımcı olabileceğimi sanmıyorum," dedim ve özür dileyen bir omuz silkme hareketi yaptım. "Cass'in geri dönüp devreleri kontrol etmesini bekliyorum. Muhtemelen sigorta falan atmıştır ama o gelene kadar her şey biraz karanlık."

"Sorun değil Maddie, önemli değil." Scott bana gülümsedi ama gitmek yerine -ki ben de bunu istiyordum- mutfağıma yöneldi ve telefonundaki el fenerini kullanarak çekmecelerimi karıştırmaya başladı. "Muhtemelen buralarda bir yerde bir el feneri bulundurmalısın. Ya da en azından mum."

Burnumu kırıştırdım. "Bende öyle şeyler yok. Neden olsun ki?"

Scott güldü ve bu bende onun dişlerini yumruklama isteği uyandırdı. "Taşındığında tamamen mobilyalı bir daireydi, değil mi?"

Kafam karışmış bir halde birkaç adım daha yaklaştım. "Evet, yani?"

"Yani çatal bıçak, tabak ya da başka bir şey almana gerek yoktu, değil mi? Mutfakta her şey vardı, değil mi?" Bana kaşlarını kaldırdı ve gölgeler onu gizlerken, bu biraz korkutucu bir görüntüydü.

Başımı salladım. "Evet, öyleydi."

"Peki, o zaman, büyük olasılıkla bazı acil durum malzemeleri olacaktır." Aradığı şeyi bulana kadar çekmecelerimi ve dolaplarımı karıştırmaya devam etti. "Ta-da!" Lavabomun altındaki dolaptan fırladı, bir elinde bir el feneri, diğerinde bir paket çay mumunu sallayarak.

"Sana söylemişim," dedi, saf bir memnuniyetle. Bu beni daha da sinirlendirdi.

Küçük bir omuz silktim. "Harika. Sanırım bu dolaplara ne kadar sık baktığımı gösteriyor."

Scott sadece güldü. "Evet, pek de ev kadını gibi bir kız değilsin, ha?" Bunu bir kişilik zaafıymış gibi söylemesi içimi sızlattı. El fenerini açıp test ettikten sonra bana ukala bir gülümseme verdi. "Gidelim mi?"

Kafam çok karıştı, başımı salladım. "Biz... ne yapalım?"

"Gidip devreleri kontrol edelim. Oldukça standartlar; sadece atmış olan sigortayı bulup tekrar açacağız. Aynen böyle, kolayca halledilir. Yoksa burada oturup Cass'in dönmesini beklemeyi mi tercih edersin?"

"Acı içinde sızlanan bir genç kız mı?" Biraz alay etti ve dişlerimi sertçe birbirine geçirdim.

Yine de cevap verme ihtiyacı duymadım, çünkü ön kapım bir dizi sert vuruşla sarsıldı ve cevap vermek için döndüm.

Scott hızla yanımdan geçip gitti ve kolunu uzatarak beni kapıdan uzaklaştırdı. "Geri çekil," diye emretti bana. "Herhangi biri olabilir."

Yüzünü gözetleme deliğine dayadığında gözlerimi devirdim. "Ya da elektrikler kesildiğinde telefonda konuştuğum Steele de olabilir."

Scott kaşlarını çatı, sonra başını salladı. "Haklısın. Haklısın. Neden onunla telefonda konuşuyordun?"

Sorusunu duymazdan geldim ve kapının kilidini tekrar açabilmek için onu yolumdan ittim. Kapı açılır açılmaz Steele beni kollarının arasına aldı ve vücuduna öyle bir sarıldı ki neredeyse canım yanacaktı.

"Aklından ne geçiyordu senin?" diye tısladı kulağıma, kolları orta yerimi daha da sıkarken. "Neden kapıyı ona açtın? Ya elektriği keserse?"

"Ne amaçla?" Kısık bir sesle cevap verdim. Dudaklarım tam kulağının dibindeydi ve konuşmamızı herkesin duyması için yansıtmaya gerek yoktu. "O benim sapığım değil; sadece biraz gergin. Ayrıca seni geri çağırdım, değil mi?"

Steele yüzümü ellerinin arasına alacak kadar beni serbest bıraktı. "Ve bunu takdir ediyorum, Cehennem Kedisi. Ama bundan sonra *önce* beni ara ki sana o lanet kapıyı açmamamı söyleyebileyim, tamam mı?"

Bakışları yoğun, koruyuculuk ve sıcaklıkla parlıyordu ve dudaklarını dudaklarıma çarptığında, bu şaşırtıcı bir vahşilikle oldu. Ben de onu aynı şiddetle öptüm, ta ki Scott nefesinin altında alaycı bir şeyler mırıldanana kadar.

Steele öpücüğünden ayrılmama izin verdi ama fazla uzaklaşmama izin vermedi. Scott'la yüzleşmek için arkamı döndüğümde elleri belime doğru kaydı ve beni vücuduna yasladı. Ancak o zaman Kody ve Archer'ın Steele'i daireme kadar takip ettiklerini fark ettim.

Kody geniş geniş sırıtıyordu ama Archer birini kafasından bıçaklamak ister gibi görünüyordu. Muhtemelen beni.

"Geldiğiniz için teşekkürler," dedi Scott çocuklara, "ama ben bu işi hallettim." El fenerini sanki bütün bu karartmaya bir çözümümüş gibi salladı.

Archer bir kahkaha attı ve el fenerini Scott'ın elinden kaptı. "Burada ne halt ediyorsun Scottie? Sana geri çekilmeni söylediğimizi sanıyordum."

"Sakin ol," diye karşılık verdi Scott. "Bu gece gelip Maddie'yle ders çalışmayı planlamıştım."

"Son derece tesadüfî görünüyor," diye söylendi Kody, Scott'a yaklaştı, sonra da bir yırtıcı hayvan gibi etrafında dönmeye başladı. "Elektrikler kesildikten hemen sonra ortaya çıkıyorsun."

Scott, Kody'nin şaka yaptığını düşünmüş gibi güldü ama bu tedirgin ve gergin bir gülüştü. "Ne yani, elektriği kendim mi kestim sanıyorsun? Tam olarak ne için?"

Archer dikkatimi fazlasıyla etkili bir şekilde çeken akıcı bir kas hareketiyle omuz silkti. Steele'in karnımı sıkan parmakları beni kendime getirdi. Archer'ı siktir et, hayatımda onun zararına ihtiyacım yoktu.

"Sen söyle Scottie," diye cevap verdi Archer, az önce onu nasıl süzdüğümden habersiz. "Madison Kate'i seninle birlikte bodruma inmeye ikna etseydin ne olurdu?"

Scott bön bön baktı. "Şu anda ciddi misin? Maddie, bu gerçek mi? Neler oluyor burada?"

Neler *olduğunu* anlamaya çalışarak dudaklarımı yaladım. Çocuklar Scott'ın uygun zamanlaması konusunda haklı olabilirler miydi?

"Kody, neden sen ve Archer Scott'la birlikte gidip devreleri kontrol etmiyorsunuz?" Durumun bir kavgaya dönüşmesini engellemeye çalışarak öneride bulundum. "Cass de her an dönebilir. Adamlarının gidip kontrol edeceğini söyledi ama sanırım yavaşlar."

Scott bana kaşlarını çatı, muhtemelen onu savunmaya geçmediğim için incinmişti ama Kody gülümsedi ve elini Scott'ın omzuna vurdu.

"Bizim için zevktir, bebeğim. Belki Scottie-boy aşağıda herhangi bir cinayet belirtisi olup olmadığını kontrol etmemize yardımcı olabilir." Kody'nin parmakları Scott'ın omzunda sıkılaştı ve yanlış yönlendirilmiş arkadaşımın apartman kapısından dışarı itilirken irkilmesine neden oldu.

Archer bir süre daha geride kaldı, buz gibi bakışları beni tepeden tırnağa bir kez daha süzdü. Benimle her ne hakkında konuşmaya çalışıyorsa o kadar da önemli olamazdı, çünkü Steele'e kısa bir baş selamı verdikten sonra Kody ve Scott'ı takip etti.

Yalnız başıma, Steele'in kucağında tekrar döndüm. Uzandım ve tıpkı daha önce bana yaptığı gibi yüzünü avuçlarımla arasına aldım.

"Max Steele," diye mırıldandım, gözlerini tutarken ses tonum sertti. Kalbim hızla çarpıyordu ve midem sinirden allak bullak olmuştu ama dilimi daha fazla tutamadım. "Beni sevdiğini söylemiştin."

Yavaş bir gülümseme yüzünü buruşturdu ve elleri kıcımlı kavrayarak beni kendine çekti. "Sevdim." Dudakları benimkilerin üzerinde gezindi, alaycı bir yumuşaklıkla. "Seviyorum."

Ugh. Max Steele böyle devam ederse beni eritip yapışkan bir sıvı birikintisine dönüştürecek.

Bu kez dudakları dudaklarıma değdiğinde, kontrolü ele aldım ve içimde uyandırdığı tüm güçlü, korkutucu duygularla onu öptüm. Hâlâ yüksek sesle söyleyemeyecek kadar zarar görmüş olabilirdim ama aklımda ve kalbimde bunu biliyordum. Ben de onu severdim.

My Steele'i çırılçıplak soyup sikine kendi midillim gibi binme planlarım kapımın *bir kez daha* çalınmasıyla suya düştü ve bu sefer beni çok kötü bir ruh haline soktu.

"Ne oluyor lan şimdi?" Kapıyı fırlatarak açtım.

Cass yaralı kaşlarından birini kaldırdı ve bakışlarını arkamdaki Steele'e çevirdi. "Görüyorum ki işleri halletmişsin?"

"Özür dilerim," diye özür diledim, yanaklarım utançtan kızarmıştı. İyi bir aletten mahrum kaldığımda bu kadar kaltak olabileceğimi kim bilebilirdi? "Evet."

"Cass," diye selamladı Steele gayri resmi gözetmenimi. "Arch ve Kody bodrumda Scott'la birlikte devreleri kontrol ediyorlar."

Cass homurdanarak bir ses çıkardı. "Scott. Bu çocukta bir terslik var."

İçimi çektim ve gözlerimi devirdim. "Sen de mi? Seni toplantından çağırdığım için özür dilerim. Sadece biraz korktum." Söylediğim kadarıyla onların endişelerini görmezden gelmiyordum. Scott biraz tuhaf davranıyordu ama onun bir sapık *değil*, sadece biraz kafası karışık biri olduğuna inanıyordum. Yani ihtiyacım olan son şey, hayatımdaki tüm korkunç orospu çocuklarının Scott'ın *ilgilenilmesi* gereken bir sorun olduğuna karar vermeleriydi.

"Güzel. Korku seni hayatta tutacak, evlat." Bir eliyle kısa sakalını düzeltti ve Steele'e ciddi bir bakış attı. "Bones ve Gregory'ye binayı izlettirdim. İçeri girerken onları gördün mü?"

Steele bir elini kalçama koydu, sahiplenici piç. "Yeni çocuklar mı? Hayır, hiç kimseyi görmedik."

Cass başını salladı, her zamanki gibi ifadesizdi. "Onlara ulaşamıyorum. Bir şeyler dönüyor."

Steele'in telefonu yeni bir mesajla çınladı ve o da cebinden çıkardı. "Lanet olsun." İçini çekti. "Arch adamlarını buldu, Cass. Bodrum katında."

Kaşlarım havaya kalktı ve ağzım kurudu. Nedense onları iş başında uyurken ya da poker oynarken bulduğunu sanmıyordum.

"Burada bekle evlat," diye emretti Cass, sonra dönüp merdivenlere doğru yürüdü.

Tiksinti dolu bir ses çıkardım. Steele, Cass'e katılmak için koridora çıkarken onu takip ederek, "Hiç şansım yok," diye mırıldandım. Acil durum

aydınlatma ortak alanları aydınlatıyordu, ancak en iyi ihtimalle loştu.

Steele bana bilmiş bir sırıtış fırlattı, sonra kotunun arkasından bir silah çıkarıp bana uzattı. "Önce ateş et, soruları sonra sor, güzelim." Ona yetiştiğimizde Cass silahıma meraklı bir bakış attı ama beni köşeme geri göndermeye çalışmadı. Bunun yerine onaylayan bir bakış attı. başını salladı.

"Ona ateş etmeyi öğretmenizin vakti gelmişti," diye homurdandı Steele'e. Üçümüz bodrum katına inen dokuz kat merdiveni koşar adım inerken -asgari acil durum ışıklarıyla aydınlatılmıştı-. "Ben de bunu yapmak zorunda kalıp kalmayacağımı merak ediyordum."

"Neyin yanı sıra?" Steele sesinde sert bir tonla sordu.

Cass ona kendini beğenmiş bir bakış fırlattı. Taştan bir adam olan Cass'in yapabileceği kadar kendini beğenmiş. "Çocuğa düzgün yumruk atmayı öğretiyorum. Çözmen gereken bir sürü saldırganlık var, değil mi?" Bana bir bakış attı, ben de ona ters ters baktım.

Steele kısa bir kahkaha atarak, "Ah dostum," diye cevap verdi. "Kody öğrendiğinde seni öldürecek."

Cass hafifçe eğlenen bir sesle homurdandı. "Deneyebilir. O küçük pislige en başta nasıl dövüşüleceğini kimin öğrettiğini unutmayalım."

Bu konuda daha fazla bilgi edinmek için yanıp tutuşuyordum ama Cass'le tanışma sohbetlerinin ne yeri ne de zamanı olduğunu da biliyordum.

Merdivenlerin geri kalanını göreceli bir sessizlik içinde indik ve ödünç aldığım silahımı yere doğrultmaya dikkat ettim. Bir atış dersi beni otomatik bir baş belası yapmazdı ama mecbur kalırsam iyi bir görüntü sergilerdim.

Bodrum kapısına vardığımızda Cass ve Steele birlikte çalıştılar ve bana çok uzun zaman önce aynı tarafta olduklarını hatırlattılar. Aralarında tek bir kelime bile geçmiyordu ama birbirlerini çok iyi anlıyor gibiydiler.

Ben sadece geri çekildim, yollarından uzak durdum. Küçük ekibimiz içinde en az yetenekli olanın ben olduğumu düşünürsek, en akıllıca hareket tarzı bu gibi görünüyordu.

"Buraya," diye seslendi Kody bodrumun neredeyse zifiri karanlığından. Alanın biraz ilerisinde, duvarlarda bir el feneri yanıp sönüyordu ve Steele bize ışık tutması için telefonunu çıkardı.

Yaklaştığımızda Cass'in çocuklarını bulmakla neyi kastettiklerini anladım.

Çıplak ayağım yapışkan, soğumuş kana değdiğinde derin bir yutkunmayla "Siktir," diye nefes aldım. "Onlar...?"

"Öldüler mi?" Archer benim yerime bitirdi, sesi soğuk bir hırıltıydı. "Hem de çok. Boğazının kesilmesi hayatta kalması zor olan şeylerden biridir."

Ona karşılık verecek enerjim yoktu. Sadece iki ölü Reaper'a ve bodrumun bu köşesini ıslatan muazzam miktardaki kana baktım.

Midem bulantıyla çalkalanıyordu ve onu sakinleştirmek için derin bir nefes almaya çalıştım. Ancak tek soluduğum taze kanın metalik, etimsi kokusuydu. Öğürmeme neden oldu.

"Burası temiz mi?" Steele sordu ve Archer homurdanarak onayladı.

"Bu senin takipçinin işi o zaman?" Cass soruyu bana yönelterek sordu. Bu bir suçlama değildi, sadece bir soruydu.

Bir elimi ağızıma bastırdım ve gereğinden fazla derin nefes almamaya çalıştım. "Hiçbir fikrim yok," diye fısıldadım. "Belki?"

"Pek olası değil," diye önerdi Archer. "Not yok. Bebek yok. *Hediye* yok. Bu daha çok sizi öldürmeye yönelik bir girişimdi Prenseler."

Scott el fenerini onun için tutarken Kody devre kesiciyle uğraşıyordu. Birkaç dakika sonra şiddetli bir *gümbürtü* duyuldu ve bodrumdaki tüm halojen ışıklar yeniden yanıp sönmeye *başladı*.

"Bingo," diye duyurdu Kody, paslı metal kapıyı çarparak kapatırken. "Bu elektrik becerilerinin bir gün işe yarayacağını biliyordum."

Yukarıdan gelen ışık tüm bodrumu aydınlatırken, ayaklarımızın dibindeki iki ölü Azrail'i görmezden gelmek mümkün değildi.

"Çalışma teorisi nedir?" Cass gürledi.

Scott o kadar solgun görünüyordu ki neredeyse grileşecekti ve eğer devre kutusunun yanındaki kismuk birikintisi bir gösterge ise, hiç de iyi durumda değildi.

"Güzel soru," diye cevap verdi Archer, sesi çok ekşi çıkıyordu. "Neden elektriği kestiniz? Madison Kate'i öldürülmek üzere buraya nasıl çekebilir? Tabii bunun için kesin bir planı yoksa."

"Kırıcıyı tamir etmek isteyen bir *arkadaş* gibi mi?" Kody, Scott'a kasıtlı bir yan bakış fırlatarak önerdi.

Scott daha da soldu. "Vay canına. Hayır. Bu... Benim bununla *hiçbir ilgim* yok. Ayrıca, bu binada bir sürü başka sakin olmalı! Kimin gelip bir şeyleri kontrol edeceğini kim bilebilir ki?"

"Aslında yok," diye düşündü Cass.

"Haklı," diye yorum yaptı Steele. "Şu anda birimlerin sadece yaklaşık yüzde otuzu kiralanmış durumda. Geri kalanlar ise bazı tadilatlardan sonra

Birkaç ay önce ciddi su hasarı oldu. Burada yaşayan az *sayıdaki* sakinin hepsi de bu gece Azrail'in karargâhındaydı. Bu yüzden Cass bu ikisini nöbet tutmaları için bıraktı."

Cass ona kısık gözlerle baktı. "Bizi mi izliyordun, Steele?" Alay etti. "Tabii ki izliyorum."

"Tamam, yani bir şekilde bu kötü adam binanın bu gece boş olduğunu biliyordu, sonra da elektriği kesti... ne? Anlamıyorum." Kafamı şaşkınlıkla salladım, parmaklarımı saçlarımda gezdirdim.

"Çevre alarmları," diye mırıldandı Cass.

Archer iç çekti. "Elektriği kesmek Madison Kate'in dairesindeki çevre alarmlarını devre dışı bıraktı. Onu dışarı çekmesine gerek yoktu; içeri girip kimseye haber vermeden onu öldürebilirdi."

Burnumu kırıştırdım. "Bilemiyorum. Bu gerçekten zayıf bir plan gibi görünüyor. Bu adamları öldürdükten sonra neden kaçınsın ki? Neden güçle uğraşınsın ki?"

Kody omuz silkti. "Bu sadece çalışan bir teori, bebeğim. Araştırmaya devam edeceğiz. Önemli olan onun *kaçmış* olması ve senin hâlâ hayatta olman. Değil mi?" Bana muhtemelen cesaretlendirici bir gülümseme verdi ama cevap veremedim. Ayaklarımın dibinde iki ölü gangster varken olmazdı.

İçimi çektim ve başımı salladım. "Peki... şimdi ne olacak?"

Cass homurdanarak, "Temizlen," diye cevap verdi. "Zane'i arayacağım. Hepinizle konuşmak isteyecektir."

Archer dudaklarını alaycı bir ifadeyle büktü. "Zane kıcımlı öpebilir."

"Kes şunu," diye tersledim onu, öfkeyle yumruğumu yanına indirerek. "Egonu ve tavrını bir kutuya tık, Archer. Zane bu gece *benim yüzümden* iki adamını kaybetti. Kişisel saçmalıklarını bir kenara bırakıp onunla bir geceliğine de olsa nezaketle konuşabilirsin. Anladın mı?"

Archer'ın gözleri şaşkınlıkla titredi, gözlerini kırpmadan bana bakarken kaşları seğirdi. Başka kimse konuşmadı, şüphesiz kendisine ne yapması gerektiğinin söylenmesiyle nasıl başa çıkacağını görmek için bekliyorlardı.

Omuzlarımı gerdim ve omurgamı sertleştirdim. Eğer benimle bu konuda kavga etmek istiyorsa, geri adım atmayacaktım.

Yine de beni şaşırtarak başını salladı.

"Madison Kate'i yukarı götürün," dedi Kody ve Steele'e, sesi duygudan tamamen yoksundu. "Cass ve ben bu karmaşayı halledebiliriz."

Kody soru soran bir kaşını kaldırdı ama konuyu zorlamadı. Onun yerine kan birikintisinin üzerinden geçip kolunu benimkine doladı.

omuzlar. "Hadi bebeğim."

Steele'in silahını ona geri verdim ve bodrumdan çıkmaya başladım ki Scott'ın acı içinde inlediğini duydum.

Arkamı döndüğümde Archer'ın ağır elini arkadaşımın boynunun arkasına kenetlenmiş halde buldum. Scott'ın yüzü dehşet içindeydi, gözleri onu kurtarmam için yalvarıyordu.

"Koş Prenses," diye seslendi Archer. "Scottie burada kalıp bize yardım edecek. Değil mi?" Scott'ı annesinin ağzına sıkışmış yaramaz bir köpek yavrusu gibi hafifçe salladı ve arkadaşım da ürpererek başıyla onayladı.

İçimi çektim, bu karmaşada arabuluculuk yapmaya çalışamayacak kadar yorgundum.

"Bırak artık," diye mırıldandı Steele. "Scott üçkâğıtçı bir piç gibi davranıyor. Bırak Arch ve Cass onu biraz korkutsunlar."

Yapmamalıyım. Gerçekten yapmamalıydım. Ama onlar haklıydı. Scott şüpheli davranıyordu ve bu beni korkutmaya başlamıştı. İşler kontrolden çıkmadan önce bunu durdurabilirlerse, ben kim oluyordum da karşı çıkıyordum?

Yorgun bir omuz silkmeye Kody ve Steele'le birlikte bodrumdan çıkmaya devam ettim. Asansörle dairemin bulunduğu kata çıktık ama Kody kapıma ulaştığında durakladı.

"Çıkarken kapıyı kapatmayı unutmuş olma ihtimaliniz var mı?" diye sordu, yüzünde endişeli bir ifadeyle Steele ve bana dönerek.

Yanından geçerken neden bahsettiğini anladım. Dairemin kapısı bir santim açık duruyordu ama bunun bizden mi kaynaklandığını hatırlayamıyordum.

Steele kaşlarını çatarak kapıya baktı ve başını salladı. "Hatırlamıyorum. Arch'ın mesajını aldım ve hemen aşağı indik. Kapıyı çektiğimizi sanıyordum ama belki de kapanmamıştır?" Teyit için bana baktı ama benim de hiçbir fikrim yoktu.

Kody silahını çıkardı ve Steele de aynısını yaptı.

"Tedbirli olmak üzülmekten iyidir bebeğim," dedi Kody bana göz kırparak, sonra Steele'le birlikte daireme doğru ilerleyip davetsiz misafir olup olmadığını kontrol ettiler. Gölgede kimsenin gizlenmediğinden emin olduklarında, odaları daha yavaş dolaşmaya başladılar. Tüm köşeleri, tavanları, aydınlatma armatürlerini taradılar... hepsi telefonlarındaki bir uygulama ile.

Kameralar. Kamera, dinleme cihazı ya da başka bir şey arıyorlardı. Bu fikir bile tüylerimi ürpertti.

"Temiz," dedi Steele, silahını ve telefonunu bir kenara koyarak.

"Aynen," dedi Kody, yatak odasından bir an öncesine göre çok daha rahat görünerek yeniden çıkarken.

Ön kapıyı kapatıp kilitledikten sonra uzun bir nefes aldım. Muhtemelen açık bırakmıştık ama dairemin içinde kimsenin olmadığından emin olduklarını bilmek omuzlarımdaki endişeyi hafifletti.

"Peki, şimdi ne yapacağız?" Kollarımı ovuşturarak sordum. Üşümüyordum, sadece çok stresliydim.

Kody omuz silkti ve telefonunu çıkardı. "Sakin ol. Ben pizza sipariş edeceğim. Çocukların alt katı temizlemesi biraz zaman alacak ve Zane de bir ara uğrayacak."

Kanepeye doğru ilerledim ve ağır ağır oturdum. Tüm bu katiller, takipçiler ve inatçı çocuklar beni çok hızlı yaşlandırıyordu. Bir molaya ihtiyacım vardı. Belki de tek kaygımın yeterince güneş kremi sürmek ve bir piña colada daha sipariş etmek olduğu tropik bir ada kaçamağına.

Steele yanıma oturdu, televizyonu açtı ve beni kucakladı. Onun sıcaklığında rahatladım, derin nefes aldım ve sağlam gücünün beni yere sermesine izin verdim.

Kody bir pizza siparişi verdi -Cass, Zane ve Archer da dahil olmak üzere hepimize yetecek kadar- sonra kanepenin diğer ucuna sıkıştı. Kısa bir kahkaha atmadan önce ayaklarımı kaldırıp kucağına aldı.

"Ne?" Mırıldandım, zaten yarı uykuluydum.

Tekrar kanepeden kaydı ve birkaç dakika sonra geri döndü. "Ayaklarında kan var bebeğim," dedi bana. Banyodan aldığı sıcak bezle ayaklarımı yıkamaya başladı. Temiz olduklarından emin olunca tekrar oturdu ve ayaklarımı tekrar kucağına aldı.

"Aksiyon filmi senin için uygun mu, Cehennem Kedisi?" Steele Netflix'teki seçenekler arasında gezinerek sordu.

Başımı salladım çünkü *Kaşif Dora*'yı da koyabilirlerdi ve ben fark etmezdim. Kody profesyonel bir masöz gibi ayaklarımı ovarken fark etmezdim.

"Güzel seçim," diye yorumladı Kody Steele'in seçtiği şey hakkında. "Charlize bu filmde tam bir baş belası."

Çocuklar film hakkında konuşurken esneyerek ağır göz kapaklarımdan kapanmasına izin verdim. Pizza geldiğinde ya da Zane geldiğinde beni uyandırabilirlerdi. O zamana kadar gözlerimi biraz dinlendirecektim.

Bodrumda iki ölü gangster vardı ve bir katil beni öldürmek için dairemten dışarı çekmeye çalışmıştı. Yine de bir şekilde, kanepemde Kody ve Steele'e sarılmışken, her şeyi unutabiliyordum.

bir solukla **uyandım**, kalbim çarpıyor ve damarlarımda korku dolaşıyordu. Doğrulup panik içinde etrafıma bakındım, kafam karışmıştı, ta ki kendi yatak odamı tanıyana kadar. Kendi yatağımı.

Hatırladığım son şey pizza beklerken kanepede uyuyakaldığımdı. Çocuklar beni uyandırmak yerine yerimi değiştirmiş olmalıydı.

Gözlerimdeki uykuyu kırıştırarak bir elimi yüzümde gezdirdim ve yataktan çıktım. Yatağımın başucundaki şarj aletine bağlı telefonum, saatin çoktan kuşluk olduğunu gösteriyordu. Gerçekten çok yorulmuş olmalıydım.

Oturma odasından konuşma sesleri geliyordu ve ben de kimin kaldığını görmek için oraya doğru ilerledim. Üzerimde sadece önceki geceden kalma külotum ve uzun kollu üstüm vardı, yani biri benim için kotumu çıkarmış olmalıydı.

Köşeyi döndüğümde Steele beni gülümseyerek, "Günaydın güzelim," diye karşıladı. Mutfağımdaydı ve tost yağıyordu. Tostu nereden bulmuştu ki? Ya da tereyağını? Buzdolabımda sadece paket servis artıkları ve içecekler vardı.

"Hey," diye mırıldandım, sonra esnedim. "Dün gece ne oldu? Her şeyi Zane'le yapmamız gerektiğini sanıyordum."

Kody üzerime çullandı, beni sıcak bir kucakla sardı ve saçlarımı öptü. "Yaptık. Buna gerek yoktu. Onlar gelmeden önce seni yatağına yatırdım çünkü rahatsız edilemeyecek kadar huzurluydun."

Sıcak duygular beni gülümsetti ve onu dudaklarından öpmek için yüzümü geriye yasladım. "Teşekkürler bebeğim," diye göz kırparak karşılık verdim. "Ama bu hafta derslerimi daha fazla kaçıraramam. Biriniz beni bırakabilir mi? Sanırım Bree'yi çoktan kaçırdım."

"Elbette," dedi Kody ve Steele de başıyla onayladı.

"Geldi ama uyumana izin vermek istedik." Steele tezgâha doğru eğildi ve bana ahududu reçeline bulanmış bir dilim kızarmış ekmek uzattı. "Sana biraz da yiyecek aldık." Bunu göz kırparak söylediğinde gözlerimi devirmiştım.

"Hayatta kalıyordum," diye mırıldandım ama yine de tosttan büyük bir ısırik aldım. "Duş alacağım ve birazdan hazır olacağım, tamam mı?"

Yemeğimi yanıma alarak aceleyle banyoya gittim ve duşu açtım. Suyun ısınması sadece birkaç dakika sürdü ama tostumu bitirmem ve kuru kalması için saçımı topuz yapmam için yeterli bir süreydi.

Duşumu aceleyle aldım, zamanın ve bazı derslerimden ne kadar geri kaldığının bilincindeydim. Ama suyu kapatıp buharlı bölmeden dışarı adımımı attığımda donup kaldım.

"Çocuklar!" Kendi sesimdeki panik notasını duyarak bağırdım.

İkisi de bir anda banyonun kapısında belirdi, şaşkın ve endişeli görünüyorlardı. Aynayı işaret ettim.

Duştan çıkan buhar camı buğulandırmış ve bir mesaj ortaya çıkarmıştı.

Her zaman benim olacaksın.

O tanıdık, pürüzlü yazıyla yazılmıştı ve bunu oraya kimin bıraktığına dair aklımda hiçbir şüphe yoktu.

"Kahretsin," diye nefes aldı Kody. "Sanırım her şeye rağmen yanılmışız. Dün geceki sapıktı, katil değil." Ben de az önce aynı sonuca varmış olduğum için başımı salladım.

"Tabii ikisi de buradaysa," diye düşündü Steele, mesajın fotoğrafını çektikten sonra aynadaki lekeyi silmek için el havlumdan birini aldı.

Kody de bir havlu alıp bana uzatırken ona düşünceli bir bakış attı. "Katil elektrik kesintisiyle MK'yi dışarı çekmeye çalışıyor ve takipçi onu korkutup kaçırıyor. Sonra... çevre alarmları kapalıyken buraya geliyor ve bir aşk notu mu bırakıyor?"

Steele omuz silkti. "Olabilir. Bu onun tarzı gibi görünüyor, değil mi? Madison Kate'i korurken aynı zamanda onu korkutmak için mümkün olan her şeyi yapmak?"

Kendimi havluma sararak ürperdim. Çocukların yanından geçerek yeni kıyafetler almak için dolabıma yöneldim.

Siyah dar kot pantolonumu ararken "Anlamıyorum," diye homurdandım. "Keşke beni öldürmeye çalışan her kimse..." Kot pantolonumu bulduğumda sinirli bir hırıltıyla devam ettim, sonra iç çamaşırı için şifonyerime yöneldim.

"Siktirip gitse ve seni rahat bıraksa?" Kody benim yerime bitirdi ve ben de zayıf bir gülümsemeyle başımı salladım.

"Hemen hemen," diye iç geçirerek kabul ettim. Sonra inledim. "Benimle dalga mı geçiyorsun?"

Bütün iç çamaşırlarım gitmişti. Hepsi. Boş çekmecenin dibinde, hoşuma gitmeyecek kadar kana benzeyen koyu bir maddeyle tek bir kelime yazılmıştı.

Benim.

Öfke ve hayal kırıklığı içimi doldurdu ve Kody'nin hâlâ mesaja bakıyor olmasına rağmen çekmeceyi tekrar kapattım.

"Bu saçmalık için zamanım yok," diye mırıldandım. Hızlıca iç çamaşırsız giyindim ve Steele'le göz göze geldim. "Belki de sapığım bugün sana bir iyilik yapıyordur, Max."

Cevap olarak sırttı ama yüzündeki çizgiler endişeyle gerilmişti. Yine de onları aceleyle apartmandan dışarı çıkardığımda itiraz etmediler.

Steele arabayı sürdü, Kody ve beni SGU'ya bıraktı ve daha sonra arayacağını söyledi. Cuma günü dersi yoktu ve daha kapsamlı bir arama yapmak için daireme geri döneceğinden şüpheleniyordum; anahtarlarımın onda olduğunu fark ettiğimde bu şüphelerim doğrulanmış oldu.

"Hadi bebeğim," dedi Kody, kolunu omuzlarıma doladı ve başımı öptü. "Gidip bir şeyler öğrenelim. Sonra belki seni öğle yemeğinde şipşak bir sevişmeye ikna edebilirim." Ona baktığımda sırtışı saf seks gibiydi ama ben sadece güldüm ve başımı salladım.

Beni yanlış anlamayın, çok cazip geliyordu. Hatta neredeyse dersi tamamen asmak istiyordum. Ama öğle yemeğinde Bree ve Scott'a yetişmem ve Scott'ın yüzünün hâlâ tek parça olduğundan emin olmam gerektiğini biliyordum.

"Peki tamam," diye iç geçirdi Kody. "Seni eve taşınmaya ikna etmeme ne dersin?"

Ana binaya henüz varmıştık ki kapıyı açmak için beni bıraktı. Geçerken ona ters ters baktım.

"Böyle bir şey olmayacak Kodiak Jones." Bu konuda kararlıyım. bir.

Kaşlarını çattı, ama yine de beni geri kolunun altına soktu. "Ben İsteksizliğini anlıyorum bebeğim. Ama bak dün gece ne oldu. Orada tek başına ördek gibi oturuyorsun ve ya-"

"Kody," diye tersledim. "Hayır. *Archer*'ın evine geri taşınmayacağım. Bırak gitsin."

İstemiyordu. Hem de hiç. Ama çok akıllıca bir şekilde dediğimi yaptı ve konuyu kapattı... şimdilik.

Yine de onda bir şeyler değişmişti ve sosyolojik temeller dersimizin tamamı boyunca elini bacağımdan çekmedi. İster kot pantolonumdaki desenleri takip ediyor olsun, isterse sadece gelişigüzel bir şekilde orada dursun, sanki bana dokunmadan edemiyordu. Düşündüm de, bütün sabah böyleydi.

"Hey, her şey yolunda mı?" Dersimiz bittiğinde ve eşyalarımızı topladığımızda sordum. "Sen... Bilmiyorum. Bir şeyler ters gidiyor."

Kody'nin gözleri biraz büyüdü, sonra omuz silkti. "Ben iyiyim," dedi bana zayıf bir gülümsemeyle.

Gözlerimi kısarak ona baktım ama sonra vazgeçtim. Belki o da benim gibi dün gecedен dolayı sarsılmıştı. Ne olursa olsun, bana sürekli dokunmaktan bir şeyler çıkarıyor gibi görünüyordu ve bu benim de hoşuma gidiyordu.

"Bu öğleden sonra Arch'ı tekrar eğitmem gerekiyor," dedi Kody, kampüsten geçip Bree ve Scott'ın büyük olasılıkla çoktan beklediği yemekhaneye doğru ilerlerken. "Sen de gelmek ister misin? Gözlerimi senden ayırmazsam kendimi daha iyi hissederim. Anlıyor musun?"

Evet, hâlâ katil sapık olayından korkuyordu.

Yürümeyi bıraktım ve yürüdüğümüz yolun ortasında onunla yüzleşmek için döndüm. "Kody, ben iyiyim. Hayatıma kastedilmesine gelince, bu oldukça hafif bir olaydı." İki ölü gangsteri hatırlayarak durakladım. "Yani, benim için."

Kaşlarını çattı, endişesi yüzüne kazınmıştı. "Evet, ama çok ürkütücü bir şeydi. Gücü kesmek, mekânı izleyen iki Azrail'i öldürmek ve aynaya notlar bırakmak? Bu psikolojik bir bok. Tırmanışa geçmesinden ve er ya da geç oraya yeterince hızlı ulaşamayacağımızdan endişeleniyorum."

Dudağımanın kenarını ısırdım ve başımı salladım. "Haklısın. Bunu hiç de göz ardı etmiyorum. Ama Archer ve benim aramdaki bu şey... çok boktan. Ondan *ayrılmaya* çalışırken onun evine geri taşınamam. Üstelik ağzını her açtığında suratına paslı bir kaşık saplamak istiyorum."

Kody'nin dudakları seğirerek sırttı. "Taşaklarını tekrar tekmelememi ister misin?"

Güldüm. "Böyle bir teklife asla hayır demem. Ama bu öğleden sonraya gelince, hayır. Öğleden sonraları yaptığım bir şey var. Tamamen güvenli, söz veriyorum. Güçlü ve bağımsız bir kadın olduğumu kanıtlamak için kendimi aptalca durumlara sokmayacağım."

Kaşlarını çattı, gevezeliğim dikkatini dağıtmamıştı. "Ne oldu?"

İçim burkuldu. Bree haklıydı; açık konuşmalıyım. "Cass... Cass beni Reaper spor salonunda eğitiyor."

Kody bana öylece baktı. "Seni eğitiyor... nasıl?"

Omuz silktim, konuyu değiştirmeyi o kadar çok istiyordum ki. Ama onun ve Steele'in bana gösterdiği şeffaflığı benim de göstermem gerekiyordu. "Sadece boks, çoğunlukla. Bastırılmış saldırganlığım için iyi bir çıkış noktası olduğunu söyledi."

Kody yavaşça başını salladı, sonra içini çekti ve bir elini saçlarında gezdirdi. "Yeterince makul, o haklı."

Kafam karışmış bir şekilde birkaç kez göz kırptım.

"Bekle, bu kadar mı?" Başını yana eğdi. "Bu ne?"

"Bilmiyorum. Daha öfkeli olursun diye düşünmüştüm." Burnumu kırıstırdım, çok şaşırmıştım. "Ya da başka bir şey."

Gözleri eğlenceye benzer bir şeyle parladı. "Peki, kızacağımı düşündüysen neden yaptın?"

Dudaklarım aralandı ama geçerli bir yanıt veremedim. Haklı olduğu bir nokta vardı.

"Bak bebeğim, hem duygularınla başa çıkmana yardımcı olan hem *de* sana değerli fiziksel dövüş becerileri kazandıran bir şey yaptığın için sana kızmayacağım. Seni eğitmemi istemeni tercih eder miydin? Tabii ki evet. Ama Cass ile çalıştığın için seni suçlayamam. O yaşlı ama hâlâ oldukça iyi durumda." Kody'nin sırtışından Cass'i eğlence olsun diye eleştirdiğini anlamıştım. Orakçıların hepsinin benim çocuklarımın kötü defterinde olmadığı izlenimini edinmiştim.

Gözlerimi devirdim. "O yaşlı değil, Kody. Muhtemelen otuz beş falan yaşındadır."

Kody kıs kıs güldü. "Aslında otuz üç. Hayat tecrübesi onu daha hızlı yaşlandırıyor."

İçimi çektim. "Her neyse. Yani kızgın değil misin?"

Bana kurnazca bir bakış attı. "Duruma göre değişir. Eğer kızgınsam, beni neşelendirmeye çalışır mısın?"

Tipik Kodiak Jones.

Uzanıp yüzünü ellerimin arasına aldım ve dudaklarını dudaklarıma yapıştırdım. İhtiyacı olan tek teşvik buydu ve ağzı benimkini şiddetli bir açıklıkla yutarken kolları belime dolandı. Ama her ne kadar işleri daha ileri götürmek ve onu *gerçekten* neşelendirdiğimden emin olmak istesem de

onu kaldırdığımızda, hala etrafta öğrencilerle birlikte SGU kampüsünün ortasında duruyorduk.

"Sonra," diye söz verdim ona boğuk bir fısıltıyla, ayrılırken.

Küçük bir inilti çıkardı ve beni tekrar öptü. "Bu sözünü tutacağım, bebeğim."

Parmaklarımızı birbirine kenetleyerek yemek salonuna doğru yolumuza devam ettik, sersemlemiş, aşık aptallar gibi gülümsüyorduk. Bree bizi görür görmez bu konuda yorum yapacaktı ama benim umurumda bile değildi.

Kody beni tüm evreninin merkezi gibi hissettirdi ve bu tamamen bağımlılık yapıcıydı.

W Cass'le o öğleden sonra antrenman için buluştuğumuzda, bana gün içinde binaya kurulan yeni güvenlik önlemlerinden bahsetti - yükseltilmiş alarm sistemleri ve fuayede bir güvenlik görevlisi.

Spor salonundan dönerken Cass, "Evlat, şu anda Arch'la aranızın bozuk olduğunu biliyorum," diye gürledi, "ama oraya taşınmak fena bir fikir olmayabilir."

Olduğum yerde kalakaldım. "Ne?"

Cass bana o surat ifadesini takındı. Dinlenmekte olan siktir git suratı. "Ne?" Tekrarladı ve ben de kaşlarımı çatarak ona baktım.

"Ne oluyor Cass? Orakçıların Archer'ın göksel gazabına karşı bir sigorta poliçesi olarak bana burada ihtiyaçları olduğunu sanıyordum." Ellerimi kalçalarımaya dayadım, ses tonum suçlayıcıydı.

Gözünü kırpmadı. "*Orakçılar* biliyor. *Ben* de sana bunun kendi güvenliğinin için iyi bir fikir olmayabileceğini söylüyorum. Anladın mı?" Bana sert bir bakış attıktan sonra yürümeye devam etti.

Tavsiyesini aklımda evirip çevirerek ona yetişmek için acele ettim. Cass Azrail'in sahip olduğu binada tamamen güvende olmadığını kabul ediyorsa, bunu ciddiye almam gerekiyordu.

Ama lanet olsun, Archer'ın evine geri dönemezdim. Başka bir seçenek olmalıydı.

"Her neyse, bu gece sana bakıcılık yapmam gerekiyor." Cass bu konuda en az lavman yaptırırken olduğu kadar heyecanlı görünüyordu.

Başımı salladım. "Buna gerek yok. Koridorun karşısında seninle iyi olacağım." Ayrıca, Steele daha fazla güvenlik işi üzerinde çalıştığı ve Archer da çekilmez bir hıyar olduğu için Kody'nin daha sonra geleceğini umuyordum.

Cass omuz silkti. "Emirler. Kimse seni dilimlenmiş ve doğranmış görmek istemiyor, çocuk."

"Peki, anlaştık. Ama aynı zamanda ensemde solumana da ihtiyacım yok. Ben ders çalışırken. Sen koridorun karşısındasın, değil mi? Oradan bebek bakıcılığı yapabilirsin." Bizim kata henüz ulaşmıştık ki daire kapısına sert bir bakış attım. "Dün gece bir şanslı. Sen oradayken kimsenin beni atlatılabileceğini sanmıyorum, değil mi?"

Cass, söylediklerimi düşünüyormuş gibi avuçlarını kısa sakallarının üzerinde gezdirdi. Belli ki ben kompozisyon yazıp televizyon izlerken bütün gece kanepemde oturmak için can atmıyordu.

"Peki ya sana her yarım saatte bir mesaj atacağıma söz verirsem, böylece kimsenin dolaptan fırlayıp beni boğmadığını bilirsin?" Durumu hafife alıyordum ama bugünlerde bu olasılık çok korkutucuydu.

İçini çekti. "Her beş dakikada bir."

Kazandığımı bilerek sııttım. "On dakikada bir."

"İyi," diye homurdandı. "Ama önce senin daireni süpürüyorum."

Bu şarta itiraz etmeden kapının kilidini açtım ve o akla gelebilecek her köşeyi kontrol ederken bekledim. Ancak kimsenin saklanmadığından ve biz yokken kamera yerleştirilmediğinden emin olunca koridora döndü.

"Temiz," diye beni bilgilendirdi. "Her on dakikada bir, anlaşıldı mı? Eğer senden haber alamazsam, lanet olası kapıyı kıracağım."

"Anlaşıldı," diye başımı salladım.

Bir an gözlerini kısarak bana baktı, sanki iyi bir şey yapıp yapmadığımı anlamaya çalışıyordu, sonra nihayet kendi kapısına döndü.

"Çocuklarıyla birlikte geri dönmeyi düşün, tamam mı?" Cass kendi kapısının kilidini açıp içeri adımını atarken bana şöyle dedi. "Akıllı seçimler yap, evlat."

Daireme girerken bu tavsiye kafamda yankılanıyordu. Akıllı seçimler yapmak. Şimdiye kadar bunu yapmış mıydım? Muhtemelen yapmıyordum. Yani evet, Cass haklıydı. Beni *hayatta* tutacak akıllı seçimler yapmaya başlamam gerekiyordu.

Bu Archer D'Ath'ın yardımını kabul etmek anlamına gelse bile.

Ama yarın. Bu gece Kody gelecekti ve Archer'ın yan odada beni dinlemeden ve mastürbasyon yapmadan birlikte bir gece geçirebilecektik. Sonra belki Kody'nin beni malikâneye geri taşınmaya ikna ettiğini düşünmesine izin verebilirdim. Belki bu şekilde saygınlığının birkaç parçasını koruyabilirdim.

Duşumu aldıktan sonra -banyo aynamın profesyonelce temizlendiğini fark ettim- üzerimi değiştirdim ve ders çalışmak ve akşam yemeği hazırlamak için oturma odasına geri döndüm. Yemek yaptıktan kastım kesinlikle yine yerel Çin restoranından paket sipariş vermektir.

Birkaç saat boyunca ödevlerimin üzerinden geçtim, sonunda elimden kaçırığım işlerin üstesinden gelebildim. Her on dakikada bir Cass'e bir başparmak yukarı emojisi gönderdim. Hiçbirine cevap vermedi ama

mesajlar "görüldü" olarak işaretlenmişti, bu da yeterince iyiydi. Bu arada, Kody'den haber almak için giderek daha sabırsızlanıyordum. Ona "sonra" dediğimde, antrenman seansından sonra gelmesini istediğimi anladığını düşünmüştüm.

Derslerim için yapmam gereken tüm işleri bitirdiğimde, telefonum nihayet Kody'nin adıyla aydınlandı.

"Hey, beni unuttuğunu sanmıştım," diye şaka yaptım. aradım.

"Milyon yıl geçse de asla, bebeğim," diye cevap verdi. "Daha yeni bitirdik, ama ben Jase'den bir telefon aldım. Üzerinde çalıştığımız bir spor giyim serisi için bazı yatırım konuları hakkında konuşmamı istiyor. Erteleyebilir miyiz?"

Hayal kırıklığı midemi bulandırdı ve homurdandım. "Jase'in Cuma akşamı saat sekiz buçukta seni görmesi mi gerekiyor? Yemin ederim en kötü parti bozan o."

Kody güldü. "Biliyorum, özür dilerim. Çok önemli bir şeymiş gibi söyledi. Cass hâlâ orada seninle, değil mi? Steele'in bazı güvenlik önlemleri üzerinde çalışabilmesi için gözcülük yapacağını söyledi."

"Büyük kötü bebek bakıcım beni güvende tutuyor, stres yapma." Telefonuma baktım ve iki dakika içinde Cass'e bir mesaj daha göndermem gerektiğini fark ettim. "İşin bitince beni ara. Bu spor kıyafeti hakkında her şeyi duymak istiyorum."

"Tamamdır. Sabah uğrarım ve eğlenceli bir şeyler yaparız, sadece ikimiz." Sesi gerçekten özür diler gibiydi ve aslında sabah ne yapacağını dört gözle bekliyordum. Sanki beni bir *randevuya* götürmek istiyor gibiydi.

İçimi çektim. "Peki. İyi şanslar."

"Teşekkürler, bebeğim." Aramayı sonlandırdı ve ben de hayal kırıklığına uğramış bir şekilde telefonumu kanepeye fırlattım. Ama gecemin, erkek arkadaşlarımın takılmak için özgür olmalarına bağlı olması gerekmiyordu. Ne de olsa ben kendi kendine yetebilen bir kadındım.

Telefonumu tekrar elime alarak Cass'e check-in mesajımı gönderdim, ardından Bree'yi aradım.

"Selam kızım!" diye cevap verdi. "Dallas'ın da selamı var."

Arka planda Dallas'ın "Hey Katie," diyen sesinin gürültüsünü yakaladım. Lanet olsun. Plan suya düştü. "Dallas'a da selam söyle."

"Ne var ne yok?" Bree sordu, sesi cıvıl cıvıl ve coşkuluydu.

"Hiçbir şey," diye iç çekerek cevap verdim. "Sadece ne yaptığına bakıyordum, ama sanırım zaten iyi bir fikrim var." Ona kıkırdadım, o da bana kıkırdayarak karşılık verdi.

"Um, evet. Ama kız kıza vakit geçirmek istersen Dallas'ın kışına tekme basabilirim. İster misin? Yarım saat içinde orada olabilirim." Dallas'ın şehrin öbür ucundaki evinde olmalıydı.

Parmaklarımı saçlarımın arasından geçirdim. "Yok, ben iyiyim. Gecenin tadını çıkar, kızım. Yarın beni ara."

"Tamam." Bree'nin sesi isteksiz geliyordu. "Emin misin? Dallas aldırılmaz."

Arka planda Dallas aynı fikirde değildi. Ben güldüm. "Kesinlikle eminim. Onun yerine erken bir gece geçireceğim."

Bree ve ben vedalaştık, sonra aramayı sonlandırdım.

Telefonumu dudaklarıma birkaç kez vurdum, Steele'i arama fikrini önce düşündüm sonra reddettim. Onun dikkatini dağıtmak istemiyordum ve işi bittiğinde arayacağını biliyordum.

Erken bir gece, saatlerce bitmek bilmeyen çöp televizyondan çok daha iyi geliyordu, bu yüzden okul malzemelerimi topladım ve boş paket kutularımı çöpe attım.

Yatak odama giderken Cass'e yatacağımı bildirmek için mesaj attım. Bu kez o cevap verdi ve kapımın alarımının kurulu ve sürgülerinin sağlam olup olmadığını kontrol etmemi söyledi. Resimler ya da böyle bir şey olmadı.

Onunla tartışmadım bile, sadece dediğini yaptım. Üzülmektense güvende olmak daha iyiydi ve bana ne demişti? İyi seçimler yapmamı mı? Basit güvenlik önlemlerine karşı çıkmamak da muhtemelen bu listede yer alıyordu.

Yatağıma yatıp uykunun eşiğine gelene kadar aklıma bir düşünce gelmedi. Steele güvenliği mi ayarlıyordu? Ne güvenliği? Alarmlar çoktan yerleştirilmişti ve fuayedeki masada bir güvenlik görevlisi vardı. Ayrıca, Steele'in uzmanlık alanı teknolojiden çok uygulamalıydı.

Eğer güvenliğim üzerinde çalışıyorsa, sabaha kadar ortadan kaldırılması gereken bir ceset daha olacağına bahse girerdim.

Bu düşünce beni korkutmalıydı. Birlikte çalıştığım çocukların akli dengeleri için korkmama neden olmalıydı. Ama korkutmadı.

Bunun yerine kendimi güvende ve korunmuş hissederek uykuya daldım çünkü Max Steele beni seviyordu ve bana yönelik tehditler ortadan kalkana kadar öldürmeyi bırakmayacaktı. Bundan emindim.

Birkaç saat sonra yatağımın başucundaki ^{telefonumdan gelen titreşim} ve bip sesi beni uyandırdı ve halsiz gözlerimi ovuşturdum. Gözlerimi kısarak ekrana baktığımda arayanın kimliğinde Cass'in adını okudum ve içimi sert bir ürperti kapladı.

Tam *cevapla* tuşuna bastığımda, ön kapım sert bir şekilde vuruldu. İrkildim ama dişlerimi sıktım ve telefonu kulağıma götürdüm. Cass'in ziyarete gelen kişi hakkında aradığına şüphe yoktu.

"Evlad," diye gürledi huysuz gangster ben daha bir şey söylemeden. "Kapıyı açabilirsin. Sadece Archer."

Bir iniltiyi bastırdım. "Kapıma mı bakıyorsun?" Söylemek istediğim küfürler yerine sordum.

"Evet," diye yanıtladı Cass, sesi düzdü. Sonra da telefonu kapattı. Harika.

İç çekerek battaniyelerimi üzerimden attım ve yataktan çıktım. Saat gece yarısını geçiyordu, yani Archer her ne için buradaysa, önemli bir şey olmalıydı. Keşke onun yerine Kody ya da Steele olsaydı. En azından onların varlığından hoşlanıyordum ve bugünlerde onların yanında hiç de rahatsız olmuyordum.

İki kez kontrol etmek için gözetleme deliğinden hızlıca bir göz attım, sonra tüm yeni sürgülerimin kilidini açtım ve kapı alarmini devre dışı bıraktım.

"Hayatım," dedim Archer'a, kapıyı açarken sakarca bir gülümsemeyle, "ne istenmeyen bir sürpriz. Ne istiyorsun?"

Elleri kapının iki yanında kenetlenmiş, yüzü yere doğru eğilmişti. Sesimi duyunca öne doğru fırladı ve yolundan çekilmeseydim muhtemelen doğrudan bana çarpacaktı. Onun yerine sendeleyerek daireme girdi ve doğruca mutfığa giderek buzdolabımı büyük bir güçle açtı.

Çenem düştü.

Koridorun karşısında Cass ön kapısını açtı ve bana eğlenen bir bakış attı - yapabildiği kadarıyla.

"Söylemeyi unuttum, sarhoş gibi görünüyor." Çakıllı sesi şaşırmış gibiydi. Yine de bu benim yaşadığım şokun yanında hiçbir şeydi.

"Öyle mi görünüyor?" Şaşkınlıkla gözlerimi kısarak Cass'e bakarak tekrarladım.

Cass tek omuz silkmekle yetindi. "Arch'ı daha önce hiç doğru dürüst sarhoş görmemiştım. Belki de felç geçiriyordur. Ondan kurtulmamı ister misin?"

Omzumun üzerinden baktım. Archer mutfak adama yaslanmış, Bree'nin buzdolabında bıraktığı pinot gris şişesini yudumluyordu. Tanrı aşkına.

Ağır bir iç çektim. "Hayır, sorun değil. Onunla başa çıkabilirim." Cass başını salladı. "Fikrini değiştirirsen beni ara."

"Ararım," diye cevap verdim, destek için minnettar olmuştum. Kapımı kapatmaya başlamıştım ki tekrar konuştu.

"Alarmını sıfırlamayı unutma," dedi bana sert bir bakışla, "ve çocuk?"

Gülümseyerek gözlerimi devirdim. "İyi seçimler yapmak mı?"

Cass gerçek olamayacak kadar gülmeye yakın bir ses çıkardı. Muhtemelen boğazında bir gıdıklanma vardı. "Ben de 'Korunun' *diyecektim*. Ama bu da işe yarar." Sivri bir bakışla dairesine çekildi ve kapıyı çarparak kapattı.

Ben de benimkini kapattım, kilitledim ve alarmı tekrar çalıştırdığımdan emin oldum. Sonra kaşlarımı çatarak istenmeyen ziyaretçiye döndüm.

"Burada ne yapıyorsun, D'Ath?" Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak sordum.

O da bana cam gibi bir bakış fırlattı. "Konuşmamız gerek, karıcığım."

Hadi canım.

Archer Infuriating D'Ath koltuğuma doğru ilerledi ve ağır ağır oturdu, ardından şarabından bir yudum daha aldı.

"Bütün gece orada öylece duracak mısın, Prenses? Yoksa o meşhur Madison Kate toplarından biraz büyütüp benimle sohbet mi edeceksin?" Gözleri buğuluydu ve kelimelerinde hafif bir bulanıklık vardı ama odağı lazer keskinliğinde benim üzerimdeydi.

Tüm içgüdülerim onu kışına tekmeyle basmam için haykırıyordu. Ne zamanımı ne de ilgimi *hak ediyordu*. Yalanlarla yatağını hazırlamıştı, şimdi bırakalım içinde uyusun.

Ve yine de... Seçtiği kanepeye dik duran koltuğa doğru ilerlerken kendimi ona ters ters bakarken buldum. Eğer ona sarılıp ayaklarını ovacağımı sanıyorsa, hayal görüyordu.

Uzun bir süre, gariplik noktasını çoktan aşmış bir şekilde, sessizce oturduk ve birbirimize baktık. Ama o en ufak bir rahatsızlık duymuş gibi görünmüyordu. En azından benim gibi değildi. Aslında gerginlikten kendi derimden sürünüyordum.

Archer sonunda sessizliği bozarak, "Benden kaçıyordun," dedi.

Gözlerimi devirdim. "Fark etmene sevindim. Sana verdiğim değer kadar beyin özürlü değilmişsin."

"Neden?" diye sordu kaşlarının arasında oluşan küçük bir çatık çizgiyle. Lanet olsun, adam *sarhoşt*u.

Kısa, acı bir kahkaha attım. "Şaka mı yapıyorsun? Neden böyle düşünüyorsun, *kocacığım*? Belki de İsyân Gecesi'ndeki saçmalıklardı, Kody ve Steele inanmasa da ben *hâlâ* senin parmağın olduğunu düşünüyorum. Ya da tanrım, belki de beni lanet bir kısırak gibi satın alman ve bilgim ya da rızam olmadan benimle evlenmendi. Belki de, sadece belki de, sırlar üzerine yalanlar üzerine daha fazla sırdı. Belki de senin zamanıma ya da enerjime değmeyen aşağılık bir insan olduğunu düşünüyorumdur. İsteddiğini seç, *Sunshine*."

Hemen cevap vermedi ama söylediklerimi düşünüyor gibi görünürken bir yudum daha pinot gris içti.

"Pekâlâ," dedi sonunda, öne doğru eğildi ve yarısı boş şarap şişesini sehpanın üzerine koydu. "Bu adil. Hadi biraz konuşalım

geçelim mi?"

Şaşkınlıkla ona göz kırptım. "Pardon, ne dedin? Sen istiyorsun ki... Hayır. Bu bir şaka falan. *Bunu seninle konuşmayacağım*. Terapiye ihtiyacın varsa, git ve bir profesyonele para öde. Bu köprüyü öyle bir yaktın ki kül bile kalmadı. Cehenneme kadar yolun var Archer."

Cass'in teklifini kabul etmeye karar vererek koltuğumdan kalkmaya başladım. Archer bu kadar sarhoş bir piç için şaşırtıcı derecede hızlı hareket ederek bileğimden yakaladı ve beni yanındaki kanepeye çekti.

"Korktun mu Prenses?" diye alay etti. "Çok şaşırdım. Bu senin özel hareketin falan değil. Bir dakika. Evet, öyle."

Öfke yanaklarımı ısıttı. "Pardon? Sen ne bilirsin ki?"

Archer omuz silkti. "Biraz kötü reklam yap, bir yıllığına Kamboçya'ya kaç. Nefret kampanyan hakkında yanıldığını öğren, bir otele kaç. Sonunda istediğin cevapları al, Aspen'e kaç. O kadar çok koşuyorsun ki, düzgün bir spor ayakkabıya falan yatırım yapmalısın. Giydiğin o yüksek topuklularla koşarken bileğini kıracaksın."

Saçmalıyordu. Tamamen saçmalıyordu. Ama eli hâlâ kolumu kavrarken, başparmağı iç bileğimin üzerinde küçük çizgiler çizirken sözlerine odaklanmak zordu.

Titrek bir kahkaha attım ama elimi çekemedim. "Sen tam bir baş belasısın, D'Ath. Bunu biliyor muydun? *Kötü bir şöhrete* sahip değildim. İşlemediğim şiddet suçlarıyla suçlandım, sonra da *gönderildim*. Bu benim seçimim değildi. Aslında, şu anda babamın iplerini nasıl elinde tuttuğunu düşünürsek, muhtemelen seninkiydi." Ona suçlayıcı bir bakış attım ama o sadece başını salladı.

"Hayır, benimle bir ilgisi yok," diye mırıldandı. Bakışları benimkilerden uzaklaştı, gözleri parmaklarının hâlâ bileğimi çevrelediği yere kaydı. "O polislerin seni İsyân Gecesi'nde alacaklarını biliyordum," diye itiraf etti sakın bir sesle. "Ama o anahtarı sana ben yerleştirmedim."

Derin bir nefes alarak bileğimi tuttuğu yerden çektim ve dişlerine yumruk atmamak için içimden beşe kadar saydım - çünkü bunun beni ondan daha çok inciteceğini biliyordum.

"Beni tutuklatmayı mı planladın? *Neden?*" Soğukkanlılığımı korumak için kendimi kontrol etmem gerekiyordu. Ama alkolün Archer'ın dilini gevşettiğini anlayacak kadar zekiymdim ve bu gerçek cevaplar için tek fırsatım olabilirdi.

Başını kanepenin arkasına yasladı, göz kapakları düşerken gözeneklerinden yorgunluk sızıyordu. "Çünkü bu seni güvende tutacaktı. Eğer bir ekip arabasının arkasında ya da bir nezarethanede sıkışıp kalsaydın, o gece sokaklarda olmazdın." Sesi sert ve... samimiydi. Bu da ne böyle?

"O gece ne olacağını biliyor muydun?" Dudağımı ısırdım, her şeyi aklımdan geçirdim. Orakçılar ve Wraithler çatıştığında Gülen Palyaço'da yaşanan şiddet ve ölümler buzdağının sadece görünen kısmıydı. Shadow Grove'un her yerinde hasar meydana gelmişti. Kundakçılık, vandalizm, saldırılar. Tam bir karmaşa yaşanmıştı.

Archer esnedi ve başını salladı. "Zane ve Charon arasındaki saçmalıklar, bazı sınır anlaşmazlıklarını çözmek ve gücü dengelemek. Gerçi baban bundan faydalandı ve birkaç sigorta talebini paraya çevirdi."

Derin bir nefes aldım. Tabii ki babam bütün bu karmaşanın içindeydi. Ve yine de Archer beni *güvende* tutmaya mı çalışmıştı?

Elimi uzatıp şarap şişesini kaptım ve kalanını hızla içtim. Bu tür bir konuşma için fazla ayıktım. Şarap bittiğinde koltuktan kalktım ve başka bir şeyler bulmak için buzdolabına geri döndüm. Arka tarafa sıkıştırılmış birkaç armut şarabı vardı, bu yüzden onlar işimi görecek.

Kanepeye dönüp telefonumu çıkardım ve Steele ile Kody'ye mesaj atarak Archer'ın benim evimde olduğunu bildirdim. Sarhoş.

Ben tekrar oturduktan sonra Archer, "Demi Timber'la olan bu saçmalığı bırakmalısın," dedi. Açıklanamaz bir nedenden ötürü, aramızdaki çekimi tamponlamak için biraz fiziksel mesafeye sahip olacağım koltuğa geri dönmek yerine, onun yanındaki kanepeye oturmuştum. Aptal.

Elma şarabımın kapağını açtım ve başımı salladım. "Hayatta olmaz."

Archer sanki sabrını sınıyormuşum gibi bir nefes verdi. Zavallıcık, oyun oynamadığımı er ya da geç öğrenecekti. Bir boşanma avukatına danıştığım, onun zavallı kışını tamamen boşamaya niyetliydim.

"Benden boşanamazsın Madison Kate," dedi kendi şarabını yudumlarken, sonra yüzünü tiksintiyle buruşturarak. "Bu da ne böyle?"

"Armut şarabı," diye bilgilendirdim onu, ifadem dümdüzdü. "Bree onları seviyor ve sen de davetsiz ve istenmeyen bir ev misafirisin. O yüzden içeceksin ve çok seveceksin, yoksa bir sonraki içeceğin kanalizasyon temizleyicisi olacak. Anlaşıldı mı?"

Kara kaşlarından biri bana doğru kalktı ve kan çanağına dönmüş gözleri temkinli bakmaya başladı. "Evet, tamam o zaman." Bir yudum daha aldı ve bu sefer sadece bir

Birazcık.

Oh bak, her şeye rağmen eğitilebilir.

"Senden boşanmaya gelince, bunu kesinlikle yapacağım. Tabii bunun benim çıkarıma olmaması için bana *ciddi* bir neden söylemek istemiyorsan?"
Evlilik sözleşmesi gibi mi?

Derin bir iç çekti ve elini kısa sakalının üzerinde gezdirdi. Bir kez daha kendimi sakallara karşı genel hoşnutsuzluğumu gözden geçirirken buldum... Doğru yüzde o kadar da kötü değillerdi.

"Eğer benden boşanırsanız Prenses, her şeyinizi kaybedersiniz. Babanızdan kalan tüm mirası -şu anda neredeyse beş parasız olduğu için- ama daha da önemlisi annenizin emanetini bana devredersiniz. Elinde hiçbir şey kalmayacak." Bu haberi duygusuzca, sanki pişmanlık ya da üzüntü duyulmaması gereken bir gerçekmiş gibi verdi.

"Ne oluyor lan?" Ona tısladım, ayağa fırladığımda öfkem nükleer seviyelere yükselmişti. "Şu anda benimle dalga mı geçiyorsun? Bunu neden yaptın? Bunu hak edecek ne yaptım ben sana?"

Nefes alış verişim ağır ve sıcaktı, gözlerimin kenarlarına öfkeli yaşlar batıyordu ama Archer bana baktı, vurdumduymaz ve özür dilemez bir tavırla.

"Çünkü babanı kötü borçlarından kurtarmak için bir sürü para verdim, Prenses. Akli başında hiç kimse sağlam bir sözleşme olmadan böyle bir şey yapmaz. Tiyatroyu da bırak. Bu akıllıca bir iş hamlesiydi ve sen de bunu biliyorsun." Sarhoşluğuyla renklenmiş sert bir kahkaha attı. "Benim yerimde olsan sen de aynı şeyi yapardın; seni her şeyden çok kızdıran da bu. Nedenini *anlıyorsun* ama sana yapılmış olmasından nefret ediyorsun."

Yumruklarım iki yanımda kıvrıldı, tırnaklarım acı içinde avuç içlerime batıyordu. Yine de onunla tartışamazdım, çünkü haklıydı. Tamamen ticari bir bakış açısıyla, *elbette* yatırımını korumuştum. Peki ya kişisel açıdan? Onun kanını akıtmak istiyordum.

Bu düşüncelerle uğraşırken o bana baktı, soğuk mavi gözleri değerlendirici ve meraklıydı. Onu tanıdığımdan beri ilk kez maskesi düşmüştü. Düşüncelerini ve duygularını korumaya çalışmıyordu; tepkilerini saklamıyordu. Bu cehennem gibi sinir bozucuydu.

"Bana zarar vermek istiyorsun, değil mi?" diye sordu bir süre sonra, dudaklarının kenarlarını kıvrıran bir sırıtışla. "O güzel gözlerinde cinayet var, Prenses. Bu çok tahrik edici."

Hay sikeyim.

Archer'ın aşırı yoğun bakışlarından uzaklaşarak telefonumu kontrol ettim ve hem Kody hem de Steele'den gelen mesajları buldum. Biri Archer'ın sarhoş kıcını kaldırması için ona ihtiyacım olup olmadığını sormuştu. Diğeri ise ceset temizliğine ihtiyacım olup olmadığını sormuştu. İkisi de beni gülümsetti.

"Bekçi köpeklerini mi çağırıyorsun, Prens?" Archer alaycı bir kahkahayla sordu. "Yine korkuyorsun. Tipik."

Gözlerimi devirdim ve iki çocuğa da hızlıca cevap vererek *iyi* olduğumuzu söyledim. Sözde bekçi köpeklerimin Archer'ın kıcını yırtmasına ihtiyacım yoktu, teşekkürler.

Arkamı dönerek ellerimi kalçalarımaya koydum ve götveren kocama ve sahibime asit kaynatacak bir bakış fırlattım. "Bunu en başta neden yaptın?" diye sordum. "Neden beni satın aldın ki? Seks için olmadığına eminim. Benim vasat güven fonum için olduğundan da şüpheliyim. Öyleyse neden yaptın?"

Bir an bana baktı, bakışları benimkilere kilitlenmişti ve dudaklarına tuhaf, neredeyse hüzünlü bir gülümseme yerleşmişti. Cevap vermek yerine elindeki boş elma şarabı şişesini sehpanın üzerine bıraktı ve ayağa kalkarak üzerimde yükseldi. Pislik herif.

İki adımda aramızdaki boşluğu yok etti ve dudakları kulağımın hemen yanına gelene kadar başını eğdi.

"Çünkü ben yapmasaydım, başkası yapacaktı. Hayatınızı kurtardım, Prens. Biraz minnettarlık fena olmazdı." Fısıltıyla söylediği sözler sertti, uzaktan bile tanımlayamadığım bir şeyin acısıyla doluydu. Mesele sadece ona teşekkür etmemiş olmam değildi, bu kesindi. Bu, tam olarak kavrayabildiğimden çok daha derin ve berbat bir şeydi. Henüz.

"Nereye gidiyorsun?" Beni iterek geçerken sordum. "Burada işimiz bitmedi."

Bir kahkaha attı. "Haklısın. İşemeye gidiyorum. Bu senin için sorun olur mu, sevgili karıcığım? O armut saçmalığı içimden geçti."

Oh.

Yanağımın içini ısırarak devam etmesini işaret ettim. İhtiyacım olan son şey sarhoş bir Archer D'Ath'ın kanepemde sızıp altına işemesiydi. Belki de bu beni aramızdaki güçlü cinsel kimyadan kurtarabilirdi...

Artık çok geçti. Banyo kapısı çarptı ve ben iç çektim.

Cuma gecemin böyle geçeceğini hayal etmediğimi rahatlıkla söyleyebilirdim. Sinirlerimi yatıştırmak için boş şişelerimizi toplayıp mutfığa götürdüm ve geri dönüşüm kutusuna attım. Banyomdan gelen su sesi sifonu çektiğini gösteriyordu, ama sonra duş başladı. Ne oluyor lan? Benim dairemde duş mu alıyordu? Ne zamandan beri bunu kabul etmişim?

Öfkeyle -ve şarap ve elma şarabından dolayı biraz çakırkeyif bir halde- ona misafirperverliğin lanet kurallarını çiğnediğini söylemek için içeri girdim. Banyo kapısını sertçe açtım, sonra neredeyse dilimi yutacaktım.

"Sakıncası var mı?" diye sordu kocam -çırılçıplak kocam- duş spreyinin altından. "Kapı çalmak diye bir şey duydun mu hiç?"

Nutkum tutuldu, bir elimi gözlerime kapattım ama *hadi*. Zaten *her şeyi* görmüştüm. Meme uçlarımda dramatik bir şekilde sıkışması ve amımın zonklaması herhangi bir gösterge olsaydı, libidom da öyle olurdu. Siktir, siktir, *siktir*.

"Neden benim duşumdasın?" Sesimde tiz bir panikle talep ettim.

"Neden olmasın?" diye cevap verdi, sesi mevcut durum için çok fazla eğlence taşıyordu. "Bana katılmak ister misin, Prenses? Senin için sırtını keseleyebilirim."

Bu teklifin beni bu kadar cezbetmesi gerçekten utanç vericiydi.

Neyse ki daha fazla içmemiştim, yoksa şu anda sırılsıklam olmuştum. Zaten o şeylerden sadece biriydim.

Groan. Archer beni yavaş yavaş öldürüyordu.

"Sadece... defol git," diye homurdandım, elimi gözlerimin üzerinde sıkıca tutarak. "Konuşmak istediğini sanıyordum, taşaklarını tıraş etmek değil."

Su kesildi ve Archer'ın kıkırdaması yaklaştı. Hem de çok yakın. Çıplak ayak parmaklarıma su damlayacak kadar.

"Neden ikisi birden olmasın?" diye alay etti, havluya uzanırken kolu beni okşadı. "Sakin ol, Prenses. Aletim seni bir tür yılan oynatıcısı gibi hipnotize etmeyecek." Durakladı ve ekleyeceği bir şey olduğunu anladım. "Tabii siz istemediğiniz sürece."

Evet. Tipik, tahmin edilebilir Archer.

Ona hakaretler savurarak gözlerimi kaçırdım -çünkü lanet olsun, ben sadece bir insandım- ve yatak odama geri çekildim. Aramıza ekstra bir koruma katmanı koymak için kapüşonlu bir şeye ihtiyacım vardı. Birdenbire büyük boy tişörtüm ve kısa şortum fazla transparan gelmeye başladı.

Archer'ın arkamda dolaştığını duydum ama sahip olduğum en büyük sweatshirt'ü bulmak için dolabımı karıştırırken gözlerimi ileri diktim. Bingo. Kody'ninkilerden biri mükemmel olurdu.

Onu üzerime geçirdikten sonra arkamı döndüm ve Archer'ı *lanet yatağında* bulunca keskin bir dönüş yaptım.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" "Ne halt ettiğini sanıyorsun?" diye bağırdım, rahatına bakarken gözlerim yuvalarından fırlamıştı, sonra bir esnemeyle kolunu başının üzerine attı.

"Uykum var," diye cevap verdi, huysuz bir çocuk gibi. "Burada kalmamın bir sakıncası yok, değil mi?" Ses tonundaki açık ima, benim için bir sakıncası olup olmadığının pek de umurunda olmadığıydı. Başka bir seçeneğim yoktu.

Yine de dışlerimi birbirine geçirdim, öfkelen dim. "Evet, *umurumda*. Çık dışarı. Evine git. Babamınmış gibi gösterdiğin o eski büyük malikanen var. Çok yorulduysan git orada uyu."

Mürekkeple kaplı o kocaman, kaslı omuzlarından birini silkerek ağır ağır kapanan gözlerini bana kırıştırdı. Bu kadar çok dövme için iğne altında epey zaman geçirmiş olmalıydı.

"Yapamam," diye geveleyerek cevap verdi. "Bana mahkumsun, karıcığım."

Hayal kırıklığı öfkemi şiddetli seviyelere çıkarıyordu. Bana verdiği o güzel, mor bıçağı ona saplamak istiyordum. Tam orada, şifonyerimin üzerinde, elimin altındaydı.

Ama her zaman olduğu gibi merakım galip geldi.

"Bu da ne demek oluyor Archer? Neden eve gidemiyorsun? *Gitmeyeceğim* mi demek istiyorsun?" Gözlerimi ona diktim. Göğsü çıplaktı, buruşuk battaniyelerim belinin üzerine atılmıştı. Oraya tırmanmadan önce pantolon giymiş miydi? Yoksa tamamen çıplak mıydı? Neden umursuyordum ki?

Tekrar esnedi. "Yapamam," diye tekrarl adı. "Kody ve Steele beni kapı dışarı ettiler ve *sorunlarımı çözene* kadar geri dönmememi söylediler, işte buradayım." Ellerini iki yana açarak tüm sorunlarının benim etrafımda odaklandığını gösterdi. "Çözmek."

Sinirden tüylerim diken diken oldu ve zihinsel olarak o iki pisl iğe lanet okudum. Bu gece burada olmamak için öne sürdükleri bahaneler saçmalıktan mı ibaretti? Hayır, artık bana yalan söylemeyeceklerine söz vermişlerdi. Archer'ın yüküyle bu şekilde başa çıkmayı planladığını bildiklerinden şüpheliydim.

Kollarımı kavuşturdum ve yatağımdaki sarhoş piç kurusuna ters ters baktım. "Yani, bitti say. Sorunlar çözüldü. Şimdi siktir git."

Dudaklarında bir gülümseme belirdi ve başını salladı. "Yaklaşamadım bile. Neden buraya gelmiyorsun, böylece konuşmamızı bitirebiliriz?" Sanki beni bir engerek yılanıyla yatmaya davet etmiyormuş gibi yanındaki boş yatağı okşadı.

Reddetmek ve ona konuşmasını nereye iteceğini söylemek dilimin ucundaydı. Ama solgun gözleri kurnazlıkla parlıyordu.

"Bedeninin sana ihanet etmesinden o kadar korkuyorsan ve bu kadar yakın olmayı kaldıramıyorsan başka. Anlaşılabilir bir durum sanırım. Kendini bana atma konusunda bir geçmişin var." Gülümsemesi benimle alay ediyordu ve ben de yemi yuttum. Lanet olsun.

Öfke ve kızgınlıkla kaynayarak yatağımın diğer tarafına doğru yürüdüm ve yatağın en ucuna tüneyerek ekşi bir bakışla ona baktım. "Mutlu musun?"

Archer bir kahkaha attı. "Mest oldum."

Yavaş bir nefes aldım ve zihnimden beşe kadar saydım. Eğer daha fazla cevap istiyorsam, sakinliğimi korumalı ve dövmeli Adonis'in çarşafplarımın arasında kendini evinde hissetmesini görmezden gelmeliydim. Kolay değil mi? Evet, Everest Dağı da sadece bir tepeydi.

"Peki, farklılıklarımızı *uzlaştırma* girişimlerinde başka hangi bilgelik incilerini bırakmayı planlıyorsun, Günişığı?" Önce konuşmak için hiçbir işaret vermeyince kuru bir ses tonuyla sordum. Muhtemelen alkolün de etkisiyle, bir sürüngen gibi bana bakarken gayet rahat görünüyordu.

Elinin tersiyle gözlerini ovuşturarak ağır bir esneme daha verdi. "Neredeyse hiç bu kadar içmem, biliyor musun? En son ne zaman tüm odayı döndürecek kadar sarhoş olduğumu bile hatırlamıyorum."

Gözlerimi devirdim. "Eğer yatağıma kusarsan, seni yatağımda boğulman için bırakırım."

"

Sadece güldü. Bunu ondan duymak sarsıcıydı, sanki vücudu-Bütün gece takılmak ve sohbet etmek isteyen neşeli ve arkadaş canlısı bir uzaylı tarafından kapıldı.

"Pekâlâ, buna ne dersiniz?" diye sordu kollarını başının arkasında kavuşturarak. "Sanırım seni kimin öldürmeye çalıştığını biliyorum. En azından neden."

Kaşlarını havaya kalktı. "Pardon?"

Sarhoş bir şekilde sırtarak yan döndü. "Zane'e etrafı koklamayı bırakmasını söyleyebilirsin; kâğıt izlerini çözmeyecek. İsyan Gecesi daha gerçekleşmeden kimsenin seni bulmasını engellemek için her şeyi kendim temizledim."

Nutkum tutulmuştu. Tamamen nutkum tutulmuştu. Burada Zane ve Demi'yle birlikte annemin ailesinin neden belgelerden silinmiş gibi görüldüğünü ortaya çıkarmaya çalışıyordum ve suçlu bunca zamandır burnumun dibindeydi.

"Archer şok halimden habersiz ya da umursamaz bir şekilde devam etti: "Belli ki seni çoktan bulmuşlar ve dark web'e yerleştirmişler. Yani tüm o çalışmalar boşunaydı."

Bir an için gözlerimi kapatarak tutarlı düşünceleri bir araya getirmeye çalıştım. "Tamam, yeniden başla. Beni kimin öldürmeye çalıştığını biliyorsun ve bunu bana *şimdi* mi söylüyorsun?"

Gözlerini devirme sırası ondaydı. "Sizi memnun etmek mümkün değil Prenses. Sır saklarsan, taşaklarına tekmeyi yersin. Gerçeği söylersen, daha önce yapmadığın için suçlanırsın."

"Vay canına," diye karşılık verdim. "Tam bir baş belasısın, bunu biliyor muydun?"

Homurdanarak onaylar gibi bir ses çıkardı. "Evet. Öyleyim. Ama onca başarısızlığıma rağmen hâlâ beni haremine katmanın nasıl bir şey olacağını hayal ediyorsun. *Bu senin* hakkında ne söylüyor Madison Kate?"

Orospu çocuğu haklıydı. Gerçi bunu asla kabul etmezdim.

"Hayır, bilmiyorum," diye yalan söyledim. "Konuya geri dönelim. Kim beni öldürmeye çalışıyor?" Archer gözlerini kısarak bana baktı, zaten yarı uykulu görünüyordu. "Amcan.

Sanırım. Ya da belki kuzenin... Yüz yüze bir ziyaret olmadan orada iplerin kimin elinde olduğunu bilmek zor."

Kafam her zamankinden daha da karışmış bir halde başımı salladım. "Ne s a ç m a l ı y o r s u n sen? Ben-" Sözümü yarıda kestim, idrakim uyanmıştı.

"Sizi orospu çocukları. Bilmediğim başka bir ailem mi var?" Tek omzunu silkti. "Bunun için beni suçlama. Ayrıca, içlerinden birinin seni öldürtmeye çalıştığını düşünürsen, gerçekten tanımak isteyeceğin türden insanlar gibi mi görünüyorlar?" Yüzünü buruşturdu.

kaşlarını bana doğru kaldırdı ve ben de onun haklılığını kabul etmek zorunda kaldım.

"Peki neden ölmemi istiyorlar? Dur tahmin edeyim. Mirasım düşündüğümünden çok daha fazla mı?" Sesim düz ve teslimiyetçiydi ve Archer'ın dudaklarındaki bilmiş gülümseme beni uzaktan bile şaşırtmadı.

Başını salladı. "Bingo."

"Ne kadar?"

Omuz silkti. "Bilmiyorum. Muhtemelen milyarlarca."

Boğazımda öfke kabardı. "*Bilmiyor* musun? Yirmi bir yaşıma geldiğimde vakıf fonumun sana geçmesi şartıyla beni *satın aldın*. Değerinin ne kadar olduğunu *bilmediğini* mi söylemek istiyorsun cidden?"

Bana sıkılmış bir bakış attı. "Bir şeyi açıklığa kavuşturalım Prenses. Seninle güven fonun için evlenmedim. Fark etmediysen söyleyeyim, ben de bir dolara muhtaç değilim." Sesi sertti, ama biraz önce olduğundan daha az bulanıktı. "Seninle evlendim çünkü bu kadar kısa sürede aklıma gelen tek şey buydu. Ben olmasaydım, açık artırmaya çıkacaktın ve muhtemelen Venezuelalı bir uyuşturucu baronunun seks kölesi olacaktın."

İçimde bir şok dalgası oluştu. Böyle söyleyince...

"İnan bana Kate," diye homurdanarak ekledi, "şu anda daha iyi durumdasın. Hem de büyük bir farkla. Açık artırmada insan satın alan o pislikler iğrenç, ahlaksız, sadist piçler ve senin gibi bir kız, evcil hayvanlarını kırmayı ve aşağılamayı seven türden bir alıcının ilgisini çekerdi."

Steele bana ne demişti? Dışarıda her zaman daha kötü biri vardı. Ve evet, Archer haklıydı. Bu duruma ne kadar öfkelenmiş olsam da, çok daha kötüsü de olabilirdi.

"Bu yüzden mi benimle yatmayı reddettin?" Kendimi durduramadan sordum. Soru dudaklarımdan çıkar çıkmaz irkildim.

Archer merakla bana baktı. "Evet," diye cevap verdi en ufak bir aldatma belirtisi bile göstermeden. "Şimdi her şeyi bir perspektife oturtuyor, değil mi? Evet, kötü borçlarını temizlemek için babana bir sürü para ödedim ve karşılığında senin ve güven fonunun mülkiyetini devretti. Ama sana zarar vermedim, tecavüz etmedim ya da seni kafese kapatmadım. Öyleyse neden senin gözünde bu büyük kötü adamım, ha?"

Çenesi ağır bir esnemeyle daha çekildi ve göz kapakları daha da düştü. Eğer ondan daha fazla cevap almak istiyorsam, bayılmadan önce acele etmeliydim.

Ama az önce tüm sorunumu özetleme şekli beni şaşkına çevirmiş ve bildiğimi sandığım her şeyi ciddi ciddi sorgulamama neden olmuştu. Neden bu kadar öfkeliydim? Söylediği gibi, eğer beni kurtarmak için harekete geçmeseydi şu anki durumum milyonlarca kez daha kötü olabilirdi. Beni sarsan da buydu.

Archer D'Ath beni hapsedmemiş ya da özgürlüğümü elimden almamıştı. Tam tersine. Beni *kurtarmıştı*.

Hay sikeyim. Şimdi bu bizi nereye götürüyordu?

"Az önce beynini patlattığımı görebiliyorum," diye mırıldandı Archer, gözleri sadece uzun siyah kirpiklerin çerçevelediği soğuk mavi yarıklardı. "Sen o karmakarışık gri maddeyi bir araya getirip benden nefret etmek için yeni bir asılsız neden bulana kadar uyuyacağım." Gözlerini tamamen kapattı ve battaniyelerime rahatça sarılana kadar yer değiştirdi.

Hâlâ ona söyleyecek bir şeyim yoktu. Söylenecek ne vardı ki?

Uzun bir süre yatağımın kenarında öylece oturdum ve göğsü nefes alıp verişiyile inip kalkarken ona baktım.

"Bana bakmayı kes" dedi, beni öyle bir korkuttu ki sıçradım ve neredeyse yataktan düşüyordum. Aslında eli battaniyenin arasından fırlayıp bileğimi tutmasaydı düşecektim.

Utanç yanaklarımdan taşı. "Uyuduğunu sanıyordum," diye homurdandım, sanki bu ona bakmam için bir bahaneymiş gibi. Düşündüm de, bu her şeyi daha da kötüleştirdi.

Parmakları bileğimde esnedi ve beni yatağımın diğer tarafında yattığı yere doğru çekti. "Uzan, Prenses. Paranoyanı birkaç dakika dinlendir. Sabah akşamdan kalma olduğumda beni azarlamaya devam edebilirsin. Eğlenceli olmaz mı?"

Güldüm, ondan uzaklaşacak enerjiden yoksundum. Bunun yerine, tam olarak söylediğini yaptım ve yanındaki boş alana uzandım, yedek yastıklardan birini başımın altına sıkıştırmak için çektim.

Gözleri kapalıydı ama az da olsa hâlâ uyanık olduğundan şüpheleniyordum. Bu yüzden biraz daha zorladım.

"Neden umursuyorsun?" Mırıldandım, yarı yarıya hiç yanıt almamayı bekliyordum. "Demi'yle senden boşanmak hakkında konuşmam neden umurunda olsun ki? Bu beni yirmi bir yaşına kadar hayatta tutmaktan daha kolay olmaz mı? Hiç akıllıca değil gibi görünüyor." Çünkü *sadece* paraydı. Eğer adımı ve özgürlüğümü geri kazanmak anlamına geliyorsa, hiçbir şey almadan çekip gitmeye razı olur muydum?

Archer derin bir nefes aldı, cevap verirken gözlerini bile açmadı. "Ama o zaman Shadow Grove'da kalmak için bir nedenin kalmaz," dedi uykulu bir mırıltıyla, "ve seni bir daha asla göremeyebilirim."

Kalbim bir an için durdu. "Bu o kadar kötü mü olurdu?" Fısıltıyla sordum, midem düğümlenmişti ve derim endişeyle karıncalanıyordu.

"Evet."

Bu itirafa cevap vermedim. Ne söyleyeceğimi bilsem bile sözcükler oluşamıyordu; boğazımdaki yumru çok kalındı.

Birkaç dakika süren sessizlikten sonra Archer'ın nefes alış veriş i yavaşlayıp derinleşerek uykuya daldığını gösterdi ve ben de belli belirsiz ona yaklaştım. Tepki vermeyince battaniyenin altına girdim ve yüzüm ona dönük yatarken yastığımı başımın altına daha da sıkıştırdım.

Pek çok aşk romanında alfa bir erkeğin uykuda nasıl yumuşadığı, tüm o sik gibi öfkesini ve kavgacı saçmalıklarını nasıl kaybettiği ve gerçek yüzünü nasıl ortaya çıkardığı anlatılırdı. Archer öyle değildi. Uykusunda bile kaşları çatıktı ve dudakları sanki kaşlarının ortasında donup kalmış gibi gergin ve köşeleri aşağı doğru eğikti.

Kendime engel olamayarak uzandım ve kaşlarının arasındaki çizgiyi takip ettim, sanki kaşlarını düzeltebilmişim gibi. Dokunuşumla daha derin bir nefes aldı ama bunun ötesinde bir tepki vermedi. Yine de alnı biraz gevşemiş gibiydi.

Küçük bir iç geçirdim ve parmak ucumun, parmağını fare kapanına sokan bir adrenalın bağımlısı gibi yüzünün yan tarafında gezinmesine izin verdim.

"Benden neden bu kadar nefret ediyorsun Archer D'Ath?" Yüksek sesle fısıldadım, kafamın içinde baskın olan bu düşünceyi daha fazla tutamadım.

Daha derin bir nefes daha aldı, kirpikleri hafifçe aralandı. "Senden nefret etmiyorum Kate," diye mırıldandı, sesi uykudan o kadar kalındı ki kelimeleri zar zor seçebiliyordu. "Kendimden nefret ediyorum... hakkım olmadığı halde seni sevdiğim için."

Bu sözlerle birlikte kalbim milyonlarca kanlı parçaya ayrıldı. Yine de gözleri hemen kapandı ve nefes alış veriş i uykunun derin, eşit ritmine geri döndü.

Midem dikenli tellerle sarılmış gibi ağrıyordu ve göğsümdeki acı gözlerimi yaşartmaya yetiyordu ama hiçbir şey söylemedim. Söyleyecek hiçbir şeyim *yoktu*. Bunun yerine, Archer'dan uzağa bakacak şekilde diğer tarafıma yuvarlandım.

Uyuyabileceğimden cidden şüpheliydim ama bana düşünecek çok şey vermişti. Ve açıklanamaz bir nedenden ötürü, daha fazla uzaklaşmak istemiyordum.

Archer D'Ath her zaman çizdiğim gibi büyük kötü adam değildi. O daha çok bir kara şövalyeydi. *Benim* kara şövalyem.

W Uyandığımda, güvende olduğumu ve sevildiğimi hissettim.

Ne oluyor lan?

Neler olup bittiğini anlamaya çalışarak uykunun bulanıklığını göz kırparak hızla uzaklaştırdım.

Ortama dolanmış, ağır kaslı ve mürekkep kaplı kol ilk ipucumdu. Kıcıma bastırılan büyük sertlik ise bir sonraki ipucumdu. Neyse ki hâlâ uyku şortumu giyiyordum, yoksa o katı sıcaklığa doğru eğilmek çok cazip olurdu.

Akıllı seçimler yap, MK.

Cass sağ olsun, bu benim yeni mantram olacaktı. Hayatta kalmak istiyorsam akıllıca seçimler yapmalıyım. Neyse ki Archer'ın alkolle beslenen itirafı bu süreci kolaylaştırmıştı.

Ama önce bazı sınırlar koymam ve daha net çizgiler çizmem gerekiyordu. Archer'ın güç dengesini elinde tuttuğu ve benim de sadece yoluma devam ettiğim bir güne daha giremezdim.

Ne kadar uyuduğunu test etmek için hafifçe yer değiştirdim ama tepki vermedi. Boğazından yumuşak, zar zor duyulabilen horultular geliyordu ve yüzü saçlarımın dağınıklığına gömülmüştü. Nasıl oldu da bu şekilde uyuyabildik, asla bilemeyeceğim. Uykuda bizi birbirimize çeken manyetik bağlantımızı suçlayabilirim.

Elimden geldiğince dikkatli ve nazik bir şekilde kolunu belimden kaldırdım ve yataktan kayarak çıktım. Onu uyandırma korkusuyla nefesimi tutarak hızlı adımlarla oturma odasına gittim. Telefonum kanepede bıraktığım yerdeydi ve Steele ile Kody'den gelen bir düzine kadar mesajın yanı sıra Bree ve Scott'tan da birkaç mesaj vardı.

Her ikisine de hızlı bir mesaj göndererek ikimizin de hâlâ hayatta olduğumuza dair güvence verdim. Kody hemen cevap verdi, gelip gelemeyeceğini sordu ama ona zahmet etmemesini söyledim. Yakında malikaneye dönecektik.

Çünkü ne de olsa akıllıca seçimler yapıyordum. Ve bu listenin en başında, güvenliğimin Zane'in adamlarını daha fazla tehlikeye atmayacağı Archer'ın çatısı altına geri dönmek vardı.

Telefonumu şortumun arka cebine sokarak mutfığa yöneldim ve buzdolabımdan süzölmüş buzlu su sürahisini çıkardım. Sırtarak

Bir manyak gibi sürahiyi yatak odasına taşıdım ve bir an için yatağın yanında durup derin uykudaki Archer'ın görüntüsüne hayran kaldım.

Muhteşemdi ama bunu hak etmişti.

Sürahinin kapağını açtım, sonra da hepsini yakışıklı yüzünün üzerine boşalttım.

"Ne oluyor lan?" diye kükredi, sıçrayarak ve boğularak uyandı ve ben de yataktan hızlı bir adım uzaklaştım. Archer'ın gazabından korktuğumdan değil, roller tersine dönseydi ben de durumu değerlendirmeden önce yumruklarımı savururdum.

Yine de kendine gelmesi sadece bir saniye sürdü.

"Prenses. Sanırım sabah insanı değilsiniz?" Saçından, yüzünden ve sakalından damlayan su, dövmele göğsünden aşağıya ve karın kaslarına doğru akıyordu. Neyse ki battaniyeler hâlâ kalçalarında toplanmıştı ve daha fazlasını gizliyordu.

Ona sıkı, alaycı bir gülümseme verdim. "Tam tersi, Günişığı. Dün geceki konuşmamızı bitirmenin zamanı geldi, sence de öyle değil mi?"

Gözlerini bana dikti, gözlerinde bir şüphe ve endişe titreşimi vardı. Bu kadar dürüst olduğu için pişmanlık mı duyuyordu? Yoksa bu sadece onun gerçeklerini nasıl işlediğimle ilgili bir endişe miydi?

"Giyin," diye tersledim onu. "Duş alacağım, sonra bana kahvaltı ısmarlayabilirsin. Doğru düzgün kafein almışsam ayağımı kışına sokma olasılığımın çok daha düşük olduğunu söyledim bana güven."

Cevabını beklemedim, topuklarımın üzerinde dönerek banyoya doğru ilerledim. Kapıyı arkamdan kapattım, sonra suyu açtım ve uyku kıyafetlerimi çıkardım. Bir noktada geri dönüp yetersiz eşyalarımı toplamam gerekecekti ama bu Archer ve ben bir tür ateşkes bulana kadar bekleyebilirdi.

Duşa gireli iki dakika olmamıştı ki banyonun kapısı açıldı ve oda birdenbire çok küçük gelmeye başladı.

"Ne halt ediyorsun, D'Ath?" Vücudumdaki sabunu durulayarak söylendim.

Omuz silkti, buğulu cam duş kapısını açtı ve benimle birlikte kabine girdi. Çırılçıplak. İkimiz de tamamen çıplak ve birden fazla şekilde ıslanmıştık. Lanet olsun, bu bok için yeterince güçlü değildim.

"Duş alıyorum," dedi kendini beğenmiş bir sırıtışla. "Dün gece üzerimden kamyon geçmiş gibi hissediyorum."

Gözlerimi devirdim, belimin *üstünde* tutmaya dikkat ettim. Alçakgönüllülük numarası yapmanın bir anlamı yoktu; beni daha önce birkaç kez çıplak görmüştü. Ama bu çok daha yoğundu. Çok daha cazipti. Çünkü *ikimiz* de çıplaktık ve bunu yapmak o kadar kolay olacaktı ki...

"Neyse ki işim bitmişti. Senindir, Günişığı." Çünkü kendimi aptal durumuna düşürmeden önce görevi iptal etmem gerekiyordu. Tekrar.

Duştan çıkmaya çalıştım ama ensemdeki sert eliyle beni durdurdu. Beni geriye doğru çekip duş spreynin altında döndürürken ve dudaklarını dudaklarım yapıştırırken şaşkın bir gıcırta çıktı.

Şok, taşaklarına vurmamı engelledi, sonra da şehvet geri çekilmemi engelledi. Tam da hatırladığım gibi öpüyordu. Hakimiyet, tutku ve çaresiz bir arzuyla doluydu. Aynı anda hem beni jöleye çeviren hem de içimi ateşle dolduran türden bir öpücüktü.

Sonunda onu ittim ve bu sırada birkaç tel saçımı kaybettim. Nefesim kesilmişti ve dudaklarım öpücüğünün sıcaklığıyla mümkün olan en iyi şekilde yanıyordu ama yine de ona ölümle baktım.

"Rol yapmayı bırakabilirsin Kate," dedi alaycı bir kahkaha atarak. "Beni istediğini biliyorum. Sanırım benim de seni ne kadar çok istediğimi inkâr etmek oldukça *zor*." Kaşlarını çatı ve ben de yemi yutmamak için dudağımı ısırđım.

Ciğerlerime çektiğim havayı kısık bir kıkırdamayla dışarı verdim ve ona yaklaştım. Sert meme uçlarım göğsüne sürtündü ve parmaklarım söz konusu sert kanıtın etrafında kıvrıldı, Archer'dan keskin bir nefes aldı.

"Günişığı," diye mırıldandım, içimde uyandırdığı tüm şehvet ve arzunun gözlerime yansımaya izin verdim. "Beni şimdi becermek mi istiyorsun? Sahip olduğun onca şanstan sonra, şimdi beni becermek mi istiyorsun?" Parmaklarım şaftının etrafında sıkılaştı ve ona yavaş bir vuruş yaptım.

Nefesi kesildi. "Sen de istediğini biliyorsun."

"Bu kadar kolay, ha? Kirli sırrını biliyorum ve artık taşaklarını amımın derinliklerine sokmanı engelleyecek hiçbir şey yok." Daha da yaklaştım, dudaklarım onunkilere değebilsin diye ayak parmaklarımın üzerinde yükseldim. Alay ederek. "Ama bir şeyi unuttun."

Aletini bir kez daha sertçe okşadığımda boğazından acı dolu bir inilti kaçtı. Çok büyüktü, bunu inkâr etmenin bir anlamı yoktu ve içimi doldururken nasıl hissedeceğini hayal etmek bile amımı ısıtıyordu.

"Öyle mi?" diye cevap verdi, dili alt dudağının üzerinde geziniyordu. "O da ne?"

İleri doğru bastırdım, bu sefer onu düzgünce öptüm ve aletin elimde şiştiğini hissettim. Enayi.

Ayrılıp dudaklarımı ulaşabildiğim kadar kulağına yaklaştırdım.

"Umutsuzca sikişmem, D'Ath. Bitir işini." Onu bıraktım, fayanslı duvara doğru hafifçe ittim ve bu sefer gerçekten duştan çıktım.

Şoka girmiş olmalıydı çünkü kahkahasının sesi dairemde yankılanmadan önce bir havlu kapmayı ve yatak odama kadar geri çekilmeyi başardım. Siktiğimin psikopatı.

Bir önceki geceden kalma kıyafetleriyle ortaya çıktığında, Steele'in sağlamış olması gereken yeni iç çamaşırlarıyla dolu çekmece sayesinde çoktan değişmiş ve gitmeye hazırdım. Ayrıca göt deliği oyunumu da biraz hızlandırıyordum.

"Tam olarak ne yapıyorsun?" Archer fiziksel bir acı çekiyormuş gibi gözlerini kısarak bana baktı. Sesini duyurabilmek için sesini yükseltmek zorunda kaldı, ben de blenderı kapatmadan önce ona bir süre daha gülümsedim.

"Pardon, o da neydi? Mikserin sesinden seni duyamadım."

Hançer gibi baktı. Akşamdan kalma olmak canına okuyor olmalıydı. Ya da belki de o mavi taşaklar yüzünden ekşimişti.

"Ne yapıyorsun lan sen?" diye sordu, sesi hırıltıyla karışmıştı.

Az önce yüksek güçte çalıştırdığım blendera baktım. "Bu mu? Kesinlikle hiçbir şey." Kapağı kapattım ve kırılmış buzları lavaboya boşalttım. "Hazır mısın?"

Bakışları her şeyi anlatıyordu ve ben de kendini beğenmiş gülümsememi gizleme zahmetine bile girmedim. Akşamdan kalma olması benim suçum değildi ama elimden gelse bunu daha da acı verici hale getirirdim. Çünkü birbirimizi vurmak, hakaretler yağdırmak ve iğneleyici sözler söylemek bizim güvenli yerimizdi. Bu olmadan, ikimizi nereye bırakacağından korkuyordum. İtiraf ettiği onca şeyden sonra.

Bunların yarısını bile hatırlamıyor olabilirdi. Belki de doğru bile değillerdi.

Yine de doğru olduklarını biliyordum. İnkâr edilemez bir şekilde.

Paltomu üzerime geçirdim, telefonumu, anahtarlarımı ve cüzdanımı aldım, sonra kanepemin kenarına oturup baldır boy botlarımı giydim. Bugün yükseklik avantajına ihtiyacım olduğunu çok iyi bildiğim için daha yüksek topuklu bir ayakkabı tercih etmişim. Aynı zamanda, kısa yün bir etek ve kloş bir pantolon tercih etmişim.

Hem. Hava biraz ısınmıştı ama o kadar da değil. Tek gerekçem Archer'ı çıldırtacak olmasıydı ve ben de bunu istiyordum.

Lobiye inerken ikimiz de konuşmadık ama Cass'e bir mesaj atarak Archer'la gittiğimi bildirdim.

Sokağa çıktığımda etrafıma bakarken kaşlarımı çattım. "Araban nerede?"

Başını yana eğerek bana eğlenen bir bakış attı. "Buraya o kadar alkolle geldiğimi mi sandın Prenses? Ben umursamazım, aptal değil." Kaldırım boyunca ilerlemeye başladı. "Haydi."

Ben onun uzun adımlarına yetişmek için acele ederken gök gürültüsü tepemizdeki gri gökyüzünde gümbürdüyordu. Orospu çocuğu bunu kasıtlı olarak yapıyor, beni onun her adımına karşılık iki adım atmaya zorluyordu. Anlaşılan bu sabahki tek aşağılık herif ben değildim.

"Nereye gidiyoruz?" Sokağın ortasında ona küfretmemek için dişlerimi sıkarak sordum. Acıkmıştım, kahveye ihtiyacım vardı ve lanet olsun, ciddi bir mavi yumurtalık vakası geçiriyordum. Belki de duşta onunla işleri bu kadar ileri götürmemeliydim, çünkü sonuç olarak ağrım ve ihtiyacım vardı, bu da beni normalden daha büyük bir kaltak yaptı.

Archer bana hızlıca sırtıttı. Buna alışmak biraz zaman alacaktı, şeytani bir sırtıtsı olsa bile.

"Kahvaltı istedin, değil mi? O zaman acele et ve ağlamayı kes. Yağmur başlamadan önce oraya varsak iyi olur." Adımlarını bir an bile yavaşlatmadan gökyüzüne baktı ve ben de öfkemi kustum.

İki blok sonra, sıradan bir lokantanın önünde aniden durdu ve kapıyı çekiştirerek açtı.

"Önden buyur, sevgili karıcığım," dedi ve önünden girmemi işaret etti. Kaşlarımı çattım ama yine de girdim. Karnım ağrıyacak kadar gurulduyordu, bu yüzden muhtemelen şeytanla mutlu bir şekilde yemek yedim.

Belki de yemek üzereydim.

Pencere önündeki kabinlerden birine oturduk ve ben hevesle menüyü taradım. Bu kadar acıktığımda her şeyden bir tane istiyordum ve asla karar veremiyordum. Bu ciddi bir hastalıktı.

Yine de Archer kararı benim elimden aldı ve garson kız bizi görmeye geldiğinde bana şuruplu, dondurmali ve karamelize muzlu uzun bir krep siparişi verdi. Ayrıca bize kahve de ısmarladı, muhtemelen her zamanki bataklık suyu olacağını biliyordum.

"O da neydi öyle?" Garson kız mutfağa geri döndüğünde tersledim. Cumartesi sabahı olduğu için lokanta oldukça kalabalıktı ve insanların kendi aralarındaki tartışmalara garsonları da dahil etmelerinden nefret ederdim. O yüzden sipariş verdiğinde kibarca gülümsemiştim ama şimdi çatalımla gözünü oyacaktım.

Archer yine de endişeli görünmüyordu. "Sen bir şeker bağımlısıydın," dedi, sanki bu büyük bir sırımı gibi. "Yumurta ya da aptalca bir şey sipariş edecektin, sonra da kreplerim geldiğinde suratını asacaktın. Bu kadar öfkeli davranmayı bırak tatlım, senin için sipariş verecek kadar ilgi göstermemden gizliden gizliye hoşlanıyorsun."

Buna söyleyecek bir şeyim yoktu, bu yüzden dişlerimi sıktım ve pencereden dışarı, içeri giren fırtınaya baktım. Fırtınaları severdim, özellikle de yağmur sağanağa dönüştüğünde. Yere düşen her damlacık ya da gökyüzünde çakan her şimşek beni sakinleştirir, gerginliğimi azaltırdı.

Archer'ın sessizliği sohbetle doldurmak için acelesi yok gibiydi, bu yüzden yemeğimizi beklerken sakinleştik. Ben fırtınayı izledim, o da beni... izledi. Yine de bu beni rahatsız etmedi. Sadece kişiliğindeki ve dinamiğimizdeki değişimi değerlendirmem için bana biraz nefes alma alanı sağladı.

Duşta her şeyi mükemmel bir şekilde saptamıştım. Archer'ın ruh halindeki tüm değişim evlilik sözleşmesini öğrendikten sonra meydana gelmişti. Sanki omuzlarından bir yük kalkmış gibiydi ve artık sakladığı sırlar için beni cezalandırmıyordu.

"Steele muhtemelen bu hikâyeyi sana çoktan anlatmıştır," dedi Archer devasa krep tabaklarımız geldikten kısa bir süre sonra, "ama ben seni tüm bu karmaşadan önce tanıyordum."

Ağzım doluydu, bu yüzden cevap vermeden önce çiğneyip yutmak için zaman ayırdım. "Bahsetti, evet. Ama hatırlamıyorum."

Archer sadece başını salladı, bakışları tabağına kaydı. Bir süre sessizce yedik ve ben istemeye istemeye iyi bir seçim yaptığını kabul ettim. Açlıktan ölmek üzere olsam da kahvaltıda tam da istediğim şeydi.

Archer bir ara kendi kupasıyla gülümsemesini gizleyerek, "Kahveyi dene Prenses," diye mırıldandı.

Simsiyah sıvıya baktım ve burnumu kırıttırdım. "Hayır, teşekkürler. Tat alma tomurcuklarımı sonuna kadar kullanmaktan keyif alıyorum."

"Tam bir züppesin," diye yorum yaptı kahkaha atarak. "Buyurun majesteleri, sizin için hazırlayayım." İçine bolca krema ekledi

kahvemi bana doğru itmeden önce hızlıca karıştırdı. "Sadece dene. Fare zehri içermediğine söz veriyorum."

Gözlerimi devirerek bardağı elime aldım ve temkinli bir yudum aldım.

Şaşırtıcı bir şekilde, tat alma tomurcuklarımla akü asidine batırılmış gibi ulumasına neden olmadı. Aslında o kadar da kötü değildi. Nadia's Cakes'teki kahveden hâlâ çok uzaktı ama içilebilirdi. O kadarını söyleyebilirim.

"Gördün mü, bazen bana güvenmen gerekiyor Prenses." Archer'ın gözleri daha derin bir anlamla parladı ve bakışlarımı tekrar pencereye vuran yağmura çevirdim. Kahvaltıda ondan daha fazla bilgi almak için yaptığım tüm planlara rağmen, kendimi bu konuşmadan uzak dururken buldum.

Garip bir şekilde, sadece kahvaltımın tadını çıkarmak istiyordum... onunla birlikte.

Archer sarhoş dürüstlüğüyle duvarlarımı yerle bir etmişti ve şimdi elimde kalan tek şey kartondan bir cepheydi. Henüz anlamadıysa bile kısa sürede anlayacaktı. Ama ilişkimizin bu yeni aşamasının gökkuşaağı ve güllerden ibaret olacağını düşünüyorsa, ciddi bir şekilde yanılıyordu.

Ne de olsa sevgi ve nefret arasında ince bir çizgi vardı ve bizim çizgimiz resmen dikenli tellere dolanmıştı.

A Şaşırtıcı derecede keyifli geçen yemeğimizin ardından Archer beni bir gece önce arabasını bıraktığı yere götürdü. Kahvaltı yaptığımız yerin hemen köşesinde, salaş görünümlü bir yeraltı barının önündeydi, ama sağanak yağmurda hızla ilerlerken paltomu şemsiye olarak kullanmak zorunda kaldım.

İçki içmek için seçtiği mekânlar hakkında yorum yapmamayı tercih ettim ve kapıyı benim için açtığında yolcu koltuğuna geçtim.

"Madem bu hafta sonu bu kadar paylaşımcı bir ruh hali içindesin," dedim ıslak paltomu koltuğumun arkasına atıp emniyet kemerimi bağlarken. "Neden bana Kody ve Steele'in dün gece *gerçekten* ne yaptıklarını anlatmıyorsun?"

Archer bana hızlı bir bakış attı, motoru çalıştırdı ve cevap vermeden önce sokağa çıktı.

"Sana ne yaptıklarını *söylediler*?" diye sordu, sesi çok ketum çıkıyordu. Lanet olsun, belki de dürüstlüğünü korumak için viskiyle karıştırılmış kahveye ihtiyacı vardı.

İçimi çektim. "Kody'nin Jase ile acil bir toplantısı vardı, Steele de sözde güvenlik üzerinde çalışıyordu."

"Yaptıkları şeyin bu *olmadığını* sana düşündüren ne?" Archer itti ve öfkem alevlendi. Adamların sözlerini kasten sorgulamama neden oluyordu... zaten sorguluyor olmama rağmen.

Dişlerimi sıkarak onun oyununu oynadım. "Kody dün gece buraya gelirse sevişeceğini biliyordu, bu yüzden ona siktir git demek yerine Jase'le buluşmaya gittiğine inanmakta güçlük çekiyorum."

Archer bir kahkaha attı. "Belki de yatakta berbatsın, Prenses."

Başının yan tarafına ters ters baktım. "Bunun doğru olmadığını biliyorsun, Günışığı."

Bana şimşek hızıyla attığı bakışlar sıcaklık ve şehvet doluydu ve kalçalarımın gerilmesine neden oldu. "İyi. Jase acil olarak bazı numuneleri imzalamamı istedi. Eğer dün gece yapılmasaydı, imalatçıların verdiği son üretim tarihini kaçıracaktık."

Bağlantıyı kuramadığım için kaşlarımı çattım. "Peki, Kody neden gitmek zorunda kaldı?" Omuz silkti, Gölge Korusu'nda normal hızında ilerliyordu,

Ön cam sileceklerinin zar zor yetişebildiği bardaktan boşanırcasına yağın yağmura rağmen. "Çünkü Wreck And Ruin'de viski içiyordum ve

telefonuma cevap vermiyor. Sanırım Jase onun yerine belgeleri imzalatmak için Kody'yi aradı."

Huh. Tamam. O zaman Kody doğruyu söylüyordu. Bu kadar çabuk yalan söyleyeceğini düşünmemiş olsam da rahatlamıştım. O ve Steele güvenimi geri kazanmak için bu kadar çok çalışırken olmazdı.

"Peki ya Steele?" Üzerinde çalıştığı ve bu kadar zamanını alan güvenlik önlemlerinin ne olduğunu hâlâ merak ettiğimden sordum.

Archer bana bir bakış daha attı, bu kez dalgındı. "Söylediği gibi güvenlik üzerinde çalışıyordu." Yine de ses tonunda ketum ve gizemli bir hava vardı.

Karnımda korku birikti. "Bunu detaylandır."

"Ona sor. Bugünlerde hepinizin sır saklamaya karşı olduğunu sanıyordum. Eminim sorarsanız size söyleyecektir." Ses tonunda öfkemin alevlenmesine neden olan bir acıma ya da küçümseme notası vardı.

Düşündüm de, bu aklıma başka bir soru getirdi. Dirseğimi kapıya dayayıp başımı avucuma yaslayarak, "Söyle bana sevgili kocacığım," dedim. "Eğer beni *güvende* tutmak için tüm bu zor, tehlikeli ve pahalı yollara başvurduysan..."

Kızgın bir sesle homurdandı. "Yaptım," diye tersledi. "Bunu çoktan hallettiğimizi sanıyordum."

Sebeplerini tam olarak anlamamış gibi küçük bir omuz silktim. Yani, evet, inanmıştım. Ama hâlâ ondan şüphe ettiğimi düşünmesinin onu çıldırtacağını da biliyordum.

"Peki, tamam, tartışmanın iyiliği için, hepsini benim yararım için yaptın-"

"Öyleydi," diye sözümü kesti ve kaşlarını çatarak bana baktı. Yüzümde her ne gördüyse, sadece onu kızdırdığımı anlamış olmalı, çünkü bakışları yola dönerken omuzlarındaki gerginlik gözle görülür bir şekilde azaldı.

"Hı-hı," diye devam ettim, akşamdan kalmayken onu kışkırtmanın bu kadar kolay olmasından keyif alıyordum. Bu bana onu daha sık sarhoş etmek istediğimi düşündürdü. Bu beni kötü bir insan mı yapıyordu? En azından gözüne bir çatal saplamayı düşünmüyordum, yani son yirmi dört saat içinde belli bir ilerleme kaydetmiştik.

"Yani, bana *yardım* etmek için bunca zahmete girdiysen... ve dün gece bana söylediklerin gerçekse ve D'Ath'ın berbat bir manipülasyon tekniği değilse"-Evet, şimdi tüm düğmelerine basıyordum, eğer bir

"O zaman çok önemli bir sorum var."

Dramatik bir etki yaratmak ve aynı zamanda aklımdakini soracak cesareti toplamak için durakladım. Ama siktir et. Yakın zamanda bir adam öldürmüştüm; güzel bir çocuğa kişisel bir soru soracak kadar cesaret toplayabilirdim.

"Çıkar ağzındaki baklayı Madison Kate," diye emretti Archer, sormak üzere olduğum şeyden korktuğu belliydi. Direksiyonu daha sıkı kavrarken parmak eklemleri soldu ve ben gülümsedim.

"Madem bu kadar önemsiyorsun, neden geri çekildin ve en iyi iki arkadaşının beni becermesine izin verdin? Bana sahip olduklarını paylaşmayı seven bir adam gibi gelmiyorsun, ama yine de..." Bir el salladım ve ne demek istediğimi anladı.

Derin bir nefes aldı, soruma vereceği yanıtı tartışırken göğsü şişiyordu. Hakkını vermeliydim; bunun hassas bir nokta olmasını, refleks olarak geri tepmesini beklerdim. Ama bunun yerine cevabını düşünmek için zaman ayırdı.

"Çünkü," dedi sonunda, sesi sakın ama gerilimliydi, "Kody ve Steele benim için herhangi bir ailenin ifade edebileceğinden çok daha fazla şey ifade ediyor. Her şeyimi onlara borçluyum ve onların istediği bir şeye asla engel olmam. Hatta eğer..."

"İstedikleri şey karın olsa bile, onun karın olduğunu kim bilmiyor ki? Gizliden gizliye aşık olduğun ama kendin için bir hamle yapacak cesareti bulamadığın aynı kız mı? Bu gerçekten sıkı bir arkadaşlık, Günişığı." Ses tonum sert ve kırııcıydı ve nedenini bilmiyordum. Hem Kody hem de Steele için *çok* güçlü hisler besliyordum ve Archer'ın onların bir hamle yapmasına engel olmamasından *memnundum*. Öyleyse neden birdenbire kendimi bıçaklanmış gibi hissediyordum?

Archer bana şaşkın bir bakış fırlattı. "Sana aşık olduğumu hiç söylemedim, Prenses." Kelimeleri sanki tadı kötüymüş gibi tükürdü ve bu sadece benim mantıksız öfkemin alevlerini körükledi.

"Öyle mi? Benden nefret etmediğini ama beni *sevdiğin* için kendinden nefret ettiğini söylediğini hatırlıyor gibiyim. Senin sözlerin, benim değil." Kollarımı göğsümün altında kavuşturdum ve gözleri hâlâ yolda olmasına rağmen ona kızgın bir bakış fırlattım.

Alay etti. Gerçekten alay etti. "Rüya görüyor olmalısınız, Prenses. Ben öyle bir şey demedim. Ama benden duymayı umduğunuz şeyin bu olduğunu bilmek çok hoş. Hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm."

Sersemlemiş bir öfke içimde dalgalandı. Bir gece önceki konuşmamızı gündeme getirmek benim hatamdı, ama onun bunu söylediğini *inkâr* etmesi? Ondan gelen bu tek itiraf benim için bir dönüm noktası olmuştu. Savunmamı yerle bir eden saman çöpü. Ve orada oturup bunu söylediğini *inkâr* mı edecekti?

"Arabayı durdur," dedim, sesim soğuk ve sertti.

Archer beni yanlışı duyduğunu düşünmüş gibi iki kez baktı.

Yumruklarım kucağımda toplanmıştı ve tüm vücudum buz gibi bir öfkeyle titriyordu. "Archer. Lanet arabayı *hemen* durdur!"

Benimle tartışacağını, belki de doğrudan reddedeceğini düşünmüştüm ama yapmadı. Çenesi büküldü ve şakağındaki damar zonkladı ama arabayı yolun kenarındaki çimenlik şeride doğru hızla çekti. Shadow Grove'un eteklerinde ıssız bir yoldaydık, gitmemiz gereken yerin tam tersi yöneydik. Ama iyi tarafından bakarsak, Archer'ın yalancı dilini kendi lanet bıçağıyla ağzından kestiğimde etrafta buna şahit olacak hiç kimse yoktu.

Arabası yavaşladığı anda emniyet kemerimi çözdüm ve kapımı açtım.

"Kate, ne oluyor lan?" Araba daha tam olarak durmadan dışarı adımımı attığımda Archer haykırdı. Her neyse, yeterince yavaştı.

Yağmur bardaktan boşanırcasına yağıyordu ve birkaç saniye içinde iliklerime kadar ıslanmıştım. Ama farkına bile varmamıştım. Çok kızgındım. Çok incinmiştim. Kollarımı kendi etrafımda kavuşturdum ve Archer'ın arabasından uzaklaşmaya başladım.

"Madison Kate!" diye bağırdı arkamdan, sesi sağanak yağmurun sesiyle donuklaşmıştı. "Nereye gidiyorsun?"

Onu terslemekten başka bir cevap vermedim. Siktir et onu. Siktir et onu. Yaptığımız bu saçma sapan, kâğıt inceliğindeki ateşkesi de siktir et. Ciddiyim. Her şeyin canı cehenneme, sonra da kışına bir kaktüs sokarak biraz daha siktir et.

Bırakalım büyük, eski, boş malikânesine tek başına dönsün ve Kody ile Steele'e aramızdaki ilişkiyi düzeltmek için beş dakikalığına da olsa inatçı gururunu bir kenara bırakmadığını açıklasın. Eğer gerçekten de o kendine çeki düzen verene kadar onu kovmuş olsalardı, *bu* sonuçtan hiç memnun olmazlardı.

Yağan yağmur Archer'ın ayak seslerini azalttı, ta ki kaçamayacağı kadar yaklaşına kadar. Kocaman eli üst koluma dolandı ve beni öyle hızlı döndürdü ki topuklarım çamurda yalpaladı. Dengemi kısmen beni tuttuğu demir kavrama sayesinde korudum ve inatçı bir öfkeyle çenemi kaldırdım.

"Çek ellerini üzerimden, D'Ath," diye tısladım, sesim zehir ve nefret doluydu. Nefret.

"Arabaya geri dön, Madison Kate," diye alçak sesle ve tehditkar bir şekilde emretti. Hırıltı.

Bu sadece daha sert karşılık verme isteğimi artırdı. "Yoksa ne olur?" Alay ettim. "İtaatsizliğim için bana şaplak atmayı mı planlıyorsun?" Bu sadece lafın geliyordu, en iyi ihtimalle bir alaydı ama Archer'ın gözlerinin ilgiyle parlayışından, ona fikir verdiğimi anladım.

Her şeyin canı cehenneme. Tekrar.

"Bu hoşuna giderdi, değil mi?" diye karanlık bir mırıltıyla cevap verdi, gözleri parlıyordu. "Steele seks sırasında kıcını tokatladığında nasıl çığlık attığını ve inlediğini duydum. Senin gibi yaralı küçük kızlar her zaman sertliği sever."

Göğsümde öfke ve kızgınlık yükseldi ve onu kendimden uzaklaştırdım, kolumdaki tutuşunu çözebildim çünkü bunu yapmamı beklemiyordu.

"Bu konuda bir uzman gibi konuşuyorsun," diye karşı çıktım, tiksintim her kelimeme yansıyor. "Sakın bana daha önce *satın aldığın* tek kızın ben olmadığımı söyleme. Tıpkı büyük büyükbaban gibi, ha?"

Yüzü öfkeyle buruşmuştu ama ondan korkmuyordum. Sadece gerçekten zayıf bir adam kadınlara karşı kaba kuvvetle savaşırdı. Archer'ın tüm başarısızlıklarına rağmen, o zayıf değildi. Yakınından bile geçmiyordu.

"Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrin yok, Madison Kate," dedi bana sert bir el hareketiyle, sanki o çirkin suçlamaları kayıtlardan siliyormuş gibi. "Bin şu lanet arabaya."

Ellerimi kalçalarımın koydum ve dişlerimin takırdamasını önlemek için çenemi sıktım. "Hayır."

Archer'ın gözleri sanki onunla tartışmamı beklemiyormuş gibi kısıldı. "Arabaya bin, yoksa seni *zorla* bindiririm." Bana doğru tehditkâr bir adım attı ve ben de refleks olarak geri çekildim.

"Bana bir daha dokunursan taşaklarına yumruğu yersin Archer. Bir erkeğin testisleri kusurlu sayılmadan önce kaç darbe alabilir ki zaten?" Bunun gerçek olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yoktu ama Dallas bir keresinde bana taşaklarına yeterince darbe alırsan sperm üretimine zarar vereceğini falan söylemişti. Hakaretlerimin ardında yatan gerçek bilimi bilmiyordum; sadece onları ortaya atıyor ve bir tanesinin tutmasını umuyordum.

Archer tehdidime sadece güldü ve başımın gerçekten belada olabileceği izlenimine kapıldım.

Elini benim takip edemeyeceğim kadar hızlı bir şekilde savurdu, kolu belime dolandı ve beni vücuduna doğru sertçe çekti. Saniyeler içinde beni öyle bir şekilde kıstırmıştı ki, sadece kendimi kurtarmak için tamamen aciz değildim, aynı zamanda onun aletini diz kapağıma tekrar sokma tehdidimi de yerine getiremezdim.

"Bırak beni," diye talep ettim, hayal kırıklığı sesimi küçük bir çığlıkla renklendirdi. "Archer, bırak *gideyim!*"

Dudaklarımız sadece bir santim ayrılana kadar yüzünü eğdi. Sanki Rönesans döneminden kalma bir çeşmeymişiz gibi yüzünden aşağı su döküldü ve benimkine damladı. Gerçek duygularını itiraf edemeden birbirlerini öldürmeye mahkûm trajik, yıldız çarpmış aşıklar.

Acınacak haldeydik.

"Asla," diye cevap verdi karanlık bir vaatle. "Gitmene asla izin vermeyeceğim Kate. Ne yaparsan yap, ne kadar zorlarsan zorla, tekmelersen tekmele, çığlık at ve savaş, seni asla ama asla bırakmayacağım."

Ağzı sert bir Çekilde benimkinin üzerine düştü ama ben buna izin vermeyecektim. Şimdi olmaz. Az önce bana doğru gelişigüzel savurduğu o kesici iğnelerden sonra olmaz.

Bir an sonra hüsrân dolu bir hırıltıyla geri çekildi. "Öp beni, seni inatçı sürtük."

Her nasılsa kolumdaki tutuşu gevşemişti ve ben de onu çekip kurtardım, elimi yüzüne vurmak için kaldırdım. Yüzü ve elim ne kadar ıslak olursa olsun, tokat niyetlendiğimden bile daha sert indi, avucumu karıncalandırdı ve tenine pembe bir kızarıklık getirdi.

"Bana bir kez daha sürtük dersin, D'Ath. Beni gördüğün güne pişman edeceğim seni." Her kelimemde ciddiydim ve o da bunu biliyordu.

Dudağı alaycı bir şekilde kıvrıldı. "Belki de çoktan pişman olmuşumdur."

Gözlerimi devirerek ona acı bir kahkaha attım. "Acıma partisi saçmalığını kes, Günışığı. Dokunduğun her şeyi kırıp döküyorsun, sonra da kendi kendinden nefretin ve yalnızlığın yüzünden etrafındaki herkesi cezalandırıyorsun. Bu senden başka kimsenin suçu değil, bu yüzden berbat eylemlerin için biraz suçu kabul etmeye ne dersin?" Sözlerim göğsüne doğru bir itiş kakışla desteklendi, bu da bana onun elinden kurtulmak için yeterli manevra alanı sağladı.

Ya da ben öyle sanmıştım. Kaçtığımı düşünmeme yetecek kadar uzaklaşmama izin verdi, sonra avını saran bir örümcek gibi beni her zamankinden daha sıkı bir şekilde geri sardı.

"Ne *yaptığımı* sanıyorsun?" diye sordu sinirli bir hırıltıyla. "Bir şeyleri düzeltmeye çalışıyorum. Açılmaya ve elimi göstermeye çalışıyorum. Ama sen... sen bunu kolaylaştırmıyorsun."

Şimdi sırtım göğsüne dönüktü ve parmakları bileklerime dolanarak kollarımı bir deli gömleği gibi göğsümde kilitledi. İkimiz de yağmurdan sıırsıklam olmuştuk ama ikimiz de bunu umursamıyorduk. Bu acı patlaması için mükemmel bir ortamdı.

"Düşündüğünden daha kolay, seni mağara adamı orospu çocuğu," diye karşılık verdim, onun pençesinde çırpınırken ağır ağır nefes alıyordum. "Yalan söylediğini kabul et. Özür dile. Ve *ciddi* ol."

Beni aniden bıraktı, neredeyse yüzüstü çamura düşmeme izin veriyordu.

"Bu kadar kolay, ha?" diye alay etti, bir limon kadar acıydı.

Dönüp ona baktım, kollarımı iki yana açmıştım. "Bu kadar kolay."

Saçlarım yüzüme, kollarıma ve sırtıma bir dalış kıyafeti gibi yapışmıştı ve makyajım muhtemelen yüzümün yarısına kadar inmişti, ama orada durup kocama hakaretler yağdırırken kendimi garip bir şekilde *özgür* hissediyordum.

Sanki hayat çizgilerimizin kesiştiği güne ciddi ciddi lanet ediyormuş gibi bana ters ters baktı. Sonra içini çekti, omuzlarındaki o büyük penis enerjisinin bir kısmı söndü.

"Haklısın," dedi sonunda, yüzünü kaldırıp benimle bir kez daha göz göze geldi. "Haklısın. Yalan söyledim. Dün gece *bunu* söyledim ve ciddiydim. I..." Sanki bu ayki kelime kotasını doldurmuş gibi sözünü kesti.

Kollarımı kavuşturdum, sıırsıklam ıslak giysilerimin derin soğuşuna karşı titriyordum. "Sen... ne? Ben lanet bir medyum değilim, Archer. Eğer söyleyecek bir şeyin varsa, bunu yüksek sesle söylemen gerekir."

Mavi gözleri kararlılıkla parlıyordu. "İnsanları kendimden uzaklaştırıyorum çünkü bana yakın olmak sırtına bir hedef tahtası çizmek demek. Sevdiklerimin pazarlık kozu olarak kullanılmasını, kaçırılıp fidye alınmasını ya da çete dünyasının saçmalıklarının cezası olarak dövölüp tecavüze uğramasını asla istemiyorum. Senin için bundan *daha iyisini* istiyorum Kate. Tüm bunlardan uzakta normal bir hayatın olsun istiyorum." Durakladı, ağır ağır nefes alıyordu. Kendi nabzımın kulaklarımda hızla attığını duyabiliyordum ve aniden yağmur ve soğuk milyonlarca mil ötede bile olabilirdi.

Archer gözlerini bir saniye bile benden ayırmadı ama yüz ifadesinde bir şeyler değişti. Daha sert, daha kararlı bir hal aldı. "Ama benim dünyamda kendi başının çaresine bakabilecek biri varsa, o da *s e n s i n*." Dudakları gerildi ve kaşları çatıldı. "Bu da beni rahatlatıyor.

Çünkü seni ne kadar uzaklaştırmaya çalışsam da tekrar kendime çekiyorum. Sen asla bırakmak istemediğim bir bağımlılıksın Kate. Kendi kalbimi inkâr etmekten yoruldum. Sen de öyle değil misin?"

Göğsüm fiziksel acı verecek kadar gerilmişti ve nefes almak için kendimi zorlamam gerekiyordu. Bana bakıyor, yanıtlımı bekliyordu ve ben onun umutsuzca duymaya ihtiyaç duyduğu kelimeleri oluşturabilecek durumda değildim. Onun yerine başımı salladım. Benden alabileceği en iyi cevap buydu, o yüzden bu kadarla yetinmek zorundaydım.

Archer uzun bir nefes verdi, elini saçlarının üzerinde gezdirdi ve bir su püskürtüp uçurdu.

"Kate, üzgün değilim." Bu sözleri tüm samimiyetiyle söyledi ve kalbimi tamamen durdurdu. "Senden habersiz evlendiğim için üzgün değilim. Yarın bana aynı seçenek sunulsa, bunu öğrenmenin seni ne kadar incittiğini bilsem bile yine yapardım."

Kalbim ikiye bölündü. "Sen bir pisliksin, Archer D'Ath."

Hakaret, acı ve çaresizlikle dolu, zayıf ve kırık bir sesle çıkmıştı ve o pislik sadece gülümsedi.

"Seni kurtardığım için üzgün değilim Kate. Ama o noktadan sonraki her şey için özür dilerim. Sana kötü davrandım, kötünden de kötü davrandım, çünkü sen benim zehirlenmiş ruhum için en kötü korkularımı ortaya çıkardın. Sana baktığım her gün Ana'yı gördüm. Affedilemez günahlarımı gördüm ve *üzgün* değildim. *Bunun* için gerçekten üzgünüm." Gözlerinde kibirli gururun tüm izleri kaybolmuştu ve arayan bakışlarında bulabildiğim tek şey affedilmek için umutsuz bir yalvarıştı.

Bu ona veremeyeceğim bir şeydi. Henüz veremezdim. Kayıtsız şartsız değil.

Geriye doğru bir adım attım ve bakışlarımı onunkilerden kaçırdım. "Dürüst olduğun için teşekkür ederim," diye cevap verdim. Sunabileceğim tek şey buydu. "Özrün kabul edildi ama aramızdaki küslüğü affetmeye hazır değilim."

Alçalttığım görüş alanımdan yumruklarının iki yanında sıkıldığını gördüm.

Hayal kırıklığı ve incinmişlikle örülü bir sesle, "Yeterince adil o zaman," dedi. "Sadece arabaya bin. Seni eve götüreceğim."

İçimi bir panik kapladı. *Henüz* affetmeye ve unutmaya hazır değildim ama bu gelecekte bunun bir seçenek olmadığı anlamına gelmiyordu. Ama sözlerimi nasıl boş bir ret olarak algıladığını görebiliyordum ve bu kırılgan bağ sonsuza dek kopmadan önce bunu düzeltmem gerekiyordu.

"Peki ya reddedersem?" İnatçı bir meydan okumayla çenemi tekrar yukarı kaldırarak onunla alay ettim. "Bu konuda ne yapacaksın?" Yağmur yüzüme vurdu

ama yine de Archer'ın dudaklarını çekiştiren şeytani bir gülümsemenin titreşimini yakaladım.

Aramızdaki boşluğu kapattı, heybetli boyu ve endamı üzerimde yükseliyordu. "Eğer reddedersen, seni arabamın kaputunun üzerine domaltmak ve o tatlı kıçını parlayana kadar şaplamak zorunda kalacağım. Seçim senin prenses."

Göğsümde bir kez daha umut çiçekleri açtı, sağlıklı bir zafer dozuyla karıştı. Sonuçta her şey kaybolmamıştı.

"Arabaya geri dönmek için e kadar sayman gerekiyor," diye homurdandı Archer ve dudaklarım sinsi bir sırıtışla kıvrıldı.

"Bir..."

Kollarımı ıslanmış gğslerimin altında kavuşturdum. "İki..."

Su dolu kirpiklerimi ona fırlattım. "." "

Kaderime razı oldum.

E Archer beni belimden tutup omzuna atarak arabasına doğru fırlatırken heyecanlı bir bekleyiş içimde dalgalanıyordu. Islak saçlarım ağır ipler halinde sarkıyor, neredeyse ayaklarının altındaki çamurda sürükleniyordu ve hiç umurumda değildi. Şampuan bunun içindi.

Beni kaputunun üzerine yatırıp söz verdiği gibi kıcıma şaplak atmak yerine -hani *tehdit ettiği* gibi- beni tekrar ayağa kaldırdı ve yüzümü avuçlarının arasına aldı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum. Kafam karışmış, tahrik olmuş ve cehennem gibi çelişkili bir şekilde talep ettim.

Archer sırttı. "Gerçekten bu kadar kolay olduğunu mu sanıyorsun? Orada dur ve içimi dökmemi dinle, karşılığında *hiçbir şey* söyleme, sonra da hayatının en iyi seksiyle her şeyi geride bırakmayı mı bekliyorsun?"

Bu olaylar dizisinde hiçbir sorun görmediğim için ters ters baktım.

"Hayatımın en iyi seksi mi?" Alay ettim. "Bu çok büyük bir iddia, Günişği. Kody ve Steele'in yatak odasında bana yaptıkları şeyler..." Bir iniltiyle sözümü kestim, ikisinin birlikte içimde olduğu anıyı hatırlayarak kendime işkence ediyordum.

Archer sadece alay etti. "Sanırım bundan asla emin olamayacaksın." Durakladı ve bana kurnaz bir bakış attı. "Tabii..."

Gözlerim kısıldı. "Ne olmadıkça?" Evet, yemi yutuyordum. Bu noktada umurumda bile değildi.

Ağzının köşesi bir zafer sırtışıyla yukarı kalktı. "Bana bir şey geri vermezsen. Benimle yarı yolda buluş Kate, ben de senin aklını başından alayım."

Heyecanım azaldı ve karnımdaki sıcak his soğudu. "Sana seni sevdiğimi söylemiyorum, Archer D'Ath. Eğer beklediğin buysa-"

"Yapmayacağım," diye sözümü kesti. "En azından bugün değil. Sana bok gibi davrandım ve aramızdaki tüm hasar bir gecede buharlaşıp gitmiyor."

İşte şimdi şüphelenmiştim. "O zaman ne olacak?"

Onunla orta yolda buluşmamı mı istiyordu? Onu uykusunda öldürme arzusunu zar zor geride bırakmıştım. Aşk çok uzaktaydı. Peki benden ne istiyordu?

Gözleri gözlerime kilitlendi, beni inceliyor ve sanki ruhumun derinliklerine bakıyor gibiydi. "Öp beni, Prenses."

Kaşlarım çatıldı. Onu öpmek mi? Söylediği kadar basit değildi. Sözlü olarak bundan kilometrelerce uzakta olsa bile davranışlarımla itiraf etmemi istiyordu. Yağmur altında ateşli, kirli bir sikişten daha fazlasını önemsediyimi göstermemi istiyordu. Duygusal bir bağ istiyordu.

Ne. Ne? Ne?

"Seninle *sevişmekle* ilgilenmiyorum, Archer," dedim sert bir ses tonuyla, yüzümü kavrayışından uzaklaşarak. Bu açık ret karşısında öfkesinin alevlenmesini bekliyordum ama o sadece bir kahkaha attı.

"Güzel," diye cevap verdi. "Bunu yapabileceğimden bile şüpheliyim. Ğnan bana Kate, Ğu anda canının çok çektiği Ğeyi sana vereceğim... ama önce beni öpersen." Gözleri meydan okurcasına parlıyordu ve bu içimdeki sıcak kararlılığı bir kez daha kamçılıdı.

Archer hâlâ kontrolün kendisinde olduğunu düşünüyordu. Görünüşe göre tüm dinamiğimiz bu şekilde işleyecekti - o her durumu kontrol ettiğini düşünüyordu ve ben onun yanıldığını kanıtlıyordum.

Hadi bakalım, sürtük.

Elimi boynunun arkasına dolayarak onu kendi boyuma yaklaştırdım, böylece boynumu öldürmeden uzanabilecektim. Topuklu botlarla bile boyu benden çok uzundu.

"Tehlikeli bir oyun oynuyorsun, Günişığı," diye öğüt verdim, ona istediğini vermek için cesaretimi toplarken sessizce oyalandım. Parmaklarım kafatasının dibindeki kısa saçlara dolandı ve sıkıca kavradı.

Gözleri yüzümü aradı, yüz hatlarımin her bir zerresini inceledi. "Hayatımın hikâyesi, Prenses."

Tuttuğum nefesi bıraktım, sonra güvensizliğimi pencereden dışarı fırlattım ve aramızdaki boşluğu kapattım. Niyetim onu çabucak, sadece isteğini yerine getirecek kadar öpmektir ama *bu sefer* dudaklarımız birbirine değdiği anda sanki bir elektrik devresi tamamlanmış gibi oldu. Kıvılcımlar uçuştı ve içimde beni ürpertecek kadar sert bir arzu dalgası oluştu.

Tüm duruşum buharlaştı ve onu uzun zamandır bastırdığım tüm hayal kırıklığı, öfke ve kalp kırıklığımla öptüm. Kolları beni sardı, güçlü elleri vücudumu sıkıca kavradı ve o da beni nefesinin ta kendisiymişim gibi öptü. Öpücüğü bana söylediği her gerçeği doğruladı ve beni affetmesi için yalvardı.

Kurtulmak için tahmin edebileceğimden çok daha fazla çaba sarf etmem gerekti ama kurtulduğumda Archer hayal kırıklığıyla bir inilti çıkardı.

"Mutlu musun?" Göğsüm kabarırken ve kalbim yanarken sordum.

Öpücüğümün tadını çıkarıyormuş gibi dilini alt dudağının üzerinde gezdirdi. "Delicesine," diye cevap verdi, sesi boğuktu ve şehvetle damlıyordu.

Mümkün olan en iyi şekilde ateşle oynadığımı bilerek kendi dudağımı ısırıdım. "Peki o zaman, ne bekliyorsun?" Kaşları çatıldı ve ben de bunu açıkça söylemem gerektiğine karar verdim. "*Bana sahipmişsin* gibi sık beni, Archer D'Ath."

Bunu söylediğime inanamıyormuş gibi keskin bir kahkaha attı, sonra yüzüne karanlık ve tehlikeli bir ifade yerleşti. Belimi güçlü bir şekilde kavrayarak beni etrafında döndürdü. Kolu beni önüne doğru sıkıca bastırdı ve dudakları kulak mememe değdi. "İstedığinin bu olmasına çok sevindim Madison Kate," diye mırıldandı yok edileceğimi vaat eden bir sesle. Diğer eli kalçamın üzerinden uyluğuma, oradan da kısa eteğimin altına kaydı. "Çünkü sana sahibim. Bu gerçeğin farkına varmanın tam zamanı."

Parmakları külotumun altından kayarak doğrudan amımın içine girdiğinde, hızlı cevabım bir inlemeden başka bir şeye dönüşmedi. Bunun için uğraşmaya gerek yoktu; zaten sıırıslıkam olmuştum. Yağmur başlamadan çok önce bile sıırıslıkam olmuştum.

Archer ağır bir nefes vererek tenimde ürperti yarattı ve ardından boynuma sıcak bir öpücük kondurdu. Sert boyu belime çarpıyor, daha fazlasını vaat ediyordu ama şimdilik bunun yerine kalın, dövmeleli parmaklarıyla beni becermekten memnun görünüyordu. Bir meze gibi.

Daha fazlası için çaresizce eline karşı direndim ama artık kararları ben vermiyordum. Dişlerini boynumun kıvrımına geçirerek beni uyardı ve bu beni daha da çılgına çevirdi. Başım göğsüne yaslandı, boynum sessiz bir teklifle açığa çıktı.

Bir an için sadece tenimi öptü - etimi çeken ve muhtemelen her yerde iz bırakan sıcak, ağzı açık öpücükler. Parmakları amımla oynadı, derinlemesine soktu, sonra alay etti, sonra klitorisimi buldu ve kenarlarından kaçtı. Çileden çıkarıcı ve sarhoş ediciydi; hızla aklımı kaçıırıyordum.

"Archer," diye yalvardım nefes nefese bir iniltiyle, "Böyle lanet bir amcık gibi davranma - beni kızdır ve becer artık." A r k a m a uzandım ve sikini okşadım.

pantolonunun içinden.

Dişleri boynuma battı ve çığlık atmama neden oldu. "Çok sabırsızsın, Prenses."

Titrek bir kahkaha attım. "Belki de sadece üşüyordumdur. Acele et ve yıldızları görene kadar beni becer, eve gittiğimizde duşta sana sakso çekeceğim."

Parmakları amımdan çekildi, ama sadece eteğimin altından iç çamaşırımı çıkarabilsin diye. Ayak bileklerime kadar düştü ve çamurda bir kenara attım. Steele haklıydı; iç çamaşırı abartılıyordu.

"Ev mi?" Archer tekrarladı ve az önce ne söylediğimi fark ettim.

Ona bakmak için boynumu büküm. "Evet. Ev. Tabii Zane'in beni canlı kalkan olarak kullanmasından *hoşlanmıyorsan*?"

İnciklerim arabasının ön tamponuna değene kadar beni ileri iterken öfkeli bir ses çıkardı. "Ellerini kaputun üzerine koy, Prenses," dedi alçak bir sesle, "ve sakın kıpırdatma."

Heyecandan içim içime sığmıyordu ve söyleneni yaptım. Stingray alçak bir spor arabaydı ve ellerimi kaputun üzerine koyduğumda kıcımı havada buldum - şüphesiz tam da onun istediği şeydi.

Bacaklarımı iki yana açtı, sonra eteğimi yukarı kaldırdı. Rüzgara, yağmura ve ona karşı tamamen açıktaydım. Kocamın. Eğer biri arabayla geçerse... çok kötü olurdu. Zaten Kody ve Steele ile seks yaparken fotoğraflanmışım; üçlüyü tamamlamak neyi değiştirecekti ki?

Archer'ın elleri kıcımın yanaklarını yumuşatarak bacaklarımı titretti ama bu, ağzı amımın üzerine kapandığında tüm vücudumun sarsılmasının yanında hiçbir şeydi.

Vay anasını.

Sıcak ağzı ile soğuk yağmurun keskin kontrastı sinirlerime işkence ediyordu ve o daha kemerini açmadan boşalacağımı biliyordum. Arkamdaki çamurlu çimenlerin üzerinde dizlerinin üzerine çökmüş, amımı sanki dünyadaki en sevdiği yiyecekmiş gibi diliyle sikiyordu. Birkaç saniye içinde çığlık atıyordum.

Yine de bırakmadı. Orgazmım nabız gibi atarken bile, ağzını klitorisime kaydırды, parmakları zonklayan amıma kayarken o hassas eti emdi, doruğun kemik titreten dalgaları boyunca beni sert ve sert bir şekilde becerdi. Yoğun ve inanılmazdı ve beni orgazmın sınırına getirdiğinde ellerim neredeyse arabanın yağmurla kaplı kaputuna kayıyordu.

başka bir ani orgazm. Hiçbir uyarı yoktu, hazırlanmak için zaman yoktu. Beni uçurumun kenarına sürükledi, sonra da itti.

Bu sefer görüşüm karardı ve kulaklarım çınladı. Dünya'ya geri döndüğümde, Archer'ın çileden çıkaran kıkırdamasının kusursuz sesiyle karşılaştım.

"Ne oluyor lan?" İç bacaklarımdan öpüp kıkımın yanağını avuçlarken nefes nefese kaldım.

"Sadece istediğin şeyi veriyorum, Prenses," diye cevap verdi ağır dozda bir tatminle. "Seni sahibimmişsin gibi beceriyorum."

Bir kez daha ayağa kalktığını hissettim ama başımı çevirecek enerjiyi kendimde bulamadım. Göğsüm hala kabarıyordu, nefesim sert, yakıcı sürüklemelerle geliyordu ve amım yanıyordu. Muhteşem, orgazmik bir ateş.

Yağmaya devam eden yağmurun beyaz gürültüsü tüm ince ses ipuçlarını bastırdı, bu yüzden Archer'ın pantolonunu çıkardığını bile fark etmedim, ta ki sikinin sıcak, sert uzunluğu amımın ultra hassas etini okşayana kadar.

İçimden yalvaran bir inilti kaçtı. Sırtımı dikleştirip onu ittim ama bu onun sadece kıs kıs gülmesine neden oldu.

"Dayan bebeğim," dedi boğuk bir sesle, kocaman avucu kıkımın yanağını kavrarken, "Seni tuttum."

Bu sözle birlikte, tek bir güçlü hamleyle içimi doldurdu ve beni inletti. Cüssesine alışmam ya da nefesimi tutmam için bana hiç zaman tanımadı, kalçalarımı kavradı ve vahşi bir hayvanın vahşiliğiyle beni becermeye başladı.

Tekrar tekrar içime girerken ağzımdan iniltili küfürler döküldü, devasa siki beni gerdi ve sınırlarımı zorladı, ama yine de vazgeçmedi. Elini kıkımın yanağında gezdirdiğinde çoktan başka bir orgazmın eşiğine gelmişim. Yağmur ve onun gücü, etimin neredeyse anında sıcaklıkla yandığını gördü ve bana tekrar vurduğunda, milyonlarca parçaya ayrıldım.

Bu sefer ben boşaldığımda, bana bir anlık mola verdi. Tamamen içime girdi, orgazmımı beklerken kalçalarını benimkilere dayadı. Elleriyle arka tarafımı okÇayıp masaj yaptı ve baÇparmağı göt deliğime değdiğinde GaÇkınlıkla sarsıldım.

"Bana doğru bir Çey söyle Kate," dedi, diğer eliyle beni sikinin üzerinde sıkıca tutarken baÇparmağı yine göt deliğimin etrafında dolaÇıyordu. "Kody ve Steele'i aynı anda mı aldın?"

İnledim, zevkten yalan söylemeye bile kalkışamayacak kadar parçalanmışım. "Evet," diye cevap verdim, sesim boğuk çıkmıştı. "Ve buna bayıldım."

Acı dolu bir homurtu çıkardı, sonra başparmağını içime soktu.

Oh, orgazm aşkına...

"Üçümüzü de alır mıydınız, Prenses?"

Yağmur ıslanmış mıydı, bok herif?

"Evet," diye cevap verdim, ona karşı sallandım, daha fazlası için yalvardım. "Evet, yaparım."

Başparmağını geri çekti ve diğer yanağıma daha sert bir tokat attı. "Bildiğim iyi oldu, bebeğim. Bunu paylaşmaya daha meyilli olduğum başka bir gün için aklımda tutacağım."

Ani bir hareketle sikini içimden çıkardı ve ben de protesto edercesine bağırdım. Ama bu çok uzun sürmedi, beni kollarının arasına alıp bacaklarımı beline dolamasına yetecek kadar uzun sürdü.

İki uzun adım bizi arabanın yanına taşıdı ve aleti tekrar amıma girerken aynı anda sırtımı kapıya çarptı.

"Kahretsin, Arch..." Nefes nefese inlemem, bir kez daha hareket etmeye başladığında uzun bir iniltiye dönüştü, beni öyle bir güçle becerdi ki yarın komik bir şekilde yürüyeceğimi biliyordum. Evet, beni de yaz.

Kollarımı boynuna doladım, parmaklarım ıslak siyah saçlarına kayıyor ve o amımı cezalandırırken sıkıca kavırıyordu. Dudakları boynumdaydı, emiyor, ısıyor, öpüyordu... beni *işaretliyordu* ve ben buna bayılıyordum. Kody ve Steele gördüklerinde kaçınılmaz konuşmaları da dahil olmak üzere her şeyi seviyordum.

Archer bir eliyle beni tutuyor, diğer eliyle aramızda dolaşıyor ve klitorisimi tam olarak doğru şekilde okşayarak *bir başka* yoğun doruğa ulaşmamı sağlıyordu. Bu kez kontrolü elinden kaçı ve o da benimle birlikte boşaldı. Derinlere iterken sıcak tohumu beni doldurdu, sonra bir homurtuyla durdu.

Uzun bir süre ikimiz de hareket etmedik. İkimiz de konuşmadık. Bardaktan boşanırcasına yağan yağmurun üzerindeki tek ses düzensiz, ağır nefes alış verişlerimizdi. Bacaklarım onun beline sımsıkı sarılmıştı ve bir yanım onu bırakmaktan nefret ediyordu, sanki ayrıldığımız an her şey eski haline dönecekmiş gibi.

Ama sonra beni öptü.

Daha önce birbirimizi öptüğümüz gibi öfkeli bir güç çatışması değildi; bu öpücük saf, filtresiz bir şefkatti. Sevgi.

Ben de onu öptüm, nazikçe ve telaşsızca, hayatımdan vazgeçtiğimi bilmeme rağmen. Ama öyle olsun. Archer yapbozumun eksik parçasıydı ve şimdi onun yerine oturduğunu hissettiğime göre, onu elimde tutmak için her şeyi yaptım.

Her şeyi.

"Haydi," diye mırıldandı, fazlasıyla duygusal öpüşmemizi dudaklarımızın kalıcı bir dokunuşuyla sonlandırırken. "Hipotermiye yakalanmadan önce buradan çıkalım."

Sevişme seansımızın etkisi hafıflediğine göre haklıydı. Tüm vücudum titriyordu ve bu kez bunun nedeni tamamen yağmur ve rüzgârın kemiklere işleyen soğuydu.

Tekrar ayağa kalkmama yardım ederken bacaklarım titriyordu ve ikimizin de içinde bulunduğu durum karşısında sıırttım. Kıyafetlerimiz sıırlsıklamdı, Archer'ın kot pantolonu dizlerinden aşağısı çamur içindeydi ve benim külotum da ortalıkta görünmüyordu.

Yine de arabaya binmem için yolcu kapısını açarken gözünü bile kırpmadı. Görünüşe göre, arabasının içindeki hasardan rahatsız olmamıştı ve ben de bunu takdir ettim.

Sürücü koltuğuna oturmadan önce pantolonunu düzeltme zahmetine bile girmede, sadece aletini soktu ve fermuarını açık bıraktı. Bu seksi olmamalıydı, ama kendimi biraz ağzımın suyu akarken buldum. Evet, resmen bağımlısı olmuştum.

"Nereye gidiyoruz?" Gösterge panelindeki ısıtıcıyı ve koltuk ısıtıcılarını açarken sordum. Evine yakın bir yerde değildik, yani...

Bana hızlı bir gülümseme attı. "Özel bir yere."

Heyecanlı bekleyiş nabzımı hızlandırdı ve amım sıkılaştı. Vay canına. Bu benim için yeni bir rekor olmalıydı ki şimdiden daha fazlasını arzuluyordum. Ya da belki de Kody ile barışmamın üzerinden çok uzun zaman geçmişti.

"Eve gitmiyor muyuz?"

Bakışları karanlık ve aç bir hal aldı. "Seni paylaşmaya hazır değilim bebeğim."

Dudağımı ısırdım, arzu kan dolaşımımı yeniden doldururken kalbim hızla çarpıyordu. "O zaman biz sevişirken derin bir ruh muhasebesi yapmanı öneririm, Güneşli. Çünkü Shadow Grove'a döndüğümüzde ya paylaşmayı öğrenmiş olacaksın ya da bunu bir daha asla tekrarlanmayacak eğlenceli bir anı olarak bir kenara atacaksın."

Kaşlarını çatarak bana meydan okudu ama ben başımı salladım.

"Alfa-erkek, büyük penis enerjini önemseyen birine sakla, Archer D'Ath. Sen her şeyi berbat ettin ve sen gölgelerde somurtup dururken ben senin en iyi iki arkadaşına aşık oldum. Senin baskın doğanı yatıştırmak için onlardan vazgeçmeyeceğim, bu yüzden bu düşüncüyü aklından tamamen sil."

Bana öylece baktı, arabası rölantide çalışıyordu ama imdat freni hâlâ açıktı.

"İkisine de aşık oldun, ha?" Ses tonu acı ya da suçlayıcı değildi, sadece meraklıydı.

Ne söylediğimi fark ederek ona göz kırptım. Sonra başımı sallayarak onayladım çünkü onaylamıştım.

Uzun bir nefes verdi ve elini kısa sakalının üzerinde gezdirdi. "Buna sevindim. Steele'in geçen gece telefonda sana bunu söylediğini duyduk ve... mutluluğu hak ediyorlar."

"Hepimiz öyle," diye düzelttim, sesim sert ve tavizsizdi.

Gözlerimle tekrar buluştu, yavaşça başını sallamadan önce uzun bir süre bana baktı. "Bana sadece hafta sonunu ver," diye önerdi, sesi umut doluydu. "Bana baş başa bir hafta sonu ver, sadece ikimiz. İki gün boyunca seninle baş başa kalmama izin ver ve sonra..." Sözüünü yarıda kesti ve bir sonraki söyleyeceklerinden korkarak göğsüm sıkıştı.

Yine de beni şaşırttı. İyi anlamda.

"Ve sonra bu dinamiğe ayak uyduracağım. Başka biri olsaydı, rekabeti ortadan kaldırmak için ikisini de öldürürdüm. Ama onlar olduğu için..." Derin bir nefes verdi. "Peki."

Kalbim yerinden fırladı. Yok artık. Sanki çizgi film kalpleri ve pastel renklerden oluşan bir patlamayla göğsümden fırlayan bir anime saçmalığı gibiydi. Gerçi Archer'a bunların hiçbirini söylemedim. Ona sadece sırttım.

Gözlerini devirdi ve arabayı vitesle takarak bir kez daha ıssız yola çıktı.

"Gideceğimiz yer ne kadar uzakta?" Tamamen uygunsuz ama tamamen ilgi çekici bir fikre kapılarak sordum.

Archer omuz silkti. "Yaklaşık on dakika kadar. Neden ki?"

Bu kez sağlıklı bir kötülük dozuyla gülümsedim. "Gerçekten ne kadar iyi bir sürücüsün?"

Gözleri şüpheyle kısıldı. "İnanılmazım. Neden?"

Cevap vermedim. Hareketlerim benim yerime cevap verdiğinde cevap vermeme gerek yoktu. Pantolonu çoktan açılmıştı, bu yüzden boxer'ını aşağı çekip aletini serbest bırakmak hiç çaba gerektirmedi. Çoktan sertleşmişti ve ben de memnuniyetle dudaklarımı yaladım.

İçimi keskin bir korku kapladı, araba kazası korkusu bir an için ruh halimi bozdu. Ama kendi korkularımı kontrol etmeye başlamam ve onların beni yönetmesine izin vermemem gerekiyordu. Ayrıca çocuklara güvenmek için bazı önemli adımlar atmaya başlamam gerekiyordu ve her ikisini de yapmak için daha iyi bir yol düşünemiyordum. Ya da, belki de hâlâ çılgınca azmıştım.

"Prenses..." Archer'ın uyarı hırıltısı, eğilip sikini ağzıma aldığımda bir nefese dönüştü. Frene basarken bacağı sarsıldı ve arabayı yolun ortasında durdurdu.

Dilimi ereksiyonunun ucunda gezdirdim, sonra sırtarak ona baktım. "İyi araba kullanabildiğini sanıyordum, Günişığı. Kanıtla bakalım." Parmaklarım tabanının etrafında kıvrıldı, okşadı ve ağzım ucuna geri döndü.

Archer bir küfür tıslaması çıkardı ama söyleneni yaptı ve arabayı bir kez daha çalıştırdı. İyi bir köpek gibi talimatlara uyduğu için onu boğazımın derinliklerine alarak ödüllendirdim.

Onunla oynarken, onu eşiğe getirirken ve sonra tekrar geri çekilirken on dakika hiç vakit kaybetmeden geçti. Ama İngiliz tarzı şirin bir kulübenin garaj yoluna girdiğinde kendimi cömert hissediyordum. Boşalmasına izin verdim, açgözlülükle yutarken ağzımı doldurdu, sonra tekrar otururken dudaklarımı yaladım.

Ona sırtıttığımda bana bakışı şaşkınlık ve şokla eşdeğerdi ve onu bu şekilde sersemletebilmem bana heyecan verici bir tatmin duygusu verdi.

"Oh, Prenses," diye mırıldandı, nefesini tutarken dudaklarını yaladı. "Sıkı dursan iyi olur. Bu hafta sonu çılgınca geçecek."

Neyse ki Archer D'Ath sözünü tutan bir adamdı.

T Archer'ın beni götürdüğü evin, emlak portföyündeki *pek çok* evden biri olduğu ortaya çıktı. Bu ev yeni satın alınmıştı ve tamamen mobilyalıydı. Evin ona ait olması iyi bir şeydi çünkü hafta sonu boyunca mümkün olan her yüzeyde meşru bir şekilde seviştik. Pazar gecesi ayrılmadan önce tüm yatak çarşafalarını çıkarıp yıkamakta ısrar ettim. Bu da tabii ki Archer'ın sıkma devri sırasında beni çamaşır makinesinin üstünde becermesiyle sonuçlandı.

Yine de Shadow Grove'a dönerken ruh halimiz durgundu, ikimiz de yolda pek konuşmadık. Yine de yol boyunca elimi tuttu ve evimizi çevreleyen tanıdık sokaklara döndüğümüzde aklında bir şey varmış gibi görünüyordu.

"Çıkar ağzındaki baklayı, D'Ath," dedim sonunda gerginlik rahatsız edici bir hal aldığında. "Fikrini mi değiştirdin?"

Çünkü eve varmak üzereydik ve bu ya zamanımı ve sevgimi paylaşmaya hazır olduğu ya da ilişkimizin bittiği anlamına geliyordu. Umutsuzca bitmemiş olmasını umuyordum.

Kaşlarını çattı ve bana şaşkın bir bakış fırlattı. "Ne oldu? Hayır. Ben de tam sana bir şey soracaktım..." Sözünü kesti ve ben de sabırla bekledim. Tamam, o kadar sabırla değil ama bekledim ve asıl mesele de buydu. "Önümüzdeki hafta sonu bir dövüşüm var. Resmi bir şey değil, sadece bir yardım etkinliği, ama senin de orada olmanı istiyorum. Gelir misin?"

Ona şaşkın bir bakış attım. "Neden gelmeyeyim ki?"

Omuz silkti, birdenbire çok garip görünmeye başladı. "Bilmem ki. Sana daha önce sormayı planlamıştım... bilirsin. Bu hafta sonu olmadan önce. Eğer izliyorsan, kazanmak için uygun motivasyona sahip olacağımı biliyorum."

Yanakları hafifçe pembeleşti ve sırtışım genişledi. Utanmıştı ve bu Archer D'Ath'ın yeni bir yönüydü. Ayrıca onu son kez dövüşürken izlediğimi ve onu nasıl motive ettiğimi de hatırladım.

Alçak sesle kıkırdadım. "Pekâlâ, şöyle yapalım o zaman? Dövüşe geleceğim, tabii ki. Eğer kazanırsan, bütün gece boyunca bana istediğin şekilde sahip olabilirsin."

Bana kısık gözlerle baktı. "Bunu zaten yapamaz mıyım?"

"Artık değil," diye yanıtladım geniş bir gülümsemeyle. "Hafta sonunu geçirdin; şimdi o kavgayı kazanana kadar girişini yasaklıyorum."

Ayağını frene vurdu. "Ne?"

"Beni duydun Günüřęi; duymamış gibi davranma. Eminim zihnindeki şaplak bankasında bir hafta yetecek kadar malzeme vardır." Bu benim için acımasızcaydı, özellikle de aynı kısıtlamaları Kody ya da Steele'e uygulamaya niyetim yokken. Ama kazanmaları gereken bir MMA dövüşü yoktu.

Archer ters ters baktı ama konuyu zorlamayacak kadar akıllıydı. "Peki. Peki ya kaybedersen?"

Dudağımı ısırđım, meme uçlarıma yapmayı sevdiği gibi dişlerimin arasından geçirdim. "Kaybedersen, Steele kıcıımı sikerken ve Kody beni sikiyle boğarken oturup izlemeni saçlarım." Archer'ın gözleri büyüdü, ben de kahkahamı bastırdım. "Anlaştık mı?"

Bakışları karardı. "Anlaştık. Ama kaybetmeyeceğimi biliyorsun." Omuz silktim. "Bana her şey kazanılmış gibi geliyor."

Bir kahkaha attı ve gözlerini devirdi ama arabayı tekrar çalıştırdı ve yolun geri kalanını malikâneye doğru sürdü.

Kapının dışında kısa bir süre durakladık ve ben içimi çektim.

"D'Ath'ın D'si, değil mi?" Kapı yavaşça açılırken üzerindeki süslü monogramı işaret ettim. Yan tarafta siyah üniformalı bir güvenlik görevlisi duruyordu ve bizi içeri almadan önce el fenerini hızla arabamızın üzerinde gezdirdi.

Archer bana sırtttı. "Anlamanız yeterince uzun sürdü, Prenses."

Ona ters ters baktım ama yorum yapmadım. Eğer D, D'Ath'ın D'si ise, o zaman kapı kodunu babam değil *Archer*, KATE yazacak şekilde ayarlamıştı.

Garaja park ettik ve diğer arabaların arasından geçerken Archer elimi tuttu. Kapıya varmadan önce beni Range Rover'ın kenarına sıkıştırdı ve dizlerimin bağı özölüp başım dönene kadar öptü.

"Zihnimdeki şaplak bankasını dolduruyorum," dedi kısa bir kahkaha atarak ve şehvet dolu bir bakışla beni bıraktı.

Sadece dudaklarımı yaladım ve dokunuşuna bu kadar kolay tepki verdiğim için zihinsel olarak amımı azarladım.

"Evde kimse var mı?" Garajı geride bırakıp eve doğru ilerlerken Archer seslendi. Hâlâ üzerimde bıraktığım kıyafetler vardı.

Cumartesi sabahı daireye girmiştim ama yıkanmış ve kurutulmuşlardı. Bu süre zarfında çok fazla giysiye ihtiyaç duymamıştım.

Tabii ki hâlâ külotum yoktu.

"Sonunda," diye homurdandı Steele, mutfağa girdiğimizde ikimize de bakarak. Adaya yaslanmıştı, elinde yarısı dolu bir bira vardı ve siyah yağ lekeleri kollarını ve tişörtünü süslüyordu.

Kody kendi birasını tezgâhın üzerine bıraktı ve bize doğru hışımla yaklaşarak etkileyici bir hızla Archer'ın suratının ortasına bir yumruk indirdi.

"Kody, ne oluyor *lan*?" Archer kükreyerek elini Kody'nin yumruğunun değdiği yanağına götürdü.

Görünüşe göre şiddete alışmıştım çünkü neredeyse hiç tepki vermemiştim. Kody'nin havasındaki bir şey bana bu gece kimseyi öldürmeyi planlamadığını söylüyordu.

"Bu," diye havladı Kody Archer'a, "MK'ya söylediklerin içindi." Archer kaşlarını çatı ama itiraz etmedi, sadece başını salladı ve Kody'nin terk edilmiş birasını tezgahından aldı. "Ben yatmaya gidiyorum. Mahvoldum."

Steele bir kahkaha attı. "Saat akşamın yedisi. Arch, bebek gibi davranma."

Archer onu tersledi ve Kody'nin birasına vurarak mutfaktan çıktı.

O gittikten sonra başımı merakla Kody'ye çevirdim. "Archer yüzüme yumruk atmayı hak edecek ne söyledi Kodiak Jones?" Çünkü ona ya da Steele'e tam olarak ne olduğunu anlatmamıştım. Hayatta olduğumuza dair güvence vermenin ötesinde, tüm hafta sonu boyunca telefonumu görmezden gelmiştim.

Kody omuz silkti ve bana sırtıttı. "Sen söyle. Eminim o yumruğu hak edecek bir şey söylenmiştir."

Güldüm ve başımı salladım. "Evet, bu adil bir varsayımdı. Düşündüm de, muhtemelen ona birkaç kez daha vurabilirdin."

Kody yaklaştı, çenemi parmaklarının arasına aldı ve bakışlarıyla buluşmak için yüzümü yukarı kaldırdı. "İyi misin, bebeğim?" Sorusu son derece ciddiye ve içimi baş döndürücü bir güven duygusuyla doldurdu. Beni gerçekten önemsiyordu ve bu müthiş bir şeydi.

Yüzümü yana yatırıp Archer'ın boynumda bıraktığı izleri incelerken dürüstçe "İyiyim," diye cevap verdim. "Bu arada uyardığın için teşekkürler. Siz ikiniz, o bir şeyleri düzeltene kadar onu dışarı atacağınız konusunda beni uyaramaz mıydınız?"

Kody sırtıttı ve omuz silkerek çenemi serbest bıraktı. "Hayır, böylesi daha eğlenceliydi."

"*Gerçekten* seni görmeye gideceğini bilmemize imkân yoktu demek istiyor. Daha önce bir kez sorunlarıyla başa çıkmasını sağlamaya çalışmıştık ve hiç de iyi sonuçlanmamıştı." Steele yanıma geldi ve Kody'yi iterek yolundan çekti. "Ama aranızın daha iyi görünmesine sevindik."

Rahatsız bir şekilde yer değiştirdim, çok partnerli seks hayatımı bu kadar erken tartışmaya pek hazır değildim. "Evet. Ateşkes sağladık ve ikimizin de atış talimi sırasında yanlışlıkla birbirimizi vurmamız konusunda endişelenmene gerek yok."

"Bu daha önce bir endişe miydi?" Kody haklı bir merakla sordu.

Omuz silktilim. "Olmadıysa bile olmalıydı. Geçen hafta atış yapmayı öğrenirken onun yüzünü muhtemelen olması gerekenden çok daha sık hayal ettim."

Steele sadece güldü ve başını salladı.

"Acımasız," diye mırıldandı Kody, genişçe sırıtarak. "Bu yönünü seviyorum bebeğim. Steele ve ben Gran Turismo'da birkaç tur oynamak üzereydik. Oynamak ister misin?"

Steele'e sert bir bakış atarak kaşlarımı kaldırdım. "Video oyunu mu oynuyorsun, Max Steele? Jase ne derdi?"

Kaşlarını çatıttı. "Siktir et Jase'i. Ben elimi yüzümü yıkayacağım, sizinle çalışma odasında buluşuruz." Mutfaktan çıkmadan önce bir elini belime doladı ve sert bir öpücük için beni kendine çekti. "Evde olmana sevindim, Cehennem Kedisi."

Kody buzdolabından içecek bir şeyler alıp bana uzattı ve Steele için bir tane daha alıp rahatlamak için çalışma odasına doğru ilerledik.

Büyük televizyonu açtı ve ben de yeni gözlerle odaya baktım. Artık *bildiğime* göre, buranın babamın evi olmadığı çok daha anlamlıydı. Hala gösterişli bir malikane olmasına rağmen, bir sıcaklığı vardı. Kişilik. Burası onların eviydi. Archer, Kody ve Steele'in. Akla gelebilecek her türlü oyun konsolunun bulunduğu devasa televizyondan, tüm arabaları için büyük garaja ve Steele için bir atölyeye kadar her şey ihtiyaçlarına göre ayarlanmıştı.

"Doğruluk mu cesaret mi, Kody?" Birdenbire dikkatini ayarları seçtiği oyun ekranından başka yöne çekerek sordum.

Bana meraklı bir bakış attı. "Cesaret."

"Çok kötü, doğruyu duymak istiyorum." Sadece oyun oynadığımı anlaması için gülümsedim. "Ben gelmeden önce odamı gerçekten kim pembeye boyadı? *Gerçekten* Kiraz mıydı?"

Yüzünü buruşturdu. Doğru tahmin etmiştim.

"Sizi piçler," diye mırıldandım, içkimi yudumlarken başımı ona doğru salladım. Bunu sadece kendi eğlenceleri için yaptıklarını, Gölge Korusu Prensesi'yle prenses pembesi bir odayla dalga geçtiklerini hayal edebiliyordum.

"Özür dilerim bebeğim. Sen buraya geldiğinde tam bir piç kurusuydun. Bizi affedebilir misin?" Kollarını bana doladı, beni kucağına aldı ve yüzünü saçlarıma gömdü.

Ofladım, ısıltılı pembe yatak odası için gerçekten kızgınmışım gibi davrandım. Aslında hiç de kızgın değildim, özellikle de ben bıçaklandıktan sonra onlardan biri ya da hepsi tamir edip yeniden boyadığı için. "Bunu düşüneceğim."

Konsol kumandasını tekrar eline aldı ve beni kucağından indirmeden oyun için seçimlerini tamamladı. Ben de şikâyet etmiyordum. Her nasılsa Archer'la geçirdiğim hafta sonu Kody ve Steele'e karşı olan hislerimi de pekiştirmişti.

Bu yüzden o ve Steele akşam için video oyunu oynarken Kody'nin kucağına sokulmaktan çok mutluydum.

Kody oyun ekranını yükleyip hazır hale getirdiğinde kumandasını bir kenara bıraktı ve kollarını tekrar bana dolayarak sıkıca sarıldı.

Vücudumdaki ağrıların sayısına bakarak küçük bir inilti çıkardım ve o da kızgınlıkla küçük bir hırıltı çıkardı.

"Bu hafta sonu Arch'ı ne kadar kışkırttığımı tahmin bile edemezsin bebeğim," diye fısıldayarak itiraf etti ve ben de yüzünü görebilmek için kucağında kaydım. "Tek yaptığım ona yumruk atmak olduğu için şanslı."

Dudağımı ısırdım, yüzünü inceliyordum. "İyi miyiz?"

Eli belimden kalçama kaydı ve beni nazikçe sıktı. "Biz mükemmeliz, bebeğim. Biraz kıskançlık kan basıncımız için iyidir ve bu sadece hepimizin senden ne kadar etkilendiğini gösterir."

Bu duyguyu takdir ettim ama içimi hâlâ huzursuz bir his kemiriyordu. "*Emin* misiniz? Elimizdeki bu şeyle ilgili kuralların ne olduğunu bilmiyorum. Önce seninle ve Steele'le konuşmalı mıydım?" Bu düşünce karşısında burnumu kııştırdım. En iyi zamanlarda bile duygularım hakkında konuşmaktan nefret ederdim ve Archer'la işlerin bu kadar kızışmasını kesinlikle planlamamıştım.

Kody sadece başını salladı. "Kural yok bebeğim. Doğru hissettiren neyse onu yap, gerisini ilerledikçe çözeriz. Ama Steele geri gelip anı mahvetmeden önce bir şeyi tamamen açıklığa kavuşturmam gerekiyor."

Nefesimi tuttum, ne söylemek istediğini duymak için gergindim.

"Steele'in geçen gün sana söylediklerini duydum" -beni *sevdiğini söylediğı zaman*- "ve Arch'ın bu hafta sonu seninle işleri tersine çevirmek için bazı ruh yıkıcı gerçekleri ortaya attığından hiç şpheyim yok." *Evet, bu her şeyi özetliyordu.* "Sanırım sana söylemek istediğim şey şu MK, ben-"

"Hey ocuklar, sipariş vermek ister miyiz? Anna fırında rosto bıraktı ama ben daha çok pizza havasındayım." Steele ağır adımlarla yanımızdaki kanepeye oturdu ve Kody'nin itiraf etmek üzere olduğı her şeyi kesti.

Cidden mi?

"Max, bebeğim?" Ona sert bir bakış atarak tatlı tatlı söyledim. Tek kaşını bana doğıru indirdi. "Ne oldu?"

"İki dakikalığına siktir olup gittin mi? Kody tam da bana bir şey anlatıyordu." Ses tonumu hafif ve alaycı tuttum ama aynı zamanda *ciddiydim, siktir git.*

Steele, Kody ve benim aramda bir bakış attı, sonra anlayışla başını salladı. "Ben gidip pizzaları sipariş edeyim, olur mu?"

O ayağı kalkarken gülümsedim. "Ne kadar iyi bir fikir. Bana bir supreme getir, tamam mı?"

Steele'in bakışları hınzırlaştı. "Elbette. Ben kimim ki kızımın canı her şeyi istediğinde onu bundan mahrum bırakayım?" Tekrar alışma odasından çıkarken bıyık altından kıs kıs güldü ve ben yeniden Kody'ye odaklandım.

"Konuş," diye dürttüm onu.

İnledi ve bir elini saçlarında gezdirdikten sonra kalçama götürdü. "Sana aşığım, MK. Her şey çok kötü başladı ama o ilk öpücükten beri senin benim penguenim olduğunu biliyordum. Sadece bunu bilmeni istiyorum-"

Bir öpücükle sözünü kestim, dudaklarımı onunkilere yapıştırdım ve korkularını yatıştırmak için çaresizce diliyle buluştum.

Birkaç dakika sonra öpüşmemiz sona erdiğinde "Kody," diye fısıldadım. "Sırf onlar söyledi diye bir şeyler söylemek için kendini baskı altında hissetme. Biz iyiyiz, söz veriyorum."

Kaşları çatıldı ve bir santim geri çekildi. "Ben... Yani, evet, bu beni itmiş olabilir. Ama bu onu daha az doğıru yapmaz. Sana tamamen aşığım, MK."

Bakışlarındaki açık samimiyet göğsümün sıkışmasına neden oldu ve kalbimde onun için aynı şekilde hissettiğime dair en ufak bir şüphe kalmamıştı. Yine de bunu yüksek sesle dile getiremedim. Bunun yerine, onu tekrar öptüm ve ben duygusal hasarlarımı sözel olarak karşılık verecek kadar çözerken bana karşı sabırlı olması için dua ettim.

Steele birkaç dakika sonra odaya geri geldi, Kody ve ben hala birbirimize kenetlenmişken ve ellerinden biri iimdeyken

Gömleğimi, göğüslerimi okşuyordu.

"Steele kanepede tam yanıma oturarak, "Bir oda tutun derdim ama bu sahneye bayıldım. O yüzden lütfen devam edin."

Sırıttım ama yine de Kody'nin öpücüğünden ayrıldım. "Kapayın çenenizi ve video oyunlarınızı oynayın," diye azarladım onları, sonra dudaklarımı Kody'nin kulağına götürerek bir şey daha fısıldadım. "Penguenleri seviyorum." Yanağına bir öpücük kondurdum, sonra Steele'le oyunlarına başlarken göğsüne sokuldum.

Kody'nin kolları yorumuma karşılık olarak bana sıkıca sarıldı ama hiçbir şey söylemedi. Söylemesine gerek yoktu, zaten birbirimizi gayet iyi anlıyorduk.

Steele tahmin edilebileceği gibi ilk birkaç oyunu kazandı, sonra pizzalarımız geldiğinde kapıya bakmaya gitti. Kody oyuna verilen aradan yararlanarak benimle öpüşmeye çalıştı ama avucu eteğimin altından dış uyluğuma kayınca donup kaldı.

"Bebeğim," diye mırıldandı, dudakları benimkilerin hemen üzerinde geziniyordu. "Külotun nerede?"

Dudaklarını gagalayarak sıırıttım. "Dün yolun kenarında bir yerde kaybettim." Ve eve döndüğümüzde yeni bir çift giymek için eski odama giderek zaman kaybetmek istemedim.

Kody inledi, parmakları çıplak kıkırda esnedi ve acıdan tıslamama neden oldu. Hemen geri çekildi ve kaşlarını çatı.

"Kes şunu," diye azarladım onu, alnındaki çizgiyi düzeltmek için uzandım. "Ben sadece biraz... hassasım. Sanırım iyileşmek için bir ya da iki geceye ihtiyacım var." Ne kadar sıradanlaştırmaya çalışsam da yanaklarım hâlâ utançtan kızarıyordu.

Kody bana birkaç kez göz kırptı, sonra bir dizi küfür savurdu ve beni kucağından kaldırdı. Beni tekrar kanepeye yatırdı ve Steele elinde bir yığın pizza kutusuyla odaya geri döndüğünde ayağa kalktı.

"Vay canına, ne kaçırdım?" Steele bakışlarını Kody ve benim aramda gezdirerek sordu.

Kody, Steele'in sorusunu duymazdan gelerek hışımla dışarı çıkmaya başladı ama sonra durakladı ve bana döndü.

"Bebeğim, seni seviyorum ama Archer'ın kıkırını yataktan kaldırıp spor salonunda biraz tekmelemem gerekiyor. İyi miyiz?" Bana endişeli bir bakış attı, sanki tepkisinden rahatsız olabileceğimi düşünmüş gibiydi.

"İyiyiz Kodiak," diye cevap verdim, gülmek için kendimi zor tutarak. "Git kıkırını tekmele."

Bana rahatlamış bir şekilde başını salladı, sonra da muhtemelen yaklaşan dövüşü için "antrenman" kisvesi altında Archer'ı spor salonuna sürüklemeye gitti.

"Bütün bunlar da neydi?" Steele, Kody'den boşalan yere oturup pizzaları masaya bırakarak sordu.

"Supreme" etiketli kutuyu kaptım ve cevap vermeden önce bir dilim aldım. "Sadece Kody, Archer'ın durumuyla başa çıkmaya çalışıyor." Büyük bir ısırık aldım ve Steele'in meraklı bakışlarıyla karşılaştım.

"Nasıl yani?" diye sordu şüpheyle.

Omuz silktim, şu anda kışımında Archer'ın elinin izinin nasıl dövme gibi durduğunu ona anlatmak istemiyordum. Eğer bu dinamik gerçekten işe yarayacaksa, bunu yakında kendisi de öğrenecekti.

"Bu nasıl işe yarayacak?" Ağzımın kenarındaki pizza yağını silerken yüksek sesle sordum. "Üçünüzde de alfa-erkek, büyük penis enerjisi var. Bir kızı paylaşmaya pek elverişli değil, değil mi?"

Steele kendi pizza lokmasını bitirirken bana kaşlarını çattı - baharatlı, Meksika usulü bir pizza. "Öyle değil mi?"

"Ben öyle düşünmezdim." Ama o zaman ben ne bilirdim ki?

Bana orantısız bir sırıtış fırlattı. "Doğru kız için her şey mümkündür, Cehennem Kedisi. Ve bunu söylediğimde bana güven... *sen* doğru kızsın. Hepimiz için, her ne kadar bunun doğru olmamasını dilesem de. Senden bir iyilik isteyebilir miyim?"

Bunu beklemiyordum, bu yüzden başımı salladım.

Tam.

"Gösterişli, kıskanç, *s a h i p l e n i c i* saçmalıkları bize bırakın.

Uzun zamandır arkadaşız; işleri yoluna koymak için kendi yöntemlerimiz var. Seni strese sokmasına gerek yok." Sesi nazıktı, hiç de küçümseyici değildi. Sadece... güven vericiydi.

Gözlerimi devirip başımı spor salonuna doğru çevirdim. "Birbirinizin canına okuyup buna egzersiz demek gibi mi?"

Steele sırıttı. "Aynen öyle."

Sanırım o böyle söyleyince biraz ateşli olmuştu.

"Şimdi, hadi ama. Kody beni burada yüzüstü bıraktı, o yüzden benimle yarışmalısın." Yağlı parmaklarını bir peçeteye sildi ve bana Kody'nin oyun kumandasını uzattı. "Sonra bana külotunun nereye gittiğini söylersin, çünkü şu anda külot giymediğini *biliyorum*." Bana attığı bakış saf seks bakışıydı ve ben kıpırdandım.

Belki de bir gecelik izne ihtiyacım yoktu.

Kimi kandırıyordum ki? Kesinlikle ihtiyacım vardı. Ama bu *onunla* biraz oynayamayacağım anlamına gelmiyordu.

A Anlaşılan o gece izne sandığımdan daha çok ihtiyacım vardı çünkü elimde yarısı yenmiş bir dilim pizzayla kanepede uyuyakalmışım. Ertesi sabah uyandığımda, üzerimde rahat bir eşofman altı ve erkek tişörtüyle kendi yatağımdaydım.

Birkaç dakika boyunca battaniyemin sıcaklığına sarıldım, kalkmaya isteksizdim ama aynı zamanda gerçekten geçmek istiyorsam daha fazla dersi kaçıramayacağımın da farkındaydım.

İnleyerek battaniyelerin arasından sıyrıldım ve sendeleyerek banyoya doğru yürüdüm. Aynaya hızlı bir bakış, bayıldıktan sonra üzerimi kimin değiştirdiğini anlamamı sağladı. Üzerimde Steele'in en sevdiği grup olan Vanth Falling'in tişörtü vardı ve bana külot giydirme zahmetine girmediği belliydi.

Sabah rutinlerimi aceleyle yerine getirdim, saçlarımı iki uzun ip şeklinde ördüm ve göz kalemimi her zamankinden biraz daha ağır sürdüm. Steele'in tişörtünü tekrar giyip siyah dar kot pantolon ve kalın topuklu botlarla eşleştirdiğimde işe yaradı. O ve Kody hafta sonu daireme uğramış ve benim için tüm eşyalarımı toplamışlardı, ki bu onlar için çok düşünceli bir davranıştı.

Mutfağa girdiğimde Kody, "Siktir git," diye homurdandı. "Başka bir adamın kıyafetleri içinde bu kadar güzel görünmek yasadışı olmalı." Masadaki yerinden kayarak kalktı ve beni belimden yakaladı.

Ben daha "günaydın" bile diyemeden beni buzdolabına yapıştırdı ve Steele'in gömleğinin içinde ne kadar seksi göründüğümü düşündüğünü gösterdi.

Beni öpmeyi ancak Archer rulo haline getirilmiş bir dergiyle kafasının arkasına vurduğunda bıraktı.

"Ah, ne oluyor kardeşim?" Kody arkadaşına kaşlarını çatarak itiraz ederken ben nefesimi tuttum ve kahvemi yapmak için oradan uzaklaştım.

Archer başı ağrıyan bir ayı gibi, "Çek ellerini kızımdan," diye karşılık verdi. "Bu saçmalık için çok erken."

Başımı sallayarak kıs kıs güldüm. "Bir haftadır buzun üzerindesin diye tuzlu olma, Günişığı."

Gözleriyle buluştuğumda bana attığı bakış, kızgınlık ve seksin eşit parçalarıydı. Beni boğmak istiyordu ama aynı zamanda beni çiğ çiğ becermek de istiyordu. Bence ikisinde de yanlış bir şey yoktu.

"Vay, ne?" Steele yorumumun ardından mutfağa girerek sordu. "Arch buzda mı?"

Archer hiçbir şey söylemeden ters ters baktı.

"Bu hayırseverlik dövüşünü kazanana kadar, evet." Kahvem hazırlamaya koyuldum, taze çekirdekleri öğüttüm ve sütü buharda pişirdim. Herkese kahve yapmak için büyük süt sürahisini kullanmadan önce sadece bir an tereddüt ettim.

Kody anonsum üzerine kısık bir ıslık çaldı ve Archer'ın omzuna vurdu. "Sanırım paramı senin kazanacağına yatırsam iyi olacak. Böyle bir teşvikle, bu kesin bir şey."

Archer gücenmiş görünüyordu. "Bana diğer adama bahis oynadığını mı söylemek istiyorsun? Siktir git, sik kafalı."

Ben makinemi mükemmel, altın krema ile güzel, koyu espresso çıkarmak için çalıştırırken Steele'in kolları belime dolandı. "Bu sabah muhteşem görünüyorsun, Cehennem Kedisi." Dudakları boynuma yapıştı ve ben de kucağına doğru eğildim. Dördümüz arasında yeni keşfedilen bu huzura kesinlikle alışabilirdim.

"Bu tişörte bayıldım," diye karşılık verdim, boynumu bükerek onu dudaklarından öptüm. "Dün gece beni yatırdığın için teşekkürler."

"Tamamen bencilceydi," dedi bana sırtarak. "Kıyafetlerini değiştirirken seni tamamen hissettim. Sonra da seni uyandırmamak için kendimi zorlamam gerekti."

Kıkırdadım ve ipeksi sütlü kahvemizi bitirmek için geri döndüm. "Uyandırmış olsaydın şikayet edeceğimi sanmıyorum." Ona fincanlardan birini uzattım ve parmaklarımız fincanın üzerinde birleşti.

"Teşekkürler," dedi usulca, dudaklarıma nazık bir öpücük daha kondurarak. "Tişörte gelince, belki bir ara onları konserde izlemeye gidebiliriz. Blaise Morrison'la birkaç kez tanıştım; çok havalı bir adam."

İçimdeki fangirl ciyakladı ama dışımda sakın kaldım. "Harika." Başımı salladım ve bu soğukkanlılık için zihinsel olarak kendime çak bir beşlik çaktım. "Bu bir randevu."

"Aynen öyle," diye mırıldandı Steele ve Kody ile Archer'a kahve götürmek için kucağından inmeme izin verdi.

Kody bana çok yoğun bir öpücükle teşekkür etti, bu da Archer'ın onu kaburgalarından dirseklemesiyle son buldu. Archer sanki ona bir fincan tükürük uzatmışım gibi kahveye baktı.

"Bu kadar züppe olma, Günişığı," diye takıldım ona. "İç şu lanet kahveyi. Bu sabahki huysuzluğuna iyi gelebilir."

Kody alay etti. "Pek olası değil."

Archer ben uzaklaşmadan bileğimi yakaladı, beni kucağına çekti ve güne doğru başlamak için ihtiyacı olan tek uyarıcı benmişim gibi beni öptü.

"Huyumu iyileştirecek tek bir şey var Prens," diye mırıldandı kulağıma, dişleriyle lobumu ısırды ve beni inletti. Kalçalarını yukarı doğru bastırarak bana tam olarak ne demek istediğini gösterdi, sanki orada herhangi bir yanlış anlaşılma olabilirmiş gibi.

İki elimle yüzünü kavradım ve dudaklarıma yapıştığı kadar sert bir şekilde onu öptüm. Onu bıraktığımda ikimiz de derin derin nefes alıyorduk ve siki altımda kaya gibi sertleşmişti.

"O zaman bu hafta sonu o dövüşü kazansan iyi olur, ha?" Sırıtarak kucağından indim ve ada tezgâhının etrafında dönerek onun ulaşamayacağı bir yere gittim. "O zamana kadar bol bol soğuk duş almanı tavsiye ederim, tamam mı?"

Kody ve Steele kıs kıs gülerek Archer'a alaycı hakaretler savurdular ama adamın kendisi mutfağın öbür ucundan sessizce intikam sözü vererek gözlerini bana dikti.

Güzel. Ben de buna güveniyordum.

"Aslında bebeğim," dedi Kody bir süre sonra, "seninle konuşmamız gereken bir şey var, hayranların konusunda."

İçimi bir korku ürpertisi kapladı. Bu iyi bir konu olamazdı... değil mi? Yine de üçü de bu sabahki yeni gerçekliği kabullenmiş *görünüyordu*.

"Tamam..." İfademle dikkatle nötr tutarak onların liderlik etmesine izin verdim. "Ne var ne yok?"

Kody, iç çekip bir elini küt saçlarına götüren Steele'e sert bir bakış fırlattı.

"Scott," dedi Steele yüzünü buruşturarak.

İçimi çektim. "Bak, biraz yapışkan ve boktan biri olduğunu biliyorum ama benimle gerçekten olumsuz bir ruh halindeyken tanıştı. Kalbim yeni kırılmıştı"- üçü de yüzünü buruşturdu-"ve oldukça üzgündüm. Yani, sizin etrafınızda bir pislik gibi davrandığı için onu gerçekten suçlayabilir misiniz?"

Steele her zamanki barışçı tavrıyla başını salladı. "Bu anlaşılabilir bir durum ve Bree dışında seni destekleyecek birinin olmasına sevindim. Ama bu olamaz.

görmezden geldim." Durakladı, kaşları çatılmıştı. "Belli ki Cuma günü siz dersteyken dairenizi süpürdüğümü biliyorsunuz."

Başımı salladım çünkü bana yeni anahtarlar ve yeni bir alarm sistemi verdiğiinde bunu varsaymışım.

"Kısmi bir parmak izi buldum. Birisi aceleyle silmiş ve bir tanesini gözden kaçırmış gibi görünüyordu. Bir arkadaşımız bazı veri tabanlarında arattı ve Scott'ınkiyle eşleştğini buldu." Ses tonunu sakın ve dengeli tuttu ama gözleri dikkatle beni izliyordu. Tepkilerimi okumaya çalışıyordu.

Kaşlarımı çattım. "Şey... bu hiçbir şey ifade etmiyor. Scott evime birçok kez geldi. Tabii ki parmak izleri orada olacaktı."

Kody aynı fikirde değilmiş gibi bir ses çıkardı. "İç çamaşırı çekmecende mi?"

Kaşlarım havaya kalktı, ağzım şaşkınlıkla aralandı. Bakışlarımı Steele'e kaydırdım, o da başıyla onayladı.

Scott'ın parmak izlerinin neden iç çamaşırı çekmecemde ya da yatak odamın herhangi bir *yerinde* olabileceğine dair bir neden bulmak için beynimi zorladım. Hiçbir şey bulamadım. Daha doğrusu, *boş* değil ama kesinlikle onların çoktan çıkardığı sonucun aynısını hayal ediyordum.

"Nasıl?" Kısık bir sesle sordum. "Ne zaman vakti oldu ki? Bodrumda bizimle birlikteydi. Sonra da cesetleri temizlemesine yardım etmesini istediniz, değil mi?" Bu soruyu Archer'a yönelttim, o da başıyla onayladı.

"Biz bodrumdayken sapığınınzın daireye girdiğini düşündük," diye açıkladı Steele, "ama ya kapıyı açık bırakan gerçekten bizsek? Zane geldiğinde Scott yukarı çıktı. Ellerini yıkamak için banyoyu kullandı ve ayna mesajını o zaman yapmış olabilir."

"Ve sen de derin uykudaydın," diye ekledi Kody. "Kimseye fark ettirmeden banyodan yatak odana kaçması ne kadar kolay olurdu? O zaman çekmeceni yağmalayabilirdi."

Anna'nın benim için buzdolabına bıraktığı bir kase bircher müsli ve süzme yoğurtla adaya geri döndüm. Boş koltuklardan birine oturarak bu senaryoyu zihnimde evirip çevirdim.

Haklıydılar. Evdeki banyom yatak odamın hemen dışında ve oturma odasının görüş alanının dışındaydı. Eğer kimse Scott'ın banyoya girip çıkmasını özellikle izlemiyorsa, fark edilmeden odama girebilirdi.

Hay sikeyim.

Ama bu akla yatkın değildi. "Scott benim sapığım değil," dedim başımı sallayarak. "Bu hiç mantıklı değil. Ben onunla tanışana kadar Shadow Grove'da bile değildi."

Bu Noel'de. Annemi takip etmek için çok genç olduğundan bahsetmiyorum bile. Zaman çizelgesi uyuşmuyor."

Bana cevap veren Archer'dı, sesi alaycıydı ama kaba değildi. Bir kez olsun. Şok edici. "Öyle diyor. Alınma bebeğim ama sen çoğu zaman at gözlüğüyle dolaşıyorsun. SGU'daki diğer on öğrenciyi sokakta görsen tanıyabilir misin?"

İlk tepkim tabii ki gücenmek oldu ama sonra... evet, haklı olduğu bir nokta vardı. Davamın neden olduğu tüm olumsuz ilgiye o kadar alışmışım ki etrafımdaki herkesi beyaz gürültü olarak görmeye başlamışım.

Ben bir şey söylemeyince Steele, "Bak, bu Scott'ın bir şekilde bu işe karıştığına dair kesin bir kanıt değil," dedi, "ama dikkatli olmanı istiyoruz. Hafta sonu boyunca onu izledim ve dürüst olmak gerekirse hiçbir şey yapmadı. Kelimenin tam anlamıyla hiçbir şey. Evinden bile zar zor çıktı. Ama Ferryman'dan maaş alan iki SGPD polisiyle birlikte yaşıyor, yani..." Omuz silkerek konuyu kapattı.

Başımın ağrıdığını hissederek alnımı ovuşturdum. "Evet, ağabeyi Shane ya da onun gibi bir şey. Zane beni onun hakkında da uyarmıştı, sadece Wraith'lerle işbirliği içinde olduğunu söylemişti. Bunun bölgesel bir şey olduğunu düşündüm."

Steele başını salladı. "Bunu araştırmaya devam edeceğiz. Okulda Scott'ın yanında dikkatli ol, tamam mı?"

Kody kirli tabakları lavaboya taşıırken, "O da öyle dedi," diye onayladı. "Bir yolunu buluruz ama en iyisi Scott'ın her nereden transfer olduysa oraya siktir olup gitmesi. Yumruğum yine burnunu bulursa diye."

Ters ters baktım. "Bu bir tesadüf olabilir," dedim, buna kendim de tam olarak inanmasam da. "Emin olana kadar insanları öldürmeyelim, tamam mı?"

Kody genişçe sırttı. "Yani kanıtlar desteklediğinde onu öldürmemiz gerektiği konusunda hemfikir misin? Mükemmel."

"Beni aşırı dozda uyuşturucuyla neredeyse öldüren, sonra da Drew'in boğazını kesip kapıma bir insan kalbi bırakan her kimse? Evet. O adamı öldürmekte bir sakınca görmüyorum." Ses tonum düz ve umursamazdı ama uzun süreli korku ve paranoyanın insana yaptığı da buydu, değil mi? Şok faktörünü azaltıyor ve ahlak çizgisini bulanıklaştırıyordu.

Kody, "Şu anda çok tahrik oldum," deyince Steele ona bir kaşık fırlattı. "Hey!" diye itiraz etti, kaşığı yüzüne çarpmadan yakaladı. "Sanki sen değilsin."

Steele sadece güldü ve başını salladı. "Git ve giyin. Hellcat artık ders kaçıramaz, o yüzden geç kalırsan sensiz gideriz."

Kody gözlerini devirdi ama yine de terli egzersiz kıyafetlerini değiştirmek için mutfaktan çıktı.

Steele bana, "Ben arabayı çekerim," dedi ve mutfaktan çıktı. Böylece Archer ve ben tekrar yalnız kaldık.

İkimiz de herhangi bir konuşma girişiminde bulunmadık, kahvaltımızı ve kahvemizi sessizce bitirdik. Ben bitirdiğimde ayağa kalktı ve tabaklarımızla fincanlarımızı lavaboya taşıdı.

Ben de mutfaktan çıkmak için yanından geçmeye başladım ama belime sert bir el atarak beni durdurdu ve sert vücuduna bastırdı.

"Archer..." Onu uyardım ama beni dinlemiyordu. Belimdeki güçlü tutuşu beni tezgâhın üzerine kaldırdı ve ağzı, şu anda sunduğumdan *çok, çok* daha fazlasını vaat eden bir öpücükle benimkini aldı. Piç kurusu buz çözme konusundaki kararlılığımı test edecekti, bu kesindi.

Alt dudağımı ısırduğunda neredeyse teslim oluyordum. Zayıf yönlerimi bu kadar çabuk öğrenmiş olması korkutucuydu.

"Kate..." diye alçak sesle inleyerek cevap verdi, kalçalarım öne doğru sallanıp kotla kaplı kasıklarımı onun sert uzunluğuna sürttüğünde benimle alay ediyordu.

"Kahretsin," diye tısladım, dudaklarından muazzam bir çabayla koptum. "Benim ölümüm olacaksın, Archer D'Ath."

Bana karşılık olarak attığı kakhaha kolayca bağımlısı olabileceğim bir sestti. Tamamen rahatlamış ve... mutlu diyebilir miyim? Korkutucu ve sarhoş ediciydi. Daha fazlasını istiyordum.

"Sonunda," diye mırıldandı, geri çekildi ve beni tezgahından indirdi. "Son beş aydır beni nasıl yavaş yavaş öldürdüğünü nihayet anlıyorsun." Parmaklarını saçlarının arasında gezdirdi ve saçlarını en lezzetli şekilde karıştırdı. "Bu sabah spor salonuna gitmem gerekiyor ama öğleden sonra dersim var. Seni eve bırakabilir miyim?"

Ona sıırıttım ve başımı salladım. "Ve yine araba kullanırken beni aletini yalamaya mı ikna edeceksin? Hayal kurmaya devam et, Sunshine. Yine de kampüste görüşürüz." Dudaklarına bir öpücük kondurdum ve kararlılığımı daha fazla kıramadan aceleyle mutfaktan çıktım.

Düşüncelerimle baş başa kaldığım anda, endişe ve paranoya yeniden içime işlemeye başladı. Scott'ın sapığımla bir şekilde ilişkisi var mıydı?

Başından beri o muydu? Buna inanmıyordum. Kanıtlar aksini gösterse bile.

Gerçi bunu zaman gösterecekti, yeterince uzun süre hayatta kalmayı başardığım sürece...

Bree içkisini masaya çarptı ve biraz boğulur gibi öksürdü. Ölmediğini göstermek için bir elini bana doğru salladı, sonra birkaç derin nefes aldı.

"Bir daha söyle," dedi, sanki üç başım birden çıkmış gibi bana bakarak. Ders arasında yemekhanede ayaküstü sohbet ediyorduk, Kody ve Steele öğle yemeğinde ensemizde solurken dedikodu yapamayacağımızı çok iyi biliyorduk.

Hollanda örgülerimden birini çekiştirerek iç çektim. "Biliyorum. Oldukça şüpheli görünüyor, ha?"

Bree kaşlarını çatarak başını salladı. "Ne dedin? Hayır, Scott'la ilgili olan şey değil. O telefon-izleyici saçmalığından beri onun bir şeylerin peşinde olduğunu düşünüyordum. Archer hakkında söylediklerini tekrar et!"

Yanaklarım kızardı. Olayların o bölümünü geçiştirmiştim. Hafta sonu boyunca Bree'ye sadece çocuklarla bir şeyler yapmakla meşgul olduğumu söylemiştim ve o da bunu daha fazla sorgulamamıştı. Ama şimdi, Scott konusunda onu bilgilendirirken, kocamla aramı düzelttiğimi ağzımdan kaçırmıştım.

"İşte evliliği feshetmek için sağlam bir neden," dedi endişeli bir şekilde kaşlarını çatarak. "Artık onu becerdin ve yanına taşındın. Arkaik ve tamamen saçma bir şey ama evliliği tamamlamamak fesih için geçerli bir sebep. Ama... artık o gemi kalkmış gibi görünüyor, ha?" Kaşları hınzır bir sırtışa dönüştü. "*Tüm* ilginç detaylara ihtiyacım olacak, anlaşıldı mı?"

İçimi çektim ve başımı salladım. "Fesih zaten hiçbir zaman işe yaramayacaktı. Görünüşe göre boşanma da öyle." İki elimle yüzümü ovuşturarak inledim. "Bütün bu *olanlar* tam bir karmaşa, Bree. Ne zaman kolaylaşacak?"

Omuz silkti. "Seni kimin öldürmeye çalıştığını anladığında, *onu* öldürdüğünde ve takipçinden kurtulduğunda derdim. Ama ondan sonra bile, bırakın değer verdiklerini iddia ettikleri bir kadını, bir kase patlamış mısırı bile paylaşamayan üç domuz kafalı, baskın pisliğe aşık olacaksın."

Ona ters ters baktım. "Teşekkürler bebeğim.

Gerçekten çok yardımcı oldun." Gülümsedi.

"Deniyorum."

"Ve hepsine *aşık* değilim," diye ekledim homurdanarak. "Belki ikisine... üçüncüsüne ancak tahammül edebiliyorum."

Bree bir kahkaha attı. "Tamam, güzel. Kendimize yalan söylüyoruz. Sadece nerede olduğumuzu bileyim diye." Saatini kontrol etti ve küfretti. "Gitmem gerek. Gerçi bunun geri kalanını da dinlemem gerek. Öğleden sonra takılabilir miyiz?"

Başımı salladım. "Elbette. Eve gelir misin? Kody akşam yemeğine kadar Arch'ı eğitecek, o yüzden gelebiliriz-"

"Onlar terli ve lezzetli bir şekilde yerde güreşirken delicesine ateşli vücutlarını mı gözetleyeceksin?" Bree bana lanet bir bok kafalı gibi gülümsedi. Ben ters ters baktım, o da coşkuyla başını salladı. "Bu bakışı bir anlaşma olarak kabul ediyorum. Sonra görüşürüz, bebeğim." Kendi kendine kıs kıs gülerken aceleyle yemek salonundan çıktı, ben de gözlerimi devirdim.

Sadece takıldığını biliyordum ama görünüşe göre ben de kıskanç bir psikopata dönüşüyordum çünkü onu kalıcı körlükle tehdit etmek istiyordum.

Ayağa kalkıp kendi çantamı alırken arkamdan gelen sesle irkildim.

"Sınıfta olmanız gerekmiyor mu Bayan Danvers?"

Çantam neredeyse kola kutumu uçuracaktı ama Profesör Barker'ın eli tam zamanında fırlayıp onu yakaladı.

"Programımda on beş dakikalık bir boşluk vardı," dedim ona, uzattığı elinden kutuyu dikkatle alarak. "Teşekkürler."

Bana gülümsedi ama bu profesyonel bir gülümseme değildi. Çok yoğun, çok ilgili, çok... *ürkütücüydü*.

"Şey, bu iyi oldu. Sizinle ofisimde konuşabilir miyim acaba?" Kolunu uzatarak onunla birlikte yemek salonundan çıkmamı işaret etti ama zihnimdeki tehlike ölçer deli gibi ötmeye başlamıştı.

Ona sıkı bir gülümseme vererek çantamı düzgünce omuzladım ve ulaşamayacağı bir yere eğildim. "Üzgünüm, bir sonraki dersim şimdi başlıyor. Gitmem gerekiyor."

Profesörümün gözleri hafifçe kısıldı, sonra ifadesi sulu bir gülümsemeye dönüştü. "Tabii ki. Sizi başka bir zaman tekrar yakalayacağımdan eminim."

Yakalamayı vurgulama şekliyle ilgili bir şey kalbimin gerginlikle çarpmasına neden oldu. Eminim demek istediği... Hayır, Profesör Barker değil. O sadece sıradan bir avcı profesördü. Bundan fazlası değil.

Umursamaz bir gülümsemeyle başımı salladım ve aceleyle yemekhaneden çıktım, çıkarken de kolamı geri dönüşüme attım. Bana deli diyebilirsiniz, ama ben

Yiyeceklerime ya da içeceklerime uzaktan da olsa dokunan herkesten biraz daha fazla şüpheleniyorum.

"Dedikodu seansı iyi miydi?"

O kadar sert sıçradım ki neredeyse çığlık atacaktım, sonra döndüm ve Archer'ın göğsüne bir yumruk attım. Ve hemen pişman oldum çünkü lanet olsun, göğsü *sertleşmişti*.

"Ne oluyor lan, seni pusuda bekleyen?" Yaralı elimi kucağıma alarak sordum.

Vurduğum yeri ovarken bana sadece güldü. "Hiç de fena bir yumruk atmamışsın prenses. Belki de sana bir iki şey göstermeme izin vermelisin..." Kaşları imalı bir şekilde kalktı ve ben de birkaç adım geri çekildim.

"Eminim buna bayılırsın. Biraz yer ve vuruş, ha?" Ona bilmiş bir sırıtış attım ve o da kendi sırıtışıyla karşılık verdi.

Acı dolu bir inilti çıkardı. "MMA terimleriyle kirli konuştuğunu duymak haksızlık, bebeğim. Şu anda seni bir malzeme dolabına sürükleyip aptalca sikmediğim için şanslısın."

Nabzım hızlandı. "Neden yapmadın?"

Alaycı gülümsemesi buharlaştı ve ardından bana attığı bakış, son derece şefkatliydi. "Çünkü küçük yerlerden korkuyorsun, Kate." Elini uzattı, saç örgülerimden birini yumruğuna dolayarak beni kendine çekti ve şaşırtıcı derecede yumuşak bir öpücük kondurdu. "Şimdi sınıfına git ve bir şeyler öğren."

Archer beni bıraktı ve sanki az önce aklımı başımdan almamış ve pantolonumda nemli bir leke bırakmamış gibi koridorda kendi sınıfına doğru yürüdü. Şerefsiz.

Sonraki birkaç gün, her şey düşünüldüğünde oldukça sorunsuz geçti. Bree o ilk öğleden sonra Archer'la geçirdiğim hafta sonunu konuşmak için geldi ama sonunda tam da onun şaka yaptığı şeyi yaptık. Kokteyller hariç.

Hakkını vermeliyim, Kody ve Archer'ın sekizgenin ev versiyonunda birbirlerini yumruklamalarını, tekmelemelerini ve güreşmelerini izlemek delicesine harika bir eğlenceydi. Özellikle de Steele kişisel barmenimiz olduktan sonra.

Bree bundan o kadar keyif aldı ki ertesi gün Dallas'ı da yanına alarak geldi ve Archer'a yeni bir antrenman partneri olmasını teklif etti.

Şaşırtıcı bir şekilde, çocuklar bu anlaşılmayı sorun etmediler - muhtemelen Archer'ın Dallas'a haddini bildireceğini bildikleri için, ama eski dostum bunu onun için kolay bir galibiyet haline getirmede.

Çarşamba günü geldiğinde, Scott'tan olabildiğince uzak durmaya çalışıyordum. Günün sondan ikinci dersinin dışında beni bekliyordu ve çok sinirli görünüyordu.

"Oh iyi, yaşıyorsun," diye alay etti.

ona.

"Dramatik olma Scott," diye karşılık verdim düz bir bakışla. "Bir an önce psikoloji dersim var. Sonra konuşabilir miyiz?"

Burun delikleri alevlendi ve ben kaçamadan kolumu morartıcı bir şekilde kavradı. "Hayır Maddie, daha sonra konuşamayız çünkü benden *yine* kaçacaksın." Beni koridor boyunca sürüklemeye çalışırken tutuşu daha da sıkılaştı, ama ben topuklarımın üzerine basarak direndim.

"Scott," diye sert bir ses tonuyla bağırdım, "bırak gideyim. Bu hiç iyi değil."

Etrafta talebimin dikkat çekeceği kadar öğrenci vardı ve Scott'ın yanakları onların meraklı bakışları altında utançtan kızardı. Yine de kolumu bırakmadı.

"Scott," diye tısladım, bu sefer daha sert. "Bırak. Bırak."

Gözlerini seyircilerimize dikti ve parmaklarını, morluklar bıraktığından emin olduğu üst kolumdan isteksizce çekti. Harika. Şimdi *bunu* üç aşırı korumacı gölgeme açıklamam gerekecekti.

Scott uzun bir nefes verdi ama bana dik dik bakarken tüm vücudu öfke saçıyordu. "Maddie, seninle beş dakika *özel* olarak konuşmak istiyorum.

Gerçekten çok şey mi istiyorum? Senin için okul değiştirdim." Kızgınlık içimde alevlendi. "Senden bunu yapmanı *hiç* istemedim Scott. Ve Şu anda sana ayıracak beş dakikam yok; psikoloji dersime geç kaldım, o yüzden sadece..." Başımı salladım, *beni rahat bırak* demek istiyordum.

"Sadece ne?" diye tersledi, elleri iki yanında yumruk olmuştu. "Sadece arkama yaslanıp kızımın bu lanet şehrin sahibi olduğunu düşünen üç adam tarafından *kullanılmasını* mı izleyeceğim? Seni umursamıyorlar bile Maddie. Sen sadece onların çaresiz sürükler serisinin sonuncususun ve seni becermeyi bitirdikleri anda, dikkatlerini çekecek bir sonraki sıkı amcık için seni bir kenara atacaklar."

Şaplak.

Anlaşıldığı üzere, psikolojiyi zaten atlamam gerekecekti. Daha önce Archer'ı yumrukladığım ve şimdi de Scott'ın suratına vurduğum için elimin buza ihtiyacı vardı.

"Ne oluyor lan?" Scott kükreyerek elini yumruğumun indiği yere vurdu. Cass'e teşekkür eden bir mesaj göndermeyi aklıma not ettim. Birkaç hafta önce bu kadar sert vurabileceğimden şüpheliydim.

Tartışmamıza tanıklık etmek için etrafta toplanan diğer öğrenciler yumruğuma alkış tutup ısıklık çaldılar ama ben sadece *öfkeliydim*.

Scott'a kısık bir sesle "Bir daha bana çaresiz sürtük dersen," dedim, kimin duyduğunu umursamadan, "sikini keserim senin. Şimdi beni rahat bırak."

Topuklarımın üzerinde döndüm, çıkışa doğru giderken tezahurat yapan birkaç sporcunun yanından geçtim. Ancak Steele'in intikam meleği gibi bir suratla bana doğru hışım ile geldiğini görünce adımlarım duraksadı.

Bana ulaştığında ona hızla "Ben icabına baktım," dedim. Belli ki beni geçip Scott'a bazı acı gerçekleri bizzat söylemek istiyordu ama kollarımı boynuna dolayarak bedenimle yolunu kestim. "Max, bebeğim? Elim için buza ihtiyacım var. Bana yardım eder misin?"

Kaşlarını çattı ama iç çekti ve başını salladı. "O piçi sonra öldürürüm o zaman. Hadi, seni eve erken götürüyüm."

Belime doladığı sahiplenici ve koruyucu koluyla beni arabasına kadar geçirirken ben de Kody, Archer ve Bree'ye mesajlar attım.

Bree'nin cevabı neredeyse anında geldi ve bana zaten bildiğini bildirdi. Tartışmamız hararetlendiği anda biri videoya çekmeye başlamıştı. SGU kampüsündeki telefon yasağı kuralı buraya kadarmış. Öğrenci topluluğunun en az yarısı kuralı çiğnerken neden hâlâ öyleymiş gibi davrandıklarını bile bilmiyordum.

"Sanırım bana ne dediğini zaten biliyorsun?" İkimiz de arabasına bindiğimizde Steele'e sordum.

Bana öfkeli bir bakış attı. "Canlı yayındaydı, yani evet. Ne dediğini duydum ve attığın yumruğu gördüm. Fena değil, Cehennem Kedisi." Uzandı ve yaralı elimi avucunun içine aldı, başparmağını hassas eklemlerimin üzerinde gezdirdi. "Yine de sana söyledikleri için onu öldüreceğim."

Steele ağrıyan elimi dudaklarına götürdü ve park yerinden geri geri çıkmadan önce parmak eklemlerimi öptü.

"Tabii önce Kody ya da Arch ona ulaşmazsa," diye mırıldandım, telefonumu kontrol ederken. Elbette, ikisinden de cevaplar vardı.

Archer D'Ath: Saklansa iyi olur.

Kodiak Jones: Bu göt herif ne kadar aptal? Bunun için onu eşek sudan gelinceye kadar döveceğimizi biliyor olmalı.

İçimi çektim ve grup sohbetinde ikisine de bir cevap gönderdim. Hepimizin romantik bir ilişkisi olduğunu düşündüm, bu yüzden muhtemelen bir sohbet başlığını paylaşmamızda bir sakınca yoktu.

Kardeşi Wraith'lerden maaş alan bir polis. Belki de bu bir tuzaktır.

Uzun bir duraklama oldu ama ikisinin de mesajımı okuduğunu görebiliyordum.

"Kararınız nedir?" Steele araba kullanırken sohbete katılamadığı için sordu. "O küçük pislği idam edecek miyiz, etmeyecek miyiz?"

Tüm bu melodrama gözlerimi devirerek baktım.

Madison Kate: Bana hakaret e t m e k bugün öldürülebilir bir suç değil çocuklar. Saldırgranlıgınızı sekizgene saklayın, olur mu?

Kody sadece ters ters bakan bir emoji ile cevap verdi. Archer hiç cevap vermedi.

İçimi çekerek telefonumu çantama geri attım ve Steele'e geniş bir gülümseme verdim. "Hepsini unutun. Öğleden sonra baş başa ne yapacağız?"

Kaşları çatıldı ve göz ucuyla bana baktı. "Öncelikle eline buz koyuyoruz. Cass sana eldiven kullanmadan yumruk atmayı öğretemediğine göre yaşlılıkta tembellik ediyor olmalı."

Bir kahkaha attım. "Adam otuz üç yaşında, seksen değil."

Steele sanki onu doğrulamışım gibi omuz silkti. "Ve sonra... Bir fikrim olabilir. Bugünlerde seni yalnız yakalamak zor, biliyor musun? Sanırım kendi dairesi varken daha şanslı olabilirdim."

"Biliyorum... ama şu anda en az bir buçuk saat bana sahipsin. Arch ve Kody eve geldiklerinde doğruca spor salonuna giderlerse daha da uzun." Ona imalı bir bakış attım, o da dilini dişlerinin arasına sıkıştırdı.

Bana hızlı bir bakış attıktan sonra başını salladı. "Bununla çalışabilirim."

Telefonum çantamda titremeye ve çalmaya başladı, ben de çocuklar arıyor sanarak çıkardım. Ama değildi.

Derin bir iç çektim. "Scott."

"O kalın kafalı mı?" Steele sordu, gerçekten kafası karışmıştı.

"Görünüşe göre." Aramayı reddettim ve telefonumu sessize aldım. Bu, Steele garaj yolumuza girmeden önce Scott'ın dört kez daha aramaya çalışmasını engellemedi.

Steele bir centilmen gibi kapımı açarak, "Hadi, elini çözelim," dedi. "O zaman yüzmeye gidebiliriz diye düşünüyordum?"

Buz torbası almak için mutfığa doğru ilerlerken ona meraklı bir bakış attım. "Yüzmek mi? Yani, bugün pek de sıcak bir gün sayılmaz." Hava artık dondurucu değildi ama bikini havası olmadığı da kesindi.

Steele sırtıarak tıbbi buz paketlerini bulmak için dondurucuya yöneldi. "Burası ısıtılmalı kapalı bir havuz, güzelim. Ee, ister misin?" Aradığı şeyi buldu ve parmak eklemlerime yerleştirmek için geri geldi.

Steele ile yüzmek mi? Sanki hayır diyecekmişim gibi. "Tabii ki, üstümü değiştirmem için bana beş dakika ver yeter."

Sırıttı. "Seninle orada buluşuruz. Sadece adamların güpegündüz cinayet işlemediğinden emin olmam gerek, tamam mı?"

Geçerli bir endişeydi. Onu mutfakta bıraktım ve elimde buz torbasıyla dışarı fırladım, neredeyse Steinwick'e çarpıyordum.

"Kahretsin, özür dilerim," diye özür diledim, çarpışmamak için son anda kenara çekildim. "Kafam bir milyon mil uzaktaydı."

"Hiç önemli değil hanımefendi," diye cevap verdi buruşuk bir gülümsemeyle. Yine de ben etrafından dolanamadan uzanıp beni durdurdu. "Rahatsız ettiğim için özür dilerim hanımefendi ama elinize ne oldu?"

"Ah," diye başladım, sonra makul bir neden ararken durakladım. Nedense bu terbiyeli, düzgün yaşlı adama, bana sürtük dediği için bir çocuğu yumrukladığımı söylemek istemiyordum. "Sadece sert bir cisimle anlaşmazlık yaşadım," diye mırıldandım, utançtan kızarak.

Steinwick bir an kaşlarını çatarak bana baktı, gümr, beyaz kaşları aşağıya doğru çekilmişti. Sonra içini çekti ve yolumdan çekildi. "Eğer sabah hâlâ ağrıyorsa, James'e bir baktırmanı öneririm. Acil yardım eğitimini yeni tamamladı, eminim yardım etmekten mutluluk duyacaktır."

James'in kim olduğunu hatırlamam gerekenden daha uzun sürdü. Bahçıvan. Archer etrafımdaki insanlara çok az ya da hiç dikkat etmediğimi söylerken çok haklıydı. Takip edilmesi bu kadar kolay bir hedef olduğumu kanıtlamama şaşmamalı.

"Teşekkürler Steinwick," diye gülümseyerek cevap verdim, sonra da sahip olduğum en seksi mayoyu giymek için aceleyle odama çıktım. Steele ve ben baş başa görüşmek için çok gecikmiştik ve gereğinden fazla bir dakika bile harcamak istemiyordum.

Tek bir sorun vardı. Archer'ın malikanesinde havuzun nerede olduğunu bilmiyordum.

My Mantıksal tahminim havuzun spor salonuna yakın bir yerde olabileceğiydi ve haklıydım. Spor salonunun kapısının hemen arkasında daha önce hiç girmedığım bir çift kapı vardı. Sanırım bunların bir depoya ya da garajın başka bir girişine falan gittiğini düşünmüştüm. Her iki durumda da, onları açma zahmetine hiç girmemiştım, bu yüzden orada yatak odamın yaklaşık dört katı büyüklüğünde bir kapalı havuz olduğunu hiç fark etmemiştim.

"Bunun burada olduğunu *nasıl* bilmezdim?" Steele'i havuzun kenarında otururken gördüm, üzerinde siyah bir yüzme şortu vardı ve başka hiçbir şey yoktu. Tanrım, tam *bir atıştırmalıktı*.

"Kamboçya'dan döndüğünden beri biraz meşgulsün," diye yorum yaptı eğlenen bir gülümsemeyle. Gri gözleri, çıplak ayaklarla havuzun etrafında dolanıp havlumu ve bornozumu bir şezlonga bırakırken hareketlerimi takip etti.

Havuzun kenarına, onun yanına oturdum ve serin fayanslar kıcıma değdiğinde titredim. "Bu doğru. Yine de şimdi öğrendiğime memnunum." Ayaklarımı suya daldırdım ve ne kadar sıcak olduğunu görünce inledim. "Aman Tanrım, bu beklediğimden çok daha iyi."

Steele sırtıttı. "Ilık, ılık havuzlardan biri olacağını mı sanıyordun? İğrenç."

Ürperdim. "Çok iğrenç. Sıcak ya da soğuk. İkisi arasında değil."

Kenardan itti, ılık suyun içine kaydı ve elini uzatarak bana doğru döndü. "İçeri geliyor musun?"

Gözleri muziplikle doluydu ve sırtışı tamamen seksiydi. Böyle bir teklifi reddetmeyi nasıl düşünebilirdim ki?

Onu içeri kadar takip ettim, ılık su beni sararken ve Steele'in kolları belime dolanırken tenim titriyordu. Tam da ihtiyacım olan şeydi ama daha sonra psikoloji üzerine telafi çalışması yapmam gerekecekti.

Buna değdi.

Steele bizi ılık suyun içinde nazikçe hareket ettirdi ve o süzülürken ben de göğsüne sokulup çenemi omzuna yasladım. Yine de parmakları tenimde sıkıydı ve aklında bir şey olduğunu biliyordum.

Havuzun en derin yerine geldiğimizde "Tamam, dökülün" diye emrettim. Bu, ikimizin de su üstünde kalmak için suya basmamız gerektiği anlamına geliyordu ama

Orada birlikte olmanın çılgınca samimi bir yanı vardı. Tüm oda ölüm sessizliğindeydi, bu yüzden sessizce konuşurken bile seslerimiz yankılanıyordu.

"Neyi dkeyim?" diye cevap verdi, etrafımda seksi bir köpekbalığı gibi yüzerek.

Onun naz yapma çabasına gülümsedim. "Aklında bir şey var, o yüzden dökül. Etrafta bizi duyacak başka kimse yok. Neler oluyor, Max Steele?"

"Anlatacak bir şey olduğunu sana düşündüren nedir Madison Kate Danvers?" diye karşılık verdi, kollarını arkamdan doladı ve ıslak boynumu öptü.

Başımı yana eğerek ona daha iyi erişim imkn sundum ve kendi kaldırma kuvvetimin beni suyun içinde tutmasına izin verdim. Büyük göğüslere sahip olmanın faydaları işte burada.

"nk," diye yumuşak bir mırıltıyla cevap verdim. "Sadece söyleyebilirim. Seni tanıyorum."

"Mmm," diye mırıldandı boynuma karşı, sonra kulak mememi dişlerinin arasına aldı. Bu kadar basit bir hareket bu kadar ateşli olmamalıydı ama içimde elektrik dalgaları yarattı. "Belki de bu sana anlatılacak bir şey değildir," diye fısıldadı, sesinde bir hınzırlık vardı. "Belki de *gösterilecek* bir şeydir."

Kaşlarım havaya kalktı. Bana ne göstermesi gerekebilirdi ki?

Elleri suyun altında vücudumun üzerinde gezindi, göğüslerimi alaycı bir şekilde avuçladı. "Bu bikini yasaklanmalı, Cehennem Kedisi."

Ellerine daha fazla bastırmak için vücudumu eğerek konuyu değiştirmesine izin verdim. "yle mi? O zaman onun yerine ne giymeliyim?"

Dudakları tekrar boynumdaydı ve bir saniye sonra bikini stmn üzüldüğünü hissettim. Dişleriyle. şimdi, eğer bu bir yetenek değilse...

"Yok bir şey," dedi ve üstümü bir sıçramayla havuzdan dışarı fırlattı, sonra da altımı hızla gevşeterek ona katıldı. Tam olarak şikayet etmiyordum. En başta yüzmeyi önerdiğinde aklımdan geçen de tam olarak buydu.

Elleri ıplak vücudumda gezinirken nefesim dişlerimin arasında tısladı, dudakları ve dişleri boynuma en lezzetli şekilde saygı gösterirken ılık suyun altında hafif okşamalarla beni kızdırdı.

"Max..." Parmak uçları uyluğumun iç kısmını okşarken adını inledim ama gerçekten gitmelerini istediğim yere gitmediler. "Zamanımız doldu, unuttun mu?"

Sinirli bir ses çıkardı, boynumu ısırdı ama elini istediğim yere doğru hareket ettirdi. Uzun, piyanist parmakları kaygan amımı keşfediyordu.

Beni onun pençesinde inleyen bir güven. Bizi su üstünde tutmak için hiç çaba sarf etmezken başımı omzuna yasladım.

Spoiler uyarısı, bu sevgilinizi boğmak için kesin bir yoldur.

İkimiz de dibe battık, bir saniye sonra öksürerek ve sıçrayarak geri çıktık, sonra sessizce havuzun dibine ulaşabileceğimiz yere doğru ilerlemeyi kabul ettik.

"Dikkatimi dağıtmak için çok iyi bir iş çıkarıyorsun Max Steele, ama bana bir şey *göstermen* gerektiğini unutmadım." Ayak parmaklarım havuzun dibindeki pürüzsüz fayanslara geri döndüğünde, kollarımı bir kez daha boynuna doladığımda kendimi güvende hissettim. Meme uçlarım suyun sıcaklığına rağmen sertleşmişti ve Steele kolunu belime dolayarak beni göğsüne doğru çekti.

Sırıtarak dudaklarıma küçük öpücükler kondurdu. "Dikkatini dağıtmıyorum, Cehennem Kedisi."

"Mm-hmm," diye cevap verdim, onu düzgünce öptüm ve o dil saplamasıyla oynadım. Kahretsin, o şeyi seviyordum. Daha doğrusu, onunla *yaptıklarını* seviyordum. Piercingli erkekler için söylenecek çok şey vardı, bu kesindi.

Nefesim kesildi, aklıma bir düşünce geldi. Bana bir şey mi *göstermesi* gerekiyordu?

"Biliyor musun, bu parti için biraz fazla giyinmişsin," diye mırıldandım, ellerimi yüzme şortunun bel bandına doğru indirdim.

Öpücüklerime karşılık gülümsedi. "Oh, öyle mi düşünüyorsun?"

"Evet," diye yanıtladım, çenesinin hizasından boynuna doğru öperek. Bu çocuklar öpücükleri ve ısırıklarıyla beni işaretlerken çok eğleniyorlardı. Skoru biraz eşitlemem gerekiyordu.

Bu arada şortunu sıyrarak açtım ve bacaklarından aşağı ittim. İçimde sinsi bir şüphe vardı-

"Max!" Elim onun sert sikinin etrafına dolandığında haykırdım. Ya da şöyle demeliyim, sert, *delikli* sikinin etrafını sardı.

Kocaman sırttı. "Sana *gösterecek* bir şeyim olduğunu söylemiştim, Cehennem Kedisi."

Ağzım açık, gözlerim onunkilere kilitlenmiş bir halde ona bakarken, elim onun yaptıklarını inceliyordu. "Hayır, bu işe yaramayacak," diye mırıldandım ve gülümsemesi kayboldu. "Daha iyi bakmam lazım. Kenara zıpla." Havuzun kenarına doğru başımı salladım ve gülümsemesi geri geldi.

"Cehennem Kedisi, ben senin bakacağın bir et parçası değilim," diye alaycı bir sesle beni azarladı ama yine de söylenildiği gibi kendini kenara çekti.

Artık sığ uçta olduğumuza göre, yeni delinmiş aleti tam yüzümün önündeyken rahatlıkla önünde durabilirdim. Ho-ly *bok*. Tam bir sanat eseriydi. Steele ellerinin üzerinde arkasına yaslandı, ben sadece birkaç santim uzaktan onu incelerken ereksiyonu gururla kalktı.

"Bunu ne zaman yaptın?" Parmak ucumu, taşaklarının üstünden ucunun hemen altına kadar sikinin uzunluğu boyunca uzanan bir dizi halter piercing'in üzerinde yavaşça gezdirerek sordum. Sekiz tane. Bunlardan sekiz tane vardı ve her birinin ucunda küçük birer gümüş top bulunuyordu.

Aleti dokunuşumla hareket etti ama bu beni daha da meraklandırdı. Çok acımış olmalıydı.

"Sen gittikten bir gün sonra," diye cevap verdi, sesi sakindi. "Uzun zamandır randevu almıştım ama daha küçük ve daha az acılı bir şey için. Sonra her şey oldu. Kendimi cezalandırmak istedim sanırım."

Kaşlarım havaya kalktı. "Yani aletini sekiz kez mi deldirdin? Steele, bu çok acı verici olmalı." Elimi onun etrafına doladım, tüm o metalle uzunluğunu okşamanın nasıl bir his olduğunu test ettim.

İnledi.

"Daha önce daha kötü acılar çektim," diye itiraf etti. "Ayrıca, eğer beni affedersen buna değeğeğini biliyordum." Bakışları saf şeytandı ama incelememi durdurmak için hiçbir hareket yapmadı. Orada öylece kaldı, aleti ellerimdeyken ellerinin üzerine yaslandı.

Olunabilecek daha kötü yerler de vardı sanırım.

"Yani, bu..." Aklımdaki soruyu sormaya çalışırken kelimeler ağzımdan kaçtı. "Ne kadar zamandır..."

Anlayışla gülümsedi. "Hellcat, eğer seni şu anda becerip beceremeyeğeğimi soruyorsan, cevabım evet. İyileşmesi için sadece dört ila altı hafta gerekti."

Çok memnun bir şekilde dudaklarımı yaladım ve o da acı dolu bir ses çıkardı. "Güzelim, beni öldürüyorsun. Daha sonra bakmayı bitirip şimdi seni becereyim mi? Sanki çok uzun zaman oldu..." Bana verdiği surat ifadesi bir spaniel yavrusunu utandıracak cinstendi.

"Ha ya tta olmaz," diye güldüm. "Al bakalım, Max Steele. Bu şeyle iyice tanışmak niyetindeyim... buna ne deniyordu?"

"Yakup'un merdiveni," dedi ve ben de başımı salladım. Uygun görünüyordu; parmaklıklar kalkmış aletini bir merdivenin basamakları gibi tırmandırıyordu.

"Doğru. O yüzden sabırlı ol. Çocuklar eve gelirse, spor salonunda birbirlerinin canına okurlar ve bizi r a h a t bırakırlar." Dilimi srkledim

sert bir nefes çekerken pre-cum'unun tuzluluğunu tadarak sikinin ipeksi başının etrafında dolaştım.

Dilimi şaftının altından aşağı doğru sürükleyip merdiven basamaklarının her birini incelerken küçük bir inilti daha çıkardı. "Büyük olasılıkla onlar da katılmak isteyeceklerdir. Ama bu gece seni paylaşmak istemiyorum, Cehennem Kedisi. Seni tamamen kendime istiyorum."

En alttaki deliğe ulaştım, sonra ucuna döndüm, elimi onun yerine tabanının etrafına sardım. "Bana uyar. Seni deli gibi özledim, Max." Dudaklarımı ucuna kapattım, kısa bir süre emdikten sonra bıraktım. "İşte anlaşma. Eğer eve gelirlerse ve bizi burada bulurlarsa, ya izleyebilirler ya da gidebilirler ama sen söyleyene kadar dokunmak yok."

Onu tekrar ağzıma aldım, daha derin emdim ve elimle hafifçe okşadım ve kalçaları dokunuşumu karşılamak için yukarı kalktı.

"Anlaştık," diye inleyerek kabul etti. "Ama şu anda sikimi sana sokmayı ne kadar çok istediğimi bilemezsin, güzel kız."

Elinin az önce başımın arkasını kavrayışına, kalçaları yukarı kalkarken onu daha derine almam için beni ikna edişine bakılırsa, oldukça iyi bir fikrim olduğunu söyleyebilirim.

İlk başta onu incitmek istemediğim için yeni donanımına karşı nazik davrandım, ancak kısa sürede onu hiç incitmediğim anlaşıldı. Ya da ben incittiysem bile o incitiyordu.

Ayak parmaklarımın üzerinde suyun dışına çıkarak, boştaki elimi kalçasına dayadım ve onu emerken sabit tuttum. Dilim piercinglerinin her kıvrımını keşfediyor, sert metal ile yumuşak et arasındaki kontrasta hayret ediyordu, ta ki nefesi kesilip parmakları omzuma yapışana kadar.

"Hellcat, bebeğim, lütfen. Eğer devam edersen, boğazından aşağı boşalacağım ve o inanılmaz amının içine boşalmayı gerçekten ama *gerçekten çok* istiyorum."

Böyle bir istek karşısında bir kız nasıl reddedebilirdi ki?

Aletine son bir vuruş yaptım, sonra onu serbest bıraktım ve yüzümün her tarafına boyanmış bir davetle havuzun ılık suyuna geri çekildim.

Steele aptal değildi; kuyruğunu kovalayan bir deniz adamı gibi suya geri kaydı ve birkaç hızlı adımda aramızdaki boşluğu kapattı. O atağa geçerken istemsiz bir kahkaha attım.

Ayaklarım havuz fayanslarının üzerinde altımdan kaydı ve bir an için ikimiz de tekrar dibe battık ama bu sefer bacaklarımı onun beline doladım. Tekrar ayağa kalktığımızda bana nefes almam için bir saniye bile vermedi.

Dudakları dudaklarıma değmeden önce, açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi beni öperken ağzı baskın ve sahipleniciydi.

Öpücüğüne inledim, bizi havuzun karşısına geçirirken vücudumu daha da yakınlaştırdım. Sırtım fayanslara değdiğinde, siki hizaya gelmişti ve ben neredeyse yalvarıyordum.

"Evet," diye nefes aldım dudaklarımı bırakıp bacaklarımı belinin etrafında daha yukarı kaydırırken. Bu ona mükemmel bir aç verdi ve piercingleri ve her şeyi içeri itmeye başladığında kelimeler beni tekrar hayal kırıklığına uğrattı.

Siktir git. Yakup'un Merdiveni'ni her kim önerdiyse madalya gibi bir şeye ihtiyacı vardı. Belki onuruna bir heykel *dikilir*. Çünkü Steele'i sikinde sekiz piercing varken sikmek daha önce hissettiğim *hiçbir şeye* benzemiyordu. Hem de çok iyi bir şekilde.

"Sorun olur mu?" Steele sikini tamamen içime yerleştirirken tereddütle bana sordu. Zavallı bir miyavlama sesi çıkardım - muhtemelen bir kitap kahramanıyla alay edeceğim türden bir ses, ama *belli ki* ağır piercingli bir adamla sikişmek için kabul edilebilir bir tepkiydi. Bunu ileride hatırlayacaktım.

Çılgınca başımı salladım, konuşmaya çalışsam hangi seslerin çıkacağından tam olarak emin değildim. Bunun yerine, boynunu ısırarak ve onu hareket ettirmek için kalçalarımı oynatarak, *evet, sorun değil* anlamımı ilettim.

Steele sadece seksin ortasında duyduğum o tamamen erkeksi kahkahalardan birini attı. Orgazmım üzerinde ne tür bir güce sahip olduğunu tam olarak bildiğini ve bunu *sevdiğini* söyleyen türden bir kahkaha.

"Peki o zaman," diye mırıldandı, ellerinden birini yüzümü kavramak için yukarı kaldırdı ve dudaklarımı tekrar onunkilere yaklaştırdı. "Seni seviyorum, Cehennem Kedisi." Bunu boğuk bir fısıltıyla söyledi, sonra ucuna kadar geri çekilip geçen seferkinden çok daha hızlı bir şekilde tekrar sokarken bana cevap verme ihtiyacı hissettirmede. Sonra ayak parmaklarımın kıvrılmasına, boğazımın düğümlenmesine ve tırnaklarımın sırtındaki ham çizgileri pençelemesine neden olan bir hız ayarlamaya devam etti. Piercingleri *çatlak* bir prezervatif gibi hareket ediyordu... sonra süper büyüktü. Çılgıncaydı ve yüzde yüz hayranıydim.

Yani, *gerçekten* büyük bir hayranıydim. O kadar ki, orgazm olduğumda uzaktan bile hazırlıklı değildim. Sertçe boşaldım, amım sıkılışıp onun etrafında titreşirken Steele'e bir cankurtaran halatı gibi yapıştım, sonra kalçalarım yuvarlandı, daha fazlası için yalvardım.

"Kahretsin, Hellcat," diye inledi Steele, beni uzun uzun ve sertçe öptü ve dilinin, aletinin içimde yaptıklarını yankılamasına izin verdi. "Yapamam... çok oldu

çok uzun ve-"

"Yap şunu," diye emrettim ona, nefesim kesilmişti ve sesim çığlık atmaktan pürüzlüydü. "İçime gel, Max. Sonra beni odana geri götür ve diğer pozisyonlardaki piercinglerin nasıl *olduğunu* göster."

Bu öneri karşısında sertçe inledi. Bir saniye sonra siki içime girene kadar hızı arttı, dili bir kez daha benimkini bulurken sıcak spermi içimi doldurdu.

Uzun bir süre öylece kaldık, sanki dünyadaki tüm zamanlara sahipmişiz gibi birbirimizi öpüyorduk. Orgazm sonrası sersemliğimle karışan havuzun ılık suyu her türlü rahatlatıcıydı.

"Hadi," diye mırıldandı bir süre sonra. "Görünmeden önce yukarı çıkmalıyız. Bu gece seni becermek için o kadar çok yolum var ki, Cehennem Kedisi."

Kısa bir kahkaha attım, kollarım hâlâ boynundayken alnımı onunkine bastırdım. "Kaybettiğin zamanı telafi mi ediyorsun Max Steele? Yoksa bölgeni mi iştahlandırıyorsun?"

Orantısız sırtışı özür dilemiyordu. "İkisi de."

Omuz silktim. "Bana uyar."

Dışarı çıkmak için merdivenlere doğru yürüdük ve ben de havlumu ve bornozumu bıraktığım şezlonga doğru ilerledim. Ama Steele'in başka planları vardı. Kurulanmak ve bornozumu tekrar giymek yerine kendimi sırtüstü yatmış, ağzı bacaklarımın arasında, bana dil piercinginin tüm faydalarını gösterirken buldum.

Zaten şişmiş olan klitorisimi emip yalayarak beni başka bir orgazmın eşiğine getirirken dudaklarımdan nefes nefese küfürler dökülüyordu. Ellerim başını kavradı, tırnaklarım kafa derisine batarken onu amıma doğru daha sıkı çektim, daha fazlası için çaresizdim.

Sessiz ricamı yerine getirdi, parmaklarını ağrıyan amıma soktu, beni doldurdu ve dili klitorisimin üzerinde çalışırken beni becerdi.

Orgazmım hızlanırken, nefesim kesilirken ve kalçalarım zıplarken başım şezlonga düştü. Göz ucuyla havuz odasının kapısının açık olduğunu fark ettim ama aldırış etmedim. Personel genellikle bu saatlerde gitmiş olurdu ve eğer gelen diğer adamlardan biriye... çok kötüydü.

"Steele," diye inledim, "çok yaklaştım."

Sanki bunu duymayı bekliyormuş gibi, diliyle acının sınırlarında gezinen bir şey yaptı ama beni anında, akıllara durgunluk veren, dünyayı sarsan bir orgazma sürükledi.

Bu kez dünyaya geri dönmem iki kat daha uzun sürdü ve Steele dudaklarımda son bulan, mevcut tenimin her santimini öperken hiç acele etmiyor gibiydi.

"Yürüyebileceğimi sanmıyorum," diye yakındım dudaklarına karşı, kendimi tadıyordum ve bunun beni tekrar tahrik ettiğini fark ettim.

Burnumun ucunu öptü. "O zaman seni ben taşıyım."

Sırıttım ve beni kollarına alırken şikâyet etmedim. İkimizi de havlu ya da bornozla örtme zahmetine girmedim, beni havuz odasından çırılçıplak çıkardı.

"Steele!" Çift kapıdan geçerken şok içinde tısladım. "Ya Steinwick hâlâ buradaysa?"

Steele bir an duraksadı, endişeli görünüyordu. Sonra başını salladı. "Bu durumda, acele edelim."

Neyse ki görünmeden odasına varana kadar, ikimiz de çırılçıplak, kollarında benle evin içinde koştu. Benim için o kadar da kötü olmazdı; beni tutuş şekliyle tüm organlarım örtülmüştü. Yine de onun çivili sikini çok iyi görebilirlerdi.

"Sen delisin," diye mırıldandım gülümseyerek, beni yatağına bırakıp çıplak bedeniyle üzerimi örttüğünde. "Ama sanırım yine de senden hoşlanıyorum."

Kaşlarını kaldırdı ve ellerini çıplak yanlarımda sahiplenici bir şekilde gezdirdi. "Hoşlanmak mı? Hmm, bence sen benden daha çok hoşlanıyorsun, Cehennem Kedisi." Gözlerinde saf bir yaramazlık vardı. "Sadece o zihinsel filtreden kurtulmak için daha çok çalışmam gerekiyor."

Aynı fikirde olmadığım için dudağımı ısırdım. Ayrıca, daha çok *çalışmaktan* ne anladığını gerçekten görmek istiyordum.

Steele kayganlaştırıcı almak için yatağının başucundaki masaya uzanıp beni yüzüstü çevirdiğinde Scott'a teşekkür etmeyi aklıma not ettim. O olmasaydı Steele'le *yeniden bir araya gelme* fırsatını ne zaman yakalayacağımı kim bilebilirdi ki?

Ve o haklıydı. Onu *sevmekten fazlasını* yapmıştım. Ama aramızdaki güven henüz tam olarak yeniden inşa edilmemişti. Yine de ilerleme kaydediyorduk. Her geçen gün daha da kolaylaşıyordu ve her etkileşim onun yüzde yüz benim takımımda olduğunu gösteriyordu.

Ne olursa olsun.

Archer'ın yardım dövüşü Cumartesi gecesi idi, ancak haftanın geri kalanı Kody'nin ona yaptırdığı antrenmanla çabucak kayboldu. İkisi de Cumartesi sabahı erkenden tartı ve basın toplantısı için mekâna gitmek üzere yola çıktılar, bu yüzden Steele ve ben onlarla dövüşte buluşmayı planladık.

Etkinliğin düzenlendiği şehre oldukça uzaktı. Etkinlik bir otelde yapılacağı için o gece için oda ayırtmıştık. Ben de bunun için çok heyecanlıydım.

Merdivenlerden inip arabasının yanında beklediği yere geldiğimde Steele kıyafetime eğlenerek baktı ve gece çantamı ona uzattı.

"Ne?" diye sordum. O bakmaya devam edince ellerimi kalçalarımın koyarak sordum. "Giydiğin şey bu mu?" Güldü ve başparmağını Alt dudağı kızmış mı yoksa tahrik olmuş mu karar verememiş gibiydi.

Kendimi beğenmiş bir şekilde gülümsedim. "Ne, beğenmedin mi?" Ona tam etkisini vermek için döndüm. Aslında İsyan Gecesi'ndeki dövüşten önce sipariş ettiğim bir kapüşonluydu, ama giymem için zamanında gelmemişti. Kamboçya'dan döndüğümde, onu dolabımın arkasına sıkıştırılmış olarak buldum ve bu, onun için mükemmel bir zaman gibi geldi.

Steele parmak ucuyla göğüslerimin üzerindeki yazının üzerinde gezinirken, "Ölecek lan," diye mırıldandı. "Bunun altına pantolon giyiyor musun ki?"

Kapüşonlu sweatshirt bana çok büyük gelmişti, kalçalarımın yarısına kadar iniyordu, bu yüzden son anda karar verip giymeyi planladığım etekten vazgeçmiştim.

Ona göz kırptım. "Hayır." Sadece bir çift ölümcül, diz boyu ince topuklu bot, İsyan Gecesi'nde giydiklerimden farklı değildi.

Steele başını sallayarak, "Kahretsin," diye inledi. "Pekâlâ, fikrimi değiştirip seni eve geri sürüklemeyi önce arabaya bin."

Ona doğru eğilerek çene çizgisine alaycı bir öpücük kondurdum. "Archer geç kalmamıza aldırılmaz..."

Steele keskin bir kahkaha attı. "Şaka mı yapıyorsun? Şans tılsımı zamanında orada olmazsa muhtemelen suratımı dağıtacak. Kaybederse tehdit ne olacak ki?"

Sırıttım, o kenara çekilirken koltuğuma kaydım, sonra kaputun etrafından dolaşıp direksiyonun arkasındaki yerini alana kadar bekledim.

"Bir tehdit olduğunu düşündüren ne? O kazanana kadar seksi masadan kaldırdığımı biliyorsun." Steele'e en masum bakışlarımı attım ama onu bir saniye bile kandıramadım.

Bana *saçma sapan* bir bakış attı. "Bunu konuşarak halledebilirdi. Kaybederse de bir tehdit söz konusu olmalı."

Sırıtişım daha da genişledi ve Archer'ın bu dövüşü kaybetmesinin *sonuçlarını* kelimesi kelimesine tekrarladım. Steele'in kaşları havaya kalktı ve ön kapıdan geçerken bana ilgiyle baktı. Akşamki güvenlik görevlisine -Dave- hızlıca bir el salladıktan sonra sokağa döndü.

Bir anlık sessizlikten sonra, "Lanet olsun, Hellcat," diye mırıldandı. "Şimdi Archer'ın kaybetmesini istiyorum."

Ona rahat bir omuz silkme hareketi yaptım. "İkisini de yapmamamız için bir neden yok."

Derin bir nefes aldı, burun delikleri açıldı ve göğsü yükseldi. "Kahretsin evet," diye nefes verdi nefes verirken. "Senin hakkında sevdiğim pek çok şeyden biri, Cehennem Kedisi. Toplumsal normların dışında düşünüyorsun."

İltifatı içimi ısıttı. Sonraki bir süre boyunca, müzik seti In This Moment, Amatory Riot, Vanth Falling, Aviva ve Indecency'den oluşan epik bir seçki çalarken, arkadaşça bir sessizlik içinde yol aldık.

En sevdiğim şarkılardan biri çalmaya başladığında ona "Harika bir çalma listesi," diye mırıldandım ve sesi açtım.

Yolculuğumuzun yaklaşık yarım saatinde telefonum çalmaya başladı. Çantamdan çıkardım, sonra arayanın kimliğini görünce derin bir iç çektim.

"Yine mi Scott?" Steele doğru tahmin ederek sordu. "Gerçekten pes etmiyor, değil mi?"

Yüzümü buruşturdum ve aramayı reddettim. Artık ondan gelen kaç aramayı reddettiğimin sayısını unutmuştum. "Görünüşe göre hayır." Telefonum hemen Scott'tan gelen başka bir aramayla aydınlandı. "Belki de sadece cevap vermeli ve ne söylemesi gerekiyorsa söylemesine izin vermeliyim."

Steele omuz silkti. "Nasıl istersen. Ama hoparlörü aç ki sana bir daha hakaret ederse haberim olsun."

Sırıtarak dudaklarımı yaladım. "Sonra ne olacak?"

Bana ölümcül ciddi bir bakış fırlattı. "Sonra da bu hakaretin her kelimesi için bir kemiğini kıracağım."

Başparmağımı telefonumun ekranında kaydurdum. "Scott," dedim telefonu hoparlöre alarak. "Geçen gün kendimi açıkça ifade etmedim mi?"

Okul mu? Aramanı istemiyorum."

"Maddie, Tanrı'ya şükür! Bir şey oldu sandım. Sana zarar verdiler mi?" Scott'ın sesi panik içinde ve biraz da genizden geliyordu, sanki burnu tıkanmış gibiydi. Ya da kırılmıştı.

Kaşlarımı çatarak Steele'e şaşkın bir bakış attım. O da en az benim kadar şaşkın bir ifadeyle omuz silkti.

"Ne? Bana *kim* zarar verdi?"

"Seni kontrol ettiklerini sanan o lanet olası piçler," diye tükürdü Scott, öfkeyle. "Şu anda nerede olduğumu biliyor musun? Bana ne yaptıklarını biliyor musun?"

Yaptığı tiyatroya gözlerimi devirdim. Her durumu dramatikleştirmeye oldukça meyilli görünüyordu.

"*Hastanedeyim* Maddie," diye kendi sorusuna cevap verdi, benim cevap vermemi beklemeden. "Bileğimi, burnumu, dört kaburgamı kırdılar ve beyin sarsıntısı geçirdim. Üzerimden araba geçmiş gibi görünüyorum!"

Burnumu kırıştırdım, köprüyü ovaladım ve Scott'a beklediği şok tepkisini vermeye çalıştım.

"Görünüşe göre bir daha kimseye çaresiz sürük dememeyi öğrenmişsin, ha?" *Hay aksi, bunun ağzımdan çıkmaması gerekiyordu. Oh neyse, artık çok geç.*

Telefondan boğuk bir ses geldi ve Scott'ın aradığı sempati seviyesinin bu olmadığı izlenimine kapıldım.

İçimi çektim. "Bak, Scott-"

"Seni değiştiriyorlar Maddie. Bu soğuk, şirret tavrın sebebi sen değilsin, *onlar*." Sesi zehir ve nefret doluydu ve onu dinlemek bile beynimi acıtıyordu. Sanki hayatımda yeterince dram yokmuş gibi bir de Scott'ın küçük bir kış tekmeleme olduğundan emin olduğum bir şey için sızlanmasını dinliyordum.

"Tamam, elbette," diye kabul ettim, onun fikirlerini gerçekten umursamıyordum. Sözlerinin herhangi bir ağırlık kazanması için yeterince iyi arkadaş değildik. "Aslında Scott, sana sormak istediğim bir şey var."

"Ne?" diye tersledi, görünüşe bakılırsa hiç siklemememe sinirlenmişti.

"Bütün iç çamaşırlarımı çaldın ve iç çamaşırlarımın içine ürkütücü bir mesaj mı bıraktın?"

Geçen hafta çekmecemin dibinde ne vardı?" Bunu sorarken Steele'in gözleriyle karşılaştım ve bakışlarını yola çevirmesi çok uzun sürünce gerilmedim bile. Belki de çocuklar araba kazası korkumu yavaş yavaş tedavi ediyorlardı. Yavaş yavaş.

Hatta bir duraksama oldu, beni fena **h a l d e** şüphelendirecek kadar uzun bir süre. Kısmi kazayı duyduktan sonra zaten şüphelendiğimden daha fazla.

parmak izi.

"Ne?" Scott sonunda cevap verdi, sesi... garip geliyordu. "Ne? Hayır, hayatta olmaz. Tabii ki yapmazdım. Bunu yapmazdım, Maddie. Bu bir sonraki seviye ürkütücü. Bunu kim yapar ki? Mesajda ne yazıyordu?"

Ona cevap vermek için içindeki korku ve endişe yumağını yutmam gerekiyordu. "Unut gitsin. Bir tünelden geçmek üzereyiz, bu yüzden telefon kesilebilir."

"Maddie, bebeğim, bana neler olduğunu anlat. Senin için gerçekten endişeleniyorum..." Scott durakladı, sonra sesi sertleşti. "Beni bunu yapmakla mı suçladılar? Cidden onlara inanıyor olamazsın! Bu tamamen kıskanç ve sahiplenici bir davranış, bebeğim. Senin herhangi bir heteroseksüel erkekle arkadaş olmanı kaldıramıyorlar, bu yüzden rekabeti ortadan kaldırıyorlar. Maddie, biliyorsun ben-"

Saçmalamasını cümlelerin ortasında keserek aramayı sonlandırdım.

Steele yavaşlarken bana baktı ve arabayı tamamen durdurmadan önce kenara çekti. Şehrin çok dışındaydık, kilometrelerce uzanan, kimsenin olmadığı açık bir yoldaydık ve kesinlikle sinyali kesecek bir tünel de yoktu.

Siktir et. Her neyse.

"İyi misin?" Steele tüm ciddiyetiyle bana sordu.

Düşünerek dudağımın içini ısırdım. İyi miydim? Scott sapığım ile ilişkisi olduğunu tam olarak itiraf etmemişti ama sesi hiç de masum gelmiyordu.

Ama bir yanımda onun gerçekten kötü bir adam olduğunu kabullenemiyordum. Bu, yeni bir arkadaş seçerken ne kadar kötü bir karar verdiğimi kabul etmek istemeyen parçamla aynıydı.

"Evet," diye iç çekerek cevap verdim. "Evet, sanırım gerçekten bir şey yaptığına inanmak istemedim... bilirsiniz... ürkütücü."

Steele yüzünü buruşturdu. "Evet, Arch'la birlikte seni çekime kadar takip edip sonra da Bree'nin telefon takip cihazını kullandığı yalanını söylediğinde o gemi battı."

Acı bir kahkaha attım. "Haklısın. Bu gece için Scott'ı unutabilir miyiz? Tüm bunlarla yarın döndüğümüzde ilgilenebiliriz." Duraksadım ve ona şüpheli bir bakış attım. "Gerçi birileri çoktan bununla uğraşmaya başlamış gibi görünüyor, hmm?"

Steele'in gözleri büyüdü ve ellerini savunurcasına havaya kaldırdı. "Ben değil."

Gözlerimi kısarak ona baktım, bu masum davranışına bir an bile inanmamıştım. Belki bana söylediklerinden dolayı Scott'a fiziksel bir darbe indirmemişti ama Steele bunun gerçekleştiğinin tamamen farkındaydı.

Rahat bir sırtışıyla arabayı tekrar vitese taktı ve yola geri döndük. "Ama ben olsaydım -öyle olduğundan değil- ama ben *olsaydım*, kız arkadaşımın kolunu ertesi gün moraracak kadar sert tutması konusunda ona bir ders verirdim. Ayrıca ona kadınlara saygı duymayı da öğrettirdim." Bana göz kırptı. "Varsayımsal olarak konuşuyorum."

Bir iç geçirme daha çekerek yüzümü pencereden dışarı bakacak şekilde çevirdim ve uzun, pembe buklelerimin yanağıma düşmesine izin verdim. Bu tür bir Neandertal davranışını teşvik etmemeliydim ama içimi ısıtmadığını söylersem yalan söylemiş olurum. Yeterince önemsedikleri gerçeği.

Benim için yeni bir şeydi. Ama hoşuma gitti.

Steele ve ben etkinlik merkezine vardığımızda ^{kalabalık} tam bir parti modundaydı. Dövüşü izlemek için biletler kişi başı iki yüz elli dolardan biraz fazlaydı, ancak para bölgemizdeki önde gelen bir kadın sığınma evine bağışlanıyordu.

"Dayak yiyen kadınlar için para toplamak için, bilirsin, başka bir erkeğin canına okuyarak, biraz burun kıvırıyorsun, değil mi?" İyi giyimli kalabalığın arasından geçerken Steele'e sessizce sordum. Smokinler ve kokteyl elbiseleri gecenin kıyafetleri gibi görünüyordu, yani ne yazık ki az giyinmiştik. İkimizin de pek umurunda değildi. Biz misafir değildik; destek ekibiydik.

Steele yanımdan geçen bir garsondan iki kadeh şampanya aldı ve birini bana uzattı. "Aslında Arch son zamanlarda bu hayır kurumuna desteğini artırıyor, insanlara son derece disiplinli bir sporda becerilerini geliştirmek için MMA'de eğitim almakla... sorunlarıyla doğru şekilde başa çıkacak cesaretleri olmadığı için kadınlarını döven omurgasız pislikler arasında büyük bir fark olduğunu öğretiyor." Bardağını kaldırdı ve yarısını bir yudumda içti. "Hadi, gidip kızgın ayıyı dürtelim ve onu kızdıralım. Paramı ilk rauntta nakavt olacağına yatırıyorum."

Sırıttım, kendi şampanyamdan bir yudum aldım ve kalabalığın içinde onu takip ettim. "Hayır, benim bahislerim yer ve yumruk TKO'su için," diye cevap verdim, zaten dövüşü görmek için heyecanla uğulduyordum. "Arch'ın kurtulması gereken bir sürü hayal kırıklığı var; temiz bir nakavt çok kolay."

Steele güldü, gülümsemesi rahattı ve parmaklarımızı birbirine bağlarken duruşu gevşemişti. "Sen sadece kana susamışsın, Cehennem Kedisi. Bu çok tahrik edici."

Buna karşı çıkamazdım bile. Ana salona doğru ilerledik ve dövüşçülerin yirmi dakika içinde karşılaşacakları kafesin önünden geçtik. Steele beni bir servis kapısından geçirdi, orada duran güvenlik görevlisine başıyla selam verdi, sonra beni garsonlar ve diğer otel personeliyle dolu bir koridora götürdü.

Archer'a tahsis ettikleri derme çatma soyunma odası aslında bir avuç sandalye ve içinde birkaç şişe su bulunan katlanır bir sehpa ile düzenlenmiş bir toplantı odasından ibaretti. Kody bir duvara yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş Archer'a moral konuşması yapıyordu. Archer da yerinde koşuyor ve gölge boks yaparak kaslarını ısıtıyordu.

Kapı Steele ve benim arkamdan kapandığında gözleri bana kilitlendi ve Archer'ın kaşları kalktı.

"Siktir," diye nefes aldı, gözleri kıyafetimin üzerinde geziniyordu. "Bunu da nereden buldun?"

Aldığım tepkiden memnun bir şekilde gülümsedim. "Oh, bu eski şey mi?" Ellerimi tertemiz beyaz kapüşonlu elbisemin önünde gezdirdim. "Yıllardır bendeydi, sadece giymek için doğru zamanı bulamadım."

Archer sinsice yaklaştı, gözleri saf yırtıcıydı. "O tasarım İsyan Gecesi'nden sonra iptal edildi Prenses. Benim kim olduğumu bilmeden önce bir fangirl olduğunu mu söylemek istiyorsun?" Gülümsemesi yarı inançsızlık, yarı kendini beğenmiş bir memnuniyetti.

Omuz silktim. "Ne diyebilirim ki? Diğer adam için Gülen Palyaço'ya gitmediğime eminim."

Başını salladı, beni duvara doğru iterken elleriyle belimi kavradı. "Kody, kardeşim, o keçeli kalem sende mi?"

Archer elini uzattı ve Kody arka cebinden kalın siyah bir kalem çıkardı. Bir eliyle göğsümü duvara yaslarken, sınırlı sayıda üretilen fangirl kapüşonumda bir değişiklik yaptı.

İşi bittiğinde, eserine tam bir memnuniyetle baktı ve kalemi bir kez daha kapattı.

"Çok daha iyi," diye yorum yaptı, sonra başımın arkasından tuttu ve yüzümü morartıcı bir öpücük için yukarı kaldırdı.

Beni bıraktığında "Mağara adamı," diye mırıldandım ama o sadece başparmağını şişmiş alt dudağımın üzerinde gezdirdi ve *daha sonra* söz vererek göz kırptı.

Archer Kody'ye döndüğünde içimi çektim ve kapüşonuma baktım. Göğsümdeki siyah yazıda daha önce sadece *The Archer* yazıyordu ve arkada Archer'ın sırtındaki karmaşık dövmenin sulandırılmış bir versiyonu gibi stilize edilmiş bir geyik vardı. Ama şimdi? Göğsümde *Okçu'nun Kızı* yazıyor. *Geri çekil!*

Kody ellerini bantlamayı bitirip kalemi ile bileklerinin iç kısmına bir imza atarken, odanın diğer ucunda piçin kendisi gözüme çarptı.

"Kazanmaya hazır mısın, kardeşim?" Archer kapüşonunu kaldırıp su şişesinden hızlıca bir yudum alırken Kody sordu.

Archer cevap vermeden önce bir an durakladı, bakışlarını üzerimde gezdirdi ve göğüslerimdeki el yazısına baktı.

"Şimdi öyleyim."

T Dördümüz - artı sümüklü piç Jase - ana etkinlik alanına geri döndüğümüzde kalabalık heyecan içindeydi. Ünlü yorumcu kafesin içinde anonslarıyla harika vakit geçiriyor, içindeki Bruce Buffer'ı ortaya çıkarıyordu.

Yine de ona pek aldırmış etmedik, hakemin ve bir görevlinin zorunlu güvenlik kontrollerini yaptığı, Archer'ın ağızlığının takılı olduğundan ve eldivenlerinin düzgün bir şekilde sabitlenip imzalandığından emin olduğu kafesin yan tarafına doğru ilerledik.

Steele bizim için ayrılmış olan koltuklardan birine oturarak yana doğru kaydı ve ben de onu takip etmeye başladım, ancak eldivenli bir el ensemden tutarak geriye doğru çekti.

Archer ağızlığını çekip çıkardı ve dudakları dudaklarıma yapıştı, dili sert, sahiplenici ve talepkâr bir öpücükle içeri girdi. Beni bıraktığında alınlarımız bir saniyeliğine birbirine değdi ve bakışları kavurucu bir sıcaklıkla içimi deldi.

"Su içsen iyi olur bebeğim. Bu boku kazandıktan sonra uzun bir gece olacak." Kendinden emin bir göz kırpışla ağızlığını yerine taktı, sonra kapüşonunu çıkarıp Kody'ye fırlattı ve dövüş kafesine girdi.

Parmaklarımı şişmiş dudaklarıma götürerek derin bir nefes aldım ve Steele'in yanındaki koltuğa çekildim. İçimde coşkulu kelekler asitle uçuyormuş gibi uçuşuyordu ve kalbim boğazıma düğümlenmişti. Archer'ın kazanmasını istiyordum -tabii ki istiyordum- ama aynı zamanda iyi bir dövüş izlemeyi de dört gözle bekliyordum. Rakibinin tamamen berbat olmasını umuyordum.

Archer'ın kafesteki diğer adamı karşılama şekli, birbirlerini bir dereceye kadar tanıyor gibi görünüyordu. Belki de sadece dövüş sahnesinden?

"Daha önce birbirleriyle dövüştüler mi?" Steele'e sordum, gözlerim diğer adamın üzerindeydi, fiziğini araştırıyor ve değerlendiriyordum. Archer'dan daha zayıftı, daha çok Kody'nin vücut tipine benziyordu ama kasları bronz teninin altında dalgalanıyordu. Çok fazla mürekkebi yoktu, sadece yan tarafında sırtından karın kaslarına kadar uzanan, uluyan bir kurdu tasvir eden kocaman bir parça vardı.

"Hayır," diye yanıtladı Steele, "ama tanıştılar. Alexi bir Timberwolf, eğer mürekkebi bunu ele vermediyse."

Bu bilgiyi düşünerek yavaşça başımı salladım. "Artık var olmadıklarını sanıyordum... bilirsin işte." *Siz üçünüz onların tüm çetesini tek bir kanlı gecede yok ettikten sonra.* "Ama hiç de öyle değiller, değil mi?"

Steele bana bilmiş bir gülümseme verdi. "Yeniden yapılandırıldılar ve artık halkın gözünden uzak duruyorlar. Yeni yönetim operasyonlarını profesyonel bir şekilde sürdürmekte *çok* başarılı ama hayır. İnsanların düşünmek istediği kadar soyları tükenmiş değil."

Dudağımı ısırđım, bunun gözümüzün üzerinde olması gereken bir başka oyuncu olmasından endişe ediyordum.

"Onlarla aramız iyi, Cehennem Kedisi. Bu kadar endişeli görünmene gerek yok." Elini uzattı ve parmaklarımızı birbirine geçirdi. "Bu konuda bana güven, Timberwolves'un bize saldırmaktansa yardıma gelme ihtimali çok daha yüksek. Bu konuda stres yapmanıza gerek yok."

Dövüşçüler kafesin ortasında eldivenlerini tokuşturdular ve ardından maç başladı. "Bu konuda sana güveniyorum," diye mırıldandım Steele'e, gözlerim kavga. "Ekstra endişe duymama gerek yok."

"Elli dolarına bahse girerim ki birinci raunt bitmeden bu iş biter," dedi ve konuyu önümüzde devam eden dövüşe çevirdi. Archer şu ana kadar kesinlikle üstün görünüyordu, birkaç deneme tekmesini indirdi ve Alexi'nin geri attığı vuruşları engelledi. Ama içimde Timberwolf'un sadece zamanını beklediğine dair bir his vardı.

"Bahsi kabul ediyorum," diye cevap verdim, kendimden emin bir şekilde. "Üçüncü raunt, yer ve yumruk."

Steele bir kahkaha attı. "Daha fazla şiddet görmek istiyorsun, seni kana susamış kadın. Ama tamam, sıra sende."

İlk raunt akıp gitti, iki dövüşçü de sağlam vuruşlar yaptı ve aldı ama ikisi de maçı bitirmek için güçlü hamleler yapmadı. Zil çaldığında Steele inliyordu.

"Sadece birbirleriyle oynuyorlar," diye yakındı ve ellerini öfkeyle havaya kaldırdı.

Bilmiş bir kahkaha attım. "Evet, hiç de bile. Bütün bu insanlar bir dövüş izlemek için bir kova para ödedi. Birinci rauntta biterse çok kızarlar."

Homurdanarak küfretti ama haklı olduğumu biliyordu. Bizden biraz ötede, Archer küçük taburesine oturmuş, suyundan sıradan bir yudum alıyor ve Kody yüzüne karşı son sürat konuşurken neredeyse hiç soluk almamış gibi görünüyordu.

Sanki izlediğimi biliyormuş gibi Archer başını çevirdi ve gözlerimle karşılaştı. Başını sallayarak yanıma gelmemi istediğini gösterdi, ben de ayağa kalkmak için Steele'in elini bıraktım.

Kafese doğru olan o kısa boşlukta yürümem gerekenden çok daha çalımlıydı ama Archer'ın gözlerinin kararması bu çabaya değdi.

"Prenses," diye homurdandı ringin dışına ulaştığımda. "Sen tam bir baş belasısın."

"Ve?" Tel örgülerin arasından ona donuk bir bakış attım, o da içini çekti.

"Bahis ne bebeğim?" Kody bilmiş bir sırtışıla bana sordu. "Steele çoktan kaybetmiş gibi görünüyor."

Başımı salladım. "Kaybetti. Dövüşün ilk rauntta biteceğine dair benimle iddiaya girdi."

"Uzatmamı mı istiyorsun, ha?" Archer eldivenli elini terden neredeyse hiç ıslanmamış saçlarında gezdirerek sordu.

"Sanki zaten yapmayacaktın da," diye alay ettim. "Ama evet, üç rauntluk bir yer ve vuruş harika olurdu. Hallet şu işi, Günişığı."

Başını geriye attı, keskin bir kahkaha attı ve sonra başını salladı. "Görünüşe göre bugünlerde seni hiçbir şeyden geri çeviremiyorum, karıcığım," diye mırıldandı, sesi neredeyse kendine inanmıyormuş gibi çıkıyordu. "Anladın sen onu."

Hakem aranın bittiğini belirtmek için ona seslendiğinde ayağa kalktı ve Kody cesaret verici bir şekilde sırtına vurdu. Her iki antrenör de sandalyeleri, su şişelerini ve havluları yanlarına alarak kafesi terk etti ve dövüş ikinci raunt için tekrar başladı.

Ben Steele'in yanındaki yerime dönmeden önce Kody bir kolunu belime doladı ve beni önüne çekti, kafesin hemen yanında dururken sırtım onun önüne dönüktü.

"Burada benimle kal bebeğim," diye mırıldandı kulağıma. "Bu hafta seni neredeyse hiç görmemişim gibi hissediyorum."

Sözlerine gülümsedim. "Archer'ın inatçı kıcını eğitmekle meşguldün. Ayrıca, şu anda ona cesaretlendirici şeyler bağılıyor olman gerekmiyor mu? Onu ateşlemen gerekmiyor mu?"

Kody saçlarımı bir omzumun üzerinden geçirdi ve dudaklarını çıplak tarafıma indirdi. "Şu anda ne yaptığımı sanıyorsun?" Belime doladığı kolu aşağıya indi, çıplak kalçamı buldu, sonra da giydiğim uzun kapüşonun altından yukarı çıktı.

"Kodiak Jones, şu anda *tam* görüş alanındayız," diye onu azarladım ama elini savuşturmak için hiçbir harekette bulunmadım.

Boynuma doğru kıkırdadı ve kulağımın arkasındaki hassas noktayı öptü. "Hayır, değiliz, bu alan çok kötü aydınlatılmış. Net bir şekilde görebilen tek insanlar şu anda kafeste ve başka bir işle meşgul olmalılar." Eli daha yukarı kaydı ve zaten ağrıyan göbeğimi buldu. Kapüşonumun kumaşı grafik detayları gizleyecek kadar uzundu ama bakan biri olsaydı elinin nerede olduğu oldukça açıktı.

"MK, bebeğim," diye inledi, parmakları çıplak bedenimi okşuyordu, "Steele seni kötü etkilemeye başladı."

"Ya da harika biri," diye cevap verdim sesimde bir aksaklıkla, bir parmağını amıma kaydırırken. "Bakış açısı meselesi, değil mi?"

Kafesin içinde, Archer yüzüne sağlam bir sağ kroşe yedi ve dengesini tekrar bulana kadar onu birkaç adım geriye savurdu.

Kody şeytani bir sesle kıs kıs güldü. "Bu ona dövüşe dikkat etmesini öğretecek." İkinci bir parmak ilkin katıldı ve kendimi onun eline sürtünmekten alıkoyamadım.

"Görüleceğiz." Amım parmaklarının etrafında kenetlenirken ve klitorisim zonklarken bile zayıf protestomu mırıldandım.

"Fikir buydu," diye cevap verdi, "Steele ile ikinci rauntta boyun eğmek için kendi bahsimi yapabilirdim. Arch'ın dövüşü olabildiğince hızlı bitirmek için küçük bir itmeye ihtiyacı vardı."

İçimden öfkeli bir ses çıktı ve *muazzam* bir çabayla onu *elimden* ittim. "Kirli mi oynuyorsun, Kodiak Jones?"

Sadece sırttı, parmaklarını ağzına götürüp emdi. "Her zaman, bebeğim."
Oh, hadi ama!

Kukum sertçe sıkıldı, gözlerim ağzındaki parmaklarına kilitlendi ve meme uçlarım lanet olası kayalar gibi sertleşti. Bu tür bir cinsel savaş için yeterince güçlü değildim. Bu üç puştla birden ilişkiye girerek ne bok yemeyi düşünüyordum?

"Archer'ın antrenörü kenardan bağırmadan bu işi halledebileceğini düşünüyorum," diye devam etti Kody, bana bir kez daha elini uzattı ve oltasına takılmış bir balık gibi beni kendine çekti. Karşı koymadığımda, başımın arkasını kavradı ve dudaklarımı tutkulu bir öpücük için kendisine yaklaştırdı, bu da beni iç çamaşırı giymeme kararımdan anında pişman etti. Kalçalarım kayganlaşmıştı.

Beni bıraktığında kalabalığın çıldırdığını fark etmem bir saniye sürdü.

Bir solukla arkamı döndüğümde Archer'ın Alexi'yi arkadan çıplak boğmaya çalıştığını gördüm, gözleri Kody ve benim üzerimdeydi.

Şaşkınlığım hızla kızgınlığa dönüştü ve üç parmağımı havaya kaldırırken ona bakışlarım sertleşti. Kody'nin kirli numaraları yüzünden elli dolar kaybetmeyecektim. Kesinlikle hayır.

Archer da ne demek istediğimi çok iyi biliyordu. Bana ters ters baktı, sonra Alexi'nin muhtemelen nakavt olmasına bir saniye kala Archer tutuşunu gevşetti ve savunma pozisyonuna geçerek ayağa kalktı.

"Kahretsin," diye tısladı Kody kulağıma, kolları bir kez daha belime dolanırken. "Çok yaklaştım."

"Şerefsiz," diye homurdandım ama yine de onun sağlam bedenine yaslandım.

Yumuşak bir kahkaha attı. "Yani bu, Arch zafer bokunu yaparken hızlı bir sikiş için benimle banyoda buluşmayacağın anlamına mı geliyor?"

Dudağımı ısırdım, *sürekli* yüzüme oturmak isteyen aşk hastası sırtıyla savaşımaya çalıştım. "Bunu onunla birlikte yapman gerekmez mi? Sen onun eğitmenisin."

"Hayır," diye yanıtladı, "bu bir hayır dövüşü. Eğitimci kimsenin umurunda değil." Tek omuz s i l k t i m . "Peki o zaman..." Dramatik bir etki yaratmak için durakladım ve Archer'ın ona sert bir dirsek atmasıyla terlemesini sağladım.

Alexi'nin yüzü. "Sanırım *hızlı* olursak..."

Kody'nin duyması gereken tek şey buydu. Raundun sonu için zil çaldı ama üçüncü raunddan önce bir dakikalık koçluk yapmak için bile etrafta dolaşmadı. Sadece elimi tuttu, Archer'ın su şişesini ve havlusunu Steele'e fırlattı ve beni kalabalığın içinden öyle hızlı sürükledi ki yetişmek için biraz koşmam gerekti.

Kadınlar tuvaletinin kapısını çarparak açtı, ellerini yıkayan orta yaşlı kadını ürküttü ve çığlık atmasına neden oldu.

"Dışarı," diye emretti, ses tonu tamamen tavizsizdi. Kadın yeterince şaşırmıştı, tam olarak bunu yaptı ve bizi lüks otel tuvaletinde yalnız bıraktı. Kody'nin ağzı anında benimkinin üzerindeydi, beni makyaj masasının kenarına kaldırırken elleri belimi sıkıca sarmıştı.

"Bu hafta seni ne kadar özlediğimi bilemezsin bebeğim," diye mırıldandı hayal kırıklığıyla, kapüşonunun eteğini yukarı itip dizlerimi çekerken. "Hayatımda hiç bu kadar çok mastürbasyon yapmak zorunda kalmamıştım."

Dudaklarına karşı sırttım, bu fikirden sessizce memnun olmuştum. Barışalı sadece iki hafta olmuştu ama elleri tekrar üzerimde olduğu için iki hafta bana sonsuzluk gibi geliyordu.

"Beş dakika, Kody," diye hatırlattım ona, kemerini çekiştirip pantolonunu kocaman ereksiyonunu serbest bırakacak kadar aşağı iterek. "Beni boşalt."

Sırılsıklam olmuş göbeğimle aynı hizaya gelecek kadar geri çekildi, sonra bana kibirli bir sırıtış attı. "Evet, hanımefendi."

Kalın sikini tamamen içime sokmak için birkaç sert hamle yapması gerekti ve işi ağırdan alarak oyalanacak zaman yoktu. Tamamen oturduğu anda hareket etmeye başladı ve ben de can havliyle tutundum.

Kody'nin parmakları kıcıımı kavradı, beni anlamsızca becerirken beni sıkıca tuttu, arkamdaki ayna her itme ile tıkırdadı ve düzensiz nefeslerimizin ve inlemelerimizin sesi tuvalette yankılandı. Amım ona sımsıkı sarılmıştı, sadece halka açık bir sikişin yasadışı doğası yüzünden orgazmın eşiğindeydim. Herkes kapıdan girip bizi yakalayabilirdi ama bu her şeyi çok daha heyecanlı hale getiriyordu.

Kalçalarım ona doğru yuvarlanırken Kody, "Bebeğim," diye tısladı. Aleti bana yeni bir açıyla vurdu ve boğazımdan boğuk bir inilti kaçtı. "Lanet olsun."

Ellerinden biri kıcıımı bıraktı, başımın arkasını tutmak için geldi ve dudaklarımı başka bir morartıcı öpücük için ona getirdi. Onunla oynadım, dilim onunkiyle bir güç çarpışmasında buluştu. Dişlerim alt dudağını yakaladı, şakadan biraz daha sert ısırdım ve hırladı.

Buna karşılık ensemdeki eli boğazıma doğru kayd ve sıkı.

Boşaldım. Sert bir şekilde. Ama o da işi bitene kadar bırakmadı, birkaç sert hamleyle kendini içime pompaladı. Ancak o zaman boğazımı bıraktı ve ben de derin bir nefes çektim.

Bu çocuklar cidden benim sapkın tarafımı ortaya çıkarıyorlardı ve ben de yüzde yüz buna katılıyordum.

Kody beni tekrar öptü, dili az önce siki kadar sert ve talepkârdı, sonra alnını benimkine bastırdı ve o muhteşem yeşil gözlerini bana kilitledi.

"Ciddiyim bebeğim," diye fısıldadı, sesi sertti ve aleti hâlâ içimde ikinci raunt için sabırsızlanıyormuş gibi seğiriyordu. "Seni o kadar çok seviyorum ki canım yanıyor. Daha önce hiç kimse için böyle hissetmemiştim ama bizi ayırmaya çalışan her piçi seve seve öldürürüm."

Beni tekrar öptü, beni bir yanıt baskısından kurtardı, sonra beni makyaj masasından kaldırdı. Bacaklarımın arasındaki pisliği temizlemek için birkaç mendil kaptım ama uzun süre ayakta kalacaksam bunun yeterli olmayacağını zaten biliyordum.

"Düzgünce temizlenmem için bana bir dakika ver," dedim ona. "Külotum yok, unuttun mu?"

Kody bana aç ve sahiplenici bir sırıtış attı. "Güzel. Hadi, zamanımızı aştık."

Bana tartışacak zaman bırakmadı, elimi tuttu ve beni kendisiyle birlikte tuvaletten dışarı çekti. Doğruca kalabalığın arasına daldık ve tam Archer ile Alexi kafesin ortasında el ele tutuşurken, Bruce Buffer özentisi kapanış anonslarını sıralarken koltuklarımıza geri döndük.

Ona ulaştığımızda Steele Kody'ye "Senden nefret ediyorum," dedi, gözleri şüphesiz dağılmış saçlarımda ve şişmiş dudaklarımda geziniyordu. Jase birkaç metre ötede pusuya yatmış, yüzünde saf bir zehirle bana bakıyordu.

Kody sadece ukala bir sırıtışla karşılık verdi ve kafesin içine sıçrayıp dövüşçüsünün yanında yerini alırken Steele'i tersledi. Archer'ın gözleri bana parladı, sonra Kody'nin karnına ince ama *sert* bir dirsek indirdi.

Aralarındaki çekişme beni endişelendirmeliydi. Bir noktada ya bana seçim yaptıracaklar ya da birbirlerini öldürecekler diye beni strese sokmalıydı. Ama öyle olmadı.

Şiddeti seviyordum ve başka türlü davranmayı bırakmıştım.

O geceki konaklama yerimiz dövüşün yapıldığı otelde rezerve edilmişti, dolayısıyla partiye kalıp kalmama konusunda gerçek bir tartışma yaşanmadı.

Kalmadı.

Archer, kendisi ve Alexi'nin kullanması için hazırladıkları odalarda duş alma ya da üstünü değiştirme zahmetine bile girmedi. Sadece eldivenlerini çıkardı, kapüşonunu ve ayakkabılarını giydi, sonra da beni merkezi asansörlere kadar taşıdı.

Kody ve Steele de onu takip etti, ikisi de Archer'ın galibiyetinin verdiği keyifle şakalaşıp gülüşüyorlardı. Yine de uzun süre hiçbir şeye odaklanamadım. Bu galibiyetle ne yapmak istediğini görmek için sabırsızlanıyordum. Benimle.

"Selam çocuklar," diye seslendi Jase asansöre adım attığımızda, öne doğru atılıp eliyle kapıların kapanmasını engelledi. "Yukarıda parti mi yapıyoruz, yoksa..." Sözüünü yarıda kesti ve kimse hemen yanıt vermeyince durum iyice garipleşti.

Archer boğazını temizledi, kolu bana sıkıca sarılmıştı. "Kusura bakma dostum. Bu gece özel bir kutlama var."

Jase'in gülümsemesi kayboldu ve yüzü öfkeyle parladı. "Ama ben senin menajerinim." Bana attığı ters bakış her şeyi anlatıyordu. *Ben senin menajerinim ama o benim yerime mi davet ediliyor?*

"Evet," diye cevap verdi Archer, belli ki umurunda değildi. "Partinin tadını çıkar." Uzandı ve Jase'in parmaklarını asansör kapısından sıyırdı. Menajerleri kapıların kapanmasına yetecek kadar uzun bir süre şaşkınlık içinde durdu ve ben de küçük bir oh çektim. Jase beni ürkütmüştü. Hem de çok.

Steele rezervasyonu halletmişti, bu yüzden katımıza ulaştığımızda bizi başkanlık süitine kadar yönlendirdi ve manyetik bir anahtar kartıyla kapıları açtı.

Kody içeri girip yemek masasının üzerindeki buz kovalarından bir şişe şampanya alırken, "Güzel," diye yorum yaptı. "Görünüşe göre bu gece kutlama yapıyoruz, ha?"

"Canın cehenneme," diye homurdandı Archer, şişeyi elinden kaptı ve beyaz deri koltuklardan birine çöktü. Eli hâlâ

Benimkini sıkıca kavradı ve mantarı tek eliyle patlatırken beni kucağına çekti. Cidden, bu etkileyici bir beceriydi.

Steele ince bir panjurla kapatılmış tavandan tabana pencerelere doğru ilerlerken Kody caymadı, ikinci bir şişe kaptı ve karşımızdaki kanepeye oturdu.

"Nefret etme, Arch. Kazanırsan MK'yi çalacağını hepimiz biliyorduk; ben sadece becerikli olmaya çalışıyordum." Kody kendini beğenmiş bir şekilde sırttı ve ben de sırtmamak için dudağımı ısırarak zorunda kaldım.

Archer'ın belimdeki kolu sıkılaştı ve şişeden bir yudum şampanya aldı.

"Doğru," diye kabul etti. "Ama sonra. Önce..." Soğuk ve ıslak dudaklarını enseme bastırıp beni ürpertti. "Size göstermemiz gereken bir şey var Prenses."

Kaşlarım havaya kalktı ve Archer'ın bana uzattığı şampanya şişesini elinden aldım. "Öyle mi?"

Kody başıyla onayladı, şişesini açtı ve hepimiz için kadehleri doldurdu. Yine de Archer'ın şişesinden bir yudum aldım.

Steele pencerelerin kenarındaki küçük bir düğmeye bastı ve perde yavaşça yukarı kalkarak aşağıdaki şehrin etkileyici manzarasını gözler önüne serdi.

Steele sabırsızca ayağını yere vurarak, "Perdeler bu kadar yavaş olmasaydı daha dramatik olurdu," diye yorum yaptı.

Bir ipucu bulmak için Archer ve Kody'ye baktım ama ikisi de bir şey belli etmiyordu. Yine de ikisi de pencereye değil *bana* odaklanmıştı.

"Sonunda," diye mırıldandı Steele, perde yarıyı geçince.

Kenara çekildi ve bana göstermek istedikleri şeyi anında fark ettim. Çenem düştü ve şaşkınlık içinde Archer'ın kucağından kalktım.

"Benimle dalga mı geçiyorsunuz?" Yarı yarıya çığlık attım. "Bu..."

"Çok seksi," diye tamamladı Kody benim yerime, sesim bir anda kesilince.

Pencereye doğru ilerledim ve kavşağın tam karşısındaki binanın üzerindeki elektronik reklam panosuna baktım. O bendim. *Dev* gibi ben. Üzerinde siyah bir korse, tanga ve topuklu ayakkabılardan başka bir şey yoktu, bir bara yaslanmış ve her santimiyle seks kedisi gibi görünüyordu. Yanımda fotoğraf çekiminde orada olduğunu hatırlamadığım bir şişe votka vardı.

Görüntü pikselleşti ve yerini Archer ve benim daha da seksi bir görüntümüze bıraktı. Kucağındaydım, gözlerimiz kilitlenmişti ve dudaklarımız sadece bir

bir öpücükten uzakta. Önümüzdeki masada aynı votka ve bir martini vardı.

"Çocuklar..." Başımı salladım, tekrar değişirken reklam panosundan başka bir yere bakamadım. Bu kez barın üstünde yatarken, sırtım kavisli ve vücudumun her kıvrımı vurgulanmış bir şekilde çekilmiştim ve Archer'ın aç, çaresiz gözleri yüzümdeydi. "Lütfen biri açıklayabilir mi?"

"Sana fotoğraf çekiminin bir arkadaşına iyilik olduğunu söylediğimi hatırlıyor musun?" Archer hâlâ tahtında oturan bir kral gibi kanepede uzanırken sordu. Şampanya şişesi tekrar elindeydi ve onu gevşekçe tutuyordu. "Şey, barın konseptini seksi burleskten günahkâr striptizcilere kaydırıldı. Ama resimlerimizi o kadar çok sevdi ki, onları kendi votka serisinin lansman kampanyasında kullanmaya karar verdi." Durakladı, ilk kez emin değilmiş gibi görünüyordu. "Beğendin mi?"

Ne diyeceğimi bilemez bir halde ona birkaç kez göz kırptım. Tekrar pencereye dönerek görüntülerin dönüşünü izledim. Toplamda beş tane vardı. Birinde Archer daha ön plandaydı ve ben arka plandaydım, sonra yalnız olduğum ve üçümüzün birlikte olduğu bir resim vardı. Hepsinde de seks ve arzunun canlı bir timsali gibi görünüyorduk. Aramızdaki o çılgın kimyaya teslim olmadan önce beş ay nasıl dayandığımız tam bir muammaydı.

"Onları seviyorum," diye fısıldadım, gerçeğin ortaya çıkmasına izin vererek. "Ama her şey düşünüldüğünde bu gerçekten riskli bir hamle gibi görünüyor. Bu reklam başka nerede gösterildi?" Adamlarımla yüzleşmek için arkamı döndüm, kaşlarım endişeyle çatılmıştı.

"Bu küresel bir kampanya," diye cevap verdi Archer, sesi benim kadar endişeli çıkmıyordu.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Küresel. Lanet olsun.

"Bebeğim, akli dengesi yerinde olmayan, seri katil bir herif yüzünden hayatını askıya alamazsın. O senin korkundan besleniyor ve saklanarak onun kazanmasına izin vermiş olursun." Kody pratikti, sesi sakindi ama biraz sinirli olduğumu biliyor olmalıydı.

"Önce bana sormalıydınız," diye cevap verdim, üçünü de suçlayıcı bakışlarımla yakalayarak. "Shadow Grove'da yeni bir barın reklamı olduğunu söylemiştiniz, *bunun* değil. Bana danışmalıydınız."

"Neden?" Archer talep etti, kendi çenesi de sıkıntıyla esniyordu. "Korkunun kararı yönetmesine izin verip takipçine bir zafer daha mı kazandıracaktın?"

Öfkem alevlendi. Bilin bakalım kimin siki ıslanmıyordu? "Siktir git, D'Ath," diye karşılık verdim. "Bu atılacak büyük bir adımdı bana haber vermeden!" Yuvarlanan *devasa* reklam panosunu gösterdim. "Bu senin kontrolün dışındaymış gibi de davranma. İkimiz de önce sana danışacaklarını biliyoruz."

Steele görüş alanıma girdi, yüzünde özür dileyen bir ifade vardı. "Cehennem Kedisi, kontrolü asla senden almak istemedik. Bu bir son dakika olayıydı ve senin için harika bir sürpriz olacağını düşündük. Özel bir şey, anlıyor musun? Bunun kavga başlatmaması gerekiyordu."

Gözlerimi sıkarak kapattım ve zihnimden beşe kadar sayarak öfkemi bastırmaya çalıştım. Bunun basit bir yanlış değerlendirme olduğunu, tansiyonumu yükseltmek için hedeflenmiş bir girişim olmadığını kabullenmek zordu.

Öte yandan, eğer beni kızdırmaya çalışmış olsalardı bu gerçekten aptalca olurdu. Üçü beni ne kadar sarhoş etse de, kendime hizmet etmekten ve onları süresiz olarak buzlamaktan çok daha fazlasını yapabilirdim.

"Kampanya ne zaman başladı?" Öfkemi kontrol altında tutmaya çalışarak sordum. Bu onların suçu değildi; sadece hiç düşünmemişlerdi.

Ya da belki de düşünmüşlerdi. Riskleri tartmışlar ve beni şaşırtmayı denemeye degeceğine karar vermişlerdi. Ki... evet, böyle bir şey yapmak istemeleri çok hoştu.

"Yaklaşık iki saat önce," diye yanıtladı Steele. Kody'nin masaya koyduğu köpüklü bardaklardan ikisini kaptı ve birini bana uzattı. "Beş dakika önceki havayı geri getirmek için ne yapabiliriz?"

Gözlerimi kısarak ona baktım ama şarabı aldım ve yarısını yudumladım. Önermek üzere olduğum şey için Hollanda cesareti. Dudaklarım aniden kurudu, bu yüzden onları gergin bir şekilde yaladım, gözlerim üç adamımın üzerinde dans etti. Vay anasını, üçlü turnayı gözünden vurmuştum.

Archer ruh halimdeki değişimi herkesten önce fark etmiş gibiydi ve kaşlarını çatı. "Kate, dövüşü ben kazandım. Bu gece *benimsin* ve paylaşmak istemiyorum."

Boştaki elimi kalçama dayadım ve ona cevap veren bakışımla sağlıklı bir şımarıklık dozu verdim. "O zaman beni kızdırmadan önce bunu düşünmeliydin, Archer. Şimdi yine kararları ben veriyorum ve istiyorum ki-"

Açıklamam Archer'ın telefonundan gelen sesle kesildi.

Kontrol etmek için herhangi bir harekette bulunmadı, sadece bakışlarımı dikti ve cümlemi bitirmem için bana meydan okudu. Ama durduktan hemen sonra tekrar çaldı ve kaşları çatıldı.

"Kontrol et," dedi Steele.

"Hadi canım," diye mırıldandı Archer, kapüşonunun cebinden telefonunu çıkardı, sonra da başparmağını ekranın üzerinde kaydırarak aramayı cevapladı. Telefonu kulağına götürürken hiçbir şey söylemedi, sadece karşısındakinin acilen söylemesi gereken her neyse onu dinledi.

Birkaç saniye içinde yüz ifadesi öfkeye dönüştü ve oturduğu yerden fırladı. "Beni görüntülü aramaya geçir," diye bağırdı arayan kişiye, sonra telefonunu indirip ekrana baktı. Merakımı dizginleyemeyerek onun durduğu yere geçtim ve kolunun üzerinden görüntülü aramaya baktım.

Archer tam olarak neye baktığını biliyor gibiydi, eli telefonu o kadar sert kavıyordu ki tutarken kırılmamasına şaşırdım. Öyle ki, tüm vücudu öfkeyle titriyordu. Bana ise sadece büyük bir şenlik ateşi gibi görünüyordu.

Bir an sonra, telefonu tutan kişi başka bir yere geçtiğinde, görüntüyü tanıdığımda nefesimi tuttum. Bu şenlik ateşi değildi, bir ev yangınıydı.

Bizim evimiz. Archer'la birlikte hayatımızı değiştiren bir hafta sonunu geçirdiğimiz, müsait olan her yüzeyde seviştığımız ev. Hafta sonunda ayrılmadan önce bana oranın sonsuza dek sığınağımız olacağını söylemişti. O lanet olası ev benim için, yanıp kül olmasını izlediğim o ana kadar tam olarak kavrayamadığım kadar çok şey ifade ediyordu.

"Orospu çocuğu!" Şampanya kadehimi cama fırlatarak ve cam parçalarının parıldayarak yağmasını izleyerek çılgılık attım.

"Aradığınız için teşekkürler," dedi Archer telefondaki kişiye. "Sorumlu kişiden herhangi bir iz var mı?"

"Hayır efendim," diye yanıtladı arayan kişi sert bir sesle. "Güvenlik yayınları döngüye girmişti; ne olduğunu ancak olay yerine gelen itfaiye tarafından uyarıldıktan sonra öğrenebildik."

Güvenlik kayıtları tıpkı malikânedeki gibi döngüye giriyor, sapığımın hediyeleri fark edilmeden teslim etmesini sağlıyordu. Her zaman döngüye giriyorlardı, siliniyorlardı ya da sadece yanlış yöne bakıyorlardı. Sapığım bunu nasıl *yapıyordu*?

Archer, güvenlik ekibinden biri olduğunu tahmin ettiğim arayan kişiye, "İki saat içinde orada olacağız," dedi. "Biz gelene kadar kimsenin olay yerinden ayrılmasına izin vermeyin. Hiç kimsenin. Anlaşıldı mı?"

"Anlaşıldı patron." Adam aramayı sonlandırdı ve Archer uzun bir nefes vererek telefonunu kanepeye bıraktı. Ne Kody ne de Steele konuştu, Archer'ın onları bilgilendirmesini bekliyorlardı.

"Wisteria ateşe verildi," diye sonunda dişlerini sıkarak konuştu. "Kundakçılık."

Her iki adam da küfürler savurdu ve boğazımdaki yumruyu yutmam gerektiğini fark ettim. Kahretsin. Sadece bir evdi... değil mi? Neden bu kadar üzülüyordum ki?

"Oraya gitmemiz gerekiyor," diye açıkladı Archer. "Olay yerindeki herkesle şahsen görüşmek ve mesajları kontrol etmek istiyorum. Olayı tırmandırıyor ve er ya da geç bir hata yapacak."

Steele başıyla onaylayarak, "Ve kundakçıların yaptıkları işe hayranlık duymak için olay yerine dönmeleri oldukça yaygındır," dedi. "Göz önünde bir yerde saklanıyor olabilir."

Kody kanepeden kalktı, her şey yolundaydı. "Çantalarımızı alıp arabalar için valeyi arayacağım."

Kody yatak odalarından çantalarımızı almak için acele ederken Steele telefonundan biriyle mesajlaşmaya başlamıştı bile. Arkamda Archer'ın ve benim dev ışıklı reklam panosu olduğu halde olduğum yerde donup kalmıştım.

Zihnim, Archer'ın kulübesi Wisteria'nın yanışını izlemenin neden olduğu duygu fırtınasında kayboldu. Ancak ağır dövme, güçlü kaslara sahip bir çift kol beni sardığında o karanlık kafamdan sıyrıldım.

"Özür dilerim Kate," diye fısıldadı boğuk bir sesle ve beni göğsüne doğru çekti. Kollarımı beline doladım, onun bana sarıldığı kadar ben de ona sarıldım ve Archer'ın kucağındaki rahatlığı iliklerime kadar hissettim.

Kısa, acı bir kahkaha attım. "Benden neden özür dilediğini bilmiyorum," dedim yanağımı göğsüne dayayarak ve hareket etmek istemeyerek. "Yanan senin evindi. Önce Steele'in en sevdiği arabayı patlattı, sonra da senin kulübeni mi ateşe verdi? Bana yakın olmak pahalı ve tehlikeli bir faaliyet haline gelmeye başladı."

"Siktir et evi," diye karşılık verdi. "Bu pislik tüm mal varlığımı yok edebilir ve sen yine de buna değersin. Üzgünüm çünkü o evi sevdiğini biliyordum ve gittiğini fark ettiğinde yüzündeki ifade beni neredeyse mahvediyordu."

Başımı arkaya eğdim ve kollarının sıkı çemberinden ona baktım. Ben daha bir şey söyleyemeden Kody gitmeye hazır olduğumuzu söyledi.

Archer beni hızlı ama anlamlı bir şekilde öptü, sonra başkanlık süitinden aceleyle çıkarken parmaklarımızı birbirine bağladı. Dördümüz de

Kody -tipik Kody- zaten aklımın bir köşesinde olan bir soruyla gerginliği kırana kadar asansöre yığılmıştık, ortam kasvetliydi.

"Yani..." dedi gergin sessizliğin içinde. "Bu geceyi erteliyoruz, değil mi? Çünkü MK'nın ne önereceğini bildiğime dair bir his var içimde ve-" Archer onun kafasına vurdu. "Ah, ahbap. Hiç hoş değil."

Yine de Kody'nin gözlerini muzip bir gülümsemeyle karşıladım ve cevabımı ona mırıldandım.

Raincheck.

T Shadow Grove'a dönüş yolculuğu gergin ve sessizdi. Archer'ın arabasının yolcu koltuğuna oturdum, ona yakın olmak istiyordum, çünkü bu saldırı ikimizi de hedef alıyordu. Arabayı hızlı sürüyordu, normalde kabul edebileceğimden çok daha hızlı. Ama yol boyunca bacağımdaki elinin sabit ağırlığı beni sabit tuttu.

Diğer arabadaki Steele ve Kody yol boyunca bize ayak uydurdular ve bizden birkaç saniye sonra Wisteria'nın kalabalık garaj yoluna girdiler.

Dördümüz arabadan indik ve boğazında dövme olan, kaba görünümlü, orta yaşlı bir adam bize yaklaşırken Archer önden gitti. Birbirlerini zaten tanıyormuş gibi selamladılar ve bunun görüntülü aramadaki adam olduğunu tahmin ettim.

Yine de onları duymazdan geldim, onun yerine güzel kulübenin yanmış, dumanlar tüten kalıntılarına baktım. Video görüşmesinde alevler içinde görmek yıkıcıydı, ama onu kül yığınının ve yanmış çerçeveden biraz daha fazlası olarak bizzat görmek? Tamamen kalp kırıcıydı.

Sıcak kollar arkamdan beni sardı ve ben de Kody'nin katı formuna yaslanarak onun rahatlatıcı varlığını içime çektim.

"İyi misin bebeğim?" diye mırıldandı ve yanağımı nazikçe öptü.

İçimi dolduran hüzne rağmen başımı sallayarak bir iç geçirdim. "Evet, iyiyim. Bu sadece anlamsız bir yıkım eylemi. Bu herifin icabına bir an önce bakmalıyız."

Kody çenesini omzuma dayadı ve itfaiye ekibi hortumlarından su sıkarak kalıntıları temizlerken benimle birlikte ortalığa baktı.

"Belki de sadece bir tesadüftür," diye önerdi. "Hatalı kablo tesisatı ya da başka bir şey."

"Pek olası değil," diye yanıtladı Steele yanımıza gelerek. "İlk müdahale ekipleri birkaç gaz tenekesi buldu."

Ne Kody'nin ne de benim buna söyleyecek bir şeyimiz vardı. Ne diyebilirdik ki? Ne olduğu gayet açıktı. Takipçim Copper Wolf Vodka için yapılan *küresel* kampanyayı görmüş ve misilleme olarak aşk yuvamızı yakmıştı. Yine de beni en çok korkutan soru, kulübeyi nasıl öğrendiği idi.

"Burada ne kadar kalmamız gerekiyor?" Birden kendimi çok açıkta hissederek sordum, sanki üzerimde her hareketimi izleyen binlerce göz varmış gibi.

Archer ve dövmeli adam bizden daha uzaktaydı, üniformalı bir itfaiyeci ve bir polis memuruyla konuşuyorlardı. Görebildiğim kadarıyla sadece iki itfaiye aracı ve yaklaşık sekiz itfaiyeci vardı. Kamyonların arkasında sadece bir polis arabası ve Archer'la konuşan adam dışında sadece bir polis memuru vardı.

"Uzun sürmeyecek," diye güvence verdi Kody, kollarını belime dolayarak. "Arch sadece tüm katılımcılarla şahsen konuşmak istiyor. Belki içlerinden birinin yüzü tanıdık gelir ve bize bir ipucu verir."

"Mantıklı," diye mırıldandım. Yine de eve gitmekten başka bir şey istemiyordum.

"Hadi, gidip arabada bekleyelim," diye önerdi Steele. "Arch bunu halledebilir ama bence şu anda hep birlikte kalmamız daha iyi olur."

Başımı salladım, bu düşünceye tamamen katılıyordum. Birlikten kuvvet doğar falan. Archer'ın arabasında sadece iki koltuk olduğu için üçümüz Steele'in arabasına yöneldik ve ben de arka koltuğa tırmandım. Archer bana katılmadan önce Kody'ye bir şey için seslendi, ben de kendimi Steele'in kucağında buldum.

İtfaiye arabasının ışıklarının renkli parıltısı Steele'in arabasının içinde dans ederken uzun bir süre sessizce oturduk. Bir süre sonra Kody de bize katıldı, arka koltuğa diğer tarafıma geçerek alanın sınırlarını ciddi bir şekilde test etti. Araba bırakın üç kişiyi, arkaya iki kişi sığacak şekilde bile tasarlanmamıştı, muhtemelen bu yüzden Kody'nin kucağında bacaklarımı Steele'in kucağına sıkıştırmış halde buldum kendimi.

İkisine de bu kadar yakın olmak rahatlatıcıydı ama Archer da aramıza dönene kadar kendimi tam olarak güvende hissedemeyecektim. Bir haftadan biraz daha uzun bir süre önce o piçi neşeyle bir kepçeyle ezebileceğimi düşünmek inanılmazdı ve şimdi o benim tamamlanmış güvenlik ve rahatlık hissim için tamamen hayati önem taşıyordu.

Steele'in parmakları çıplak bacaklarımda yumuşak desenler çiziyor, başımı göğsüne yasladığımda Kody saçlarımı okşuyordu ve eğer orada daha uzun süre kalsaydık mutlu bir şekilde uykuya dalabilirdim. Ama bir an sonra Archer cama vurdu, ardından Steele'in tarafındaki kapıyı açtı.

"Burada işimiz bitti," diye duyurdu. "En azından bu gece için." Bana elini uzattı, ben de sorgulamadan elini tuttum ve beni dışarı çekmesine izin verdim.

arka koltuğa ve ayaklarımın üzerine. "Hadi eve gidelim. Sigorta evraklarıyla Pazartesi günü ilgilenebiliriz."

Stingray'ının yolcu kapısını benim için açtı ve birkaç dakika sonra Steele'in arabası arkamızdan gelirken yola geri döndük.

"İşe yarar bir şey bulabildin mi?" Archer bilgi vermek için hiçbir işaret yapmayınca sordum.

Sadece başını salladı.

"Kahretsin," diye fısıldadım derin bir iç çekerek.

"Bilmelisin ki," diye yanıtladı, sesi isteksiz geliyordu, "Scott'ı araştıran bir adamım var. Hiçbirimiz ona güvenmiyoruz ve onu senin sapığın olarak görmemek için çok fazla kırmızı bayrak var."

Bunu düşünerek dudaklarımı büzdüm ve aynı fikirde olmadığımı fark ettim.

"Peki ya yaşı?" Yüksek sesle düşündüm. "Annemi takip etmek için çok genç. Hiç uyuşmuyor."

Archer sadece omuz silkti. "Kolaylıkla taklitçi bir sapık olabilir. Belki de Deb'in takip edildiğine dair eski bir belge bulmuş ve oradan bir saplantı geliştirmiştir. Bu sandığınızdan çok daha fazla oluyor."

Son birkaç ayın ağırlığının kurşun bir battaniye gibi omuzlarıma köktüğünü hissederek gözlerimi ovuşturdum. "Sanırım."

"Kıskanç piçler olduğumuz için onu zan altında bırakmaya çalışmıyoruz," dedi bana dikkatlice, sonra ona şüpheli bir bakış attığımda sırtıttı. "Tamam, kıskanç piçleriz ama Scott'ı araştırmamızın nedeni bu değil. Şu anda en olası şüpheli o. Ve suçluyu serbest bırakmaktansa her şüpheliyi ortadan kaldırmayı tercih ederim."

Öldürmek anlamında elemekten söz ettiği izlenimini edindim, basitçe araştırmamızdan elemekten değil. Her nasılsa, bu benim için sorun değildi.

Bir süre sonra Archer sessizliği tekrar bozdu.

"Kody'yle antrenman yapmanı istiyorum," dedi ve bana hızlı bir bakış fırlattı. "Gerçekten."

Bir an yüzünün yan tarafını, çenesindeki gerginliği ve gözlerinin etrafındaki gerilimi inceledim. Bu sıradan bir öneri değildi ve bu yüzden benimle kavgaya etmeye hazırды.

"Tamam," diye kabul ettim ve yüzü şaşkınlıkla titrediğinde bir memnuniyet dalgası yaşadım. "Ama *seni* eğitiyor. Ve diğer müşterilerini. Benim için de pek boş vakti olduğunu sanmıyorum."

Archer'ın bana attığı bakış göz devirmeden farksızdı. "Kody seni eğitmek için ben dahil tüm müşteri listesini seve seve iptal eder, bunu sen de biliyorsun. Ayrıca, SGU'dan mezun olmak için gerekli tüm kredileri neredeyse bitirdi, bu yüzden programını çok yakında boşaltabilir."

Haklı olduğunu bildiğim için kendi kendime gülümsedim. "Pekâlâ o zaman."

Archer'ın gözleri hala yolu izlerken bile şüpheyile kısıldı. "Bunu gerçekten kolaylaştırıyorsun Prens. Kendini iyi hissediyor musun?"

Onun bu yorumu karşısında içimden bir kıkırdama geçti. "Tanrım, Günişığı, *her* konuda kavga etmek zorunda değiliz. Bazen -nadiren- ama bazen gerçekten iyi bir noktaya değindiğini düşünüyorum."

Kaşlarını çattı. "Evet. Ama seninle kavga etmek günün en sevdiğim anlarından biri."

Şimdi gerçekten güldüm. Sonra omuz silktim. "Tamam, peki, şuna ne dersin? Kody ile antrenman yapmayı kabul edeceğim çünkü kendimi güvenle savunabilmenin akıllıca bir hareket olduğunu düşünüyorum." Durdum, düşündüm. "Ve sen de çok kötü yatıyorsun. Bir vibratörle kendimi on kat daha hızlı boşaltabilirim."

Arabasının frenine basıp bizi bankette durdurmak için direksiyonu çevirdiğinde emniyet kemerim beni koltuğuma geri çekti.

"Az önce ne dedin sen?" diye sordu, sesi öfke doluydu. Sırıttım. "Beni duydun. Sen boktan bir herifsin."

Steele'in arabası yanımızda durdu, Kody'nin camı açıldı, böylece muhtemelen bize neler olduğunu sorabileceklerdi. Archer bana uyarıcı bir bakış attıktan sonra kendi camını indirdi.

"Devam edin," diye tersledi. "Biz yetişiriz."

Camını tekrar yukarı göndermeden önce yaptığı tek açıklama buydu. Steele soru sormak için oyalanmadı, Archer uzanıp emniyet kemerimi çözerken aynı anda hızlanarak uzaklaştı.

"Ne yaptığını sanıyorsun, D'Ath?" Cidden bilmiyormuşum gibi alay ettim. Hah. Erkekler çok tahmin edilebilirdi.

Belimi kavradı, beni koltuğumdan kaldırdı ve göz açıp kapayıncaya kadar kucağına bıraktı. Böyle durumlarda aptalca güçlü olmak işe yarıyor, orası kesin.

"Meydan okudun bebeğim," diye homurdandı, şortunu aşağı çekip sert aletini ortaya çıkardı. "Bu kazanamayacağın bir tartışma." Kendini hizaya soktu ve sert bir hareketle içime girdi, beni lanet bir succubus gibi inletti.

Tırnaklarım acımasızca boynunun kenarlarına battı, aldığım kadar iyi veriyordum, ama lanet olsun... bu tekrarlamaktan mutlu olacağım türden bir tartışmaydı. Kalçalarımı kavradı, beyaz *Archer's Girl* kapüşonlu tişörtümü yukarı itti ve beni zorla sikini sürmeye ikna etti. Sanki cesaretlendirilmeye gerçekten ihtiyacım varmış gibi.

Ayaklarımı bana kaldıraç sağlayacak herhangi bir şeye dayayarak kucağında zıpladım, onu bir seks oyuncağı gibi becerdim ve hızın kontrolünü tamamen ele geçirdim. Parmakları kıcımda bükülmeden ve kalçaları benimle buluşmak için yukarı kalkmadan önce uzun sürmedi. Tipik lanet Archer. Alttan hükmetmeye karşı koyamıyordu.

Benden herhangi bir şikâyet alacağından değil; kontrolü ele alma şeklini seviyordum.

Beni becerirken başparmağı önümden aşağı kayarak klitorisimi buldu. Birkaç dakika içinde, pille çalışan erkek arkadaşlarımla başarmayı başardığımdan çok daha sert boşalıyordum. Evet, pis bir yalancıydım, ama bu arkadaşlık ettiğim kişiye yakışıyordu.

Archer daha ben orgazmı tamamlamadan bana katıldı, boşalırken dudakları benimkileri buldu ve beni sanki onun tüm evreniymişim gibi öptü.

Öpüşmemiz sona erdiğinde, "Kahretsin, akıllı ağzını seviyorum Kate," diye mırıldandı. Ellerim yüzünü kavıyor, parmak uçlarım saçlarına dolanıyordu. Kulaklarının arkasında, böylece bakışlarımız yoğun bir şekilde birbirine kilitlendi.

Ona küçük bir sırtıış attım. "Peki o zaman, her seferinde böyle biteceğine söz verersen seni kızdırmak için daha fazla çaba göstereceğim."

Bakışları bir parıltıya dönüştü. "Bir dahaki sefere böyle bir saçmalık yaparsan, kıcının her yerinde el izlerim olacak."

Alaycı bir şekilde dilimi tıkırdattım. "Sözler, sözler, Günişığı."

Gözlerini daha da kısarak kalçalarını döndürdü ve beni nefessiz bıraktı. Hâlâ içimdeydi ama nasıl olduysa yine sertleşmişti. Bu insani olarak mümkün müydü? Siktir et, kimin umurundaydı? Eve dönmeden önce beni tekrar boşalttığı sürece Archer lanet bir uzaylı da olabilirdi.

Bu sefer dudaklarımız buluştuğunda ve bedenlerimiz bir kez daha birlikte hareket etmeye başladığında, daha yavaş, daha az sert ve talepkâr ve daha... *şefkatliydi*. Bizim kitabımızda sevişmeye korkutucu derecede yakındı ve şaşırtıcı bir şekilde benim için sorun yoktu.

Çünkü derinlerde ve yığınla duygusal yükün altında, aşık olduğumu biliyordum. Hem de üç kez.

Eve vardığımızda Kody ve Steele mutfakta bizi bekliyorlardı. İkisi de önlerinde kristal viski bardaklarıyla bar taburelerine tünemişlerdi. Ve ince, hediye paketi yapılmış bir kutu.

Lanet olsun.

Mutfağa girdiğimizde Kody, "İkiniz de acele etmemişsiniz," diye alay etti. Karmakarışık saçlarım ve pembe dudaklarım bunu yeterince ele vermiyormuş gibi, Archer da elimi ölümcül bir şekilde tutuyordu, parmaklarımız birbirine geçmişti.

"Bir anlaşmazlığı çözmek gerekiyordu," diye cevap verdi Archer, son derece rahat bir şekilde. "Bu arkadaşımızdan mı?" Hediye kutusunu başıyla işaret etti ve Kody yüzünü buruşturdu.

"Evet."

"İçinde ne var?" Kalbim boğazıma düğümlemiş ve tüylerim diken diken olmuş halde sordum.

Steele omuz silkti. "Henüz açmadık. Önce ikinizi beklemenin daha iyi olacağını düşündük." Taburesinden kayarak züccaciye dolabından fazladan iki bardak aldı, sonra Archer ve benim için aynı viskiden doldurdu.

"Teşekkürler," diye mırıldandım, kutuda ne olursa olsun ona ihtiyacım olacağını farkında olarak sunulan içkiyi aldım. Tanrı aşkına. Sürekli takip edilmek ve neredeyse öldürülmek, gelecek ay doğum gününe bile gelmeden beni bir alkoliğe dönüştürecek.

Elimi Archer'inkinden kurtardım ve pakete yaklaşmadan önce likörden bir yudum aldım. Dışarıdan yeterince masum görünüyordu ama içinde ölü bir kuş olan kutu da öyleydi.

"Pekâlâ, aç bakalım," dedim iç çekerek.

Kody kutuyu yaklaştırdı ve hızlı bir hareketle kapağını kapattı.

Derin bir nefes aldım. Takipçi mektupları arasında en kötüsü bu değildi. Uzun bir atışla değil. Ama ürkütücülükte üst sıralardaydı. Parlak bir dergiden koparılmış bir sayfanın bugünkü saldırının tetikleyicisi olduğu açıktı, çünkü tam sayfa resimde Archer ve ben çılgınca samimi bir kucaklaşmaya kilitlenmiştik ve votka şişesi yanımızdaki alçak masanın üzerinde duruyordu. Archer'ın yüzü siyah keçeli kalemle o kadar çok karalanmıştı ki tamamen silinmişti ve kağıt hafifçe yırtılmıştı.

Pembe saçlı bir Barbie bebek vardı ama bu sefer küçük replika kıyafetler giymiyordu. Onun yerine, vücudunun aşağı kısmında

Kollarına, bacaklarına ve hatta alnına aynı kelime defalarca karalanmıştı.

MİNE.

Sonra, mesajı almamış olma ihtimalimize karşı, bir kutu kibrit ve bir çift çamur kabuklu, siyah dantel külot vardı. O gün Archer'la Wisteria'ya gitmeden önce giydiğim külotun aynısı. Yolun kenarında tekmeleyip yağmur ve çamur içinde bıraktığım külotun aynısı.

Kimse konuşmadı.

Sonra Archer kristal bardağını tezgâha öyle sert vurdu ki cam kırıldı ama irkilmedi bile.

Mezar kadar soğuk bir sesle, "O lanet olası ölü bir adam," dedi.

Dudağımın içini ısırdım, göğsümden kopmak isteyen hayal kırıklığı, öfke ve *korku* çılgılığını tuttum.

"İyi misin bebeğim?" Kody sakın bir sesle sordu, kolunu rahatlatıcı bir hareketle belime dolamıştı.

İyi olmasam da başımı salladım. Hem de hiç. Ama sapığımı yakalanıp hakkımdaki dava iptal edilene kadar da gerçekten *iyi* olamayacaktım. O yüzden şimdilik sadece *hayatta kalmakla* yetinmem gerekiyordu.

"Ben duş alacağım," dedim onlara ve içindekileri bir kez daha gizlemek için kutunun kapağını yerine yerleştirdim. "Bunu diğer ürkütücü şeylerin saklandığı yere koyabilir misiniz?" Bilmiyordum ve bilmek de umurumda değildi. Muhtemelen babamın sahte ofisinde.

Steele endişeyle kaşlarını çattı. "Emin misin?"

Dudaklarımı eğlenen bir gülümsemeye zorladım. "Duş konusunda mı? Kesinlikle. Duman gibi kokuyorum ve ciddi bir temizliğe ihtiyacım var. Bir dahaki sefere evden çıkarken külot giymem gerektiğini hatırlat, tamam mı?"

Kody ve Archer sırttılar, piç kuruları, Steele ise dudak büktü.

"Hiç adil değil," diye homurdandı. "Ama duş almadan önce odanı iki kez kontrol etmemin bir sakıncası var mı? Bu paket ön kapının eşiğinde bulundu, yani onu oraya bırakan her kimse ön kapı güvenliğini aşmış demektir."

İçimden bir korku dalgası daha geçti ama başımı salladım.

Steele ve ben mutfaktan çıkıp fuayeden geçerek ana merdivene yöneldik ama kapıya vurulunca ikimiz de iki basamak çıkınca donup kaldık.

Steele geri adım atarak, "Buldum," diye mırıldandı. Koridordaki masanın altından bir silah çıkardı, masada sadece süs olarak duruyormuş gibi görünüyordu. Her zaman büyük bir çiçek aranjmanına sahipti -Steinwick'in işi- ama görünüşe göre aynı zamanda uygun bir silah da saklıyordu.

Steele güvenlik kamerasını kontrol ederken merdiven korkuluğunu sıkıca kavradım, sonra bana güven veren küçük bir baş selamı verdim. Silahını arkasına saklayarak kapıyı açtı ama gelen sadece ön kapı görevlisiydi.

"Efendim, kameraları kontrol ettiğimizi bilmenizi isterim. Kutuyu terk edenden iz yok," dedi güvenlik görevlisi -Dave- Steele'e kısık ve profesyonel bir sesle. "Tahminimize göre ölü bölgenin olduğu güney çitinden atlamış."

Steele sertçe başını salladı ve cevap olarak bir şeyler mırıldandı, sonra ön kapıyı kapatıp kilitledi.

"Güney çitinde ölü bölge mi var?" Silahı sakladığı yere yerleştirirken sordum.

Tekrar yanıma geldi, elini hafifçe sırtıma koydu ve yanağımdan öptü. "Var. Ama bunu anlamak için birinin *tüm* görüntülerimizi görmüş olması gerekir. Yine de Kody ve ben bunu bu gece çözebiliriz."

Başımı salladım. "Hiç zahmet etme. Sapık bu gece geri gelmeyecek ve siz de benim kadar harap durumdasınız. Saat kaç bu arada?"

Saatine baktı, sonra yüzünü buruşturdu. "Neredeyse dört."

İnledim. Hepimizin yürüyen ölüler gibi görünmesine şaşmamalı. "O halde, odamda böcek olup olmadığını kontrol ettikten sonra sırtımı ovalayıp beni yatırabilirsin. Biriniz yanımdayken her zaman daha iyi uyuduğumu biliyorsun."

Gülümsemesi genişledi. "Bu *asla* reddedemeyeceğim bir teklif, Cehennem Kedisi."

Bu yenilenmiş amaç duygusuyla aceleyle odama çıktık ve ben sessizce zihnimin gölgelerinde sürekli pusuya yatan sapığımın *iyi tarafını* düşündüm. Mutluluğun her anının değerini bilmemi ve hiçbir şeyi yarına ertelemememi sağlıyordu.

Çünkü kaç tane yarınım kaldığını bilmiyordum.

D Pazar gününün neredeyse tamamını yatakta geçirmeme rağmen -bir arkadaşımınla birlikte- Pazartesi sabahı kalkıp derse gitme konusunda kendime zihinsel bir moral konuşması yapmam gerekiyordu. Bunun en büyük nedeni Scott'la tekrar karşılaşabileceğimi düşünerek bir endişe yumağı haline gelmemdi. Umarım uyarımı dikkate almıştır.

Bree hafta sonu boyunca beni birkaç kez aramıştı ve akşam yemeğinde sohbet etmek için geri aradığımda ona kavga, yangın ve tüyler ürpertici takipçi hediyesi hakkında kısa bir bilgi vermişim. Dehşete kapılmıştı ama neden polisi aramadığımızı öğrenmek istiyordu.

Dürüstçe mi? Aklımın ucundan bile geçmedi. SGPD şu ana kadar takipçimi arama konusunda tamamen işe yaramaz olduğunu kanıtlamıştı, bu yüzden onları aramak anlamsız bir jest gibi görünüyordu. Archer'ın kaynakları çok daha pratikti ve Hank'i kafasından vurduğum sıralarda yasalara saygılı vatandaşlar noktasını geçmiştik.

Kody beni seksi mavi Maserati'siyle sınıfa götürdü, Steele ve Archer'ı evde bıraktı, çünkü ikisinin de katılması gereken zorunlu bir ders yoktu. Vardığımızda Bree öğrenci otoparkında bizi bekliyordu, elinde bir tepsi paket kahve ve bir paket çörek vardı.

Onu sevmemin birçok nedeninden biri de buydu. Kafein ve şekere olan ihtiyacımın farkındaydı ve beni bundan vazgeçirmek için aptalca girişimlerde bulunmadı.

"Seni güzel insan," diye bağırdım, kocaman bir gülümsemeyle ikramlarını kabul ederken. "Piliçlerden hoşlanıyor olsaydım, şu anda seni kesinlikle öperdim."

Bree güldü ama yanakları pembeleşti. Anlaşılan onu utandırmıştım. "Evet, sanırım şu anda ters haremle yeterince uğraşıyorsun," diye mırıldandı, sonra Kody'ye de bir kahve uzattı. "Hey, Kody. Görüyorum ki en iyi arkadaşımı bir hafta sonu daha hayatta tutmuşsun. Tebrikler."

Kody kahvesini içti ve Bree'ye ters ters baktı. Aralarında tatlı bir didişme başlamıştı ve bu beni çok eğlendiriyordu. Özellikle de Bree benim birincil savunmam olsaydı aylar önce ölmüş olacağım için.

"Bugün öğle yemeğini kampüs dışında yiyebilir miyiz?" Ana kampüs binasına girerken Bree umutlu bir gülümsemeyle sordu. "Dün gece konuştuğumuzda biraz dalgın görüldüğün için hafta sonunu düzgün bir şekilde değerlendirmek istiyorum." Gözlerini suçlayıcı bir şekilde Kody'ye dikti.

Sırıttı, beni öptü ve kendi sınıfına doğru yola koyuldu. Arabada üç kez bıçağımın yanımda olup olmadığını sormasına -ki yanımdaydı- ve telefonuma sadece üç erkeğin erişebileceği bir GPS takip cihazı yüklemesine rağmen bütün gün beni fiziksel olarak takip etmekte ısrar etmemesi hoşuma gitmişti.

Çok uzun zaman önce olmasa, bu koruyucu önlemlere karşı gelebilirdim. Ama artık daha iyi seçimler yapıyordum, mesela sırf inat olsun diye inatçı ve gururlu olmuyordum. Telefonumdaki bir takip cihazı özgürlüğümü kısıtlamıyordu; beni koruyordu.

"Elbette," diye cevap verdim Bree'ye, "ne düşünüyorsun?"

"Canım deli gibi hamburger çekiyor," dedi acı dolu bir iniltiyle. "Grill King'e gidebilir miyiz?"

Sırıttım. "Kızım, evet. Oraya uzun zamandır gitmemiştim ve tavuk burgerleri *harika*. Ama Kody de gelmek zorunda, biliyorsun değil mi? Kendimi kolay hedef haline getirmek gibi aptalca şeyler yapmadığım yeni bir şey yapıyorum."

"Ooh," diye cevap verdi, ses tonu alaycıydı, "bu akıllıca bir fikre benziyor. Ve evet, tamamen iyi. Nefes almanı sağlamadaki faydalarını anlamaya başlıyorum, biliyor musun?"

Güldüm ve çantamı omzuma yerleştirdim. "Pekâlâ, o zaman bu bir randevu. Sadece Scott'ı görürsen ona söyleme, tamam mı? Onun deli kışından uzak duruyorum."

Bree dehşete düşmüş bir halde burnunu kırıstırdı. "Kızım, hayır. Scott benim için *öldü*. Bana ulaştığı falan yok ama ulaşsa bile cevap vermezdim."

"Bayan Danvers," diye seslendi koridorun ilerisinden bir ses ve döndüğümde Profesör Barker'ın evrak çantasını kolunun altına sıkıştırmış bize doğru yürüdüğünü gördüm. "Ne mükemmel zamanlama. Bu taraftan lütfen." Bree'yle beni yaklaşık üç metre geçtikten sonra ofisinin kapısını açmak için durdu.

"Ah... Aslında ben de yoldaydım-" İtiraz etmeye başladım ama bahanelerimi dinleyecek gibi görünmüyordu.

"Ofisime," diye tersleyerek sözümü kesti. "Profesör Chang ile çoktan anlaştım; ekonomi dersini kaçırmayacaksın."

Bree bana yardıma ihtiyacım olup olmadığını sorar gibi bir bakış attı. Yine de iç çekerek başımı salladım. Profesör Barker'ı tek başıma halledebilirdim. Eğer onun kanını dökmem gerekirse bu üniversiteden atılmama neden olabilirdi.

"Sonra görüşürüz, Bree," dedim arkadaşıma, isteksizce Profesör Barker'ın ofisine girip kapıyı arkamızdan çarpınca irkildim. İyi tarafından bakarsak, kapıyı kilitlememişti, yani bu iyiye işaret olmalıydı. Değil mi?

"Oturun Bayan Danvers," dedi bana, omzuma rahat edemeyeceğim kadar yakın durarak. Biraz nefes alacak yer açmak için bana söyleneni yaptım. Sessizliğiyle beni bir şekilde korkutabileceğini düşünmüş gibi masasının diğer tarafına doğru dönüp durdu. Açıkçası, günlük olarak ne düzeyde bir korkutuculukla etkileşime girdiğim hakkında hiçbir fikri yoktu. Karşılaştırmak gerekirse,

Kız öğrencilerini avlayan şehvet düşkününü bir profesör mü? Acınası.

Sonunda sandalyesine oturdu, öne doğru eğilerek kollarını masasına dayadı ve parmaklarını birleştirdi. Bakışları vücudumda yavaş bir gezinti yaptı, göğüslerimin ve bacaklarımın üzerinde profesyonel bir ilgi olamayacak kadar uzun süre durdu. Neredeyse komikti.

"Bak," dedim sıkılmış bir sesle sessizliği bozarak, "eğer bu benden geçer not karşılığında sikini yalamamı istediğin kısımsa, yanlış ağaca havlıyorsun." Durakladım, sonra gülümsedim. "Kelime oyunu yapmıyorum."

Masum bir adam bu açık suçlamam karşısında dehşete düşebilirdi ama Profesör Barker bakışlarını bana dikip değerlendirdi.

"Neden bahsettiğiniz hakkında hiçbir fikrim yok, Bayan Danvers," diye yalan söyledi, yüzünde kurnaz bir gülümseme vardı. "Kötü devamınıza rağmen, dersimde hala iyi bir not alıyorsunuz."

Kollarımı göğüslerimin altında kavuşturarak ona ters ters baktım. Bakışları neredeyse bir refleks gibi düştü. "Öyle mi? Peki ben neden buradayım Profesör Barker?"

Dudaklarına yine o sahte gülümseme yayıldı. "Kişisel bir proje için size sormak istediğim bazı sorular vardı. Katılımınız için ekstra kredi kazanacaksınız elbette. Henüz dersimden kalmamış olmana rağmen, yardıma gerçekten ihtiyacın olabilir."

Ondan hâlâ büyük bir ürkütücü his alıyor olsam da merakım alevlendi. "Proje nedir?"

"Shadow Grove'daki çözülmemiş suçların tarihi üzerine hazırladığım kişisel bir çalışma. Bayan Danvers, şehrimizin tüm ülkede çözülmemiş suçların en yüksek oranlarından birine sahip olduğunu biliyor muydunuz? Sizce bunun nedeni nedir?" Parmaklarını birleştirdi ve cevabıma odaklanmış bir şekilde öne doğru eğildi.

Kaşlarımı kaldırdım. "Bunu bilmiyordum. Belki de polisimiz yetersizdir?" *Ya da çeteler tarafından görmezden gelinmesi için para ödeniyordur. İkisinden biri.*

Profesör Barker bana gözlerini kırıştırdı, sanki bu saçma cevabı yüzüm kızarmadan verdiğime inanamıyormuş gibiydi. Ama bu da şu soruyu akla getiriyordu: Anlattığımdan daha fazlasını bildiğimi düşünmesine neden olan şey neydi?

"Gerçekten mi Bayan Danvers? Kendi anneniz burada, Shadow Grove'da öldürüldü, katili asla suçlanmadı, yine de endişelenmiyor musunuz?" Sesi sanki içimi dökmediğim için sinirlenmiş gibi hırçınlaşmıştı.

Bakışlarım sertleşti. "Annemin cinayeti hakkında ne biliyorsunuz Profesör Barker? Onun yaşlarında gibi görünüyorsunuz. Onu tanıyor muydunuz?" *Onu takip mi ettiniz yoksa öldürdünüz mü?*

Profesör Barker'ın yüzü benim üstü kapalı suçlamam karşısında gerildi. "Ne ima etmeye çalıştığınızı bilmiyorum Bayan Danvers ama-"

"Evet... hayır, buna inanmıyorum," diye kestirip attım, sesim kuşkuyla doluydu. "Bence *tam olarak* ne ima ettiğimi biliyorsun. Yani ya bir şekilde işin içinde olduğun için çok şey biliyorsun ya da suçlu taraf olduğun için. Hangisi profesör? Çünkü bu sorgulama tarzını sürdürürseniz, kendinizi çözülmemiş bir suçun merkezinde bulacaksınız. Anlaşıldı mı?"

Bu biraz riskli bir hamleydi. Eğer Profesör Barker benim sapığım ya da onlardan biriye ya da bana zarar vermek istiyorsa... Evet, ofisinden mücadele etmeden çıkamayabilirdim. Ama en azından o zaman perde yırtılmış olurdu, değil mi? En azından o zaman bilirdim.

Ama tabii ki sandalyemi geriye itip ofisinden çıkarken hiçbir şey söylemedi. Bu onun masum olduğu anlamına gelmiyordu, hiç de değil. Sadece muhtemelen kriminoloji notumu patlattığım anlamına geliyordu.

Bir tuvalete girip sinirlerime hakim olmadan önce koridor boyunca ilerlemeyi başardım. Birkaç dakika boyunca klozete oturdum, kollarımı dizlerime doladım ve titredim. Bunun sadece adrenalin olduğunu biliyordum ama hoşuma gitmiyordu. Tenim nemli ve sıcak hissediyordum ve kalbim çok hızlı atıyordu.

Aklımı dağıtacak başka bir şey düşünemediğim için telefonumu çıkardım ve çocuklarla grup sohbetini açtım.

Madison Kate: Prof. Barker çok şüpheli biri. Onun hakkında bir şey biliyor muyuz?

Kody dersteydi ama hem Steele hem de Archer evdeydi, bu yüzden bir dakika sonra bir yanıt aldığımda şaşırmadım.

Archer D'Ath: Onun hakkında bir profil çıkaracak birini bulacağım.

Benden açıklama istememesini takdir ettim. Beni sözüme inandı ve bu sonuca varmamın nedenlerini ona anlatmamı istemedi. Bunun benim kararına güvendiği anlamına geldiğini *düşündüm*.

Max Steele: Onu kampüste öldürmemeye çalış, Hellcat. Orası çoğunlukla Wraith bölgesi.

Sizin D'Ath Amca'dan daha büyük ve kötü olduğunuzu sanıyordum.

Archer D'Ath: Öyleyiz.

Buna kıs kıs güldüm. Evet, muhtemelen öyleydiler ama şu anda çete sorunlarını ödünç almama ve güç mücadelelerine yol açmama da ihtiyaçları yoktu. Yine de dalga geçmek eğlenceliydi.

Kodiak Jones: Bebeğim, neden sınıfta değilsin? Neredesin? Seni bulmaya geliyorum.

Baştan çıkarıcı. Çok, çok cezbedici. Ama hayır... Mezun olmasına çok az kalmıştı.

Gerek yok, şimdi ekonomiye gidiyorum. Bree, Grill King'de öğle yemeği yemek istiyor. Olur mu?

Steele ve Archer'ın öğle yemeği için Bree'yle kampüsten ayrılıp ayrılmadığını öğrenmek isteyeceklerini çok iyi bildiğim için grup sohbetinde gönderdim. Bu onların da peşime takılması gerektiği anlamına gelmiyordu ama en azından nereye gittiğimi söylemeden çekip gitmiyordum.

Max Steele: Güzel, saat 1'de orada buluşuruz.

Archer D'Ath: Beladan uzak dur, Prens.

Kodiak Jones: Nefis, umarım hala double biftek, double pastırma, double peynir yapıyorlar. Sonra mesajını yaklaşık sekiz tane salya surat emojisiyle bitirdi.

Telefonumu kaldırmadan hemen önce başka bir mesajla aydınlandı.

Bree BFF: Tamam, profesörün epik bir pespayelik hissi veriyordu. Kurtarılmaya ihtiyacın var mı? Beş dakika içinde mesaj at, yoksa yangın alarmını çalıştırırım, tamam mı?

Baş parmağını kaldırarak bitirdi, ben de güldüm.

Her şey yolunda, çoktan kaçtım. Ama arkamı kolladığın için teşekkürler kızım.

Bree BFF: Ne zaman istersen. Sonra üç öpücük surat emojisi.

Telefonumu bir kenara bıraktıktan sonra, tuvalete girdiğimden yüz kat daha iyi hissettim. Ellerimi yıkadım -alışkanlık gereği- ve sonra zaten deli gibi geç kaldığım dersime doğru geri döndüm.

Köşeyi henüz dönmüştüm ki, karşı yönden gelen bir grup futbol sporcusuna neredeyse çarpıyordum.

"Özür dilerim," diye mırıldandım, yollarından çekilmek dışında pek dikkat etmemiştim ama bir el dirseğıme dokundu ve irkildim.

"Oha, pardon," dedi Bark gülerek, "beni gördüğünü sandım. İyi misin?"

Sıkı olmasa da kolumu onun dokunuşundan kurtardım. "Ben iyiyim Bark. Üzgünüm, milyonlarca kilometre uzaktaydım."

Başını salladı, koridorda yürümeye devam eden arkadaşlarını bir an için dikkatle izledi. "Hayır, geçen hafta erkek arkadaşınla yaşadığın o olaydan sonra demek istedim. Onu fena benzetmişsin." Sanki Scott'ı yumruklamam tahrik edici bir şeymiş gibi sırttı.

"Scott benim erkek arkadaşım değil," dedim refleks olarak, sonra Bark'ın gözleri ilgiyle parlayınca başımı sertçe salladım. "Başka biriyle görüşüyorum." Birkaç başkasıyla.

Bark sadece omuz silkti. "Sorun değil. İşler yolunda gitmezse beni ara." Bana göz kırptı ve arkadaşlarını takip etmeye başladı, sonra durakladı ve bana döndü. "Hey, yangını duyduğuma üzüldüm. Umarım onu yakan bok kafalıyı yakalarlar."

Çenem düştü ama Bark ben daha ne dediğini tam olarak anlayamadan arkadaşlarıyla birlikte köşeyi dönmüştü.

Yangını duyduğuma üzüldüm mü? Nereden duymuştu ki? Benimle bir ilgisi olduğunu nereden biliyordu?

Soğuk ürpertiler tekrar tenimi sardı ve SGU'nun telefon yasağı kuralına zihinsel bir orta parmak göndererek telefonumu çıkardım.

Madison Kate: Bark'ı da o profil listesine ekle. O bir şeyler biliyor.

Archer D'Ath: Tamamdır.

Tek kelimelik cevabının beni sakinleştirmesine izin vererek uzun bir nefes aldım. Ona doğrudan mesaj atmıştım, gruba değil, çünkü Profesör Barker üzerinde zaten çalışıyor olacağını biliyordum. Archer güvenlik işleriyle uğraşmazdı.

Orada öylece dururken telefonum tekrar yandı. Archer'dan gelen başka bir mesajdı ama herhangi bir kelime içermiyordu. Sadece bir emoji.

Bir aşk kalbi.

Buna ne demem gerekiyordu ki? Ne anlama gelmesi gerekiyordu ki? Belki de kazara bir emojiydi. Bekleyip başka bir şey söyleyip söylemeyeceğini görmeye karar verdim ve telefonumu bir kez daha cebime koydum.

Profesör Barker ve Bark'tan gelen tüm bu şüpheli şeyler bir araya gelince, derslerime ara vermem gerektiğini düşünmeye başlamıştım. Ya halka açık bir alanda belirli bir programa uyarak kendimi kolay bir hedef haline getiriyordum ya da paranoyaklaşıyordum. Her iki seçenek de iyi seçimler yapma kararına uymuyor gibiydi.

Belki de bunu haremimle akşam yemeğinde tartışmalıydım. Gerçek bir ilişki gibi.

T Sabahımın geri kalanı tamamen sürükleniyor gibiydi - her köşeden izleniyor olmanın sümüksü hissiyle daha da kötüleşen bir şeydi bu. Aslında bu sadece benim hayal gücüm değildi. Kamboçya'dan ilk döndüğümde olduğu gibi yine herkes bana bakıyordu. Ama bu sefer, Scott'ı yere serdiğim video dolaştığı için bana bakıyorlardı.

Park yerine koşup Kody'nin kollarına düştüğümde hem Bree hem de Kody beni bekliyordu.

Yüzümü Kody'nin tişörtüne gömüp *onun* erkeksi kokusunu içime çekerken, "Bir saatliğine kampüsten çıkmaya o kadar hazırım ki," diye yakındım.

Elleri sırtımı okşadı, tiyatral hareketlerime gülerken bile beni yatıştırdı. "Peki, siz kızlar seks hakkında konuşmak ister misiniz?" Sesi temkinli geliyordu ve kaşlarımı çatarak ona baktım, kafam karışmıştı.

"Tabii ki evet," diye cevap verdi Bree bizim adımıza.

Kody gözlerini devirdi. "O zaman belki de Bree'yle gitmeli ve o kısmı özel olarak halletmelisin. Ben arkanızdan geleceğim."

Kaşlarım şaşkınlıkla kalktı. "Gerçekten mi?"

Sertçe başını salladı. "Tanrım, evet. Sikimin Arch'inkiyle ya da Steele'inkiyle nasıl kıyaslandığını duymak istemiyorum, teşekkürler. Onların yatakta tam bir pislik olduğu ve senin dünyanı sallayan tek kişinin ben olduğum fantezimde beni yalnız bırak, tamam mı?"

Bree kıs kıs güldü ve Kody beni öperken birkaç adım ötede park etmiş olan arabasına yöneldi. "Hadi ama kızım. Bana Archer'ın aletinin ne kadar *büyük* olduğunu tekrar anlatmalısın. Steele'in onunkini deldiğini söyledin mi?" Sesini Kody'yi kızdırma çabasından *başka* bir şey olamayacak kadar yükseltti.

Acı dolu bir inilti çıkardı, sonra beni tekrar öptü ve kıcıma vurdu. "Git, tadını çıkar. Ben hemen arkada olacağım, tamam mı?"

Gülümsedim ve parmak uçlarımda yükselip dudaklarına hızlı bir öpücük daha kondurdum. "Teşekkürler. Ve *her zaman* dünyamı sarsıyorsun Kodiak Jones."

Gözlerini devirdi ama Bree'nin yolcu koltuğuna kaymadan önce omzumun üzerinden ona bir öpücük kondurduğumda dudaklarında eğlenen bir gülümseme vardı.

Arabasının mahremiyetine girdiğimizde, Kody'nin arabası peşimizdeyken öğrenci otoparkından çıkarken, suçlayıcı bir bakışla ona döndüm.

"Steele'in penisinin delik olduğunu nereden biliyorsun? Bunu sana hiç söylemedim!"

Şok içinde ağzı bir karış açık kaldı ve trafiğin açılmasını beklerken gözlerini dikip bana baktı. "*Ciddi* misin sen?" diye bağırdı. "Sadece *şaka* yapıyordum, ama aman Tanrım, bu çok iyi. Bana her şeyi anlat. Ne oldu? Prens Albert? Guiche mi? Kral tacı mı? Sihirli haç mı? Hadi, bana dedikodu ver, MK!"

Yanaklarım alev aldı ve bilerek pencereden dışarı baktım. "Penis piercingleri hakkında çok fazla şey biliyorsun, Bree."

Kötü bir cadı gibi kıkırdadı ve ben de omuzlarımın sessizce titremesine engel olamadım. Ona yanlışlıkla *bu* kadar özel bir şeyden bahsettiğime inanamıyordum.

"Hadi ama kızım," diye alay ederek bacağımı dürttü, "o kadarını itiraf ettin; şimdi bana *her şeyi* anlatabilirsin."

"Bree!" İnleyerek itiraz ettim ama gerçekte çok eğlenmişim. Özlediğim Bree işte buydu. Eğlenceyi seven, alaycı ve biraz da kaba.

En azından araba kullanırken tüm dikkatini *çok* aktif olan seks hayatımın mahrem ayrıntılarını öğrenmek için beni taciz etmeye odaklayamıyordu. Cinsel partnerlerim konusunda ona karşı her zaman oldukça açık olmuştum, hatta beni ilk kez anal denemeye ikna eden Shadow Prep'teki dangalağı bile anlatmıştım. Ama şimdi o mahrem anları paylaşmak *istemediğimi* fark ettim. Onlar benimle erkeklerim arasında özeldi.

Konuyu değiştirdim, ona Dallas'la işlerin nasıl gittiğini sordum ve bana yakın zamanda bir randevudayken birkaç Wraith'le yaşadıkları bir olayı anlattığında dinledim.

Kırmızı ışıktaki bir otobüsün arkasında durduğumuzda bana retorik bir şekilde "Yani, buna inanabiliyor musun?" diye sordu. "Bu *güzel* restoranda oturuyoruz, tatlı sipariş etmek üzereyiz ve pantolonları dizlerinin yarısına kadar inmiş bu iki serseri çocuk sanki ben orada oturmuyormuşum gibi Dallas'a saldırıyor."

Gülmemeye çalıştım. Randevusunu böldükleri için sinirlendiği belliydi ama bana tipik, alt düzey çete saçmalıkları gibi geldi. Uzman olduğumdan değil ama Zane'in apartmanında kaldığım haftalarda yeterince şey görmüştüm.

"Onlara göz yaşartıcı sprey sıkmalıydın," diye takıldım ona ışık yeşile dönüp otobüs ilerlemeye başladığında. "Bilirsin, onlara gerçekten bir görgü dersi vermeliydin."

Bree bana donuk bir bakış fırlattı. "Çok komik. Bu aslında *senin* yapacağın bir şeye benziyor, sen-"

Penceresinden, karartılmış bir Hummer'ın kırmızı ışıktaki hızla geçtiğini gördüm. Ona bağırarak için nefesimi içime çektim ama çok yavaşım.

Her şey bir anda oldu. Hummer yavaşlamaya bile çalışmadan Bree'nin arabasına yandan çarptı ve bizi trafiğin üç şeridine doğru itti. Arabamız döndü, sonra Hummer'ın ön ızgarasından çıktı. Sonunda gıcırdayarak, çatırdayarak durana kadar içimizi burkan birkaç dönüş boyunca kontrolden çıktık.

Her şey acıyordu. Kulaklarım çınladı ve hava yastığı açıldığı için yüzüm acıdı. Ağrı kafatasımda zonkluyor, her nefes alışımnda keskin bir acı boynumu kesiyordu. Ama... Hâlâ hayattaydım. Hâlâ bilincim yerindeydi. Bu iyiye işaret olmalıydı, değil mi?

"Bree?" Mırıldandım, sonra göğsümdeki şiddetli ağrıdan dolayı öksürdüm. Emniyet kemerim kilitlenmiş, beni demir bir bant gibi koltuğuma sabitlemişti. Muhtemelen hayatımı kurtarmıştı.

"Bree?" Tekrar denedim, "Bree, bebeğim, hey." Ağır bir el uzattım, omzuna dokundum ama onu sarsmadım. Eğer omurgasında bir hasar varsa, bu durumu daha da kötüleştirebilirdi. Yüzü benden uzağa eğilmişti, saçları kanla ıslanmıştı ve hareket etmiyordu. Yanıt vermiyordu.

Korku beni boğdu, ciğerlerimi doldurdu ve mantıklı düşünmemi engelledi. Ölmüş müydü? Hummer ona hızla çarpmıştı. Arabanın her tarafı çökmüş, kolunu ve sol bacağını metal ve kan yığınınına hapsetmişti.

"Bree, tatlım, konuş benimle. Yardım çağıracağım, tamam mı?" Konuşurken sesim titriyordu ama Bree beni dinlemiyordu. Tutunabileceğim tek umut göğsünün kesik kesik inip kalkması ve alnından damlayan kandı. Bu nabzının attığı anlamına geliyordu... değil mi?

"Yardım getireceğim," dedim ona tekrar, kararlıydım. Kody hemen arkamızdan geliyordu; çoktan bir ambulans çağırmış olmalıydı.

Kulaklarımdaki çınlama hızla azalıyor, yerini çok daha korku verici bir sese bırakıyordu.

Silah sesleri.

Lanet olsun. Arabadan çıkmam gerekiyordu. Bree'nin yardımına ihtiyacım vardı. Kody'nin iyi olduğundan emin olmalıydım.

Emniyet kemerimi çekiştirerek hiçbir yere varamadım; kemer yerinde kilitlenmişti. Kemerimi açamıyordum da -çıtçıt sıkıca sıkışmıştı. Bir el silah sesi daha duyuldu ve içime bir dehşet dalgası yayıldı. Kody dışarıdaydı. Ya birine ateş ediyordu... ya da onlar ona ateş ediyordu. Orada öylece oturup yardım bekleyemezdin, kendimi kurtarmalıydım. *Ve* arkadaşımı.

Başımdaki acıya karşı dişlerimi sıkarak elimi kotumun cebine soktum ve kelebek bıçağımı çıkardım. Şükürler olsun ki onu her yere yanımda taşımaya başlamıştım çünkü kışımı kurtarmak üzereydi.

Emniyet kemerinin kumaşını kesmek sadece birkaç denememi aldı ve Archer'ın büyükbabasına böylesine etkileyici keskinlikte bir silah yaptığı için zihnimden defalarca teşekkür gönderdim.

Kapım ilk denemede mucizevi bir şekilde açıldı ama Bree'ye bir kez daha panikle baktım. Onu terk etmek beni kahrediyordu ama yerimde kalarak ikimize de iyilik yapmıyordum. Acil tıbbi yardıma ihtiyacı vardı, ben de bunu gerçekleştirecektim.

"Geri geleceğim, Bree, yemin ederim. Dayan kızım. Yanındayım, tamam mı? Yardım getireceğim." Gözyaşlarım boğazımda düğümlendi, cevap vermeyeceğini kabul ettiğimde sesim bu sözler üzerine çatladı. Kaza yaptığımızdan beri bir santim bile hareket etmemişti.

"Dayan sürtük," diye fısıldadım ona, gözyaşlarım taşarken yanaklarım ıslanmıştı. "Senin için geri geleceğim." Daha fazla silah sesi duyuldu, daha yakından. Ya da belki de işitme duyum daha da netleşiyordu. Her iki durumda da, lanet olası bir silahlı çatışmanın tam ortasıydım.

Arabadan kayarak çıktım, etrafıma bakarken yere yakın duruyordum. Etrafa saçılmış hurda arabaların olduğu bir kavşağın ortasıydık. Bree'nin arabası kontrolden çıkarken hepsi çarpmış olmalıydı ama sürücülerden hiçbiri yardımımıza gelmiyordu. Onları da suçlamıyordum, çünkü bir başka silah sesi otuz adım ötemdeki bir teslimat kamyonetine isabet etmişti.

Kody neredeydi?

Vücudumu yere bastırarak arabanın altına baktım ve tanıdık mavi Maserati'yi gördüm, yan tarafı kurşun delikleriyle doluydu ve lastikleri tamamen patlamıştı. Bu, sersemlemiş ve muhtemelen sarsılmış zihnimde hemen hemen her şeyi doğruladı. Bu kazanın tesadüfî bir yanı yoktu. Bu kasıtlı, planlı bir saldırıydı... *bana* karşı.

Yakınlarda bir yerde kırık camın üzerinde ağır ayak sesleri çıtırdadı ve refleks olarak nefesimi tuttum. Karnım zaten kaldırımdaydı; tek yapmam gereken korunmak için arabanın altına girmekti. Ama ya alev falan alırsa? O zaman... Siktir. Artık çok geçti.

Bir çift siyah savaş botu Bree'nin arabasının parçalanmış kaputunu yuvarladı ve başımı kaldırıp yabancıyla göz göze geldim. Ve silahıyla.

Bana soğuk bir bakış attı, sanki beni öldürmek onun için *hiçbir şey* ifade etmiyordu. Zihnim dönüyor, bir çıkış yolu arıyordu. Ama tek silahım bıçağımdı ve bu bir silahlı çatışmaydı. Menzilli silah skalasında fena halde gerideydim.

Karnım guruldadı. Önce bir tıkırtı, sonra kulakları sağır eden bir silah sesi duyuldu ve gözlerim refleks olarak sıkıştı. Ama mermi bana hiç ulaşmadı.

Tam zamanında gözlerimi tekrar açtım ve müstakbel katilimin alnının ortasında mükemmel dairesel bir delikle dizlerinin üzerine çöktüğünü gördüm. Kocaman vücudu bir an yalpaladığında delikten sadece küçük bir kan damlası aktı, ama göğsüne üç kurşun ve kafasına bir kurşun daha isabet edince kan ve doku sıçraması içinde yere yığıldı.

"Bebeğim, iyi misin?" Kody havladı, yanımda bir dizinin üzerine çömeldi ama silahını kaldırdı ve bizi denemek isteyen başka biri için bakışlarını tetikte tuttu. "MK, cevap ver bana!"

"Evet," diye mırıldandım. "Evet, ben iyiyim. Ama Bree iyi değil. Yardıma ihtiyacı var, Kody!"

Bakışları arabanın içine bakacak kadar uzun bir süre çevremizden uzaklaştı, sonra küfretti. "Pekâlâ, ambulans çoktan yola çıktı. Her şey yoluna girecek bebeğim, söz veriyorum. Biz iyiyiz, değil mi? Ayağa kalkabilir misin?"

Başımı salladım, sonra hareketin başıma verdiği acıyla tısladım. "Kalkabilirim, ben iyiyim. Sadece Bree'ye yardım et."

Kody kolunu bana doladı ve silah kolunun bir saniye bile gevşemesine izin vermeden ayağa kalkmama yardım etti. "Şşş, yanındayım bebeğim. Güvendesin."

Beni göğsüne bastırana ve kendi yüzümün ıslaklığını hissedene kadar tekrar ağladığımı fark etmemiştim bile. Siktir. *Lanet olsun*. Eğer Bree benim yüzümden ölürse...

Kody alçak bir sesle, "Çocuklar burada, artık her şey yolunda," dedi ve silahını bir kenara bırakırken vücudundaki gerginlik biraz azaldı.

Saniyeler sonra Archer'ın ağır eli beni Kody'nin elinden çekip almak üzereymiş gibi bileğime dolandı ama ben gerildim.

"Yapma!" Kody emretti ve Archer'ın hareketi dondu. "Kırbaç gibi bir şeyi var. Mağara adamı saçmalıklarını şimdilik bir kutuya koy ve bu temizliği hallet. MK hastaneden taburcu olduktan sonra göğsünü gere gere konuşabilirsin."

Bree'nin arabasının uzak tarafında bir ambulans ve hemen arkasında bir itfaiye aracı duruyordu. İlk müdahale ekipleri çoktan dışarı çıkmış ve Bree'nin durumunu değerlendiriyorlardı. Ona yardım ediyorlardı. İyileşecekti... değil mi?

"Steele'in yumuşak, alçak sesi kulaklarıma ulaştı ve her birine bakmak için Kody'nin göğsünden nazikçe çekildim. "Grill King'e ne oldu?" Steele'in şakası yavan kalmıştı ama yine de ona sulu bir gülümseme gönderdim ve çabasını takdir ettim.

"Benim..." Sözlerim zayıf bir şekilde kesildi ve kendimi Kody'nin elinden kurtardım. "Onlara ne olduğunu anlatmam gerek." İki itfaiyecinin dev cıvata kesicilere benzeyen aletlerle Bree'nin arabasının kapısının metalini kesmeye başladığı yere doğru ilerlemeye çalıştım.

"Bebeğim," dedi Kody beni nazikçe geri çekerek, "buna gerek yok. Burada bir sürü tanık var. Kontrol edilmen gerek."

Sirenleri çalan ikinci bir ambulans geldi ve ilk ambulanstaki bir sağlık görevlisi yanıma yaklaştı.

"Hanımefendi, siz bu arabada mıydınız?" diye sordu bana, kaba bir şekilde değil, sadece iş için.

"Evet," diye cevap verdi Steele, ben acil yardım görevlisinin yardımını reddetmeden önce. "Evet, o yolcuydu."

Kadın başıyla onayladı, yaklaştı ve koluma nazik bir el koydu. "Lütfen, benimle gelin." Ambulansı işaret ediyordu ama ben hiçbir yere gitmiyordum. Henüz gitmiyordum. Bree'ye yardım edildiğini öğrenene kadar olmaz. Yapamazdım...

Başımı salladım, sonra acı içinde bağırdım. Lanet olsun, başım ağrıyordu. Ve boynum. Ve göğsüm, boynum, belim. Kocaman bir ağrı vardı ama hiçbir yerim kırılmamıştı. Daha da önemlisi, hayattaydım. Aynı şey Bree için söylenemezdi. En azından henüz değil. Onu çıkarıp tedavi etmeye başlayana kadar olmazdı.

"Bree iyileşene kadar hiçbir yere gitmiyorum," dedim kadına sert bir sesle. "Bu arada ölüp gitmeyeceğim ama yardıma ihtiyacı olan Bree'yken değerli kaynaklarımı kullanmayacağım. Ona yardım edin. *Lütfen.*"

"Kate-" Archer benimle tartışmaya başladı ama ben ona alev alev yanan bir bakış fırlattım.

"Benimle dövüş D'Ath. Bree'nin tedavi edildiğini görene kadar gitmiyorum."

Bana baktı, gözleri araştırıyordu, sonra bıkkın bir iç çekti ve elini saçlarında gezdirerek onları karıştırdı. "Peki Steele, Kate'le sen ilgilen. Kody, şu karmaşayı çözelim. Temizlikçilerin gelmesini beklerken bana bilgi verebilirsin."

şaşkınlıkla kaşlarımı çattım ama acil yardım görevlisi gözle görülür bir şekilde yüzünü buruşturdu.

Kody alnımdan öptü ve saçlarımı okşadı. "Steele'le kal, tamam mı? Bunu düzeltmemiz biraz zaman alabilir."

Kafamı çok sert çarpmış olmalıyım çünkü anlamıyordum. "Neyi düzeltmek? Bize kasten çarptılar."

Bana küçük bir gülümseme verdi. "Biliyorum bebeğim. Ama şimdi bir kavşağın ortasında yatan sekiz ceset var ve ilk müdahale ekipleri daha büyük sorunlara yol açmadan önce sadece bir süre onları görmemiş gibi davranabilir." Güven verici bir gülümsemeyle beni Steele'in gözetimine bıraktı ve Archer'a katılarak en yakındaki cesede doğru yürümeye başladılar - neredeyse beynime bir kurşun sıkacak olan adama.

"Neler oluyor lan?" Nefes aldım, bir elimi yüzüme bastırdım ve itfaiyeciler Bree'nin arabasının metalini kesmeye devam ederken, onu kurtarmak için zamanla yarışırken baktım.

Steele dikkatle koluma girerek beni arabadan uzaklaştırdı ve arkası açık ambulanslardan birine doğru götürdü. "Cehennem Kedisi, seni gitmeye zorlamıyorum," diye beni rahatlattı, "ama Nancy'nin işini yapması ve seni kontrol etmesi gerekiyor, tamam mı?"

Sağlık görevlisi Nancy bana yalvarma sınırında bir gülümseme verdi ve içimi bir suçluluk duygusu kapladı. Burada anlamadığım o kadar çok şey oluyordu ki. Ama kesin olarak bildiğim bir şey vardı. Korkuyordu - muhtemelen daha sonra ciddileşecek bir yaralanmayla gitmeme izin verirse çocukların ona yapabileceklerinden korkuyordu. Benim inatçı saçmalıklarım yüzünden onu suçlamayacaklarını biliyordum ama o bunu bilmiyordu.

Omuz silktim, sonra kafatasıma yayılan acıdan dolayı inledim.

"Oturur musun?" Nancy ambulansının basamağını göstererek sordu. "Meslektaşlarımın arkadaşınız için ellerinden geleni yaptıklarına söz veriyorum."

İyi seçimler yapmaya çalışarak derin bir nefes aldım. Yavaşça, gözlerim Bree'nin parçalanmış arabasına kilitlenmiş halde, Nancy'nin işaret ettiği basamağa çöktüm.

Bunu yaptığım anda Nancy'nin tavrında bir değişiklik fark ettim, sanki tedavisini kabul ettiğim için küçük bir rahatlama dalgası geçmiş gibiydi.

"Aferin kızıma," diye mırıldandı Steele, yanıma çömelip parmaklarımızı birleştirerek. "Bree iyi olacak, güzelim. O iyi olacak."

Rahatlatıcı sözlerini takdir ettim ama o bunu bilemezdi. Hiçbirimiz bilemezdik. Tek bildiğimiz Bree'nin çoktan ölmüş olabileceğiydi. Ve eğer öldüyse, bunun sorumlusu bendim.

İtfaiyecilerin üzerinde çalıştığı araba metalinin bir kısmı serbest kaldı ve acil yardım görevlileri, artık ona ulaşabildikleri için arkadaşına müdahale etmeye koştular.

Etraftaki ceset yığınınından, arabadan sarkan cansız, kana bulanmış eli dışında bir şey göremiyordum.

Lanet olsun. O ölmüştü.

En iyi arkadaşım benim yüzümden öldü.

T Sonraki birkaç saat bulanık bir şekilde geçti. Bree'yi arabasının enkazından kurtardıktan sonra ambulansa bindirdiler ve sirenler çalarak götürdüler. Bu bana küçük de olsa bir umut verdi çünkü onu kurtarma şansları olmasa neden zahmet etsinlerdi ki?

Steele ve Nancy beni de nakledilmem için ikna ettiler, boynumu her çevirdiğimde hissettiğim keskin acı düşünüldüğünde muhtemelen ihtiyacım olan bir şeydi bu. Ayrıca, bu Bree'yi takip ettiğimiz anlamına geliyordu ve ona yakın kalmam gerekiyordu.

Archer ve Kody'yi neredeyse kesin olan başka bir suikast girişiminin pisliğini temizlemeleri için geride bıraktık. Tanıkların, maddi hasarın ve cesetlerin sayısı düşünüldüğünde bunu nasıl başaracakları hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ama bu işi halledeceklerine inancım tamdı. Kaynaklarının sonsuz olduğunu çabucak öğreniyordum.

Hastaneye vardığımızda Nancy bana Bree'nin ameliyata alındığını ve bir şey öğrenmemizin biraz zaman alacağını söyledi. Beni acil servisten bir hemşireye teslim etti, o da kaydımı yaptı ve Steele'e benim adıma doldurması için bir pano dolusu evrak verdi.

Hastane yatağının kenarına oturup Steele'in kendinden emin bir şekilde formları doldurmasını izlerken, "Bu çok fazla gibi görünüyor," diye mırıldandım. Benimle ilgili bu kadar kişisel bilgiyi nereden biliyordu, hiçbir fikrim yoktu.

"Bu bir önlem, Cehennem Kedisi," diye mırıldandı, kalemini bir saniye bile bırakmadan, "ve aldıkları için memnunum. Sağlığını riske atmayacağız."

Buna karşılık söyleyecek hiçbir şeyim yoktu. Ayrıca, Bree birkaç saat daha ameliyatta kalacaksa, olmam gereken başka bir yer yoktu.

"Sadece biraz morarma ve baş ağrısı," dedim yine de. *Gerçekten* ihtiyacım olmadığı sürece tıbbi yardım almak beni her zaman endişelendirir ve suçlu hissettirirdi. Bana ve hayati tehlikesi olmayan yaralarımın bir başkasından daha fazla öncelik vermelerini asla istemezdim.

Steele kalemini kapatıp panoyu bir kenara bıraktı ve bana sert bir bakış attı. "Kontrolde geçeceksin. Tartışma bitmiştir." Elini uzatıp ayakkabılarımı çıkardı, sonra da yatağın daha gerisine oturmamı işaret etti. "O yüzden rahatına bak. Seni bırakmayacağım."

Homurdanarak istediğini yaptım ve yastıklara yaslandım. Yatağın kenarına oturdu, telefonunu kontrol ederken elini hafifçe dizime koydu. Yüzü derin bir şekilde buruştu ve tek eliyle hızlıca bir cevap yazmaya başladı.

"Beni bilgilendir, Max," diye emrettim, parmaklarım sert battaniyelerle kıpırdanıyordu. "Şu anda çok gerginim; dikkatimin dağılmasına ihtiyacım var."

Endişeyle bana baktı, sonra anlayışlı bir şekilde başını salladı. "Scott, Bark ve profesörünüzün profilleri üzerinde çalışan adamlarımızla temas halindeyim. Scott hakkında kısa süre içinde bir rapor göndereceklerini söylediler."

"Tamam, bu iyi, değil mi? Peki neden suratın asık?" Kötü haberlerin gelmekte olduğu izlenimine kapılmışım.

Steele içini çekti ve başını salladı. "Bir nedeni yok. Sadece ne bulmuş olabilecekleri konusunda endişeliyim. İster inanın ister *inanmayın*, Scott'ın bu işte suçlu olmamasını tercih ederiz."

Şaşkınlıktan gözlerim büyüdü. "Gerçekten mi?"

"Evet, gerçekten. Üçümüz tarafından ihanete uğradığında ona güvendin. Seni incittiğimizde sana dostluk teklif etti, peki ya bunların hepsi sahte çıkarsa?" Bana acı dolu bir gülümseme verdi. "Seni asla incinmiş görmek istemiyorum, Cehennem Kedisi. Fiziksel olarak değil." Şu anda bir hastane yatağında olduğumuz gerçeğini işaret etti. "Ya da duygusal olarak. Scott'ın bir sapık olduğu ortaya çıkarsa? Bu ağır bir darbe olur."

Ağrıyan boynumun izin verdiği ölçüde hafifçe başımı salladım ve derin bir yutkundum. Her zamanki gibi haklıydı. Ama içimde çalkalanan hastalıklı korku hissi bu sonucun kaçınılmaz olduğunu söylüyordu. Scott, Aspen'de tanıştığım o iyi adam *değildi*. O versiyonunun tamamen ve inkâr edilemez bir şekilde *sahte* olduğu hızla ortaya çıkıyordu.

Doktor birkaç dakika sonra beni görmeye geldi ve Steele testlerini yapmalarına izin vermek için kenara çekildi. Bir ara Archer'dan gelen bir telefona cevap verdi, nerede olduğumuz ve doktorumun şu ana kadar söyledikleri hakkında alçak sesle onu bilgilendirdi.

Sonunda ağrıları için bana ağır ağrı kesiciler verildi ve taburcu edildim. Teşhis hafif bir boyun incinmesi, beyin sarsıntısı ve emniyet kemerinden dolayı boynumda, göğsümde ve vücudumun alt kısmında ciddi morluklar olduğu yönündeydi. Sonuç olarak, inanılmaz derecede şanslıydım.

Taburcu formunu doldurup imzamı atarken Steele tekrar, "Bu gece burada kalmalısın," dedi. "Doktor beyin sarsıntısının en az on iki saat gözlem altında tutulması gerektiğini söyledi."

Ona uyarıcı bir bakış attım. "*Ayrıca* bunun evden yapılabileceğini söyledi. Bu gece burada kalmayacağım, Max. Bırak artık."

O da bana ters ters baktı, hiç oralı bile olmadı. "Yine de eve gitmiyorsun. Bree ameliyattan çıkana kadar kim bilir ne kadar süre bekleme odasında rahatsız plastik sandalyelerde oturacaksın."

Küçük bir omuz silktim, sonra yüzümü buruşturdum. Ağrı kesicilerimin etkisini göstermesi için biraz daha zamana ihtiyacım vardı. "Ne olmuş yani? Plastik bir sandalyede oturmak beni kesinlikle öldürmez. Ayrıca uyumamak için bir teşvik, değil mi?"

Steele kaşlarını çattı ama ben taburcu formlarını hemşireye uzattım ve yataktan yavaşça kaydım. Ayakkabılarımı bağlamama yardım ederken hâlâ kaşlarını çatıyordu, sonra nazik bir kolla beni sararak bekleme odasına doğru yürüdü.

Dallas zaten oradaydı, başını ellerinin arasına almış oturuyordu, ben de hemen yanındaki koltuğa oturdum. İkimiz de konuşmadık ama bir süre sonra uzanıp elimi tuttu ve rahatlatıcı bir şekilde sıktı.

Steele -bekleme odasında kalmam konusundaki itirazlarına rağmen-içecek dağıtıcısına gitti ve her birimiz için birer fincan kahve hazırladı, sonra tam karşımdaki koltuğa oturdu, dizleri kasıtlı olarak benimkilere değiyordu.

Kahvemi yudumlayabilmek için Dallas'ın elini bıraktım, sonra neredeyse boğuluyordum. "Kahretsin, bu çok kötü," diye homurdandım, acı tat dilime saldırırken irkildim. Yine de bir yudum daha aldım. Öğle yemeği sırasında bir araba kazası ve silahlı çatışma yaşamışsanız kahve kahveydi.

Dallas küçük bir gülümseme verdi. "Tam bir kahve züppesisin Katie."

Bu konuda onunla tartışmadım. Steele bana orantısız bir şekilde sırtıttı, sonra tekrar telefonuna döndü.

"Çocuklar yolda," dedi bize. "Temizlik bitti."

Dallas küçük bir şaşkınlık homurtusu çıkardı. "Bu kadar halka açık bir sahne için hızlı oldu. Kayıtlarınızda ciddi yardımlarınız olmalı."

Steele'in cevap sırtışı kendini beğenmişlikti. "Hades'in bize bir iyilik borcu vardı."

Dallas anlayışlı bir sesle cevap verdi, sanki bu her şeyi açıklıyordu. Kody sekiz cinayet suçlamasıyla tutuklanmadan bu karmaşanın *nasıl* halledilebileceğini tamamen anlamamıştım ama yine de Shadow Grove'da gücün gerçekte nerede olduğunu çok az anlıyormuşum gibi görünüyordu.

Ya da belki de anlıyordum; sadece kafamı toparlamakta zorlanıyordum.

"Bree hakkında bir şey duydun mu?" Dallas'a kısık bir sesle sordum, *bir şeyler* duymak için yanıp tutuşuyordum ama o başını salladı.

"Hayır," diye cevap verdi, sesi kederli geliyordu. "Aileden olmadığım için bana bir şey söylemiyorlar. Sadece ameliyatta olduğunu söylüyorlar."

Steele kaşlarını çattı. "Bana bir dakika ver, ben hallederim." Oturduğu yerden kalkmaya başladı, sonra duraksadı.

"Burada iyiyim," diye temin ettim onu, duraksamasının nedenini çok iyi biliyordum. "Bu koltuktan kalkmayacağım ve Dallas arkamı kollayacak, değil mi?" Dirseğimle ona hafifçe vurdum ve o da başını salladı.

Steele hâlâ kararsız görünüyordu ama iç çekti. "Hemen oraya geliyorum. Bana ihtiyacın olursa seslen."

Yapacağıma dair ona güvence verdim, sonra hemşire odasına yaklaşmasını izledim. Gülümsemesi *son* derece kibardı ama omuzlarında kararlı bir duruş vardı ve tüm havası *tehlike* saçıyordu. Birkaç dakika içinde hem Dallas'ı hem de beni Bree'nin ailesi olarak listeye alacağından hiç şüphem yoktu. Korkunç derecede etkileyiciydi.

Dallas küçük bir kıkırdama sesi çıkararak dikkatimi Steele'den uzaklaştırdı. "Ne?" diye sordum. Ona bir doz suçlamayla sordum.

Bana sırtıttı. "O kadar aşıksın ki. Çok tatlısın."

Yanaklarım ateşle kızardı. "Ne oluyor Dallas? Bu da nereden çıktı şimdi?"

Omuz silkti ve başını Steele'in sert yüzü bir hemşire üzerinde sihrini konuşturduğu yöne doğru eğdi. "Az önce onu izleyişin, gerçekten iyi yapılmış bir kahveye bakışın gibi... ama yüz kat daha fazla. Çok sevimli."

Kollarımı kavuşturmaya çalışarak koltuğuma geri oturdum ama göğsüm bunun için çok fazla acıyordu. "Her neyse," diye homurdandım, kız arkadaşı - en iyi arkadaşım- ameliyatta yaşam savaşı verirken aşk hayatımı tartışmaktan rahatsız olmuştum.

Dallas konuyu kapatır gibi oldu ve birkaç dakika boyunca sessizliğe gömüldü. Ama sonra tekrar konuştu. "Sana iyi davranıyorlar mı?"

Kaşlarımı çattım. "Ne demek bu?"

Dudakları benimle alay edercesine yukarı doğru kıvrıldı. "Eğer bilmiyorsan, cevabın kesinlikle hayır."

Gözlerimi devirdim. "Tabii ki bana iyi *davranıyorlar*. Bunu neden soruyorsun ki? Öyle olmasaydı saçmalıklarına katlanmazdım. Biliyorsun aptal erkeklere uzun süre tahammül edemem."

Bir kahkaha attı. "Doğru." İç çekerek bir elini tıraşlı kafasında gezdirdi. "Senin adına sevindim Katie. Ama eğer cesetlerinden kurtulman gerekirse, önce beni ara. Soru sormak yok, tamam mı?"

Sırıttım. "Olur."

Tekrar rahat bir sessizliğe gömüldük, boktan, otomattan kahvelerimizi yudumlayıp beklemeye başladık.

Steele birkaç dakika sonra yanımıza geldi ve Dallas'ın Bree'nin dosyasına nişanlısı olarak eklendiğini duyurdu. Yani doktor herhangi bir güncelleme yapar yapmaz ilk bize haber verilecekti. Ailesinin şu anda şehir dışında bir yerlerde lüks bir tatilde olduğu düşünülürse, bunu duymak rahatlatıcıydı.

Kody ve Archer kısa bir süre sonra geldiler, intikam melekleri gibi hastane kapısından içeri daldılar, üstleri başları kan içindeydi. Onları gördüğümde çenem hafifçe düştü ve vücutlarının her santimini içime çekerek kanların hiçbirinin kendilerine ait olmadığını kontrol ettim.

Dallas yanımda küçük bir kıkırdama çıkardı ve dirseğimle onu dürttüm. Ama bu hareket beni irkiltti ve bir saniye sonra üç adamım da yüz hatlarını kırıştıran bir endişeyle etrafımı sardı.

"Ben iyiyim," diye inleyerek ilgilerini savuşturdum. "Sadece biraz morarmışım."

Steele kaşlarını çatarak, "O ağrı kesiciler şimdiye kadar işe yaramıştır," diye mırıldandı. "Daha güçlü bir şey için biriyle konuşmaya gidiyorum."

Ben itiraz edemedim gitmiş, hemşire odasındaki yeni arkadaşıyla sohbet etmeye başlamıştı. Archer hemen yanımdaki koltuğa oturup elini nazıkçe dizimin iç kısmına koydu ve Kody de karşıma oturdu.

"Steele size bilgi verdi, değil mi?" diye sordum ve Kody başıyla onayladı.

Archer bütün yaralarımı sıraladı ve Dallas yüzünü buruşturdu.

"Siktir, Katie. Şu anda neden burada oturuyorsun ki? Yatakta olmalıydın." Yine de yüzü asılmıştı ve bunun nedenini çok iyi biliyordu - çünkü en iyi arkadaşım *benim* sayemde ölüm kalım ameliyatındaydı.

"Ben iyiyim," diye inandırıcı olmayan bir şekilde mırıldandım, ama Steele iki beyaz hapla döndüğünde, şikayet etmeden onları aldım. Vücudum hâlâ ağrıyordu ve bunu bir süreliğine kesebilseydi gerçekten harika olurdu.

Beşimiz uzun bir süre sessizce oturduk, Archer kalkıp herkes için biraz daha kahve koyduğunda konuşmadık bile. Bir ara

Daha sonra, güçlü ağrı kesicilerin etkisini göstermesiyle göz kapaklarım resmen düşmeye başladığında, birkaç telefon aynı anda bipledi.

Archer, Kody ve Steele cep telefonlarını çıkardılar ve Dallas benimle meraklı bir bakış alışverişinde bulundu.

"Charlie az önce Angel'ları bir iş için mi aradı?" Dallas şaka yaptı, ben de zayıf bir gülümsemeyle karşılık vermeye çalıştım. Üç adam da kendilerine gönderilen bir şeyi okuyordu ve Kody bir küfür savurdu.

"Çıkar ağzındaki baklayı," diye emrettim, beklemenin verdiği gerilim beni bunaltıyordu. "Şimdi ne oldu?"

"Bizimkilerin Scott'ın profilini gönderdiğini söylediğimi hatırlıyor musun?" Steele'in sesi asık suratlı ve teslim olmuş gibiydi.

Korku içimi doldurdu. Bu iyi olamazdı. Hem de hiç.

Archer açıklama yapmak için bana telefonunu uzattı. Neye baktığımı anlamam bir dakika sürdü, sonra bunun bir masanın üzerine serilmiş çöpler olduğunu fark ettim. Bir sonraki görüntüye geçtim ve buruşturulmuş bir makbuzun yakın çekimini buldum. Gözlerim ayrıntıları taradı, sonra derin bir yutkundum.

"Bu..." Sesim çatallaştı, korkum beni ele geçirmişti. "Bu nerede bulundu?"

"Scott'ın çöpünün analizi," diye yanıtladı Kody, yeşil gözleri sanki her tepkimi inceliyormuş gibi yüzüme lazer gibi odaklanmıştı.

Paniğin tüylerimi diken diken eden ürpertisi tüm tenimi sararken uzun bir nefes verdim. Fişi tekrar okudum ama oradaki bilgiler değişmemişti. Altı Barbie bebek için bir oyuncak mağazasından alınmış termal bir fişi. Beklediğimiz kanıt bu değilse, ne olabilirdi bilmiyorum.

"Siktir," diye fısıldadım.

Steele birini aradı, telefonunu kulağına götürdü ve aramasına cevap vermelerini bekledi.

"Orada bekle," dedi diğer uçtaki kişiye. "Scott tekrar ortaya çıktığında onu gözaltına alın." Aramayı sonlandırdı, sonra bir başkasını aradı. "Scott Randall," dedi. "Shadow Grove'da bir yerlerde. Onu bul ve gözaltına al. Normal ücretin iki katı."

"Sadece alıkoymak mı?" Steele aramayı bitirdiğinde Dallas sordu. "Bir suikast düzenleyeceğini düşünmüştüm. Katie'yi takip ettiğinin kanıtı bu, değil mi? Ölmesi gerekiyor."

Steele'in Dallas'a bakışı buz gibiydi. "Sadece gözaltına alın. Gerisini biz hallederiz."

Archer kısık bir sesle, "Tabii ki hallederiz," diye onayladı, parmakları iç dizime doğru esniyordu. Ağrı kesicilerim iyice etkisini gösterdiğinden artık acımıyordu ama Kody yine de nazik olması için onu tersledi.

Steele hâlâ telefonundaydı, başka bir şey okuyor, sonra da elini yüzünde gezdiriyordu. "Bunun yardımı olur mu bilmem ama sanırım Bark'ın neden ürkütücü hisler yaydığını çözdük."

Neredeyse sormak istemiyordum. "Neden?"

Steele telefonunu bana uzattı. "Görünüşe göre bu blog sitesine en çok katkıda bulunan kişi o."

Sayfayı kaydırıldığımda her türlü Shadow Grove suçunun belgelendiğini gördüm, özellikle de benim ve adamlarımın başına gelenler üzerinde duruluyordu. Wisteria'daki yangın, Steele'in SGU otoparkında patlayan arabasıyla ilgili bir makale, Drew'in cinayetiyle ilgili bir ton dedikodu ve söylenti... hatta okul koridorlarında Scott'a yumruk attığım video bile vardı.

Adamlarım ve benim hakkımda insan kaçakçılığından -ki bu gerçekten çok da uzak değildi- en popüler teoriye kadar yüzlerce teori vardı. Yüzlerce kişinin katıldığını ya da desteklediğini belirttiği bir teori.

Uzaylılar.

Keskin bir kahkaha attım, içimi bir rahatlama kapladı. "Tamam, yani Bark sapık değil, sadece kafadan çatlak. Bildiğim iyi oldu sanırım."

"Uzaylılar mı?" Kody mırıldandı, kendi telefonundaki yorumlara göz atarken sesi öfkeli geliyordu. Steele'inkini de görmesi için Dallas'a uzattım ve o da kıkırdadı.

"Hadi ama, bu yorumcunun geçerli bir noktası var," diye dalga geçti arkadaşım, bana bir tanesini göstererek. Kullanıcı adı @freemadisonkate idi ve yorumun tamamı büyük harflerle yazılmıştı.

MADISON KATE DÜNYA DIŞI'NIN İÇİNDEKİ EXTRA'YI ORTAYA KOYUYOR. O ÇOK GÜZEL, UMARIM TÜM UZAYLILAR ONUN GIBI GÖRÜNÜR! #BEAMMEUP #IWANNABEPROBED

Steele'in telefonunu ona geri verirken gülmekten kendimi alamadığım kadar saçmaydı. "Sanırım uzay gemisini saklamak için daha iyi bir iş çıkarmalıydık. İnsanlar peşimizde."

"Siktiğimin moronları," diye hırladı Archer. "Ben uzaktan yakından yeşil ya da biraz."

Önlüklü bir doktorun cerrahi kanadının kapısından aceleyle içeri girmesi ve doktorun kordonunu çözmesiyle anın neşesi çabucak söndü.

Yüzündeki maskeyi çıkardı. Gözleri üzerimizdeydi ve bize Bree hakkında bilgi vermeye geldiğini zaten biliyordum.

Dallas doktoru görür görmez yerinden fırladı, korkusu derisinden hissedilir dalgalar halinde yayılıyordu. "O...?" diye başladı, dudaklarını ıslatmak için yaladı, sonra tekrar denedi. "Bree iyi mi?"

Doktorun yüzü ciddiye ama küçük bir baş sallaması yeterli oldu. Dallas ipleri kopmuş bir kukla gibi koltuğuna yığıldı, nefesi rahatlayarak kesildi.

"Durumu hâlâ ciddi," dedi doktor, "ama durumu stabil. İyimseriz."

Nabzım kulaklarımda gümbürdedi ve göğsümdeki gerginlik az da olsa gevşedi. Yine de Bree'nin doktoruyla konuşurken hissettiğim sarsıcı duygular yüzünden yüzümden taze gözyaşları süzüldü.

Archer beni nazik kollarına aldı ve kucağına kaldırdı. Ben onun devasa gövdesine sarılırken kollarını belime doladı ve doktor Bree'nin yaralarını özetlemeye devam ederken kulağıma yatıştırıcı sözler mırıldandı.

Söylediklerinin sadece bazı kısımlarını yakalayabildim. Bacağı üç yerden kırılmıştı ve kemikleri sabitlemek için cıvata gerekiyordu. Bileği ezilmişti ve muhtemelen önümüzdeki aylarda birkaç ameliyat daha geçirmesi gerekecekti. Muhtemelen en ciddi olanı beyninde şişmeye neden olan kafa yaralanmasıydı. Doktor, basıncı azaltmak ve sıvıyı boşaltmak için bir şeyler yaptıklarını söyledi ve her şeyin nasıl gittiğinden memnun görünüyordu.

Ancak söylediği bir sonraki şey beni irkiltti.

"Az önce ne dedin sen?" Onu yanlış duyduğumdan emin bir şekilde haykırdım.

Doktor bana kararsız bir bakış fırlattı, sonra gözlerini endişeyle adamlarımın üzerinde gezdirdi. Kim olduklarını biliyor gibiydi ve bu yüzden gizlilik kurallarını ihlal ediyordu.

"Dedim ki, bebek tamamen iyi görünüyor. Bu bir mucize tabii ki ve fetüsün büyümesini yakından takip edebilmemiz için hamilelik süresince hastanede kalması gerekecek. Ancak şu ana kadar tüm işaretler olumlu görünüyor." Uzanıp Dallas'ın omzunu rahatlatıcı bir şekilde okşadı ama arkadaşım tamamen şoka girmiş gibiydi. Hayrete düşmüştü.

Doktor, Dallas'ın bir şey söylemeyeceğini anlayınca, "Şu anda anestezinin etkisinden kurtulmaya çalışıyor," diye devam etti, "o yüzden biraz zaman alacak

hiçbiriniz onu görmeden önce. Sorun olmadığında sizi aramamızı ister misiniz?"

Bu Dallas'ı trans halinden çıkarmış gibi görünüyordu. "Ne? Hayır. Hayır, burada bekleyeceğiz. Yani-" Bana ve çocuklara hızlıca bir bakış attı. "Yani burada bekleyeceğim. Bir yere gitmiyorum."

"Hepimiz bekleyeceğiz," dedim kararlı bir şekilde, Dallas'ın panik dolu bakışlarına karşılık vererek. "Teşekkür ederim doktor. Dallas içeri girer girmez lütfen bize haber verin."

Doktor başını sallayarak bize haber vereceğini söyledi ve gitti.

"Biliyor muydunuz?" Arkadaşım bana kırık bir sesle sordu, gözleri suçluyordu.

Başımı sertçe salladım, ağrı kesicilerim bu hareketi yapmama izin verdiği için minnettardım. "Hiçbir fikrim yoktu. Hiç. İnanamıyorum-"

Dallas tam bir şok içinde, "Baba olacağım," diye fısıldadı.

En iyi arkadaşımın bebeği bugün neredeyse ölüyordu.

Suçluluk duygusu vücudumun her zerresini kapladı, beni boğdu ve midemi sertçe yuvarladı. Archer'ın kollarından aniden sıyrıldım ve kadınlar tuvaletine doğru koşmaya başladım.

Bree neredeyse ölüyordu.

Bebeği neredeyse ölüyordu.

O saldırının arkasında kimin olduğunu bulmalı ve bunu onlara ödetmeliydim.

Kody bir dakika geçmeden beni kadınlar tuvaletine kadar takip etti, vücudum titrerken ve midem bulanırken benimle birlikte soğuk fayans zemine oturdu. Kusacağımdan *emin* olsam bile hiçbir zaman çok kusan biri olmamıştım. Bu yüzden sonunda suçluluk duygumu o kadar kolay atamayacağım gerçeğini kabullenmek zorunda kaldım.

Duvara yaslanırken kucağına kıvrıldım ve bir süre beni rahatlatıcı sıcaklığıyla sarmalamasına izin verdim.

"Onları yakalayacağız, bebeğim," diye fısıldadı parmaklarını karışık saçlarımdan arasında gezdirirken, düğümleri buldukça nazikçe çözmeye çalışıyordu. "Bugün o piçlerin hiçbirisi kaçıp gitmedi ama suikastın arkasındaki parayı bulana kadar..."

"Gelmeye devam edecekler," diye bitirdim, bunu zaten biliyordum. "Archer anne tarafından akrabalarımın biri olduğunu düşünüyor." Hafifçe doğruldum ve kaşlarımı çatarak ona baktım. "Bunu daha fazla araştırıyor muyuz?"

Kody başını salladı. "Kesinlikle. Ben de ona katılıyorum... ama onları bulmak kolay değil. Arch annenin belgelerini silmeden önce bile suları bulandırmışlardı. Eve döndüğümüzde Archer'a elimizdeki tüm bilgileri gözden geçirmesini söyleyeceğim. Fazla bir şey yok ama belki gözden kaçırdığımız bir şeyi fark edersin."

İçimi çektim. Muhtemelen iyi bir noktaya değinmişti; tuvalette oturmak, bana suikast düzenlemeye çalışabilecek kişilerle ilgili tüm ipuçlarını taramaya başlamak için ideal bir yer değildi.

Suçluluk duygusu hâlâ damarlarımı tıkıyordu ama bunun yakın zamanda değişmeyeceğini biliyordum. Ta ki Bree'ye olanlardan birini sorumlu tutana kadar.

Benim dışımda birini. Çünkü ben onun arabasında olmasaydım, tüm bu gün farklı bir şekilde sona erebilirdi. Belki Bree ve bebeği Grill King'de oturuyor olacaktı, Bree neden gelmediğimizi merak ediyor olacaktı. Ve belki de Kody hastane yatağında olacaktı.

Ugh. Bu beni daha da kötü hissettirdi.

Kucağımdan kalktım ve küçük bir iniltiyle ayağa kalktım. Uzunlarımdaki ağrılı sertlik geri dönüyordu ve aynaya baktım. Gömleğimi kaldırdığımda doktorun daha önce neyi incelediğini gördüm. Alacalı mor, siyah ve mavi morluklar kalçamdan kalçama kalın bir çizgi halinde etimi renklendiriyordu.

sağ omzumdan, göğüslerimin arasından ve sol kalçamdan aşağıya doğru. Daha güçlü ağır kesicilere ihtiyacım olduğuna şüphe yoktu.

Kody arkamdan yaklaştı, nazik parmak uçları emniyet kemerimin çizgilerini takip ediyordu. "Bugün az kalsın seni yine kaybediyordum bebeğim." Fısıltısı sertti ve bakışları aynada benimkilerle buluştu, korkuyla yüzüyordu. *Benim* için korkuyordu. "Geçen sefer bıçaklandıktan sonra kötü olduğunu düşünmüştüm. Bu daha kötüydü. Çok daha kötüydü."

Onu rahatlatmaya çalışırken gülümsemem sulandı. "Sadece bir çürük," diye cevap verdim. "Bir hafta içinde tamamen geçecek."

Başını iki yana salladı. "MK, bu iyi koordine edilmiş bir saldırıydı. Sana ulaşamayacağımdan emin olmak için önümü kesmeye hazır minibüsleri vardı. O adam silahını kafana doğrultmuştu, bebeğim. Eğer bir saniye bile daha yavaş olsaydım-"

"Ama sen *değildin*." Sözünü sertçe kestim, yüzünü ona döndüm ve kollarımı boynuna doladım, morlukları nasıl çektiğini görmezden geldim. "Sana ihtiyacım olduğunda tam olarak oradaydın, Kody. Şu anda burada durmamın ve morgda bir tepside olmamamın tek nedeni ne? Sen."

Vay anasını. Bu şimdiye kadar tam olarak aklıma gelmemişti. Bugün neredeyse ölüyordum.

Tartışmaya başladı ve ben dudaklarımı onunkilere değdirerek sözlerini kısa kestim. Yaralarımın farkında olarak beni dikkatle tuttu ama geri çekilmedi. O da beni nazikçe öptü, dudakları içimdeki boğucu suçluluk duygusunu sıcak bir parıltı kırana kadar bana hayranlık akıttı.

Ayrıldığımızda, "Bugün çok iyiydin Kody," diye fısıldadım. "Hem beni hem de Bree'yi kurtardın. Olumlu şeylere odaklan. Hayattayız."

Bana küçük bir baş selamı verdi. "Sen de aynısını yaparsan akıllıca davranmış olursun bebeğim. Olumlu şeylere odaklan, tamam mı?"

Büyük bir ikiyüzlülükle yutkundum ama yine de başımı salladım. Tuvaletten çıkmaya başladık, ama tam kapıyı açarken onu bir saniyeliğine geri çektim.

"Ne oldu?" diye sordu, gözlerinde endişeli bir ifade vardı.

Dudağımı ısırdım, zihinsel olarak kendi hasarlı kırımını tekmeledim. "Yok bir şey. Sadece..."

Lanet olsun, sadece söyle, MK. Onu sevdiğini söyle!

"Hiçbir şey," diye mırıldandım yine, korkarak. "Hadi gidelim."

Bana tuhaf bir bakış attı ama ben zihinsel olarak kendimi azarlarken yine de tuvaletten çıkmaya devam etti.

Destansı duygu başarısızlığı.

Archer kapının hemen dışındaydı, kocaman kollarını göğsünde kavuşturmuş ve kaşlarını çatmış bir şekilde karşıdaki duvara yaslanmıştı.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu dışarı çıktığımızda. Bakışları üzerimde geziniyor, dikkatle inceliyordu.

"Evet," diye yanıtladı Kody bağlı ellerimizi dudaklarına götürüp parmaklarımı öperken. "Köşedeki kafeye gidip hepimize daha iyi kahveler alacağım. Başka bir şey ister misiniz?"

Hem Archer hem de ben başımızı salladık, bu yüzden Kody elimi bıraktı ve çıkışa doğru yönelirken beni orada bıraktı.

"Sen iyi misin?" Archer sordu, sorusu bu kez daha sivri ve bilinçliydi. Önemsiyordu.

Ona *iyi* olduğumu söylemeye başladım ama bu düpedüz bir yalandı. Bunun yerine başımı salladım, taze gözyaşlarımın dolduğunu hissettim ve böyle ağlamaklı bir karmaşa olduğum için kendime lanet ettim. Archer uzanıp beni kucakladı ve ben göğsüne doğru hıçkırırken bana sıkıca sarıldı.

"Hadi," diye mırıldandı kulağıma, "biraz temiz hava alalım, tamam mı?" Bir kolunu bana doladı ve dışarı çıkıp serin akşam havasına girerken kollarım onun belinde kilitli kaldı. Archer beni park etmiş ambulansların yanından geçirip ana girişin karşısındaki çimenlik alana götürdü, orada bir bank vardı.

Oraya oturdu, sonra beni yavaşça kucağına çekti ve derin bir nefes alarak yüzünü saçlarıma gömdü.

"Sanırım," diye fısıldadı boğuk bir sesle, dudakları kulağımı okşarken, "seni sevmek bana kırıksıklıklar ve beyaz saçlar veriyor."

Buna bir kahkaha attım, sonra midemde kız gibi kelebekler patlarken sertçe yutkundum. Zaten bu kadar suçluluk ve korkuyla doluyken mide bulandırıcı bir duyguydu.

Archer'ın dudakları kulağımın arkasındaki hassas deri parçasını buldu ve oraya yumuşak bir öpücük bıraktı, nefesi gürültülüydü. Yine de geri çekilmek için bir hamle yapmadım. Aslında, bunu sakinleştirici buldum, bu yüzden dokunuşuna daha fazla eğildim.

Kelimelere dökemediğimi hissetmiş gibiydi ve bu onu rahatsız etmedi. Anlaşılan ikimiz için de söyleyecek yeterince şeyi vardı.

"Bree'nin yaralanması senin hatan *değildi* Kate, bunu bilmen gerek," dedi yumuşak, vurgulu bir fısıltıyla. "Bunu *kabul etmelisin* çünkü eğer sorumluyu bulacaksak, o zaman sana o inanılmaz ateşle dolu olarak ihtiyacım var, suçluluk duygusu içinde boğulmuş olarak değil. Sen çok güçlüsün Prenses, ve biz

birine ödeteceğim. Sana söz veriyorum." Kulağımın arkasına bir öpücük daha kondurdu ve ben de iç çektim.

O haklıydı. Her zaman haklıydı.

"Biliyorum," diye cevap verdim kısık bir sesle. "Ama bu sorumluluk duygusundan kurtulmak o kadar kolay değil. Bree burada ikincil zarar. Bunu hak edecek hiçbir şey yapmadı ve ya-" Panik yine beni ele geçirmeye başlamıştı ve sözlerimi yutarak onları kestim. Dünya keşkeler üzerine dönmüyordu. Tam tersine. Olabileceklerin korkusu içinde debelenirsem, hiçbir yere varamazdık.

Archer alçak ve sakin sesiyle "Bree iyileşecek," diye beni rahatlatırken, eli sırtımı hafifçe okşadı. "Bebegi iyi olacak. Şu anda onun için yapabileceğin en iyi şey hayatta kalmaya devam etmek. O seni seviyor, Kate. Senin hatan *olmadığı* halde bunun için kendini suçlamayı istemez."

Başımı salladım. Bu ifadeye tam olarak inanmasam bile, Bree konusunda haklı olduğunu biliyordum. Beni ağlarken ve kendime acırken görse dehşete düşerdi.

Derin bir nefes aldım, kafamın içinde beşe kadar saydım ve zehirli suçluluk duygusu ile korkuyu zihnimden uzaklaştırdım. Ya da kendi başıma yapabildiğim kadarını.

"Dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım var," diye itiraf ettim Archer'a kısık bir sesle. "Aklımı her şeyden uzaklaştırmama yardım et ki önemli olana yeniden odaklanabileyim. Olumlu şeylere konsantre olmalıyım, değil mi?"

Anlaşmaya varmış olabilecek bir ses mırıldandı, boynumu tekrar öptü... bu sefer daha sert ve dişlerini alaycı bir şekilde sıyrarak. "Dikkat dağıtma mı diyorsun?"

İnledim. "Tabii ki aklın oraya gitti."

Dudakları boynuma doğru kıvrıldı ve eli kotumun bel bandını bulup üst düğmesini açarken bile nefesi sessiz bir kıkırdamayla tenimi havalandırdı. "Hayır de ve hemen uzaklaş Kate. Alınmayacağım."

Gözlerimi devirdim. "Hayır mı? Bir dahaki sefere ceza olarak yalvartacaksın beni."

Parmakları fermuarımı aÇağı çekerek hastanenin önündeki bankta kotumun önünü açtı.

"Yalvarmayı seviyorsun," diye karşılık verdi, dişleriyle şakacı bir şekilde boynumu ısırды. "Özellikle de cezalandırmak için kıcına şaplak atmamdan ya da seni dizlerinin üzerine çöktürüp sert yarağımla boğazını doldurmamdan hoşlanıyorsun."

Elini kotumun önünden içeri soktu, onu durdurmak için hiçbir hamle yapmadığımda parmakları külotumun altına doğru ilerledi.

İnledim, nerede olduğumuzu hatırlamadan önce kalçalarım onun dokunuşuna karşı yuvarlandı. Ne kadar halka açık olduğumuzu.

"Archer," diye zayıfça itiraz ettim. Gerçekten zayıfça. "Bizi herkes görebilir. Eğer takipçim-"

"Scott şu anda izliyor olsaydı, bence muhtemelen kendini tutamaz ve elini gösterirdi, öyle değil mi? Şehrin her yerinde onu arayan adamlarımız var. Onu yakalayacaklarına güvenim tam. Bu sadece birkaç gün meselesi, haftalar değil." Parmağının ucunu amımın içine daldırdı ve ürperdim. "Ayrıca, burası karanlık. Kimse izlemiyor, Prenses. İzin ver de bir süreliğine kafanı dağıtayım."

Başparmağı klitorisimi bulup etrafında alaycı bir daire çizerken parmağını daha da içime soktu. Kalçalarım tekrar sallandı ve amımı eline doğru itti. Böyle bir teklifi reddetmek için çaresizdim ve o da bunu biliyordu.

Cevabım dudaklarımı nefes nefese, ateşli bir öpücükle onunkilere yaklaştırmak oldu. Dilim onunkiyle dans etti, parmakları içime tamamen batarken dudaklarımız uyum içinde hareket etti. O beni boşaltırken bir daha konuşmadık, öpüşmemiz amım parmaklarının etrafında kenetlenene ve tüm vücudum sessiz bir orgazmıla titreyene kadar bitmedi. O zaman bile, ben ona doğru sarkarken çenemde ve boğazımda nazik öpücükler bıraktı.

"Sen benim bütün dünyamsın Kate," diye fısıldadı kulağıma kot pantolonumu tekrar bağlarken. "Sen benim nefes alma sebebimsin ve seni benden almaya çalışan herkesin boğazını bizzat keseceğim."

Kafamın içinde yankılanan bu delicesine iç açıcı sözle hastaneye geri döndük. Yine de hakkını vermeliydim. Dikkat dağıtma işe yaramıştı. O kapılardan geri adım attığımızda kendimi daha güçlü ve odaklanmış hissettim.

Tehdit ortadan kalkana kadar gözyaşları bekleyebilirdi. Bunu yapabilirdim.

Bunu yapabilirdik. Bu işte yalnız değildim. Archer'la birlikte, Kody ve Steele yanımdayken, bir daha tamamen yalnız başıma bir mücadeleye girmem gerekeceğinden şüpheliydim.

Dallas'ın Bree'yi ziyaret etmesine izin verilmeden önce SADECE birkaç saat daha bekledik. Hemşire nazıkçe bize Bree'yi ziyaret etmek için sadece bir ziyaretçiye izin verildiğini söyledi.

Dallas hepimizi eve gönderdi. Ona verdikleri ağır sakinleştiriciler yüzünden hâlâ bilinci kapalı olmasına rağmen, izin verdikleri sürece orada onunla kalmaya niyetliydi.

Kody'nin arabası kaza yerinde cehenneme dönmüştü, bu yüzden dördümüz birlikte Archer'ın Range Rover'ına bindik. Archer'ın arabanın Bluetooth'una bağlı telefonu çaldığında evden sadece birkaç dakika uzaktaydık. Ekranda *Steinwick* yazıyordu.

"Steinwick," diye cevap verdi Archer, hepimizin duyması için aramayı hoparlöre aldı. "Ne oldu?"

"Efendim," diye yanıtladı yaşlı uşak. "Evde bir olay oldu. Eve ne zaman döneceksiniz?"

Arka koltuğu benimle paylaşan Steele ile endişeli bir bakış alışverişinde bulunduk. Bir *olay* mı? Henüz başka bir olayla başa çıkabileceğimden emin değildim.

"Üç dakika uzaklıktayız," diye yanıtladı Archer. "Bu olay ek ateş gücü gerektiriyor mu?"

"Hiç de değil efendim," diye cevap verdi kahya, sesi neredeyse eğlenmiş gibi çıkıyordu. "Burada durum kontrolümüz altında. Acele etmenize gerek yok, sadece haberdar olmanızı istedik."

"Minnettarım," dedi Archer ve başka bir şey söylemeden görüşmeyi sonlandırdı.

İlk yorum yapan Kody oldu. "Bu da ne demek oluyor?" diye yüksek sesle merak etti. "Yaşlı Stein-y'nin sesi çok sinirli gelmiyordu, yani mala zarar vermekle ilgili olamaz."

Steele kıs kıs güldü. "Resmi yemek odasında bıçak atma alıştırmaları yapmaya karar verdiğimiz zamanı hatırlıyor musun? Yaşlı keçinin kalp krizi geçireceğini düşünmüştüm."

Üçüne de hayranlıkla baktım ve Archer aynasında gözlerime baktı, dudaklarını sinsî bir gülümseme kapladı. "Hayır, o tepeler kadar serttir. Onu nalları diktirmek için bundan çok daha fazlası gerekir." Bana göz kırptı ve ben de inanamayarak başımı salladım. Anlaşılan Steinwick, Archer ve adamları için düşündüğümünden daha uzun süredir çalışıyordu.

Garaj yoluna girdiğimizde Archer kapı görevlisiyle konuşmak için bir an durakladı. Adının Wayne olduğunu hayal meyal hatırladığım, gür bıyıklı, üniformalı bir adamdı.

"Bir olay olduğunu duydum?" Archer sordu ve Wayne Başını salladı.

"Evet, efendim. Dave ve Sampson siz eve dönene kadar işlere göz kulak olmak için evdeydiler." Wayne çok rahatsız görünüyordu ve bizi hızla içeri sokup kapıları arkamızdan kapattı.

Steele uzun bir nefes verdi. "Burada heyecandan ölmek üzere olan başka kimse var mı?"

Yoksa sadece ben mi?"

Kody elini kaldırdı ve ben de gülümsedim. "Olay" her neyse, korkunç bir şey olduğunu düşünmüyordum. Herkesin olayı sakın bir şekilde karşılaşmasına bakılırsa öyle değildi.

Archer arabayı garaja sokma zahmetine girmeden ana merdivenlerin önüne park etti ve hepimiz dışarı yığıldık.

Eve doğru ilerlerken Steele elini benimkiyle birleştirdi; Archer önden, Kody arkadan gidiyordu. Bunu nasıl yaptıkları çok inceydi ama yine de fark ettim. Beni düzenlerinin en korunaklı yerine koymuşlardı... her ihtimale karşı.

Steinwick yemek odasından, "Buradayım efendim," diye seslendi.

Sesini takip ettik ve onu uzun masadaki ağır yemek sandalyelerinden birinde, Jase'in karşısında otururken bulduk. Jase... elleri önündeki masanın üzerinde bağlıydı ve tamamen çıplak görünüyordu. "Sanırım bahsettiğiniz olay bu?" Archer uşağına sordu kuru bir ses. Siyah üniformalı iki güvenlik görevlisi Jase'in sandalyesinin arkasındaki duvarda duruyordu ve daha rahat giyimli bir adam yüzüne buz torbası koyarak pencere kenarına yaslanmıştı.

Şaşkınlıkla burnumu kırıştırdım ve çocukların menajerine baktım ama Jase sanki odada bulunmamdan nefret ediyormuş gibi bana ters ters baktı.

"Neden yine burada?" diye alay ederek içgüdüsel hislerimi doğruladı. "Neden *hep* buralarda? Haftalar önce taşındığını sanıyordum?"

"Geri taşındı," diye tersledim, önce çocukların cevap vermesini beklemeden. İnsanların sanki odada ben yokmuşum gibi benim hakkımda konuşmalarından nefret ediyordum. "Hazır soru *soruyorken*, Jase, şu anda neden üzerinde tişört olmadığını öğrenmeyi çok ister."

Dudağı bana karşı tiksintiyle kıvrılırken zehirli bakışları daha da koyulaştı, sonra dikkatini tekrar çocuklara çevirdi. Benim adamlara. Ya da özellikle Archer'a.

"Şimdi de tüm konuşmayı onun yapmasına izin mi veriyorsun Archer? Burada liderin sen olduğunu sanıyordum." Archer cevap olarak hiçbir şey söylemeyince sözleri boşa gitti.

Steinwick boğazını temizleyerek dikkatimizi çekti. "Efendim, müdürünüz bu akşam sizinle görüşmek istediği bir iş için uğradı."

dedi, kuru ses tonu bunun ne kadar saçma olduğunu düşündüğünü ele veriyordu.

Jase ofladı pufladı. "Bu Copper Wolf reklam kampanyasını konuşmamız gerekiyor, Arch. Bunların hiçbirisi benim tarafımdan imzalanmadı ve tüm evrakların imzalanmadan önce benim masama gelmesi gerektiğini biliyorsun. Ya sözleşmeye bir tür rekabet yasağı maddesi koymuşlarsa? Bu gelecekte olası içecek sponsorluklarını mahvedebilir."

Neden bahsettiğini anlamam bir anımı aldı. Copper Wolf, Archer'ın arkadaşının sahip olduğu votka markası olmalıydı.

Archer yine de bir şey söylemedi, kollarını göğsünde kavuşturdu ve sessizliğinin Jase'i terletmesine izin verdi.

"Bunların hiçbirisi yemek masamızda neden tişörsüz oturduğunu açıklamıyor," diye yorum yaptı Kody, o da kollarını kavuşturmuş ve Jase'e sert bir bakış fırlatmıştı.

Siyah giysili güvenlik görevlilerinden biri, "Pantolonu da yok," dedi. "Tamamen çıplak."

Gözlerimi daha da kısıtım. Ne oluyor lan?

Steinwick, "Onu çalışma odasında beklettik," diye açıkladı. "Ama birkaç dakika sonra içecek bir şey isteyip istemediğini kontrol etmek için geri döndüğümde gitmişti."

"Onu üst katta buldum," diye ekledi pencere pervazına yaslanan adam. Konuşurken buz torbasını yüzünden çekti ve morarmış gözünün başlangıcını gösterdi. "Ben onu gözaltına alırken şanslı bir yumruk attı."

Bu adamı tanımaya çalışırken birkaç kez göz kırptım. Yüzü belli belirsiz tanıdık geliyordu...

"Yaşlandıkça yavaşlıyor musun, James?" Kody alay etti ve adamın tanıdıklığı benim için tıklandı. James. Bahçıvanımız.

Adam muhtemelen kırklı yaşlarındaydı ama yine de Kody'yi terslemişti. Garipti, ama yine de, ona aldırış etmemem Kody'nin çalışanlarla arkadaş olmadığı anlamına gelmiyordu.

Steinwick tekrar boğazını temizledi. "Bay Jase yatak odanızda bulundu, efendim," bunu Archer'a söyledi ve Jase'in yüzü ve boynu derin bir kızarıklıkla karardı.

Archer'ın kaşları çatıldı. "*Benim* yatak odam mı? Ne yapıyorsun?"

Yaşlı, düzgün uşak kötü bir koku almış gibiydi ve daha fazla açıklama yapmak istemiyor gibiydi.

Bahçıvan James bir kahkaha attı. "Yastığının üzerinde otuz bir çekiyorum patron."

Ne... ne...?

Elimde değildi. Gerçekten edemedim. Gülmeye başladım. Sonra gülmeyi kesmeye çalıştım ama bu beni daha çok güldürdü.

Archer inanmaz bir ifadeyle bana döndü ve ben de gözlerimden yaşlar akacak kadar çok güldüm. Sakinleştirici nefesler almaya çalışarak başımı salladım.

Yine de işe yaramıyordu. Baraj yıkılmıştı ve beni savunmak gerekirse, Kody ve Steele de gülmenin eşiğindeymiş gibi görünüyorlardı.

"Özür dilerim," diye nefes nefese kaldım, omuzlarım hâlâ kıkırdamaktan titriyordu. "Üzgünüm, hiç komik değil." *Snicker*. "Sadece... Ürkütücü, saplantılı bir cinsel sapıǵı olan tek kişi ben değilim."

Tamamen uygunsuz kıkırdamalara daldım ve kendimi odadan çıkarmam gerektiğine karar verdim. Güvenlik görevlileri, James ve Steinwick sanki dokunaçlarım çıkmış gibi bana bakıyorlardı ve eğlencemin bir kısmının ağır ağır kesicilerden kaynaklandığını biliyordum. Arabada bir doz daha almıştım ve beni uçuruyorlardı.

"Ben sadece... gideceğim..." Elimi başka bir yere doğru salladım. Odadan çıkmaya başladım, sonra sarsılarak durdum ve Archer'a sert bir bakış atmak için arkamı döndüm. İçimden hala fışkıran kıkırdama dalgaları tarafından sadece biraz bozulan sert bir bakış. "O yataǵı yakıyorsun, Archer D'Ath. Ve şu sandalyeyi." Jase'in taşaklarının her tarafını sardığı sandalyeyi işaret ettim ve sonra onları bıraktım. Boktan müdürlerini kovarlarken etrafta dolanmama gerek yoktu.

Ayak sesleri beni takip etti ve Steele tam merdivenlere ulaştığımda beni dikkatli bir şekilde kucakladı. "O kadar hızlı değil, kıkırdama," dedi bana kendi kahkahasıyla. "Sarsıntı geçirdin, unuttun mu? Birkaç saat daha gözlem altında kalman gerekiyor." Boğazımı öptü ve benimle birlikte merdivenlerden yukarı yürüdü.

İnledim, yüzümü ona en iyi somurtma ifademi vermek için eğdim. "Ama Max..."

"Uh-uh, pazarlık yok. Onun yerine benim odama gelebilirsin. Sana piyano çalmayı öğretirim." Sırıttı, sanki bunu yapmak için gerçekten heyecanlıydı ama sadece doğru fırsatı bekliyordu.

Burnumu kırıştırdım. "Ben zaten biliyorum."

Sırıışı daha da genişledi. "Sana nasıl *düzgün* çalınacağını öğreteceğim. Güven bana, Cehennem Kedisi. Bu dersi seveceksin."

Böyle bir teklifi nasıl geri çevirebilirdim ki? Ayrıca, yaşadığımız günden sonra, yapmak istediğim en son şey yalnız kalmaktı.

S teele sonunda beyin sarsıntım için ayrılan gözlem süresi bittikten sonra uyumama izin verdi ama o sırada neredeyse şafak sökmek üzereydi. Nihayet uyandığımda o günkü derslerimi çoktan kaçırmıştım.

Bu yüzden e-postalarımı açtığımda Shadow Grove Üniversitesi'nden gelen resmi bir uyarı ile karşılaşmam hiç de şaşırtıcı olmadı; devam durumum ve notlarımda kısa süre içinde önemli bir iyileşme olmazsa akademik gözetim altına alınacağımı bildiriyordu.

Onları zahmetten kurtardım ve çekildiğimi bildiren bir yanıt gönderdim. Bree'nin neredeyse ölüyor olması bana ciddi bir bakış açısı kazandırdı çünkü kaç günüm kaldığını bilmiyordum. İki saat içinde ön kapıdan çıkabilir ve bir keskin nişancı tarafından öldürülebilirdim. Ya da bir saatli bomba tarafından. Ya da bir otobüsün altında kalabilirdim. Ya da hayatımın kazara veya kasıtlı olarak sona ermesinin herhangi bir yolu.

Geleceğime *yarından* daha fazla bakabildiğim sürece, üniversitede geçirdiğim zaman boşa gitmişti.

"Günaydın güzelim," diye selamladı Kody beni, elinde bir kâse mısır gevreğiyle adada oturduğum mutfağa girerken. Günün hangi saati olduğu pek umurumda değildi, sadece Froot Loops istiyordum.

Ağzımdaki lokmayı yuttum ve o saçlarımı öperken ona doğru eğildim. "Aslında öğleden sonra," dedim ona, pijama pantolonuna ve gömleksiz haline bakarak. Sarı saçları da sanki yataktan yeni kalkmış gibi dağınıktı. "Aklıma gelmişken, neredeyse akşam oldu."

Kody omuz silkti ve kahvemden bir yudum aldı. "Sabah nasıl olmasını istiyorsan öyledir." Sanki bu derin ve anlamlı bir ifadeymiş gibi kaşlarını salladı, sonra dudaklarına bir öpücük kondurdu ve buzdolabında kendi "kahvaltısını" bulmaya gitti.

"Dün gece her şey nasıl sonuçlandı?" O avlanırken ben de onun seksi, dövmele sırtına sordum. "Jase ile yani."

Kody, Anna'nın dün akşam yemeğimiz için bıraktığı bir tabak makarnayı çıkardı ve yeniden ısıtmak için fırına götürdü. "Archer'ın yastığına otuz bir çekmesine histerik bir şekilde gülmeye başladıktan sonra mı?"

Bunu o kadar yüzüstüce söyledi ki, kahkahalarımın göğsümde yeniden kabardığını hissedebiliyordum. Dudağımı ısırdım ama yüzümdeki geniş ifadeyi gizleyemedim.

sırıttı. Kody sadece başını salladı.

"Sen en kötüsüsün, bebeğim. Ondan sonra suratını asmamak ne kadar zordu biliyor musun? Onu kovmak ve Shadow Grove'a bir daha adım atarsa başına ne tür bir felaket geleceğini bilmesini sağlamak zorundaydık ve benim tek yapmak istediğim ona gülmektir." Ellerini kalçalarının üzerine koyarak bana suçlayıcı bir bakış attı.

Benden küçük bir kıs kıs gülme kaçtı. "Bu benim suçum değil," diye itiraz ettim. "Bu ağrı kesiciler beni sersemletiyor. Ayrıca, bu nasıl komik olmaz ki? Birlikte çalıştığımız sapık ölçeği göz önüne alındığında, Jase tamamen komik tarafta. Değil mi?"

Kody makarna tabağıyla birlikte fırını kapattıktan sonra oturduğum yere geldi. Ben hâlâ üzerindeyken sandalyemi döndürdü, sonra ellerini iki yanımdaki tezgâha dayadı.

"Bu mutfağı çok seviyorum, biliyor musun?" Sesi alçak ve ciddiydi, Jase'le ilgili tüm alay izleri unutulmuştu.

Başımı arkaya yatırdım, o küçük hareketlerin acısının şimdiden hafıflemiş olmasına şükrettim. "Öyle mi? Nedenmiş o Kodiak Jones?"

Sinsi bir gülümseme dudaklarını aydınlattı ve daha da yaklaşarak ağzını benimkinin hemen üzerinde gezdirdi. "Çünkü ne zaman bu mermer tezgâha baksam, seni tezgâhın üzerine yayılmış, çırılçıplak ve sikim içine gömülmüş halde görüyorum."

Oh evet. Bu oldukça iyi bir nedendi. Kalçalarım istemsizce gerildi ve meme uçlarım Steele'in ödünç aldığı bando tişörtünde sertleşti.

Beni öpmek yerine -ya da hayal ettiğimden çok daha fazlasını- tekrar uzaklaştı. "Bree'yi görmek için hastaneye geri dönmek ister misin? Ekibimiz Scott'ı henüz bulamadı, bu yüzden ikimizden biri olmadan evden ayrılmamamı tercih ederim, tamam mı?"

"Bana uyar," diye kabul ettim ve şekerli mısır gevreğini bitirmek için koltuğumda geri döndüm. "Ama Dallas bana bugün aileden olmayanların onu görmesine izin vermeyeceklerini söyleyen bir mesaj gönderdi bile."

Kody bana sempatik bir bakış attı. "Nasıl olduğunu söyledi mi? Hiç uyandı mı?"

Başımı salladım. "Pek öyle görünmüyordu. Bütün gün oradaydı ve hemşireler muhtemelen yakında onu dışarı atacaklar. O yüzden eve gidip duş alacak, sonra da buraya uğrayıp bizi bilgilendirecek."

Başını salladı. "Kulağa normal geliyor. Eminim iyi atlatacaktır. Brianna Graves çetin cevizdir, bunu sen de biliyorsun."

İçimi çektim. Öyle miydi? Yoksa üzerine yığılan tüm bu kötü şeyleri hak etmeyen normal bir kız mıydı?

"Bu akşam için planınız var mı? SGU'dan az önce çekildim, yani resmi olarak ödevsizim sanırım." Son kaşık dolusu Froot Loops'u bitirdim, sonra kahveye odaklanmak için kâsemi kenara ittim.

Kody yanımdaki tabureye kaydı, hâlâ makarnasının ısınmasını bekliyordu. "Geri mi çekildin? Nasıl oldu bu?"

"Birincisi, akademik gözetimle tehdit ettiler. Bir diğeri, kafam yerinde değil. Kendini tamamen adadığın ve tutkuyla bağlı olduğun bir diploma için onca zaman, para ve çaba harcamak bana tamamen delice geliyor. Öyle değil mi? Bu yüzden, bu çılgınlık sona erdiğinde, Scott'ın işi bittiğinde ve benim hitim iptal edildiğinde... belki o zaman hayat hedeflerimi yeniden değerlendirebilir ve yeni hayat versiyonuma uyan bir şey seçebilirim diye düşündüm." Omuz silktilim ve derin bir iç çektim. "Belki de hiçbir şey. Yarının ne getireceğini kim bilebilir? Belki de sadece buralarda dolanıp Archer'la bütün gün, her gün kavga etmek istediğime karar veririm."

Şaka yapıyordum ama Kody inledi. "Lütfen yapma. Eminim bunu en iyi ön sevişme olarak düşünecek kadar kafayı yemiştir."

Ne kadar da haklıydı.

"Eğer hastaneye geri dönmeyeceksek, o zaman Arch'ı spor salonunda biraz pataklayacağım. O günkü müşterilerimi iptal ettim, böylece tüm dikkatimi ona verebileceğim." Bana hınzırca sıırttı ve ben de gülümseyerek başımı salladım.

"Sen bir sadistsin, bunu biliyor muydun?" Aklım barıştığımız o geceye, beni sertçe sikerken bileklerimi kemeriyle nasıl bağladığına gitti. Evet, düşününce... üç oğlumun da sadist bir yanı olduğu kesindi.

Neyse ki, zevkle birlikte biraz acıya aldırımıyordum, yoksa her şey gözyaşlarıyla sona erebilirdi.

Kody bana katılmayarak kıs kıs güldü. "Pekala, gelip bizimle spor salonunda takılabilirsin. Şort ve ter dışında bir şey giymeyeceğimize söz veriyorum."

İnledim. "Cezbedici. Çok cezbedici. Ama bu ağır kesiciler beni mahvetti. Sonunda sizi spor salonunun zemininde dörtlü bir ilişkiye sürüklemeye çalışabilir ve gerçekten zarar verebilirim."

Burnunu kırıstırdı. "Muhtemelen haklısın. İyice iyileşene kadar bekleyebiliriz." Göz kırptı ve ben de kısa bir kahkaha attım.

"Neyse," diye devam ettim, "sanırım kanepede sıcak bir randevuya çıkacağım ve biraz Netflix izleyeceğim. Kendimi çılgın hissedersen belki Çin yemeği de yerim."

Eğildi ve Steele'in tişörtünün aşağı kaydığı omzuma bir öpücük kondurdu. "Bu da... kulağa cazip geliyor. Ama spor salonunda bir gün daha kaçırırsam çıldırabilirim. Gecenin Çin yemeği ve dondurma kısmı için beni almaya gelebilir misin?"

Ona kaşlarımı kaldırdım. "Dondurmanın bu partiye davetli olduğunu kim söyledi?"

"Bebeğim, tabii ki öyle." Güldü. "Anlaştık mı?"

Eğildim ve yanağından öptüm. "Anlaştık." Koltuğumdan zıpladım, bulaşıkları lavaboya taşıdım ve mutfaktan çıkarken Kody'ye bir öpücük kondurdum. Hemen Steele'i kontrol etmek, sonra da odama koşup üzerime bir şeyler giymek istiyordum. Steele'in yerdeki tişörtlerinden birini çalmıştım ama her üç adımda bir onu yerden kaldırmamak için kendi eşofman altımı tercih ettim.

Bütün günü geçirdiğim odasına geri döndüğümde onu uyandığımda bıraktığım pozisyonda buldum, derin uykuda ve çok huzurluydu. Onu bırakıp tekrar dışarı çıkmalıyım ama aptal kalbim kontrolü ele geçirdi ve kendimi onunla birlikte yorganın altına girerken buldum.

Yatar yatmaz, beni sıkı bir ayı sarılmasıyla yakalayacak kadar uyandı. Yüzünü saçlarıma gömerken anlaşılmasız şeyler homurdandı, sonra bir kez daha uykuya dalarken bir iç çekti.

Gülmemek için yanağımın içini ısırdım. Onun yerine, kıvranmadan ulaşabildiğim tek yeri olan pazusuna bir öpücük kondurdum.

Bu şekilde uzun süre yattık ve ben hafifçe daldım, ama sonra Bree'yle ilgili endişe ve suçluluk duygusu tekrar içime işlemeye başladı ve göz kapaklarımın açılmasına neden oldu. Dallas'ın planladığımdan daha erken gelme ihtimaline karşı kalkmam gerekiyordu.

Elimden geldiğince dikkatli bir şekilde Steele'in kolunu üzerimden kaldırdım ve sıcak yuvasından kıpırdanarak çıktım. Kapıya doğru ilerlerken kıpırdamadı ve ben de onu uyandıracak başka sesler çıkarmadım.

Kendi odama döndüğümde yatağıma buruşuk, banyomu ise son kullanımdan dolayı hâlâ buharlı buldum. Archer, Jase'in spermalarının yüzüne bulaşması riskini almaktansa benim yatağımda uyumuş olmalıydı. Kendi kendime kıs kıs gülerek en rahat eşofman altımı çıkardım ve kelebek bıçağımyı cebime soktum.

Archer onu kaza yerinde bulmuş ve biz hastanedeyken bana geri vermişti. İster paranoya deyin ister temkinlilik ama bıçağım olmadan hiçbir yere gitmek istemiyordum. Onu cebime koyduğum an stresimi bir nebze olsun azaltmıştı.

Aşağı inerken spor salonundan müzik sesi yükseliyordu ve Kody'nin gümbür gümbür bas sesleri arasında Archer'a bağırıldığını duyduğumda gülümsedim. Tam bir sadist.

Çalışma odasındaki büyük, rahat kanepa beni çağırıyordu, ben de Netflix'i açmadan önce battaniye ve yastıklarla rahat bir yuva oluşturdum. Genelde aksiyon ve macera filmlerini ilk seçen ben olurdum ama bir yanım fena halde tatlı ve normal şeyler istiyordu.

Mükemmel. Tamamen mükemmel. *The Kissing Booth'u* açtım.

Filmin yarısına kadar gelmiştim ve Steele kanepenin arkasına eğilip saçlarımı öptüğünde sevimli baş karakterler arasındaki kızgınlığa kendimi kaptırmıştım.

"Cehennem Kedisi," diye mırıldandı, sesi hâlâ yarı uykulu geliyordu. "Şu anda orada çok sevimli görünüyorsun."

Ona bakmak için başımı arkaya doğru eğdim. "Bana katılmak ister misin?"

Steele film seçimime baktı ve burnunu kırıştırdı. "Belki başka zaman. Ben gidip çocuklara katılacağım ve senin tekrar sağlığına kavuşacağın zaman için bir antrenman planı hazırlayacağım."

Ona anlayışlı bir gülümseme gönderdim. "Senin kaybın..."

Yanağımı hafifçe kavradı ve beni baş aşağı usulca öptü. *Tıpkı Örümcek Adam* gibi. "Yemek geldiğinde geri geleceğim. Bu akşam menüde ne var?"

"Çin yemeği," dedim ona, şimdiden acıkmış hissederek. "Merak etme, üçünüz için fazla sipariş vereceğim."

Gülümsedi. "Sen en iyisisin."

Onu odadan çıkarken izlemekten kendimi alamadım, bronzlaşmış, dövmeleli teninin altında kasları oynuyordu. Sırtının ortasındaki kocaman savaş meleği

-Rachel'ı temsil eden parça gözümü mıknaş gibi çekti. Adamlarımın evin içindeki tişörtlere alerjisi varmış gibi görünmesi? İnanılmazdı. Bunun değişmesini hiç istemedim.

Tam filmimin kapanış jeneriği başlarken telefonum bir mesajla çaldı ve Dallas'ın adını görmek için açtım.

Katie, 5 dakika içinde orada olacağım, tamam mı?

Beklediğimden daha erken gelmişti ama bu benim için sorun değildi. Bree ve bebekle ilgili haberleri duymak için yanıp tutuşuyordum. Lanet olsun, Bree hamileydi. Henüz bilmiyor muydu? Bana bundan bahsetmemiştir ve Dallas tamamen gafil avlanmıştır.

Harika, yakında görüşürüz.

Battaniye yuvamdan çıktım ve çocuklara haber vermek için spor salonuna doğru yola koyuldum. İçlerinden birinin kapıdaki görevliye Dallas geldiğinde onu içeri almasını söylemesi gerekiyordu çünkü yeni güvenlik ekibinin numaralarını henüz kaydetmemiştim.

"Şimdi yemek de sipariş edeceğim," dedim onlara. "Yani muhtemelen yarım saat kadar daha vaktiniz var, tamam mı?" Terden kayganlaşmış çıplak göğüslerine baktım ve zihinsel olarak kendime beşlik çaktım. Evet, benimkiler *muhteşemdi*.

Kody ellerini sertçe çırdı. "Onu duydunuz! Yarım saat sonra *itişinizi* görmek istiyorum." Sesi bir kırbacın şaklaması gibiydi ama müziği tekrar açarken bana arsızca göz kırptı.

Kendi kendime gülerek bir ağır kesici daha almak için mutfığa geri döndüm. Tam ilacı bitirmiştim ki, ön kapı sert bir şekilde çalındı. Görünüşe göre Dallas'ın beş dakikası aslında üç dakikaydı.

Antreye geri döndüm ve arkadaşımı selamlamak için ağır ön kapıyı gülümseyerek açtım. Sonra donup kaldım.

"Maddie," dedi Scott, morarmış yüzü öfkeyle gerilmişti. "Bekçilerinin beni aradığını duydum. İşte buradayım."

Geri adım attım, kapıyı suratına kapatmaya çalıştım ama ayağını boşluğa sıkıştırdı. Ağır bir itiş beni birkaç adım geriye savurdu ve Scott fuayeye girerek kapıyı arkasından kapattı.

"Çocuklar!" "Çocuklar!" diye bağırdım. Scott burada!"

Ama aldığım tek yanıt, Kody onları otuz dakikalık bir güç seansına iterken müziklerinin gümbür gümbür sesiydi. *Hay sikeyim*.

Yardım çağırmak için koşmak niyetiyle yana doğru atıldım ama Scott tahmin ettiğimden daha hızlı hareket ederek saçımdan bir tutam kaptı ve beni kendisine doğru çekti.

"Maddie, kes şunu!" diye bağırdı ve sanki bu beni istediği şeye daha uygun hale getirecekmiş gibi sert bir şekilde salladı. "Kes şunu! Deli biriymişim gibi davranıyorsun. Değilim! Tek yaptığım seni korumaya çalışmaktı ve aldığım teşekkür bu mu? Psikopat erkek arkadaşların öldürsün diye beni alıkoymak için tebligat mı çıkardın? Ne oluyor Maddie?"

Öfke dalgalar halinde içime doldu ve dişlerim birbirine sıkıldı. "Bırak beni Scott," diye emrettim ona, sesim kısık bir hırıltıya dönüşmüştü. "Bırak gideyim amına koyayım. Deli damgası yemek istemiyor musun? Evime zorla girip bana zarar verme!"

Tutuşu bir parça gevşedi ve başardığımı düşündüm. Ama sonra tekrar sıkı ve alçak sesle, acı bir kahkaha attı. "Oh evet, gerçekten gitmene izin vereceğim, böylece ben sana bir şeyler açıklayamadan o *suçlulara* kaçabilirsin."

Hayal kırıklığı gözlerimi yaktı ve bıçağımı bulmak için pantolonuma uzandım. Sikerim böyle işi. Ciddiyim.

"Scott, alınma ama senin saçma açıklamalarını duymak istemiyorum," dedim ona. Yumuşak, pratik bir hareketle bıçağımı cebimden çıkardım, hafifçe vurarak açtım ve saçımı tutan bileğine sapladım.

Bir çığlık attı, saçlarımı serbest bıraktı ve bana kurtulmak için bir fırsat verdi. Ama şimdi sırtım duvara dönüktü ve Scott spor salonuna giden koridoru kapatıyordu. Eğer yardım almak istiyorsam, önce onu geçmem gerekiyordu.

Bıçağım önümde, ona dikkatle baktım. Eli bileğinde, onu kestiğim yerdeydi, parlak kan derisini boyuyordu ama derin bir kesik olmadığını biliyordum. O da biliyordu çünkü bir saniye sonra gülmeye başladı.

"Ciddi misin?" diye meydan okudu, alaycı bir gülümsemeyle bıçağıma baktı. "Beni o zavallı küçük bıçakla mı tehdit edeceksin? Çok güzel; Barbie Dreamhouse'unda bonus aksesuar olarak mı geldi?" Kendi şakasına kıs kıs gülüyordu ama adrenalin, korku ve kararlılık kanıma işledi.

İki yan adımla kocaman bir çiçek aranjmanının bulunduğu koridordaki masaya ulaştım ve bir saniye sonra Steele'in yedek silahını elime alıp Scott'ın kafasına doğrulttum.

"Şimdi nasıl Scott? Bu işine yarar mı?" Sesim soğuk ve sakindi. Benim sesim olduğunu bile zar zor fark ettim ama elim de sabit kalmıştı.

Scott'ın gözleri kısıldı, çiğ bir nefret ve öfkeyle parladı ve ağzı çirkin bir küçümsemeyle büküldü. "Beni vurmayacaksın, Maddie. Eminim o şeyi *nasıl* ateşleyeceğini bile bilmiyorsundur. Senin gibi kızlar, Maddie, sadece tek bir şey için iyidir. Görünüşe göre *üç* bekçin bunu kendileri için çoktan çözmüşler, ha?"

Midem sıkışmıştı ama o soğuk sakinlik şimdi tüm vücuduma yayılıyordu. "Sürtük utandırması. Gerçekten orijinal."

Scott sadece alay etti, duruşu fazlasıyla rahattı. "Bu sürtük utandırması değil Maddie, bu sadece lanet olası gerçek. Çok aptalsın, biliyor musun? Dışarıda insanlar seni öldürmeye çalışıyor ve kapıyı açman için tek gereken güvenilir bir numaradan gelen bir mesaj. Ne kadar *aptal* olabilirsin? İşte bu yüzden Maddie. Bu yüzden sadece sikişmek için iyi olacaksın. Tanrı biliyor ya, beynin bir boka yaramıyor." Her hakaretinde biraz daha yaklaşıyordu. Fark etmediğimi sanıyordu ama gerçekten...

"Benden bu kadar Scott," dedim ona düz, duygusuz bir sesle. "Beni korkutmandan bıktım. Paketlerden, telefonlardan ve fotoğraflardan bıktım. Benden bu *kadar*. Kıçımı öp, orospu çocuğu."

Bam!

Silah elime çarptı ama nişan almıştım. Scott'ın yaklaşması bunu benim için garantilemişti. Kurşun tam gözlerinin ortasına isabet etti ve vücudunu fuayenin siyah beyaz fayanslarına savurdu.

Bir an için olduğum yerde kaldım, silahım Scott'ın bedenine doğrultulmuştu. Ama kan birikintisi yayılmaya başladığında, korku filmlerindeki gibi beni yakalamak için ayağa kalkmayacağına karar verdim. Yavaşça bacaklarının üzerinden geçtim ve koridorda aceleyle müziğin yeni kapandığı spor salonuna doğru ilerledim.

Ben geldiğimde kapı açıldı ve muhtemelen silah sesini duyan üç adam da koridora fırladı.

"Um," dedim dudaklarımı yalayarak ve hâlâ elimde sıkılı duran silaha bakarak. "Bir şey oldu."

T Olay yerimi profesyonel bir etkinlikle temizlediler. Polisi aramam için bir öneri gelmedi. Neredeyse hepsi Shadow Grove'un çetelerinden birinin maaşı altında *olmakla* kalmıyor, Scott'ın kardeşi de polisti. Adamların tüm bağlantıları ve rüşvetlerine rağmen Shane'in sessiz kalması pek mümkün değildi.

Kody, Dallas'ın telefonunu Scott'ın cebinde buldu ve hastaneye yaptığı kısa bir aramayla hâlâ Bree'nin yanında olduğunu doğruladı, telefonunun çalındığından tamamen habersizdi. Bir saat sonra ziyaret saati bitene kadar hastaneden ayrılmayı planlamamıştı.

Archer Scott'ın evini gözetleyen güvenlik görevlilerini aradı ve onlara olanları oldukça kısa bir şekilde anlattı. Ayrıca evi tamamen aramalarını ve müdahale eden herkesi etkisiz hale getirmelerini söyledi.

"Neden zahmet ettiniz?" Telefonu kapattığında sordum. Merdivenlerin en alt basamağına oturmuş, Kody ve Steele'in Scott'ın cesedini plastik bir örtüye sarıp duvarlardaki ve mermer zemindeki kan ve beyin parçalarını temizlemelerini soğukkanlılıkla izliyordum. Girişteki İran halısı boşa gitmişti, bu yüzden onu rulo haline getirip cesedin yanına yığdılar.

Scott'ın bedeni. *Sapığının* cesedi.

Archer önümde çömeldi, vücudu bakmakta olduğum plastik sarılı ölü adamın görüşünü engelliyordu.

"Taklitçi bir sapık olabilir," dedi bana sessizce, daha önce tartıştığımız teorisini tekrarlayarak, "ya da biriyle çalışıyor olabilir. Emin olmak için evinin içinde herhangi bir kanıt kırıntısı istiyorum."

İçimi bir korku kapladı ve yüzümdeki kanın çekildiğini hissettim. Başka bir sapık mı?

Archer yine de beni rahatlatmakta gecikmedi. "Böyle bir durum olduğundan şüpheliyim. Tüm mesajlarının tonu sahiplenici ve saplantılıydı. Böyle insanlar paylaşmaz ve terminoloji tamamen yanlış. *Bizim* değil, *benimdi*." Saçımı kulağımın arkasına doğru okşadı. "Evini aramak sadece bir önlem, tamam mı?"

Başımı salladım, hâlâ dehşete düşmekle uyuşmak arasında garip bir noktada sıkışıp kalmıştım. Eğilip alnımdan öptü ve ben de göz kapaklarımın kısa süreliğine kapanmasına izin verdim. Çok yorgundum ama bu... bu sonun başlangıcıydı.

Öyle değil miydi? Takipçim gitmişti. Ölmüştü. Şimdi tek yapmam gereken üzerime atılan iftirayı iptal ettirmekti ve her şey sonsuza dek sorunsuz devam edecekti.

Öyle değil mi? Bu işlerin böyle yürümesi mi gerekiyordu? Kötü adamlar yakalanır, öldürülür, bir şekilde icabına bakılır ve sonra da kadın kahraman sonsuza dek mutlu bir şekilde gün batımına doğru yol alırdı?

Bu düşünceye yüksek sesle kıs kıs güldüm. Bree kendi sonsuza dek mutlu son hikayesini her zaman ana karakterin sonunda evlenmesi ve bebek sahibi olması olarak tanımlardı. Bu konuda çok ama çok tartışmıştık -çünkü dünyayı kurtaran bir kadının daha fazlasını hak etmesi gerekmez miydi? Ancak insanların sonsuza dek mutlu son algılarının dramatik bir şekilde değişebileceği gerçeğini hızla kabullenmeye başlamıştım.

Bree için, o zaten bir şekilde onunkine kavuşmuştu. Önünde fizik tedavi ve kemiklerini onarmak için geçireceği ameliyatlara dolu zorlu bir yol vardı ama *sevgisi* vardı. Onun için her şeyi düşünen Dallas'a ve bebek sahibi olmak için ikinci şansına sahipti.

"Komik olan ne?" Archer sordu, başparmağı yanağına okşadı ve nemli çıktı.

Bakışlarına karşılık verdim, buz mavisi gözlerini inceledim ve eskiden onları ne kadar soğuk ve acımasız bulduğumu hatırladım. "Sadece geleceğimizin neye benzeyebileceğini düşünüyorum," diye itiraf ettim.

Kaşları çatıldı. "Geleceğimiz mi?"

Tek omuz silktim. "Evet. Benim, *senin*... Kody'nin ve Steele'in. Bizim geleceğimiz. Bu bir sorun mu, D'Ath?" Ses tonumda bir küstahlık vardı ve parmaklarım silahın kabzasına dokunduğu anda içine düştüğüm uyuşukluktan yavaşça sıyrıldığımı fark ettim.

Archer'ın bakışları hafifçe daraldı, sonra dudaklarında bir sırıtiş belirdi. "Başka türlü olmasını istemezdim, karıcığım." Yüzümü ellerinin arasına aldı, *sevgisinin* sözsüz bir ilanı gibi beni şefkatle öptü. Lanet olsun, boktan kızgın Archer'ın bunaltıcı olduğunu mu sanıyordum? Açık, dürüst ve *aşık* Archer'ın yanında hiçbir şeyi yoktu.

Bir kahkaha attım. "Sen tam bir yalancısın," diye suçladım onu göz devirerek. "Beni paylaşmak zorunda olmaktan nefret ediyorsun."

Beni tekrar öptü, sahiplenici ve talepkâr bir şekilde, dişleri dudağıma çekerken beni inletti.

"Doğru," diye itiraf etti. "Ama seni mutlu görmek için her şeyi yaparım, Prenses. Hem de *her şeyi*."

"Arch!" Kody elinde telefonuyla garajdan içeri girerek seslendi. "Bunu duymak isteyeceksin." Yanımdaki basamağa oturdu. Steele de bize katıldı, elindeki kanlı, sabunlu suyu bir bezle siliyordu.

Kody telefonunu önümüze uzattı, hoparlör simgesi yanıyordu. "Tamam, devam et Sampson, seni hoparlöre aldım."

"Tamam o zaman," dedi diğer uçtaki adam. "Kısa süre içinde belge görüntülerini göndereceğim ama size hızlı bir brifing vermek istedim. Bu adam kesinlikle peşinde olduğunuz sapıktı. Yatak odasında her türlü suçlayıcı kanıt vardı. Kızınızın programının kopyaları, güvenlik görüntülerinin çıktıları, tüm kapılarımızın ve gözetleme sistemlerimizin kodları. Patron, burada saçları pembeye boyanmış tüyler ürpertici bebekler var." Durakladı, derin bir nefes verdi ve o ürpertici uyuşukluk beni tekrar dondurdu. "Dahası da var. Hepsini paketleyeceğim zaten, ama bu çocuk uzun zamandır takıntılı gibi görünüyor. Farklı pasaportlar ve ehliyetler buldum, hepsinde farklı isimler ve doğum tarihleri var. On sekiz yaşından otuz iki yaşına kadar her şey olabilir."

Şoklar artık beni etkilemiyordu bile. Bunların hepsi sadece gürültüden ibaretti çünkü bilmem gerekenleri duymuştum. Scott suçluydu. Panik ve paranoya yüzünden masum bir adamı vurmamıştım.

Kody rahatlamaya ihtiyacım olduğunu hissederek kolunu bana doladı. Belki de sezgileri kuvvetli olduğu içindir.

"Bunun için teşekkürler Sampson," dedi Kody diğer uçtaki adama. "Hepsini kutuya koy ve geri getir. Burada daha kapsamlı bir inceleme yapabiliriz."

"Anlaşıldı patron," diye cevap verdi adam.

Archer telefon görüşmesi bitmeden konuştu ve diğer acil soruyu sordu. "Sampson, bir işbirlikçiye işaret eden herhangi bir işaret var mı?"

"Yok," diye yanıtladı Sampson, "Hayır, bu kesinlikle tek başına yapılmış bir iş. Buradaki her şey cinsel saplantıyı haykırıyor ve bu ucubeler başkalarıyla iyi geçinmezler."

"Teşekkürler," diye cevap verdi Archer, sesi rahatlamıştı.

Sampson bir nefes aldı, sonra sanki söylemek istediği başka bir şey varmış da tereddüt etmiş gibi duraksadı.

"Başka bir şey mi?" Archer kaşlarını çatarak telefona baktı.

Telefon hafifçe hışırdadı, belki de Sampson nefesini bir iç çekişle bıraktığı için. "Evet, patron. Sadece... bu çok boktan bir durum. Eğer benim kızım olsaydı..." İğrenir gibi bir ses çıkararak sözünü kesti. "Anladığım kadarıyla bu

Burada profesyonel bir çizgi var ama siz içinüz o kadına hayatı boyunca kraliçe gibi davranmanız iyi edersiniz. Kimse bu saçmalığı yaşamamalı. Bu manyağın geliştirdiği boktan psikolojik bok mu? Bu fiziksel acıdan çok daha kötü."

Bir duraklama oldu ve gözlerim akmayan yaşlarla alev alev yandı.

Yine de cevap veren Steele oldu. "Biz de tam olarak bunu yapmaya niyetliyiz, Sampson." Gözleri telefona değil bana kilitlenmişti.

Kody aramayı sonlandırmadan önce güvenlik görevlisinin ne cevap verdiğini duymadım, bakışlarım Steele'in gözlerindeki derin samimiyete takılmıştı. Verdiği sözün her kelimesinde ciddiydi ve bu benim soğuk kalbimi ısıttı.

"Pekâlâ, şu işi halledelim," dedi Kody, ayağa kalkmadan önce belimi nazıkçe sıkarak. "MK ile kalmak istersen Steele ve ben cesetle ilgilenebiliriz?" diye sordu Archer'a.

Ben yine de başımı salladım. "Hayır, seninle gelmem gerekiyor. Bu işi sonuna kadar götürmeliyim."

Üçü de bana endişeyle kaşlarını çattı ama endişelerini omuz silkerek geçiştirdim. "Kot pantolon giymem için bana beş dakika ver."

"Hellcat, bunu yapmak zorunda değilsin-" Steele itiraz etmeye başladı ama ben sert bir hareketle sözünü kestim ve ayağa kalktım.

"İstiyorum," diye ısrar ettim, kararlıyım. "Biz bir takımız, değil mi? Dördümüz? Ne olursa olsun bu işte beraberiz?" Başını salladı ve ben de bakışlarımı diğer ikisinin üzerinde gezdirerek onaylarını almaya çalıştım. "O zaman evet, sizinle gelmem gerekiyor."

Bu kadarla yetindim ve aceleyle merdivenlerden çıkıp yatak odama gittim ve üzerime daha uygun bir kıyafet giydim. Bunun neye benzediği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Klişe bir şekilde siyah dar kot pantolon, düz botlar ve çocuklardan birinden çaldığım siyah kapüşonlu bir tişört giydim. Erkek kapüşonluları çok rahattı.

Bıçağımı kotumun cebine koydum. Artık hayatımı üç kez kurtardığına göre, bir daha evden onsuz çıkmayacaktım.

Aşağıya indiğimde çocukların da üzerlerini değiştirdiklerini gördüm; daha önce üzerlerinde sadece spor şortları olduğu için tişört, kapüşonlu sweatshirt ve kot pantolon giymişlerdi. Kıvrılmış halı hiçbir yerde görünmüyordu ve plastikle sarılmış ceset de gitmişti.

Şüphelenmeyen bir göz için, bir saatten kısa bir süre önce fuayede bir adamın öldüğüne dair hiçbir işaret yoktu.

Gerçi Steinwick kesinlikle biliyordu. Kapının girişinde durmuş, ellerini kalçalarına dayamış, buruşuk yüzünde derin bir çatık kaşla ona bakıyordu

fayanslara baktım.

"Bayan Danvers," diye selamladı beni, en alt basamağa ulaştığımda başını kaldırarak. "Umarım bugün kendinizi daha iyi hissediyorsunuzdur."

Kaşlarımı kaldırdım, sonra dün eve morarmış, kıkırdayan bir halde geldiğimi hatırladım ve kısa bir baş sallama hareketi yaptım.

Bana sıkı bir gülümseme verdi. "Güzel. Siz dönmeden önce bu pisliğin temizlenmesini sağlayacağım efendim," dedi Archer'a ve halısı eksik olan tertemiz zemine elini salladı.

Kody kıs kıs gülerek gözlerini devirdi ama Steele sanki Steinwick onun temizlik becerilerini kasten aşagılamış gibi kaşlarını çatı.

Archer garaja doğru yöneldi, biz de arkasından gittik. Tüm süslü spor arabaları ve pahalı SUV'leri geçtikten sonra orta sınıf gümüş bir sedanın sürücü kapısını açtı. Evet, bu *kesinlikle* onların "ölü insan taşıma" arabasıydı.

"Gidelim," dedi, garaj kapısını tıklatarak açtı ve direksiyonun arkasına geçti. Kody ve Steele arka koltuğa atladılar ve yolcu koltuğunu benim için boş bıraktılar. Yine de kendimi içeri girmeye zorlamam birkaç saniye sürdü.

Kabaran endişeme karşı dişlerimi sıkarak kapıyı kapattım ama emniyet kemerimin takılma sesini duyunca irkildim. Evet, Bree'yle yaptığım kaza araba kaygıma pek iyi gelmemiştir, bu kesindi.

"İyi misin?" Garajdan çıkıp ana araba yoluna girdiğimizde Archer sessizce mırıldandı.

Başımı salladım, parmaklarım emniyet kemerimin kayışını sıkıca kavradı. Bunun başlıca nedeni saf stres ve korku yüzünden ağlama dürtüsüyle savaşıyor olmamdı. Ayrıca, hassas morluklarımın üzerindeki çapraz kemerin hissine dayanamadığım için.

"Ben iyiyim," diye mırıldandım, göğsümde boncuk boncuk soğuk terler hissediyordum.

Archer kaşlarını kaldırarak bana baktı, belli ki söylediklerimi yutmamıştı ama yalanımı yüzüme vurmadı. Sadece elini uzattı ve arabayı sürerken eli dizimin iç kısmında en sevdiği yeri buldu. Bir şekilde işe yaradı. Ağır ve sıcak elinin bacağımda durduğu her an korkum biraz daha azalıyordu. Beni topraklıyor, emin ellerde olduğumu hatırlatıyordu.

Bir saatten biraz fazla bir süre neredeyse sessizlik içinde ^{DROVE} yaptık, herkes kendi düşüncelerinde kayboldu ve kimse müzik setini bile açmadı. Sonunda Archer kilometrelerce takip ettiğimiz köy yolundan toprak bir araba yoluna saptı.

"Neredeyiz biz?" Yanından geçerken bir tabelaya bakmaya çalışarak sordum. Ama dışarısi karanlıktı ve ayrıntıları seçemeyeceğim kadar hızlı gidiyorduk.

"Benny'nin Domuz Çiftliği," diye yanıtladı Steele, bir çiftlik evine yaklaşırken parmaklarını kapının koluna vurarak. "Sahibiyle bir anlaşmamız var."

Daha fazlasını sormak istiyordum ama düşüncelerimi kelimelere dökecek enerjiden de tamamen yoksundum. Bu yüzden sadece bekledim ve izledim. Durduğumuzda Steele arabadan atladı ve bizi karşılamak için evden çıkan orta yaşlı adama yaklaştı. Gerçi başka kimse arabadan çıkmak için bir harekette bulunmadı, ben de olduğum yerde kaldım.

Steele ve adam -sanırım Benny- birkaç kelime konuştuktan sonra Steele ona bir zarf uzattı. Steele arabada bize dönerken Benny de eve geri döndü.

Koltuğuna geri kayarken Archer'a "Her şey yolunda," dedi.

Archer arabayı tekrar çalıştırdı, çiftlik evinin yanından geçip arazinin içine doğru ilerledi ve çitlerle çevrili ağılların önüne yanaştı.

O, Kody ve Steele arabadan inerken Archer bana, "İstersen burada kalabilirsin," dedi. Arch bagajı açmak için uzandı ve ben reddederek başımı salladım. Bu işi sonuna kadar götürmem gerekiyordu.

Koltuğumdan kalktım ve adamların Scott'ın cesedini bagajdan indirmelerini izlerken kollarımı sıkıca kendime doladım. Kody kendi kelebek bıçağını -daha önce hiç görmediğim zümrüt yeşili bir bıçak- kullanarak Scott'ı paketledikleri plastik tabakayı kesti. Sonra o ve Steele cesedi aralarına aldılar ve doğruca domuz ağılının ortasına attılar. Kıyafetleri ve her şeyiyle.

"Ciddi değilsiniz, değil mi?" Dehşetle fısıldadım. "Bu... çocuklar, bu işe yaramayacak. Bu bir film değil. Domuzlar bir insan bedenini öylece yiyip bitirdikten sonra arkalarında hiçbir kanıt bırakmazlar."

Sanki tam sırasıymış gibi, mide bulandırıcı bir kemik çıtırtısı duyuldu. Şok olmuş bir halde çitlere doğru ilerledim ve tam zamanında kocaman, kıllı bir domuzun Scott'ın elini vücudundan ayırdığını, sonra da huzur içinde yemek için uzaklaştığını gördüm.

Ne. Ne? Neydi lan bu?

"Bize güven, Helcat. Bu oldukça kusursuz." Hayvanların geri kalanı cesedin etrafını sararken ve yırtılan etin mide bulandıran sesi havayı doldururken Steele beni nazikçe domuz ağılından uzaklaştırdı.

Şaşkınlık içinde başımı salladım. "Dehşete mi kapıldım yoksa etkilendim mi bilmiyorum. İçinizden hangi sapık bunu düşündü ki?"

Üçü de aslında dehşete düşmediğimi çok iyi bildiklerinden kendini beğenmiş bir şekilde gülümsediler.

Steele gülerek, "Bunun için kredi talep edemeyiz," dedi. "Bir süre önce bir arkadaşımın arkadaşı önerdi ve o zamandan beri işe yaradı. Ağır cesetleri kıyıya atmaktan çok daha güvenilirdir."

"Ve daha hızlı," diye ekledi Kody. "Eskiden tekne yolculuklarının ne kadar uzun sürdüğünü hatırlıyor musun?" Yüzünü buruşturdu ve ben yine başımı salladım. Bu adamlar bambaşka bir türdü. Belki de Bark uzaylı teorisiyle bir şeylerin peşindeydi.

"Peki şimdi ne olacak?" Steele'in sıcaklığına daha da sokularak sordum.

Archer omuz silkererek arabanın yan tarafına yaslandı. "Domuzlar işlerini bitirene kadar bekleyeceğiz, böylece her şeyin gittiğini kendi gözlerimizle görebileceğiz. Sonra plastik ambalajları buradan birkaç mil ötedeki bir geri dönüşüm tesisine atar ve tekrar eve döneriz."

Sırıtmama engel olamadım. "Cesetleri taşımak için kullandığınız plastiği geri dönüştürüyor musunuz?"

Archer bana ciddi bir bakış attı. "Eğer daha yeşil bir gezegen için aktif adımlar atmazsak, gezegenin içine edeceğiz."

Kody domuzların ilerleyişini kontrol etmek için çitin üzerinden bakarken, "Şu anda olduğundan daha kötü," diye ekledi. "Sanırım gitmeye hazırız." Telefonunu çıkardı ve el feneri uygulamasını kullanarak ağılı daha ayrıntılı bir şekilde kontrol etti. "Evet, hepsi bitti."

"Çok hızlıydı," diye mırıldandım, hepsi ağıla geri yığılırken onu takip ettim. Araba.

Archer bana sırtıttı. "Bugün domuzlar aç."

Ana girişte durmadan bizi Benny'nin Domuz Çiftliği'nden çıkardı. ve birkaç dakika sonra geri dönüşüm tesisinin otoparkına girdik. Terk edilmişti, bugünlük kapalıydı ama geri dönüşüm malzemelerini ayrılmış oluklardan atabileceğiniz self servis bir bırakma alanı vardı.

Steele arabadan indi, bagajdan plastik örtüyü aldı ve çakılların üzerinden geçerek plastik alanına bıraktı.

Onun gidişini izledim ama dikkatim binanın yan tarafında yanıp sönen kırmızı bir şeye takıldı. Gerçi tesis tamamen kapalıydı. Otoparktaki tek araba bizdik. Peki, o kırmızı ışığı titreten neydi?

"Çocuklar," diye mırıldandım merakım alevlenince. "Bu kırmızı ışığı ne yakıyor?"

Kody arka koltuktan öne doğru eğildi, neyi işaret ettiğimi görmeye çalışıyordu. "Ben göremiyorum," diye cevap verdi.

Kaşlarımı çattım, artık ben de görmüyordum. Belki de hayal gücümün bir oyunuydu. Ama sonra tekrar titreşti.

"İşte orada!" İşaret ederek söyledim. Ne Kody ne de Archer görüş alanıma girmeyince sinirli bir ses çıkardım ve kapımı iterek açtım, daha iyi görebilmek için dışarı çıktım. İkisi de beni takip etti ve Steele biz ona doğru giderken bize meraklı bir bakış attı.

"Neler oluyor?" diye sordu, plastiği sorumlu bir şekilde attıktan sonra otoparkın yarısında bizimle buluştu.

Kaşlarımı çatarak ışığın geldiği yöne baktım... ki ışık yine gitmişti. Deliriyor muydum?

"MK onu endişelendiren bir şey gördü," diye yanıtladı Kody. "Ne olduğunu göremedik, bu yüzden daha yakından bakıyoruz... değil mi bebeğim?" Onay için bana bakarken başını eğdi.

Yavaşça başımı salladım.

"Tamam, peki-" Steele söyleyeceklerini durdurdu ve bir mesajı kontrol etmek için cebinden telefonunu çıkardı. Sonra kaşları derin bir çatıklıkla çatıldı. "Bu iyi bir şey olamaz," diye mırıldandı ve sonra telefonu görmemiz için bize doğru uzattı.

Özel bir numaradan gelen mesajda sadece üç kelime ve bir video bağlantısı vardı.

Yutkundum ve ekrana baktım.

Madison Kate için.

Birisi telefonumun yanımda olmadığını biliyordu... bu yüzden onun yerine Steele'e mesaj atmışlardı. Archer elini uzatıp video bağlantısındaki *oynat* tuşuna bastı ve anında tüylerim diken diken oldu. Vücudumun her yerinde soğuk terler boşaldı ve kalbim o kadar hızlı çarpmaya başladı ki atmayı bırakacağını sandım.

Video titrek ve biraz bulanıktı, görünüşe göre birinin telefonuyla ön kapımızın penceresinden çekilmişti. Ama içeriği yeterince netti. Scott'ı kafasından vurduğumu, sonra da tamamen ifadesiz ve soğuk bir şekilde cesedinin üzerinde durduğumu gösteriyordu. Sonra da elimde silahla oradan uzaklaştım.

Midem buz gibi bir dehşetle çalkalandı ama mesaj henüz bitmemişti.

Kameradan uzaklaştığımda video karanlığa gömüldü ve ekranda kan kırmızısı bir yazı tipinde harf harf kelimeler belirdi.

Whoops, yanlış kişi. Iskaladın.

Bu mesaj kaybolup yeni bir mesaj belirdiğinde göğsüm sıkıştı ve nabzım kulaklarımda gümbürdedi.

Ben asla ıskalamam.

Kırmızı ışık tekrar, ama bu sefer Steele'in göğsünün ortasında belirdiğinde, bir an içinde zihnimde bir anlayış belirdi. Bir noktaydı. Kırmızı bir nokta... tıpkı bir lazer dürbününün yapabileceği gibi.

Silah sesi gecenin sessiz havasında yankılanırken aynı anda içimden panikle bir çığlık koptu.

Sert ve ağır bir şey bana çarptı ve yüzüm park yerinin çakıllarına sürtündü. Acı göğsümde sekti ve bağırdım ama faydası olmadı.

Kan yüzümün önündeki zemini kapladı ve içimden acı bir çığlık koptu. Güzel, yürek parçalayıcı derecede tanıdık bir çift gri göze baktım ve ışığın onlardan çekilmesini izledim.

O son mesaj zihnimde defalarca tekrarlandı.

Asla kaçırmam.

KATE'de Sonuçlanacak
31 Ekim'de geliyor books2read.com/madisonkate4

YAZARDAN MEKTUP

Şu anda sizinle sohbet etmek tamamen güvenli mi onu bile bilmiyorum. Belki de bu sefer yazar notumu atlamalıyım?

Naaaaaaaaaahhhh, sen güçlüsün! İlk bölümü okuduğun andan itibaren bunun zor olacağını biliyordun. BUNU BAŞARDIN! Ama şu anda BENİM ölümümü planlıyorsanız diye, size kısa bir süre vereceğim.

...

İyi miyiz? Affedildik mi? Güzel! O zaman yazma sürecinin bu kısmı için önemli olan şeylere geçelim. Bana büyük ölçüde yardımcı olan ve sessizce, büyük, geniş dünyaya göndermekten gurur duyduğum bir kitap yaratan insanlar ve şeyler için teşekkür ederim.

Her zaman olduğu gibi, harika editörlerim Heather ve Jax'in yardımı olmadan kitaplarımı oldukları gibi yapamazdım. Bu kitapta gerçekten elimden tuttular. Ve "elimi tuttular" derken acımasızca kıcımları tekmelediler demek istiyorum. Ben paaaain için bir enayi değilim.

Bu sefer, yazar topluluğundaki bir avuç harika, güçlü, çalışkan kadına, mücadele ettiğimi fark ettikleri ve beni inşa etmek ve desteklemek için ellerinden gelen her şeyi yaptıkları için teşekkür ederim. Onlar yasal taş tamircileri ve gerçek dostlar. Siz kötü kalpli sürtükler harikasınız, bunu biliyor musunuz?

Bu kitap, tüm bu seri, gerçeküstü bir deneyim oldu. Bu karakterler beni başka hiçbir şeye benzemeyen dünyalarının içine çekti ve uzun zamandır ilk defa kelimeleri daha hızlı yazabilmek için düzgün yazmayı gerçekten öğrenmeli miyim diye düşünüyorum! Beni yakınlaştırmış hayatlarda yazarken görenler üç parmağımı kullandığımı ve sarhoş bir T-rex'e benzediğimi bilirler.

Her neyse, bunu kısa ve tatlı tutacağım çünkü zaten KATE'e boğazıma kadar batmış durumdayım ve bundan sonra ne olacağını görmek için *can* atıyorum. Peki ya siz? MK'nin hikayesinin nasıl sonuçlandığını görmeye hazır mısınız?

Eğer cevabınız "Bilmiyorum dostum, bu hasarlı herifleri gerçekten seviyorum" gibi acı-tatlı bir şeyse, o zaman şanslısınız. Shadow Grove'da geçen yeni bir seri üzerinde çalışmaya başladım bile. Birinci kitabın adı 7. Çember ve eğer Facebook'taki okuyucu grubumda kıcımın üstüne atlarsanız (bağlantı bu blah blah'ın sonunda verilmiştir) o zaman başrollerden birinin bonus POV'unu paylaşmaya ikna olabilirim... *Hades*.

Okuduğunuz için teşekkür ederim! İncelediğiniz için teşekkür ederim (göz kırpıyorum) ve bu sona misilleme olarak resmimi duvarınıza asmadığınız ve dart atmadığınız için teşekkür ederim. Heh. Yeaaaaaaah.

Okur grubuma buradan katılın: [Tilki Deliği](#)

AYRICA TATE JAMES TARAFINDAN

Madison Kate'in Hikayesi: (Karanlık NA Çağdaş Romantizm)

#1 NEFRET

#2 YALANCI

#3 SAHTE

#4 KATE (2020)

Kraliyet Duruşmaları

(Complete Fantasy serisi)

#1 Numaralı Sahtekar

#2 Arayıcı

#3 Numaralı Varis

Kit Davenport: (PNR serisinin tamamı)

#1. Vixen'in Kurşunu 2.

Ejderhanın Kanadı 3.

Kaplanın Pususu 4.

Engerek Yuvası

#5 Karga Cinayeti #6

Alfa'nın Sürüsü

Novella: Cehennem Köpeği'nin Lejyonu

Kutu Seti: Kit Davenport: Tüm Seri

Karanlık Miras: (Komple Karanlık Çağdaş lise romantizmi)

#1 Kırık Kanatlar

#2 Kırık Güven

#3 Kırık Miras

Arbon Akademi Kraliyet Ailesi

(Karanlık çağdaş/distopik üniversite romantizmini tamamlayın)

#1 Prenses Oy Pusulası

#2 Playboy Prensleri

#3 Zehirli Taht

Hijinx Harem: (Rekabet RomCom PNR serisi)

#1. Fesat Unsurları 2.

Yıkım Unsurları 3. Arzu

Unsurları

**Vahşi Av Motosiklet Kulübü (Karanlık
PNR/Fantezi serisi)**

#1 Koyu Parıltı

#2 Cruel Glamour (2020)

#3 Torn Gossamer (2021)

Foxfire Burning: (UF/PNR serisi)

#1 Dokuz

#2 Kuyruk Oyunu (2020)

#3 TBC (2021)

Gizli Günahkarlar

(Karanlık Çağdaş Gerilim Romantizm)

#1 Ateşle

Değiştirilmiş #2

Kurşunla

Değiştirilmiş

#3 Altered by Pain (2020)

Unutulmuş Tanrılar: (Şehir Fantezisi Serisi)

#1 Yabani Büyü

#2 TBC

İçindekiler

Başlık	
Sayfası	
İçindekiler	
Telif Hakkı	
İthaf	
STALK TATE	
Bölüm 1	
Bölüm 2	
Bölüm 3	
Bölüm 4	
Bölüm 5	
Bölüm 6	
Bölüm 7	
Bölüm 8	
Bölüm 9	
Bölüm 10	
Bölüm 11	
Bölüm 12	
Bölüm 13	
Bölüm 14	
Bölüm 15	
Bölüm 16	
Bölüm 17	
Bölüm 18	
Bölüm 19	
Bölüm 20	
Bölüm 21	
Bölüm 22	
Bölüm 23	
Bölüm 24	
Bölüm 25	
Bölüm 26	
Bölüm 27	
Bölüm 28	
Bölüm 29	

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40](#)

[Bölüm 41](#)

[Bölüm 42](#)

[Bölüm 43](#)

[Bölüm 44](#)

[Bölüm 45](#)

[Bölüm 46](#)

[Bölüm 47](#)

[Olmak...](#)

[Yazardan Mektup](#)

[YazanAyrıca : Tate](#)

[James](#)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
  - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
  - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
  - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

